

Ерін Гантер

КОТИ-ВОЯКИ

ШЛЯХ Вогнезора

І вдень, і вночі, уві сні й наяву
до нього приходять загадкові тіні з минулого.
Про що благають ці бездонні небесні очі?
Щоб допомогти котам-примарам,
Вогнезору доведеться
покинути власних побратимів
і вирушити у небезпечну подорож.

ISBN 978-617-7385-45-4



ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИН
www.acca.ua

warriors.com.ua

Ерін Гантер

КОТИ
ВОЯКИ

ШЛЯХ ВОГНЕЗОРА



Ерін Гантер

КОТИ-ВОЯКИ



ШЛЯХ Вогнезора



Ерін Гантер

КОТИ
ВОЯКИ

ШЛЯХ
ВОГНЕЗОРА



Ерін Гантер

КОТИ-ВОЯКИ



ШЛЯХ
Вогнезора





СПЕЦІАЛЬНЕ
ВИДАННЯ



КОТИ-ВОЯКИ



WARRIORS

by

Erin Hunter

Firestar's Quest

*Special thanks
to Chrith Baldry*

Ерін Гантер



КОТИ-ВОЯКИ



ШЛЯХ Вогнезора



Переклад

Катерини Дудки та Остапа Українця

Оформлення Олега Панченка

УДК 82-053.2(410)
ББК 84 (4Вел)
Г19

Erin Hunter
WARRIORS

Firestar's Quest

Published by arrangement with The Van Lear Agency LLC

При перекладі тексту українською
для опису загального устрою котятих кланів
та громадянства була використана термінологія
Національної скаутської організації України «Пласт».

Г19 Гантер Ерін

Шлях Вогнезора / Пер. з англ. К. Дудки, О. Українця / Худ. О. Панченко.— Х.: АССА, 2018. — 528 с. — (Коти-вояки).

ISBN 978-617-7385-45-4

Після жорстокої битви із Крилавим Кланом минула вже не одна повня, і в лісі нарешті запанували мир та спокій. Вогнезір із головою поринає у провідництво і робить усе можливе, щоб зміцнити Громовий Клан. Але несподівано в його життя вриваються тіні минулого. Загадкові примарні коти не дають йому спокою ні вдень, ні вночі. Про що вони благають? Куди кличуть? Аби дізнатися правду, Вогнезір має вирушити в небезпечну подорож, яка переверне з лап на голову не тільки його власне життя, але й життя усіх лісових Кланів.

УДК 82-053.2(410)
ББК 84 (4Вел)

© Working Partners Limited, 2008
© ПП «АССА», 2018
ISBN 978-617-7385-45-4 © Панченко О. І., дизайн, 2017



Пролог

Круглий диск місяця завис у небі, освітлюючи ліс. Тихий легіт шепотів між листям чотирьох могутніх дубів. Бліде сяйво мерехтіло й переливалося хустром котів, які спускалися в лощовину.

З-за кущів, що оточували видолинок, з'явився м'язистий рудий кіт. Він перебіг через галявину і заскочив на великий камінь.

Троє інших котів уже чекали там.

— Вітаємо, Червонозоре, — нявкнула до нього смугаста коричнева кішка. — Які справи зі здобиччю у Громовому Клані?

— Маємо достатньо, дякую, Берестозоро, — відповів провідник Громового Клану. — У Річковому Клані все добре?

Перш ніж Берестозора встигла відповісти, її перебив інший провідник, який скоротив кігтями твердий камінь. Його сіра шуба темною плямою вбирала місячне сяйво.

— Уже пора починати Зборище, — гаркнув він. — Ми марнуємо час.

— Ще не можна починати, Прудкозоре, — нявкнула четверта кішка. Її брунатна шубка мерехтіла

у зоряному світлі, наче вкрита морозцем. — Ще не всі прийшли.

Прудкозір нетерпляче форкнув:

— У Вітряного Клану є важливіші справи, ніж сидіти й чекати на котів, які навіть не можуть вчасно прийти на зустріч.

— Гляньте! — Червонозір махнув хвостом на верхів'я лошовини. Там, у блідому місячному світлі, вимальовувалися темні обриси kota. Якусь мить той стояв нерухомо, а тоді майнув хвостом і зник у кущах. За ним з'явилися інші коти. Вони ринули вниз звором, а від їхнього прудкого бігу хрустіли гілочки на землі.

— Ось! — нявкнула Світозора. — Нарешті прийшов Небесний Клан.

— Якраз вчасно, — пробурмотів Прудкозір. — Хмарозоре! — вигукнув він, коли перший кіт з'явився на галявині. — Що вас затримало?

Провідник Небесного Клану був досить дрібний, мав пружне тіло й охайну, ніби точену, голівку. Його хутро було блідо-сіре, ніби хмарами, помережане білими плямами. Він не відповів на Прудкозорове запитання, а почав пробиратися поміж котів до каменя, щоби приєднатися до решти провідників.

Позаду нього з кущів виходило все більше й більше котів. Раптом вигулькнула група новаків, що збилися до купи й розглядали всіх переляканими і водночас захопленими очима. За ними вийшли старійшини, деякі з них кульгали, а хтось ішов, спираючись на плече якогось вояка. Дві королеви несли в зубах по малюку, біля них втомлено плелися старші кошенята. Вояки оточували їх колом.

— Святий Зореклане! — вигукнув Прудкозір. — Хмарозоре, ти ніби привів на Зборище весь Клан.

Хмарозір спокійно зустрів погляд Вітряного провідника.

— Так і є, — нявкнув він.

— І для чого ж, в ім'я Зореклану, ти це зробив? — запитала Берестозора.

— Бо ми більше не живемо на своїх землях, — відповів їй провідник Небесного Клану. — Двоноги знищили їх.

— Що? — виступив наперед Червонозір. — Мої патрулі казали, що помічали все більше Двоногів на ваших землях, чули шум їхніх потвор, але ж не могли вони зруйнувати там усе.

— Але так і сталося, — Хмарозір спрямував свій погляд позад галявини, ніби бачив щось інше замість розмитих кущів. — Вони прийшли з величезними потворами, що вирвали наші дерева і покудовчили землю. Двоноги повбивали і розполохали всю здобич. Зараз потвори зібралися навколо нашого табору, чекаючи, щоб напасти. У Небесного Клану більше немає дому, — він повернувся до решти провідників. — Я привів увесь свій Клан, щоби просити у вас допомоги. Ви повинні поділитися з нами землями.

З-під каменя почулися вигуки протесту. На краю галявини коти Небесного Клану збилися до купи, а їх оточили найсильніші вояки, ніби готуючись захищатися від нападників.

Прудкозір озвався першим:

— Ви не можете просто так прийти і попросити нас виділити вам земель. Ми самі ледве продовуємося.

Червонозір нервово перебирав лапами.

— Зараз, у зеленлист, здобичі є вдосталь, але що буде, коли прийде падолист? Громовий Клан навряд чи зможе поділитися.

— Як і Тіньовий Клан, — нявкнула Світозора, підвівшись зі свого місця на краю каменя і зустрівшись поглядом із Хмарозором. — Мій Клан найбільший з усіх. Нам потрібен кожен шматочок цієї землі, щоби прогодуватися.

Хмарозір перевів погляд на єдину провідницю, що досі мовчала.

— Берестозоро? Що ти скажеш?

— Я б хотіла допомогти, — нявкнула Річкова провідниця. — Справді хотіла б. Але річка зміліла, і риби зараз дуже мало. Зрештою, Небесний Клан навіть не вміє рибалити.

— Власне, — додав Прудкозір. — І лише Вітряні коти достатньо швидкі, щоб ловити кролів і птахів на пустирі. На наших землях точно нема де розмістити табір. Ви би скоро втомилися спати під кущами ялівцю.

— То що ж моєму Кланові робити? — тихо нявкнув Хмарозір.

Над галявиною запала така тиша, ніби кожен кіт затамував подих. Її порушив Червонозір одним-єдиним словом:

— Піти.

— Так, — в інтонації Прудкозора почулося гарчання. — Залишити ліс і знайти собі місце деінде, де ви не зможете красти нашу здобич.

На галявині підвелася юна чорно-срібляста кицька.

— Прудкозоре, — сказала вона, — як твоя медикішка я можу сказати, що Зореклан буде незадоволений, якщо ми виженемо Небесних котів. У лісі завжди жило п'ять Кланів.

Прудкозір перевів погляд на медикішку.

— Ти кажеш, що знаєш волю Зореклану. Але скажи мені, Веснокрилко, чому місяць досі світить? Якби Зореклан не був згідний, що Небесному Кланові слід покинути ліс, вони би наслали хмари на небо.

Веснокрилка похитала головою, неспроможна здобутися на відповідь.

Хмарозір не міг повірити в те, що чує.

— У цьому лісі споконвіку жило п'ять Кланів. Невже це для вас нічого не означає?

— Часи змінюються, — відповів Червонозір. — Можливо, воля Зореклану також змінилася? Наші предки дали кожному Кланові здібності, необхідні для того, щоб вижити на їхніх землях. Річкові коти добре плавають. Громові — вміють гарно полювати в підліску. Небесний Клан же вміє добре лазити по деревах, бо на вашій території немає багато укриття. Чи не означає це, що жоден Клан не міг би вижити на території іншого?

Худий чорний кіт зі скуйовдженим хутром підвівся зі свого місця під Великим Каменем.

— Ви все говорите, ніби Зореклан хоче, щоб у лісі було п'ять Кланів. Але чи впевнені ви, що це правда? Тут чотири дуби. Це може бути знаком, що має бути лише чотири Клани.

— Небесному Клану тут не місце, — зашипів сріблястий вояк, що сидів біля нього. — Потрібно їх вигнати.

Ураз усі вояки Небесного Клану найжачили хутро і випустили довгі закручені кігті.

— Зупиніться! — вигукнув Хмарозір. — Вояки Небесного Клану! Ми не боягузи, але цю битву нам не виграти. Сьогодні ми побачили, чого насправді вартує вояцький правильник. Відтепер ми одні й залежимо тільки від нас самих.

Він зіскочив з Великого Каменя і пройшов між рядами своїх вояків, поки нарешті не зустрівся віч-на-віч із вродливою коричневою кішкою. Біля її лап жалібно нявчали двоє кошенят.

— Хмарозоре, — занепокоєно промурмотіла вона, — наші кошенята ще надто малі для довгої дороги. Я залишуся тут із ними, якщо хто-небудь нас прийме.

Боривітер, медикіт Громового Клану, протиснувся між двома Небесними вояками, ігноруючи їхнє гарчання, і нахилився, щоб обнюхати кошенят.

— Ви можете залишитися у Громовому Клані.

— Ти впевнений? — запитав його Хмарозір. — Після того, що сказав твій провідник?

— Я думаю, що мій провідник помилився, — нявкнув Боривітер. — Але він усе одно не залишить безпомічних кошенят напризволяще. У Громовому Клані у них буде майбутнє — як і в тебе, В'юнко.

Кішка схилила голову.

— Дякую, — вона повернула на Хмарозора погляд, сповнений жалю. — Мабуть, це все.

— В'юнко, ні, — провідник Небесного Клану виглядав переляканим. — Як же я можу тебе залишити?

— Ти мусиш, — голос В'юнки дрижав. — Ти потрібен Кланові, а я потрібна нашим кошенятам.

Хмарозір похилив голову.

— Я чекатиму на вас, — прошепотів він. — Завжди чекатиму, — він притулився мордочкою до В'юнки. — Будь біля Боривітра. Він знайде во-
яків, щоб допомогли донести кошенят до Громо-
вого табору, — а тоді додав, звертаючись до Гро-
мового медикота: — Подбай про них.

Боривітер кивнув.

— Звісно.

Востаннє глянувши на свою кохану, Хмарозір
махнув хвостом решті Клану.

— Ідіть за мною.

Він повів їх до звору, але, перш ніж вони зник-
ли в кущах, Червонозір крикнув з верхівки Вели-
кого Каменя:

— Нехай буде з вами Зореклан!

Хмарозір повернувся і вп'явся крижаним по-
глядом у kota, якого колись вважав другом.

— Зореклан може собі бути, де хоче, — про-
шипів він. — Вони зрадили Небесний Клан. Від-
тепер я не хочу чути ні слова про наших пред-
ків, — провідник пропустив повз вуха здивовані
зойки позаду себе. — Зореклан дозволив Двоно-
гам зруйнувати наш дім. Вони дивляться на нас
з висоти і дозволяють місяцю світити, доки ви
нас виганяєте. Вони казали, що в лісі завжди буде
п'ять Кланів, але це була брехня. Небесний Клан
більше ніколи не підведе погляду до зір.

І, востаннє махнувши хвостом, Хмарозір пір-
нув у кущі, решта котів пішла за ним услід.



Розділ 1

Вогнезір прослизнув повз зарості ліщини і спинився, щоби скуштувати повітря. Місяць наближався до повні. Він побачив, що опинився вже недалеко від струмка, який відділяв їхні землі від Тіньових. Він слухав тихе дзюрчання води і чув помітки Тіньових котів.

Вогнисто-рудий кіт вдоволено замуркотів. Він був провідником Громового Клану ось уже три сезони і відчував, наче знає тут кожне дерево, кожен кущ ожини, кожную манюсіньку стежинку, яку на його землях протоптали миші. Це була його територія. Відколи лісові Клани зібралися і вигнали Кривавий Клан та його жахливого провідника Бича, у лісі панував спокій, а довгі дні новолісту й зеленлисту приносили все більше здобичі.

Та Вогнезір знав, що десь у нічній тиші ховається небезпека. Він зосередився і напружив усі чуття. Запах миші та кроля, зелений аромат трави й дерев і далекий сморід Громошляху... Але було щось іще. Щось незнайоме.

Провідник підвів голову, щоби краще розпізнати запах. У ту ж мить щось розворохобило кущ

папороті, і звідти вийшла темна постать. Вогнезір рвучко повернувся, але не встиг піднести лапу, щоб захиститися, як постать пришпилила його до землі.

Зібравши всі свої сили, Вогнезір перекотився на спину і штовхнув нападника задніми лапами. Він побачив над собою широкі, масивні плечі, велику темну голову і полиск бурштинових очей...

Вогнезір вищирив зуби і знову вдарив задніми лапами. Нападак заніс передню лапу, і Громовий провідник здригнувся, чекаючи удару.

Раптом уся вага, що тримала його, зникла — нападак відскочив убік із переможним криком.

— Ти не знав, що я там, правда? — нявкнув він. — Ну ж бо, Вогнезоре, зізнайся. Ти поняття не мав.

Вогнезір зіп'явся на лапи й обтрусився від на-сіння і моху.

— Ожинолапе, ну ти й одоробло! Ти мене мало не розчавив.

— Я знаю, — очі Ожинолапа сяяли. — Якби я справді був вояком Тіньового Клану, тебе б уже доїдали ворони.

— Мабуть що так, — Вогнезір торкнувся хвостом його плеча. — У тебе чудово виходить, особливо приховувати свій запах.

— Я вивалюся у купі гнилої папороті, коли вийшов із табору, — пояснив Ожинолап. Раптом його щось занепокоїло. — Вогнезоре, то я склав іспит?

Вогнезір завагався, намагаючись відігнати спогади про кровожерного батька Ожинолапа — Тигрозора. Коли він дивився на новака, то бачив ті

самі широкі плечі, темне хутро й бурштинові очі, що й у kota, який був готовий зрадити та убити власних товаришів, аби стати провідником.

— Вогнезоре? — наполягав Ожинолап.

Виховник похитав головою, звільняючись від старих спогадів.

— Так, Ожинолапе, звісно ж! Краще за всіх.

— Дякую! — очі новака сяяли, а хвіст одразу став трубою. Коли вони вже зібралися повертатися до Громового табору, Ожинолап раптом глянув назад, на кордон із Тіньовим Кланом. — Як думаєш, Вохролапка теж уже десь закінчує свої тренування?

Ожинолапова сестра Вохролапка народилася у Громовому Клані, але так і не змогла звикнути до нього. Її надто зачіпала недовіра котів, які ніколи не забували, що вона — донька Тигрозора. Коли її батько став провідником Тіньового Клану, Вохролапка покинула Громовий Клан і приєдналася до нього. Вогнезір завжди відчував, наче це його провина, і знав, як сильно за нею сумує Ожинолап.

— Я не знаю, як це відбувається у Тіньовому Клані, — обережно сказав він, — але Вохролапка почала впоряди тоді ж, коли й ти, так що мала би вже бути готова до церемонії назовництва.

— Сподіваюся, — нявкнув Ожинолап. — Вона буде чудовою войовницею.

— Ви обоє будете, — відповів йому Вогнезір.

Повертаючись до табору, Вогнезір почувався так, ніби з кожного темного закутка, кожного куща папороті чи заростів ожини за ним стежать блискучі бурштинові очі. Які би злочини не чи-

нив Тигрозір, він завжди пишався своїми дітьми, а смерть його була справді жахлива: Бич випустив із нього всі дев'ять життів одним ударом гострих пазурів. Чи стежив Тигрозір за ними тепер? Зі снів Вогнезір знав, що його ворог не долучився до Зореклану. Попелюшка — медикішка Громового Клану — також ніколи не згадувала, що бачила Тигрозора, коли ділилася язяками із Зорекланом. Може, для жорстоких котів, які зрадили вояцький правильник на користь власних амбіцій, було окреме місце? І якщо до нього вела така темна стежка, Вогнезір сподівався, що ні він, ні його новак не ступлять на неї. Ожинолап біг вистрибом позаду нього, щасливий, наче кошеня. Мабуть, за нього перейматися вже не слід.

Коли вони спустилися звором до табору, Ожинолап раптом спинився і серйозно глянув на Вогнезора.

— Я справді склав іспит? Я годжуся, щоб...

— Щоб стати вояком? — закінчив за нього Вогнезір. — Звісно. Ми проведемо твою церемонію завтра.

Ожинолап поважно кивнув.

— Дякую, Вогнезоре, — нявкнув він. — Я тебе не підведу.

Очі новака палали. Раптом він підскочив і ринув униз до ялівцевого тунелю. Вогнезір радісно спостерігав за своїм учнем. Він ще пам'ятав, як сам мав стільки енергії, що не міг втримати її в чотирьох лапах — почувався так, наче може мотати кола лісом без упину.

— Тобі варто поспати, — сказав провідник, коли порівнявся з Ожинолапом. — Завтра нічне чатування.

— Ти впевнений? — завагався Ожинолап, переминаючись із лапи на лапу. — Я б міг пополювати спершу.

— Ні, ходи, — сказав йому виховник. — Ти зараз такий розпалений — не помітиш навіть, якщо тебе з'їсть лисиця.

Ожинолап помахав хвостом і поскакав через тунель.

Вогнезір ще трохи побув перед табором, умотивившись на пласкому камені й обгорнувши хвостом лапи. Він чув лише шепіт листя і тихеньке шарудіння здобичі у підліску.

Битва з Кривавим Кланом залишила свій слід на всіх Кланах. Ще цілий сезон після неї кожен кіт у лісі здригався від найменшого шереху і гнав геть незнайомців, наче від цього залежало його життя. Лісові вояки навіть боялися підходити надто близько до угідь Двоногів — на випадок, якщо там тиняється хтось із Кривавого Клану. Та минуло вже п'ять повень, і Громовий Клан процвітав. Завтра до його лав приєднається ще один вояк, а новачки Дошолоп, Сажолоп та Каролапка мали неабиякі успіхи після трьох повень тренувань. Невдовзі вони також стануть чудовими вояками, як їм і належить, зважаючи на те, хто був їхнім батьком. Щодня вони нагадували Вогнезорів про його першого воєводу Білошторма, який загинув у бою з лютим воєводою Кривавого Клану, Кістяком. Вогнезір досі горював за старим вояком.

Його думки полинули до Білошторма, і раптом він усвідомив, що чує якийсь далекий звук: кроки кота, що тихо ступав підліском. Вогнезір

підскочив на лапи й роззирнувся, але не побачив нічого. Та не встиг сісти, як знову почулися звуки. Цього разу він повернув голову вчасно, щоб зловити поглядом бліду постать, яка стояла трохи вище схилом.

«Я сплю? Чи Білошторм залишив Зореклан, щоби прийти до мене?»

Проте цей кіт був меншим за Білошторма, його хутро було сіре з білими плямами. Він дивився прямо на Вогнезора, очі його були темні й серйозні, наче той хотів щось сказати. Вогнезір ще ніколи його не бачив. Може, це самітник? Чи ще гірше — може, Кривавий Клан відійшов від поразки і повернувся, щоб захопити ліс?

Вогнезір скочив на лапи і побіг вгору схилом до незнайомого кота. Та як тільки він почав наближатися, той зник. Громовий провідник шукав усюди, але не міг ніде його знайти. На землі не було жодних слідів. Скуштувавши повітря, він відчув слабкий слід незнайомого запаху, який майже зник за запахами Громових котів.

Вогнезір поволі повернувся і знову сів на камінь. Усі його чуття були напружені. Але незнайомого сірого кота він більше не бачив.



Розділ 2

Вогнезір усе чекав, чи з'явиться знову сірий кіт, а тим часом над ним почали збиратися хмари. По камінню затарабанили великі краплини, що швидко перейшли у зливу. Вогнезір пробрався до табору через ялівцевий тунель і побіг до свого кубла під Високим Каменем.

За завісою лишайнику було сухо. Хтось із новаків поміняв йому підстилку — мох був свіжий і пухкий. Вогнезір зручно вмоствився, і монотонне накрапання дощу його врешті заколисало.

Поволі шум зник, і Вогнезір розплющив очі. Він промерз до кісток. Його зручне кубельце зникло разом зі знайомими запахами Громового Клану. З усіх боків Вогнезора оточував густий, липкий туман. Де-не-де його проривали подуви вітру, відкриваючи смуги пустиря. Під лапами Вогнезір відчував жорстку і пружну траву. Спочатку він вирішив, що опинився на землях Вітряного Клану, але тоді зрозумів, що цього місця ніколи раніше не бачив.

— Прямолистка? — гукнув кіт у мряку. — Ти тут? Зореклан має для мене повідомлення?

Але там не було ні сліду вродливої плямистої кицьки — колишньої медикішки Громогого Клану. Вона часто приходила до Вогнезора у снах, але тепер він зовсім не відчував її солодкого запаху.

Натомість провідник почув якийсь звук, настільки віддалений, що неможливо було його розібрати. Вогнезір напружив слух, і мороз пробрав його від вух до кінчика хвоста, коли він зрозумів, що чує жахливе завивання десятків переляканих котів. Громовий провідник застиг, готовий втікати разом із ними, але, хоч крики ставали все гучнішими, досі не було видно нічого, крім розмитих постатей. Здавалося, що вони наближаються до нього, але зникали, перш ніж Вогнезір встигав що-небудь розгледіти. У повітрі снували запахи незнайомих котів.

— Хто ви? — крикнув він. — Чого вам треба?

Та ніхто не відповів, а скоро затихло й те жахливе завивання.

Раптом щось штурхнуло його в бік, і він підскочив. Розплющивши очі, Вогнезір побачив тепле сонячне світло, що заливало його кубло, і сяйливу руду постать своєї коханої Піскошторми.

— Усе гаразд? — спитала вона. — Ти смикався уві сні.

Вогнезір зітхнув і сів. Його м'язи були такі напружені, наче він щойно справді бігав пустирем.

— Це був лише сон, — пробурмотів провідник. — Усе буде добре.

— Глянь, я принесла тобі свіжини, — вона присунула до нього мишку. — Щойно якраз повернулася з ловів.

— Дякую.

Миша була ще свіжа. Її теплий запах заповнив його ніздрі, і в животі забурчало. Він нахилився і з'їв свій сніданок за кілька швидких укусів.

— Краще? — запитала Піскошторма, а в її очах заграли вогники. — Це навчить тебе поважати юнацтво.

Вогнезір погладив її кінчиком хвоста. Очевидно, новини про успішний іспит Ожинолапа вже розійшлися табором.

— Гей, я ще не старійшина, знаєш.

Моторошні тіні його сну розвіялися під блискучим сонцем. Він підвівся і почав умиватися.

— Ти не знаєш часом, уже всі патрулі повернулися?

— Щойно прийшов останній, — біля входу до кубла промайнула тінь. Вогнезір підвів погляд і побачив, що ззовні стоїть його воєвода Сіросмуг. — Мисливські патрулі наловили стільки здобичі, що Шипокіготь узяв новаків із собою, щоб її принести. А що, вони тобі потрібні?

— Не терміново, але я хочу знати, що вони доповіли, — відповів Вогнезір. Помахом хвоста він закликав воєводу в кубло. Раптом згадав про незнайомого кота, якого напередодні бачив біля звору, і запитав: — Хто-небудь із них помічав сліди перекинців на наших землях?

Сіросмуг похитав головою.

— Ні сліду, все мирно, — він примружив очі. — Вогнезоре, тебе щось турбує?

Вогнезір завагався. Сіросмуг знав його досить добре, щоби вгадати, коли щось його непокоїть. Але він вважав, що зараз не час розповідати про

свій сон чи видіння kota у лощовині. Вогнезір не знав навіть, з якого боку підступити; можливо, йому ввижались речі через постійні думки про Тигрозора і Білошторма.

— Ні, все гаразд, — відповів він, намагаючись викинути з голови того сірого kota. — Ожинолап учора просто чудово склав іспит. Він чатував на мене біля кордону з Тіньовим Кланом. Ходімо, — нявкнув він до Сіросмуга та Піскошторми. — Я хочу провести церемонію назовництва, як тільки повернуться новаки.

Він вийшов з кубла і заскочив на Високий Камінь. Дощ уже став, і небо було блакитне, де-неде поплямлене білими хмарками. Яскраве сонячне проміння відбивалося з калюж, і йому замерехтіло в очах. На кущах терну переливалися крапельки дощу. З ялівцевого тунелю вийшов Шипокіготь зі своїм новаком Сажолапом, обоє несли в зубах свіжину. За ними з'явився Хмарохвіст із Дощолапом та Каролапкою.

Вогнезір гукнув:

— Нехай усі коти, здатні спіймати собі здобич, зберуться під Високим Каменем на віче Клану.

Він дивився, як під каменем збирається його Клан, і відчував, як жилами струменить гордість. Троє наймолодших новаків поклали здобич на кагат і поскакали на свої місця біля підніжжя Високого Камня. Вони захоплено перемовлялися, мабуть, гадаючи, як то буде, коли вони самі стануть вояками. Крапохвістка вивела старійшин із кубла біля обпаленого дерева. Попелюшка вийшла з папоротевого тунелю, що вів до її кубельця, і пошкутильгала до Орлякошуба, Верболози та Мишошубки.

Вогнезір помітив Ясносерду, яка вийшла з ясел. Коли вона була ще новачкою, її покалічила згряя собак, тож одна половина її лиця була понівечена. Тепер же, коли її живіт округлився під вагою кошенят, Ясносерда здавалася щасливою. Вона повільно перейшла через галявину до Хмарохвоста, що сидів біля купи свіжини. Він ніжно торкнувся до неї носом.

За Ясносердою з'явилася Папоротехмарка з двома кошенятами, які захоплено поскакали до найближчої калюжі.

— Мідику! Косарику! — сварливо гукнула Папоротехмарка.

Обоє кошенят посідали рядком на краю калюжі, але час від часу кидали погляди на маму і плескали по воді передніми лапками. Вогнезір захоплено спостерігав, як їхній батько, Порохошуб, підійшов до них і строго щось сказав, а тоді сів біля Папоротехмарки. Та не минуло й секунд, як маленька лапка знову потягнулася до води.

— Косарику! — крикнув Порохошуб так голосно, що Вогнезір його почув. — Я що тобі сказав?

Обидва малих повернулися до батька, а тоді чкурнули геть, вимахуючи хвостами. Раптом Мідик знайшов клубок моху, що лежав на землі. Він підчепив його одною лапою і жбурнув братикові. Косарик пригнувся, і мох перелетів над ним і врізався прямо в груди Крапохвістки. Старійшина підскочила, одну лапу притиснула до грудей і розлючено зашипіла. Вона була дуже дратівлива, та Вогнезір знав, що Крапохвістка ніколи не образить кошеня. Проте Мідик та Косарик цього ще

не знали. Вони припали до землі й тихенько повзли до мами і тата.

Спостерігаючи за ними, Вогнезір пропустив той момент, коли Ожинолап виходив із новацького кубла. Тепер він уже наближався до підніжжя каменя. Оскільки його виховником був Вогнезір, то замість нього Ожинолапа супроводжував воевода, Сіросмуг. Новак гарно причепурився, а його бурштинові очі серйозно й поважно гляділи на провідника.

Вогнезір зіскочив з Високого Каменя, щоби привітатися з ним. Підійшовши ближче, він помітив, що за серйозним виразом Ожинолапа ховається страшенне хвилювання. Він зрозумів, наскільки важливою була ця церемонія для новака. Невже Ожинолап сумнівався, що зможе коли-небудь стати вояком Громого Клану?

Вогнезір пригадав слова, які чув кожен вояк у цьому лісі.

— Я, Вогнезір, провідник Громого Клану, закликаю моїх предків-вояків поглянути на цього новака. Він сумлінно тренувався, щоби збагнути настанови вашого шляхетного правильника, і ось я ставлю його перед вами уже як дорослого вояка, — він поглянув у вічі Ожинолапу і продовжив: — Ожинолапе, чи присягаєшся ти невідступно слідувати вояцькому правильнику, захищати свій Клан навіть ціною власного життя?

— Присягаюсь.

І в цю мить усі знали, що Ожинолап справді усвідомлює свої слова.

— Тоді волею, наданою мені Зорекланом, — продовжив Вогнезір, — я нарікаю тебе твоїм воя-

цьким іменем. Ожинолапе, віднині тебе знатимуть як Ожинокігтя. Зоряний Клан поважає твою відданість та твій розум, ми ж запрошуємо тебе до Громового Клану вже вояком.

Зіниці Ожинокігтя розширилися, коли Вогнезір говорив про його відданість, і провідник відчув поколювання під хутром — він розумів, яку вагу має це слово. Вогнезір ніколи не сумнівався у відданості Ожинокігтя вояцькому правильнику, але йому завжди було тяжко навчитися довіряти Тигрозоровому сину. Він побачив, як про щось перемовляються інші коти, ніби вони теж розуміли, чому провідник вирішив наголосити на відданості у церемонії Ожинокігтя.

Підійшовши на крок ближче, Вогнезір торкнувся мордочкою голови Ожинокігтя. Він відчув, як тремтить юний вояк. Провідник лизнув колишнього виховника у плече, а тоді відступив назад. Очі його сяяли.

— Ожинокіготь! Ожинокіготь! — скандували його ім'я товариші з Клану. Незважаючи на те, що він був сином Тигрозора, у Клані його любили, і більшість котів щиро раділа за нього.

Вогнезір відійшов на кілька кроків, його погляд знову привернули Мідик із Косариком, які гралися біля калюжі. Поверхня води розгладилася, і тепер вона лежала на землі суцільним світляним диском. У ній віддзеркалилася хмара дивної форми...

Вогнезір моргнув. Це була зовсім не хмара. Це було обличчя kota — блідо-сірого з білими плямами на хутрі та великими блакитними очима, — який дивився прямо на нього. Біля Вогне-

зора промайнув слід запаху, який він відчув тієї ночі у лошовині.

— Хто ти? — прошепотів Громовий провідник. — Чого тобі треба?

Його видіння перервав гучний захоплений писк Мідика, який плигнув угору і приземлився прямо посеред калюжі, обляпавши водою всіх котів навколо.

Вогнезір підвів погляд. Небо над ним було чисте і блакитне. Він присоромлено роззирнувся, сподіваючись, що ніхто з Клану не помітив його спроб поспілкуватися з калюжею. Провідник дивився на котів, які зібралися навколо Ожинокігтя для привітань, але досі не міг викинути з голови свого видіння.

Вогнезір повів вечірній патруль аж до Високих Сосон та угідь Двоногів — його досі непокоїла можливість сутички з Крилавим Кланом, що залишився по той бік кордону. Ніч застала їх ще до повернення в табір. Вийшовши з ялівцевого тунелю, Вогнезір побачив Ожинокігтя, який сидів самотою посеред галявини.

— Він, мабуть, смертельно втомлений, — співчутливо промурмотіла Піскошторма. — Вчора він пізно ліг після іспиту, а сьогодні все пообіддя полював разом із Золошубом та Сіросмугом.

— Із ним все буде гаразд, — відповів Вогнезір. — Усі вояки після церемонії повинні відбути чатування.

— Щоб усі ми могли добре поспати вночі, — Хмарохвіст, ще один вояк патруля, потягнувся і позіхнув.

Піскошторма з Хмарохвостом попрямували до кагату свіжини, а Вогнезір підійшов до Ожинокігтя.

— Усе гаразд? — запитав він.

Ожинокіготь кивнув. Згідно зі звичаєм, воякові належало відбути чатування мовчки. Його очевидно аж розпирало від гордоців, і він сприймав свої нові обов'язки напрочуд серйозно.

— Добре, — нявкнув Вогнезір. — Якщо щось трапиться, негайно клич мене.

Ожинокіготь знову кивнув і зосередив погляд на вході до ялівцевого тунелю. Вогнезір залишив його чатувати і повернувся до свого кубла. Він скрутився на підстилці і, як тільки заплющив очі, опинився посеред пустирища, вкритого мрякою, а його вуха знову залило завивання котів. Ні! Він не міг провести ще одну ніч, безпомічно слухаючи їхній жахливий плач.

Вогнезір змусив себе прокинутися і вийшов на галявину. Ожинокіготь усе ще сидів сам, а Піскошторма саме прямувала до вояцького кубла. Раптом вона помітила Вогнезора і повернула до нього.

— Щось трапилось? — запитала руда воячка. — Чому ще не спиш?

— Та щось не можу заснути, — відповів Вогнезір, відчуваючи нестерпне бажання поділитися сном із коханою. — Іду прогуляюся, — і, зрозумівши, наскільки йому зараз потрібна компанія Піскошторми, додав: — Хочеш пройтися зі мною?

Він відчув, як відчай просочується в його погляд, але Піскошторма лише кивнула. Вони перетнули галявину і вийшли у ялівцевий тунель. Несвідомо Вогнезір повернув до Сонцескель — смуги

гладеньких сірих курумників, яка розділяла території Громового та Річкового Кланів.

Коти вилізли на камінь і сіли одне біля одного, вдивляючись у тихе мерехтіння річки.

Першою тишу порушила Піскошторма.

— Ти переймаєшся через Ожинокігтя? Думаєш, чи варто було робити його вояком?

Її питання здивувало Вогнезора. Отже, Клан досі думає, що він не довіряє Ожинокігтеві через те, ким був його батько? Та за здивуванням прийшло почуття провини, адже Громові коти все-таки були недалеко від правди.

— Ні, — відповів Вогнезір, намагаючись сказати це якомога впевненіше. — Ожинокіготь не такий, як його батько.

На його полегшення, Піскошторма не наполягала, щоб він розповів, що насправді його турбує. Вона просто схилила голову йому на плече. Її солодкий запах огорнув його, і вони удвох просто сиділи і вдивлялися в річку.

Вогнезір думав, що близькість коханої заспокоїть його, але ніяк не міг викинути з голови і мото-рошне завивання котів, і відображення в калюжі. Він дивився на річку, на воду, що омивала каміння... і раптом збагнув, що то було не каміння. Ні, то були коти — вони відчайдушно намагалися пливти, загрибаючи лапами, але течія була сильнішою за них.

Вогнезір моргнув, і видіння зникло. Усе, що він тепер бачив: річка, яка продовжувала свій невпинний рух, і мерехтливі зорі, які заплуталися в її глибинах.

«Святий Зореклане! — подумав Вогнезір. — Що зі мною діється?»



Розділ 3

Тієї ночі Вогнезір не бачив снів, але спав погано, і коли наступного ранку вийшов зі свого кубла, то почувався досі втомленим. Від яскравого світла йому потемніло в очах, а коли він трохи звик, то побачив Золошуба, який підійшов до Ожинокігтя.

— Твоє чатування завершено, — нявкнув Золошуб. — Ходімо, знайдемо тобі, де поспати.

Вони подалися до вояцького кубла, а Вогнезір рушив через галявину до папоротевого тунелю, що вів до кубла Попелюшки.

Сіра медицицька сиділа біля входу і лапою перебирала якісь трави. Біля неї була Ясносерда, яка, нахилившись, обнюхувала листочки.

— Це огірочник, — пояснила Попелюшка. — Тобі варто почати вже його їсти, щоб у тебе було багато молока, коли народяться кошенята.

Ясносерда ковтнула зілля і скривилася.

— На смак як мишача жовч. Але то нічого, — поспішно додала вона, — я ж хочу найкращого для кошенят.

— Усе буде гаразд, — запевнила її Попелюшка. — Приходь за травами щоранку, а якщо відчуєш, що вже на порі, одразу клич мене. Не думаю, що ще довго чекати.

— Дякую, Попелюшко, — Ясносерда кивнула і пішла геть, дорогою зустрівши Вогнезора.

— Тобі треба зараз багато відпочивати, — нявкнув він, коли порівнявся з кицькою.

Попелюшка зішкребла залишки огірочника з лапок і вийшла на галявину до Вогнезора. Колись вона була його новачкою, але через нещасний випадок на Громошляху пошкодила ніжку і не могла стати воячкою. Вогнезір знав, як важко Попелюшці відмовлятися від майбутнього, про яке вона завжди мріяла, і досі звинувачував себе за те, що не вберіг її.

— Попелюшко, мені треба з тобою поговорити, — почав він.

Та не встигла вона відповісти, як позаду Вогнезора пролунав гучний крик.

— Попелюшко! Подивись на мою лапку!

— О Зореклане, що вже сталося? — пробурмотіла медикішка.

Каролапка, найменша новачка, пришкутильгала на галяву, витягнувши передню лапу.

— Подивися, Попелюшко!

Медикішка нахилилася, щоб оглянути лапку. Вогнезір побачив, що з подушечки в неї стирчала колючка.

— Чесно, Каролапко, — нявкнула Попелюшка, — з того галасу я вже подумала, що тобі лапу лисиця відкусила. Це всього лише колючка.

— Але воно болить! — закапризувала жовтоока новачка.

Попелюшка нетерпляче цикнула.

— Ляж на спину і витягни лапу.

Вогнезір спостерігав, як медикішка акуратно вхопила край колючки зубами і смикнула. З проколу потекла кров.

— У мене йде кров! — вигукнула Каролапка.

— Ну так, — спокійно відповіла Попелюшка. — Можеш її зализати.

— Усі коти час від часу заганняють собі колючки, — сказав Вогнезір новачці, яка активно лизала лапку. — Мабуть, це не остання у твоєму житті.

— Я знаю, — сказала Каролапка і підвелася. — Дякую, Попелюшко. Мені вже краще, так що піду до всіх. Ми тренуємося в лощовині, — її очі горіли, і вона випустила кігті. — Піскошторма мені покаже, як битися з лисицями!

І, не чекаючи на відповідь, чкурнула в папоротевий тунель.

Попелюшка замислено подивилась їй услід.

— У Піскошторми з нею роботи хоч відбавляй, — сказала вона.

— Та й у тебе не менше, — нявкнув Вогнезір. — Тут завжди такий рух?

— Рух — це ж добре, — відповіла Попелюшка. — Якщо нічого смертельного, звісно. Я рада, що можу прислужитися своєму Кланові.

Її очі горіли ентузіазмом, нагадуючи Вогнезорові про ту новачку, якою вона колись була. Якою б Попелюшка стала воячкою! Та той нещасний випадок повернув усю її енергію, як чистий швидкий струмок, у русло медицини.

— Гаразд, Вогнезоре, — сказала вона. — У тебе теж справ удосталь, отже, ти сюди не потеревенити прийшов. Як я можу допомогти?

І, подавши знак вухами, щоб Вогнезір ішов за нею, Попелюшка рушила до ущелини в камені й почала прибирати залишки огірочника. Вогнезір сів біля неї і раптом відчув несамовиту потребу поділитися своїми дивними видіннями хоч із кимось.

— У мене були сни...

Попелюшка кинула на нього швидкий погляд. Зазвичай Зореклан посилав сни лише медикотам, але вона вже давно знала, що предки-вояки говорять і з Вогнезором.

— Це не був сон від Зореклану, — продовжив Вогнезір. — Принаймні, мені так здається.

Він описав туманний пустир і відчайдушні завивання котів. Проте не міг змусити себе розказати ні про примару блідо-сірого кота, що явилася йому в лощовині, ні про відображення у калюжі, ні про видіння котів у річці. Їх можна було надто просто тлумачити: хмара дивної форми, гра світла чи відображення зоряного сяйва у темній воді.

Попелюшка закінчила розбиратися з травами і сіла біля нього. Вона виглядала задумливою.

— У тебе цей сон був двічі?

— Так.

— Тоді я думаю, що це щось більше, ніж просто шматок м'яса, який застряг тобі в шлунку, — медикиця кілька разів моргнула і додала: — Так багато котів могло бути тільки з якогось Клану... а ти певен, що це не Вітряний Клан?

— Впевнений. Той пустир був не на Вітряній території, і я не розпізнав жодних знайомих голосів. Зрештою, Вітряний Клан нічого не говорив про якісь проблеми.

Попелюшка кивнула.

— Та й ніхто з Кланів не говорив. Може, ти ще не відійшов від битви з Кривавим Кланом?

— Ні, Попелюшко. Те, що я чув, не було звуками битви. Вони завивали так, наче сталося щось жахливе, — Вогнезір здригнувся. — Я хотів допомогти їм, але не знав, що робити.

Попелюшка обняла його хвостом за плече.

— Можу дати тобі трохи макового насіння, — запропонувала вона. — Від нього ти принаймні добре поспиш.

— Дякую, але не треба. Я хочу відповідей, а не поспати.

Попелюшка не здивувалася.

— Цього я тобі дати не можу, принаймні зараз, — нявкнула вона. — Але я скажу, якщо Зореклан мені що-небудь покаже. А ти обов'язково скажи мені, якщо матимеш ще якісь схожі сни.

Вогнезір не був певен, що може це пообіцяти. У Попелюшки справ і так було під зав'язку, і він не хотів обтяжувати її ще й турботами про нього.

— Мабуть, я просто роблю з мухи слона, — сказав він. — Я впевнений, що ці сни припиняться, якщо я не буду про них думати.

Він не міг переконати в цьому себе і, вже виходячи з кубла Попелюшки і відчувши на собі пильний погляд блакитних очей медициці, зрозумів, що не зміг переконати в цьому і її.

На другу ніч після розмови з Попелюшкою Вогнезоріві знову наснився сон. Він стояв посеред пустирища, намагаючись розібрати розмиті тіні, що снували навколо нього, але ніяк не підходили на достатню відстань.

— Чого ви хочете? — вигукнув він. — Як я можу вам допомогти?

Та відповіді не було. Вогнезір почувався так, ніби він назавжди приречений ходити цим затуманеним пустирем, гукаючи котів, які не могли або не хотіли його почути.

Коли Вогнезір прокинувся наступного ранку, сонце вже підбилося високо над деревами. Він вийшов на галявину, і теплий легіт розкуйовдив його хутро. Сажолап біг через увесь табір із великим клубком свіжого моху для старійшин. Папоротехмарка та Ясносерда приймали сонячні ванни біля входу до ясел, споглядаючи борюкання Мідика та Косарика.

Раптом Вогнезір застиг, почувши високе завивання звідкись з-за табору. Десь неподалік якийсь кіт потрапив у біду. Невже сон переслідує його і наяву? Чи, може, він досі спав, потрапивши у пастку сну?

Провідник кинувся до ялівцевого тунелю, та не встиг у нього зайти, бо звідти з'явилися Хмарохвіст і Орлякошуб, які підтримували Довгохвоста. Нижня щелепа його відвисла, він гучно і протяжно завивав. Новак Хмарохвоста, Дошолоп, ішов слідом за ними, його хутро нащетилося від шоку.

Очі Довгохвоста були заплющені. З-під напухлих повік сочилася кров і розтікалася його світлим хутром.

— Я нічого не бачу! Я нічого не бачу! — кричав він.

— Що трапилося? — запитав Вогнезір.

— Ми були на полюванні, — пояснив Орлякошуб. — Довгохвіст зловив кроля, але він вивернувся і подряпав йому очі.

— Не хвилюйся, — заспокоював Довгохвоста Хмарохвіст. — Ми вже скоро будемо у Попелюшки. Вона тебе підлатає.

Вогнезір пішов за ними до медикішки. Хмарохвіст гукнув Попелюшку, і вона миттю з'явилася зі свого кубла та побігла до Довгохвоста.

— Як це трапилося?

Орлякошуб повторив їй те саме, що допіру розповів Вогнезорові, а Попелюшка тим часом заспокоювала Довгохвоста. Його завивання затихло і перейшло в часте дихання. Він весь тремтів.

— Я нічого не бачу, — прошепотів вояк. — Попелюшко, я осліпну?

— Не можу сказати, поки не огляну твої очі, — відповіла медикішка. Вогнезір знав, що вона б не стала давати йому марні надії. — Ходи сюди і сідай, щоб я могла тебе добре оглянути.

Вона повела його до куща папороті біля входу до свого кубла. Довгохвіст кульгав біля неї, важко дихаючи.

— Дощолапе, принеси мені зволоженого моху, — наказала Попелюшка. — Якнайшвидше.

Новак глянув на свого виховника і, як тільки той кивнув, кинувся виконувати наказ.

— Решта може йти, — додала медикішка. — Довгохвостові зараз потрібні тиша і спокій.

Хмарохвіст із Орлякошубом розвернулися йти, а Вогнезір підійшов до Попелюшки, яка заспокоїливо гладила Довгохвоста лапою.

— Я можу чимось допомогти? — запитав провідник.

— Просто залиш мене робити свою справу, — відповіла вона, суворим тоном нагадавши йому про свою виховницю, Жовтоіклу. Коли Вогнезір уже повернувся, Попелюшка додала: — О, попроси Хмарохвоста, щоб віддав мені Дошколапа до кінця дня. Новак мені тут знадобиться.

— Добра думка, — відповів Вогнезір. — Я йому передам.

Серце йому розривалося від жалю до Довгохвоста. Смугастий вояк не прийняв Вогнезора, коли той вперше прийшов до лісу, і довгий час підтримував Тигрозора. Але коли плани кровожерного воєводи розкрили, Довгохвіст усвідомив, кому повинне належати його серце, і звідтоді став одним із найвірніших вояків Вогнезора.

Вогнезір попрямував на галявину і побачив Хмарохвоста та Орлякошуба, які відповідали на нетерплячі запитання Ясносердої. Мишошубка та Сіросмуг також вийшли з вояцького кубла, щоб дізнатися, що відбувається.

Провідник підійшов до Хмарохвоста і передав прохання Попелюшки щодо Дошколапа.

— Звісно, — нявкнув той. — Це буде і для нього самого корисно.

— Що буде з Довгохвостом? — хвилювалася Ясносерда. — Він справді осліпне?

— Попелюшка ще не знає, — відповів Вогнезір. — Будемо сподіватися, що травма не така серйозна, як виглядає.

— Мені пощастило, — промурмотіла Ясносерда. — У мене принаймні залишилося одне око.

Поглянувши на стурбовані обличчя котів, Вогнезір зрозумів, що треба звернути їхні думки в якесь інше русло.

— Що там з мисливськими патрулями? — спитав він Хмарохвоста і Орлякошуба. — Вам слід повернутися, я теж з вами піду. Що б не трапилося, Клан треба нагодувати.

— Я поведу інший, — запропонував Сіросмуг. — Мишошубко, ти з нами?

Коричнева воячка кивнула і майнула хвостом.

— Я захоплю Порохошуба, — нявкнула вона і повернулася до вояцького кубла.

Вогнезір востаннє глянув на папоротевий тунель. Здавалося, на галявині Попелюшки все було спокійно.

— О, Зореклане, — прошепотів він, — не дай Довгохвосту втратити зір.

Тієї ночі Вогнезір ніяк не міг вмотитися у своєму кублі. Його лякав той сон. Він уже так боявся незнайомого пустиря і сполоханих криків котів, яким не мав змоги допомогти.

Коли провідник вийшов на галявину, то почув якесь мурмотіння з боку кубла Попелюшки і вирішив зайти дізнатися, що там відбувалося. Довгохвіст лежав у папороті біля входу до скелі. Його очі були заплющені, але він точно не спав. З-під повік текли сльози.

Попелюшка сиділа біля нього, легко погладжуючи його хвостом по голові, і заспокійливо муркотіла, ніби мама, що сидить біля хворого кошеняти. Вона підвела погляд, коли зайшов Вогнезір.

— Тобі хіба не час вже спати? — запитав він.

Її блакитні очі світилися в місячному сяйві.

— Можу спитати в тебе те саме.

Вогнезір знизав плечима і сів біля медициці.

— Я не міг заснути. Як Довгохвіст?

— Ще не знаю, — Попелюшка підняла скибку пережованого зілля з листочка і обережно приклала до очей Довгохвоста. Вогнезір розпізнав різкий запах нагідок. — Кровотеча припинилася, дякувати Зореклану, — сказала медикішка, — але очі ще дуже напухлі.

— Вогнезоре, — Довгохвіст підвів голову, але очей не розплющував. — Що стане, якщо я осліпну? Я більше не зможу бути вояком?

— Про це не хвилюйся, — серйозно сказав Вогнезір. — Що б не сталося, для тебе завжди буде місце в Громовому Клані.

Довгохвіст протяжно зітхнув і знову опустив голову. Вогнезір сподівався, що йому трохи легшає і він зможе заснути.

— Слухай, Вогнезоре, — сказала Попелюшка і приклала ще трохи зілля до очей Довгохвоста. — Як твоя медикішка я наказую тобі відпочити, — і, трохи ніжніше, додала: — Твій сон нікуди не зникне, і ти це добре знаєш. Тобі треба дізнатися, що він означає, і єдиний спосіб це зробити — снити його знову і знову, аж доки все не з'ясується.

Вогнезір завагався. Він не був певен, чи погоджується з нею. Поки що сни не давали жодних відповідей.

— Гаразд, — неохоче нявкнув він. — Але якщо Зореклан намагається щось мені сказати, було б добре, якби вони робили це трохи зрозуміліше.

І, послуховавшись наказу медициці, Вогнезір повернувся до свого кубла. Та цього разу ніч минула без снів.

Наступного дня рано-вранці він зайшов до кубла медикішки, несучи в зубах білку. Попелюшка досі сиділа біля Довгохвоста, що скрутився калачиком і спав.

— Ти була тут всю ніч? — запитав Вогнезір, поклавши білку біля Попелюшки.

— А де ще мені бути? Я потрібна Довгохвосту. Не турбуйся, я не змучена, — і, ніби сама не чула власних слів, широко позіхнула.

— Учора ти мені наказала піти поспати, — сказав Вогнезір. — Тепер як провідник Клану я наказую тобі. Довгохвостові не буде жодної користі з того, що ти тут заслабнеш.

— Але я турбуюся за нього, — тихо промурмотіла Попелюшка, боячись розбудити хворого. — Я думаю, в нього зараження. Мабуть, у кроля були брудні кігті.

Вогнезір глянув на заплющені повіки Довгохвоста. Відучора вони не змінилися — досі були червоні й напухлі, з кіркою з липкої рідини і м'якоті нагідок.

— Це погано, — нявкнув він. — Та все одно тобі потрібно поїсти і відпочити. Я пришлю Дошоплапа, — наполіг Вогнезір. — Він за ним пригляне і покличе тебе, коли Довгохвіст прокинеться.

Попелюшка підвелася і потягнулася.

— Добре, — погодилася вона. — Але скажеш Дошолопу, щоби спершу назбирав ще нагідок? Їх багато на вершині звору.

— Не раніше, ніж побачу, як ти з'їла цю білку.

Попелюшка нахилилася над білкою, але знову підвела погляд на Вогнезора.

— Я так боюся, що не зможу зберегти йому зір, — зізналася вона.

Вогнезір ніжно торкнувся носом до її вушка.

— Усі у Клані знають, що ти зробиш все можливе. І Довгохвіст це також знає.

— Але що, як цього недостатньо?

— Усе буде добре. Ти чудова медикішка.

Попелюшка зітхнула і похитала головою, а тоді таки взялася за трапезу. Вогнезір знав, що марно її переконувати. Якщо Довгохвіст осліпне, Попелюшка неодмінно буде звинувачувати себе — як і тоді, коли при пологах померла кохана Сіросмуґа, Срібнострумка.

Він погладив її хвостом по плечу і пішов шукати Дошолопа.

Вогнезір вів перед на шляху до Чотиридерева. Уранці пройшов дощ, і краплини прилипали до його хутра, коли він простував високою травою. Тепер хмари розвіялися, і небом поволі пропливав повний місяць, оточений саявом Срібносмуґи.

Вояки, яких Вогнезір обрав для цього Зборища, ступали слідом за ним. Ожинокіготь біг майже пліч-о-пліч з Вогнезором, його очі горіли, здавалося, наче він стримується, щоб не вибігти наперед і погнати вгору схилом.

— Заспокойся, — нявкнув йому Сіросмуг. — Це ж уже не перше твоє Зборище.

— Ні, але перед цим я на всіх був новаком, — відповів Ожинокіготь. — Сіросмуже, як думаєш, Вогнезір оголосить перед усіма, що мене висвятили на вояка?

Провідник глянув на нього через плече.

— Звісно, оголошу.

— Але ніхто не повірить, якщо ти не припиниш поводитися, як новак, — підштрикнув його Сіросмуг.

Вогнезір уже чув звуки великого скупчення котів і вловив запахи Вітряного, Річкового та Тіньового Кланів у теплому нічному бризі. Він пришвидшив крок. У снах його досі переслідували завивання незнайомих котів, і було б добре провести трохи часу між друзів. Вогнезір хотів розібратися зі старими проблемами, замість намагатися зрозуміти, що від нього хочуть ті примари.

Але, зійшовши на останній схил перед лоцвиною, він раптом застиг. На кілька митей йому здалося, що на нього біжать коти — багато котів, цілий Клан. Громовий провідник моргнув і, розплющивши очі, не побачив нічого, крім тіней. Але запах, який він відчував у своїх снах, знову заповнив повітря, і тепер був ще сильніший. Йому здавалося, наче він бачить прищулені вуха і нашорошене хутро — ніби ці коти тікали зі Зборища, що закінчилося сваркою.

За мить усе зникло, і Вогнезір відчув, як Порохошуб врізався у нього ззаду.

— Святий Зореклане, — пробурмотів вояк, — чого отак раптом спинятися? Ми вже подумали, що ти забув дорогу.

— Пробач, — нявкнув Вогнезір.

Коли він підіймався схилом, у лапах досі відчувалося поколювання. Перед ним чотири могутні дуби розкинули своє гілля, відкидаючи ряхтливі тіні на галявину. Вогнезір на кілька секунд зупинився, щоб пошукати якихось слідів тих незнайомих котів. Та від них не залишилося нічого, не було й блідо-сірого кота, чиє відображення він бачив у калюжі. Вогнезір змусив себе зосередитися на Зборищі, махнув хвостом решті Клану і пірнув у кущі.

Коли вони дійшли до галявини, Ожинокіготь пробіг повз свого провідника і зупинився перед плямистою кішкою, яка сиділа за кілька хвостів далі.

— Вохролапка! — вигукнув він, віддихуючись. — Вгадай що!

Його сестра глянула на нього здивованими очима.

— Вохролапка? Це хто така? Попрошу, я тепер Вохрошубка.

Ожинокіготь замахав хвостом від захвату.

— Справді? Я теж! Тобто я теж уже вояк. Мене тепер звуть Ожинокіготь.

Вохрошубка замуркотіла і торкнулася своїм хвостом братового.

— Вітаю!

Прямо за ними Сіросмуг вітався зі своїми дітьми, Бурешубом та Перохвостою, чиї вояцькі імена Леопардозірка оголосила на минулому Зборищі. Бурешуб був мускулястим сірим котом, дуже схожим на батька, а Перохвоста успадкувала чудову сріблясту шубку від своєї мами, Срібно-струмки.

Піскошторма одразу попрямувала до Мрячконіжки — воєводи Річкового Клану, яка сиділа біля Великого Каменя. Вони тісно здружилися, коли Мрячконіжку вигнав із її власного Клану Тигрозір, і Річковій киці довелося прожити деякий час у Грозовому Клані.

Побачивши, що решта вояків також пішла вітатися з товаришами з інших Кланів, Вогнезір вирушив до Великого Каменя, де вже чекали Леопардозірка, Чорнозір та Високозорий. Останній вийшов назустріч, помітивши, що Вогнезір заскочив до них на камінь.

— Вітаю, Вогнезоре. Тепер, коли вже всі зібралися, можна починати.

Вогнезір кивнув іншим трьом провідникам, і Чорнозір загував на котів, закликаючи до тиші й оголошуючи початок Зборища.

— Я почну з новин Тіньового Клану, — сказав Тіньовий провідник, примруживши очі на інших провідників, ніби вони збиралися заборонити йому першому говорити.

Та ніхто не сперечався, хоч Високозорий неоднозначно глянув на Вогнезора, а Леопардозірка роздратовано смикнула кінчиком хвоста.

— Здобичі у нас вдосталь, — почав Чорнозір. — І ми висвятили нову воячку — Вохрошубку.

Коти всіх чотирьох Кланів привітали Вохрошубку, вигукуючи її ім'я. Вогнезір глянув на плямисту кицьку, яка сиділа поруч із братом. Її очі сяяли гордощами. Та він не міг не помітити, що кілька котів із її Клану — воєвода Бурошубка, зокрема — промовчали, якимось підозріливо зиркаючи на Вохрошубку. Вогнезір ледь стримався, щоб

не зітхнути. Очевидно, деякі Тіньові коти не довіряли їй, бо вона народилася у Грозовому Клані.

— Також ми помічали все більше Двоногів на наших землях, — продовжив Чорнозір. — Вони ходять і щось кричать один до одного, а іноді випускають своїх потвор із Громошляху до лісу.

— Відпускають із Громошляху? — вигукнула Мрячконіжка. — Навіщо? Вони полюють за твоїми котами, Чорнозоре?

— Ні, — відповів Тіньовий провідник. — Не думаю, що вони взагалі здогадуються про нас. Якщо триматися подалі, Двоноги не є проблемою.

— Але вони, мабуть, розлякують здобич, — пробурмотів Високозорий до Вогнезора. — Я б точно не хотів, щоб Двоноги тинялися на моїй території.

— Тіньові коти найкраще вміють ховатися, — упівголоса відповів Вогнезір.

Тим часом Чорнозір закінчив промову і звернувся до Високозорого.

— Виходь, тепер твоя черга, — нявкнув він.

Вітряний провідник кивнув і вийшов наперед.

— У Попелястої народилося троє кошенят. Одновус і Багнокіготь вигнали з наших земель лисицю, що завела біля нас нору. Думала, що на пус-тирі буде жити краще, ніж у лісі.

— Ми швидко допомогли їй змінити думку! — то Багнокіготь вигукнув з-під Великого Каменя.

— Раджу вам взяти це до уваги, — сказав Високозорий Леопардозірці. — Вона перейшла на ваші землі біля річки.

— Дякую, — сухо відповіла Річкова провідниця. — Нам ще тільки лисиці не вистачало. Я попереджу патрулі.

Вогнезір намотав собі на вус зробити те саме. З того боку територія Річкового Клану була обмежена вузькою смугою, тож якщо лисиця там не осіла, то могла цілком собі перейти і на Громові землі.

Тим часом наперед вийшла Леопардозірка.

— Як завжди у зеленлист, біля нас побільшало Двоногів, — нявкнула провідниця. — Вони спускають на воду човни, а їхні кошенята граються у річці і розлякують рибу. Зараз річка зміліла, тому Двоногів не так багато, як зазвичай, але в нас усе одно проблеми із живністю.

Вогнезір гадав, чи це достоту правда. Якщо вода в річці упала, то риби все одно було б не так багато. Але не йому з цим сперечатися, і він знав, що Леопардозірка, як і всі провідники, не дозволить своєму Клану виглядати слабким через брак їжі.

— У Громовому Клані теж новий вояк, — оголосив Вогнезір, коли Леопардозірка закінчила зі своїми новинами. — Ожинолап пройшов церемонію назовництва, і тепер він Ожинокіготь.

Пролунав ще один вибух привітань, а Ожинокіготь тим часом сидів біля своєї сестри, присоромлено схиливши голову. Поки лунали вигуки, Вогнезір вирішив, що краще не розповідати про випадок із Довгохвостом. Була надія, що до наступного Зборища Попелюшка його вилікує, і все забудеться.

— Здобичі у нас багато, і Двоноги не турбують, — закінчив він промову.

Нечасто Зборища закінчувалися так швидко, щоб без жодних серйозних проблем чи причин

для суперечки між Кланами. Чорнозір оголосив завершення Зборища, і Вогнезір оглянув лошовину. Йому все важче ставало пригадати, як вона виглядала після битви з Крилавим Кланом — коли трава була червона від крові й тіла котів лежали розкидані по всій галявині. Тоді він втратив своє перше життя і побачив свою бліду тінь поміж вояків Зоряного Клану.

Духи предків дали йому відвагу продовжувати битву, коли сказали, що в лісі завжди жили і завжди житимуть чотири Клани.

І життя завжди буде таким — ця думка дивним чином заспокоювала Вогнезора. Щоденні зміни патрулів, важка праця полювання на здобич і тренування новаків, навіть такі неприємні події, як поранення Довгохвоста і Вогнезорові незрозумілі сни, здавалися малими й незначними поруч із нескінченним колом Кланового життя. Вогнезір був частиною довгого ланцюжка котів, які будували свої життя на вірності Клану і вояцькому правильнику. І навіть коли він втратить своє останнє життя, чотири Великі Дуби стоятимуть тут, а його ім'я назавжди забудуть.



Розділ 4

Зборище закінчилось, і Вогнезір уже наготувався зістрибнути з Великого Каменя. Та коли глянув на галявину, то застиг, вчепившись у камінь кігтями. Лощовина враз здалася переповненою. Переливчасті від місячного сяйва постаті снували між лісових котів так близько, що майже торкалися до них хутром. Останні проходили повз них, не помічаючи, гукали своїх товаришів і збиралися вирушати. Інші троє провідників зіскочили прямо в гушавину незнайомих котів, як водяні миші плигають у калюжу. Леопардозірка мало не приземлилася на спину блискучо-білого вояка і пішла далі, навіть вусом не повівши.

Вогнезір здригнувся. Ніхто, крім нього, їх не бачив!

Його увагу привернув сіро-білий кіт, який уже двічі йому являвся. Він дивився прямо на Вогнезора, розтуливши рота у німому проханні, та перш ніж Вогнезір устиг що-небудь відповісти, перед його зором пройшов Багнокіготь, і сіро-білий кіт зник.

Це були ті самі коти, обриси яких він бачив крізь туман у своїх снах. Хто вони? І що вони тут роблять?

— Гей, Вогнезоре! — гукнув Сіросмуг з-під Великого Каменя. — Ти там збираєшся всю ніч стояти?

Вогнезір обтрусився. Це більше не могло так тривати. Незнайомі коти переслідували його у снах, а тепер вже й наяву почали з'являтися. Він мусив з'ясувати чому, і якщо Попелюшка не могла йому допомогти, то він спробує знайти інших котів, які зможуть.

Вогнезір стрибнув до Сіросмуга, який уже чекав на нього разом із Піскоштурмою, Ожинокігтем та рештою Клану.

— Сіросмуже, ви з Піскоштурмою поведете Клан назад у табір.

— А ти куди підеш?

Вогнезір глибоко вдихнув.

— Я мушу піти до Місяцескелі. Треба поділитися язиками із Зорекланом.

Сіросмуг виглядав здивованим, але Піскоштурма глянула на Вогнезора з розумінням.

— Я знала, що тебе щось таки турбує, — тихо нявкнула вона і притулилася до нього. — Може, після цієї розмови тобі стане краще.

— Сподіваюся, — відповів Вогнезір.

— Може, мені піти з тобою? — запропонував Сіросмуг. — Клан і сам знає дорогу додому, а на тому пустирищі може водитися бозна-що. Раптом туди лисиця повернулася?

— Ні, Сіросмуже, дякую, — нявкнув Вогнезір. — Я дійду з Вітряними котами до їхнього табору, а після того вже розберуся сам.

— Гаразд, — Сіросмуг махнув хвостом решті Клану, щоб збиралися. — Коли будеш біля ферми Ячменя, передай від мене привіт Круколапу.

— Неодмінно, — Вогнезір повернувся до Піскошторми та торкнувся її носа. — До зустрічі. Я скоро повернуся.

— Щастя, — підморгнула йому Піскошторма. — Сподіваюся, ти знайдеш відповіді. Бо зараз ти здаєшся надто далеким від них.

Він востаннє лизнув її вушко, пірнув у куші та побіг на верхівку схилу, де починалася територія Вітряного Клану. Високозорий уже вів своїх котів до пустиря: їхні дрібні темні постаті вирізнялися на тлі освіченого місяцем звору. Вогнезір побіг за ними і зрештою наздогнав кота, що замикав процесію.

— Привіт, Одновусе, — видихнув він. — Можна я пройдуся з вами? Мені треба до Високих Скель.

— Звісно. Я сподіваюся, все добре?

— Так, нема чого переживати, — відповів Вогнезір, хоча й сам не був певен, чи це правда.

Він розпрощався з Вітряними котами на узвишші, де був їхній табір. На Високих Скелях уже зарожевів світанок, їхні масивні відроги темніли на тлі білого неба. Холодний вітерець ворухив коротку траву і притискав Вогнезорове хутро до боків. Небо тут здавалося величезним, бо не було жодного дерева, яке б його заступало. Запахи також були незвичні: суміш ялівцю, вересу і кроликів, із гострим вкрапленням торфу.

Невеличкий, зарослий очеретом струмок перебігав Вогнезорові шлях. Він легко його переско-

чив, злякавши кролика, що ледь не скочив йому під лапи і втік униз схилом, блимаючи своїм білим хвостом.

Вогнезоріві аж лапи засвербіли за ним погнатися, але він не мав права полювати на території іншого Клану. До того ж провіднику, який ішов до Місяцескелі на зустріч із Зорекланом, не дозволялося їсти під час подорожі.

Коли сухий пустир перейшов у пишні луки, оточені живоплотами Двоногів, сонце вже зійшло. Перед Вогнезором з'явилося гніздо Двоногів, і почувся віддалений гавкіт собаки. Він неспокійно роззирнувся і покуштував повітря, але запах собаки був уже застояний, і кіт нагадав собі, що ті пси, які колись втекли до лісу, тепер були знову надійно прив'язані.

Вогнезір обійшов гніздо Двоногів, ховаючись у тіні огорожі. Раптом звідкись повіяв інший запах, сильніший і свіжіший, ніж собачий: щури! Вогнезір спинився, згадавши, як під час його першої подорожі до Високих Скель Синьозірка втратила одне життя у бійці зі щурами біля цього місця. Він простежив, звідки йшов запах, і зрозумів, що стоїть за вітром від нього. Якщо пощастить, йому вдасться пройти непоміченим.

Неподалік від гнізда Двоногів стояла повітка, збудована з грубого каменю. Вогнезір рушив до неї і спинився перед дверима. Зі щілини під ними доносився сильний запах котів. Вогнезір відчув, як у грудях вже наростає муркіт.

— Агов! — нявкнув він. — Можна зайти?

— Вогнезоре! — з повітки долинув радісний нявкіт, і з дірки під дверима виглянула чорна голова. — Що ти тут робиш?

Вогнезір прослизнув під дверима й опинився на запилюжених оберемках сіна, що лежали на долівці повітки. Його радо зустрів Круколап, який був новакom Громого Клану, коли Вогнезір ще вперше прийшов до лісу. Круколап знав забагато про злочини Тигрозора, тож Вогнезір відвів його сюди, щоб уберегти від кровожерного воєводи. Круколап тоді виглядав худорлявим і невротичним. Тепер він був добре вгодованим і пашів здоров'ям, а його чорна шубка вилискувала у променях сонця, що струміли крізь дірку у стрісі.

— Радий знову тебе бачити, — нявкнув Вогнезір. Востаннє вони з Круколапом зустрічалися ще у битві проти Кривавого Клану — тоді чорний кіт і його товариш Ячмінь стали на бік лісових котів.

— Ласкаво просимо, — сказав Круколап і торкнувся носами з другом. — Як справи у Гроговому Клані?

— Чудово, — відповів Вогнезір. — Але я...

Його перервав чийсь вигук. Ячмінь, чорно-білий кіт, який жив у повітці разом із Круколапом, з'явився на тюку сіна й акуратно приземлився біля Вогнезора. Він був низький і крупний, досить м'язистий, хоч і мав невелике пузце.

— Хочеш пополювати? — запропонував він. — Здобичі тут достатньо, можеш брати, скільки влізе.

— Дякую, але не можу, — скрушно відповів Вогнезір. Від запаху мишей слина наповнила його рот. Він чув дрібне попискування десь у соломі. — Я йду до Місяцескелі, так що мені не можна їсти.

— Це сумно, — нявкнув Круколап. — Принаймні ти можеш тут відпочити. Усе одно зараз

немає сенсу йти до Високих Скель, ти там будеш задовго до заходу сонця.

— Дякую. Я так втомився, що мало не заснув на ходу.

Круколап повів його в інший кінець повітки, де вони з Ячменем облаштували собі кубельця на сіні. Ячмінь по-дружньому кивнув Вогнезорові й вийшов надвір, залишивши їх із Круколапом поговорити. Вогнезір трохи пововтузився, перш ніж вмотитися. Солодкавий запах зілля лоскотав йому ніздрі.

— То пощо ти йдеш до Місяцескелі? — запитав Круколап, а тоді поспіхом додав: — Можеш не казати, якщо не можна.

Вогнезір завагався. Досі він звірявся лише Попелюшці, та навіть їй не розповідав усього. Раптом він зрозумів, яким би полегшенням для нього було поділитися з кимось, хто дивився на нього не як на провідника, а як на друга.

— У мене були дивні сні, — почав Вогнезір і описав Круколапові незнайомий пустир і мото-рошне завивання котів у тумані. — І це ще не все. Я також почав бачити дивні речі наяву. Є один кіт — блідо-сірий вояк, який мені вже являвся тричі. І не лише він... цілий Клан котів, що сяяли, ніби зорі. Я бачив їх учора на Зборищі, але крім мене ніхто не знав, що вони там. Іноді мені здається, що я божеволію.

Круколап виглядав занепокоєним.

— Ти впевнений, що вони не із Зореклану?

На мить Вогнезір здивувався з того, що кіт, який більше не належав до Клану, почав говорити про Зореклан.

— Не думай, що я забув своїх предків, — сказав Круколап, наче вгадав, про що замислився Вогнезір. — Може, я більше й не ходжу на Зборища, але якась частина мене досі належить Кланові.

Вогнезір із розумінням моргнув.

— Я впевнений, що ті коти, яких я бачив, мені незнайомі. Я не впізнав ні їх, ні їхнього запаху. Я не знаю, хто чи що вони таке, чи чому вони мені являються. І це мене турбує.

Круколап смикнув кінчиком хвоста.

— Мабуть, Зореклан зможе тобі це пояснити сьогодні вночі. А тепер краще поспи.

— Гаразд, — промурмотів Вогнезір. — Збуди мене на сонцепіку, будь ласка.

І, сонно замуркотівши, він ще зручніше вмотився на сіні. Сонячне світло косо лягало на запилене повітря, і пилинки танцювали й виблискували, ніби дрібні зірки. Його очі заплющилися, і Вогнезір відчавив у теплий, запашний сон.

Здавалося, минуло лише кілька митей, перш ніж він відчув, як хтось штурхає його в бік. Вогнезір продрав очі й побачив, що над ним стоїть Круколап.

— Уже сонцепік, — сказав чорний кіт.

Вогнезір підвівся і смачно потягнувся. Він уже й не пам'ятав, коли востаннє спав так міцно. Відколи він вперше побачив блідо-сірого кота, його сон був жахливий, навіть коли не з'являлися дивні видіння на пустирі. Мабуть, цього разу Вогнезір зміг так добре відпочити, бо був далеко від лісу. Невже ті незнайомі коти могли до нього приходити лише там?

Він швидко попрощався з Ячменем та Круко-лапом. По обіді повітка повнилася густим запахом здобичі, нагадуючи йому про порожній шлунок. Громовий провідник шкодував, що не поїв перед Зборищем, але тепер було вже пізно. Вогнезір залишив повітку з її принадами позаду і вирушив до Високих Скель.

Поки він перетнув Громошлях, виліз на кам'янисту гору і дійшов до хребта, сонце вже котилося на західний пруг. Уста Матері чорною плямою темніли посеред схилу. Вогнезір знайшов плаский камінь, сів на ньому й озирнувся на поля і гнізда Двоногів. Сутінки поволі опускалися на землю, і місяць освітив своїм срібним сяйвом позублені скелі.

Вогнезір уже багато разів проходив темним тунелем, що вів до Місяцескелі, але страх досі стискав лещатами його живіт, коли він ступав у густий морок. Лише торкаючись вусами стін і відчуваючи під лапами жорсткий схил, він знав, куди йти. За розщелиною повітря було застояне і пахло пилом та камінням. Вогнезір здригнувся від самої думки про те, яка маса каміння тяжіла над його головою і над цим маленьким тунелем.

Нарешті повітря знову стало свіже, у ньому чувся запах болота. Тунель виходив у велику печеру. У її стелі був отвір, крізь який лилося мерехтливе світло зір. Вогнезір розпізнав темні обриси Місяцескелі попереду — вона височіла на три хвости над землею. Він обгорнув лапи хвостом і сів чекати.

Раптом усе навколо перемінилося, ніби всі зорі Срібносмуги водночас освітили печеру. Мі-

сяць став прямо над отвором у стелі, в його сяйві Місяцескеля миготіла, наче вкрита росою, відбиваючи світло на стіни й високу вигнуту стелю.

Вогнезір ліг навпроти Місяцескелі й витягнувся так, щоб можна було торкнутися до неї носом. Від цього всім тілом пробіг дроз, і він згадав, як востаннє приходив сюди, щоб отримати свої дев'ять життів. Здавалося, що це було так давно. Кіт заплющив очі та пірнув у темряву.

Довгий час він не відчував нічого, крім нічного вітру, що куйовдив його хутро. Усередині наростав страх. Вогнезір стиснув зуби, намагаючись не піддатися спокусі відвернути носа від холодного каменя.

Тоді його вуха вловили тихий звук, що поступоно нарастив: шурхотіння листя на вітрі. Очі розплющилися. Великі гілляки розкинулися над його головою, ледь видимі у густій темряві. Місяця не було, але зорі Срібносмуги горіли яскраво і здавалися такими близькими, наче заплуталися в гіллі.

Вогнезір підвівся і роззирнувся. Він був знову біля Чотиридерева, але цього разу галявина була порожня.

Боковим зором він помітив ще одне джерело світла — надто низьке, щоби долинати зі Срібносмуги. Вогнезір обернувся і побачив блакитно-срібну кішку, яка виходила із затінку. Її хутро переливалося, і під її лапами трава починала наче вкриватися інієм.

— Синьозірко! — Вогнезір був невимовно щасливий зустрітися із Громовою провідницею. — Я таки радий тебе бачити. Ти сама прийшла?

Синьозірка підійшла ближче, і Вогнезір зміг роздивитися сяйливі глибини її блакитних очей.

— Я знаю, чому ти прийшов, — відповіла вона, — і знаю, що ті питання, які ти хочеш поставити, не сподобаються багатьом твоїм предкам-воякам.

Вогнезір здивовано глянув на кішку.

— Ти хочеш сказати, що Зореклан знає тих котів із моїх снів? Вони також із Зореклану? Чому я їх ніколи раніше не бачив? І чого вони від мене хочуть?

Синьозірці довелося затулити його рота хвостом, щоб він замовк. Вона виглядала стурбованою. Вогнезір почувався так, наче підійшов надто близько до якоїсь жахливої таємниці, і раптом зрозумів, що не хоче її відкривати.

— Вогнезоре, — голос Синьозірки звучав непевно. — Є шанси, що ти погодишся піти без відповіді?

У її очах виднівся відчай. Вогнезір майже піддався їй, але тоді згадав, навіщо прийшов. Якщо піде без відповідей, то жахливі завивання з його снів переслідуватимуть його й далі, і спокою від моторошних видінь він не отримає.

— Ні, Синьозірко, — твердо відповів кіт. — Я мушу знати правду.

— Що ж, добре, — зітхнула Синьозірка. — Коти, яких ти бачив, із Небесного Клану.

— Небесного Клану? — перепитав Вогнезір. — Це що?

Синьозірка схилила голову.

— Колись вони були п'ятим Кланом.



Розділ 5

— Але в лісі завжди було чотири Клани!

— Не завжди, — відповіла Синьозірка. І голос, і очі її були холодні. — Колись їх було п'ять. Землі Небесного Клану простягалися вниз за річкою, де тепер угіддя Двоногів. Багато-багато сезонів тому, коли Двоноги тільки збудували своє гніздо, Небесний Клан покинув ліс. Для них там не було місця — як і тепер немає.

— Куди вони пішли? — запитав Вогнезір.

— Я не знаю. Кудись, куди не сягають небеса Зореклану.

— І Зореклан ніколи не намагався їх знайти? — Вогнезір дивувався, чому Синьозірка звучала так сухо, ніби духам їхніх предків було байдуже на те, що з лісу пішов цілий Клан.

— Їхні предки пішли з ними, — пояснила Синьозірка. — Не було жодних причин, чому Небесний Клан не міг би собі знайти домівку деінде.

— То чого їм треба від мене? — спантеличено запитав Вогнезір. — Вони намагаються мені сказати, що хочуть повернутися? Але чому б вони це робили, якщо знайшли собі інший дім?

— Я не знаю, — визнала Синьозірка. — Коли я тебе вперше побачила, ще давно, я зрозуміла, що ти — той вогонь, який врятує наш Клан. Я знала, що ти залишиш за собою слід, який пам'ятатимуть, доки на світі існуватимуть Клани вояків. Може, Небесний Клан також це бачить. Може, вони думають, що лише ти можеш їм допомогти.

Вогнезір здригнувся.

— Ти хочеш сказати, що я мушу знайти Небесний Клан і привести їх назад до лісу?

— Нічого такого я не хочу сказати, — форкнула Синьозірка. — Де ти знайдеш місце для ще одного Клану?

— Але сні... — заперечив Вогнезір.

— Вогнезоре, у тебе бджоли в голові завелися? — Синьозірка хльоснула хвостом. — Ти провідник Громового Клану, і ти йому потрібен. У вояцькому правильнику немає ні слова про те, що потрібно йти і допомагати Кланові, який так давно не живе в лісі, що всі про нього вже забули.

Вогнезір примружив очі. Синьозірка мала рацію стосовно відповідальності перед Громовим Кланом, але він ніяк не міг забути страшного завивання котів на пустирищі. Як він міг їх проігнорувати, якщо їм можна було допомогти? Синьозірка не мала снів, які були пронизані криками нажаханих котів; вона не бачила благального обличчя у кожній водоймі.

І все ж єдиною причиною, з якої Вогнезір почерпнув відвагу до бою проти Крижавого Клану, було те, що він повірив словам своїх предків-вояків: у лісі завжди було чотири Клани. П'ятим був

Зореклан, який завжди оберігав їх із небес. Невже вони брехали?

Синьозірка поклала хвоста йому на плече і заговорила спокійніше.

— Твої предки дбають про тебе зараз, як і завжди. Нічого не змінилося. Твої обов'язки тепер — дбати про власний Клан.

— Але Небесний Клан...

— Уже давно пішов. Там, де вони раніше жили, їх уже нічого не чекає. Ліс ідеально поділений між чотирма Кланами.

— То воля Зореклану — просто заплющити очі на цих котів? — виклично спитав Вогнезір. — Вам байдуже, що вони страждають?

Синьозірка моргнула.

— Є коти, які вважають, що у лісі ніколи не мало би бути п'ятого Клану. Чому на Чотиридереві є чотири дерева, якщо вони не означають чотири Клани?

Вогнезір глянув на масивні дуби, а тоді знову на Синьозірку. Він відчув, як його тіло блискавкою пронизала лютя.

— Ти що, мишомізка? — гаркнув кіт. — Ти хочеш сказати, що Небесний Клан мусив піти, бо в лісі недостатньо дерев?

В очах Синьозірки промайнуло здивування. Не чекаючи на відповідь, Вогнезір рвучко розвернувся і побіг до краю лощовини. Ожинові колючки рвали його хутро, але він не відчував болю. Відколи Вогнезір тільки прийшов до лісу, він довіряв своїм предкам-воякам. Але весь цей час вони йому брехали. Вогнезір почувався так, наче хотів

ступити на твердий ґрунт, а той виявився швидкою й глибокою рікою.

Він прорвався крізь останні зарості кущів, але замість того, щоб вибігти на край звору, опинився у печері біля Місяцескелі. Вогнезір важко й часто дихав. Почувався так, наче його хутро було подерте і скуйовджене, а лапи боліли. Коли він їх облизав, то відчув солоний присмак крові, ніби збив їх, біжучи по кам'янистій землі.

Через отвір у стелі Вогнезір побачив, що хмари затягнули небо, сховавши місяць і зорі. У печері було зовсім темно. Кіт підвівся і зашкутильгав, мало не панікуючи, аж доки не знайшов вхід до тунелю. Коли він вийшов на схил, вітер порозривав хмари, наче павутиння. Зорі вже було видно, але місяць досі час від часу ховався.

Вогнезір заліз на плаский камінь, де сидів раніше, і упав на ньому, втупивши погляд у небо. Він більше не бачив там доброзичливих поглядів своїх предків. Відчайдушні крики загублених і змучених котів Небесного Клану відлунювали в його голові.

«Як же мені їм допомогти?» — думав Вогнезір. Усі ці коти вже, мабуть, були мертві. Вони пішли так давно, що не зосталося нікого, хто б їх пам'ятав. Але де ж жили їхні нащадки?

Вогнезір пролежав на камені, аж поки небо не взялося молочно-рожевим кольором. Тоді він важко, крок за кроком, спустився до полів, залишивши позаду зубчасті вершини Високих Скель. Почуття зради вирувало в ньому, наче бурхлива річка. Вогнезір завжди поважав Зореклан, вірив, що вони хочуть найкращого для всіх Кланів. Те-

пер же виявилось, що предки могли припускати-ся помилок, як і інші коти. Зараз він не міг їм довіряти і гадав, чи прийде такий момент, коли він знову зможе прийти і поділитися з ними язиками.

Його живіт забурчав від голоду. Проходячи повз повітку Круколапа, Вогнезір ледве перебор-ров спокусу зайти й пригоститися у нього, а заодно й відпочити на м'якому запашному сіні. Та Круколап, мабуть, розпитуватиме його про те, що відповів Зореклан про тих дивних котів, і він не знав, що йому відповісти. Круколап досі тримався за свою віру в Зореклан, хоч і покинув ліс. Чи ж міг Вогнезір порушити його віру, розповівши, що їхні предки весь цей час брехали лісовим котам?

Проминувши ферму Двоногів, Вогнезір спинився пополювати і одразу ж упіймав мишку, що шукала насіння під огорожею. Це мало чим допомогло, але він був надто виснажений, щоб піти шукати ще чогось. Провідник скрутився під кушем глоду і міцно заснув.

Коли він прокинувся, уже доходив сонцепік. Тепер Вогнезір почувався значно краще і знову вирушив у дорогу, огинаючи поле, на якому колосилася золотиста пшениця. Він помітив ще одну мишу, що копошилася між стеблами, стрибнув і одним швидким рухом спіймав її. Швидко пообідавши, Вогнезір вирушив до пустиря.

Коли він нарешті дошкутильгав до Громового табору, сонце вже майже зайшло. Червоне світло омивало галявину, перемежоване тінями дерев. Вогнезір протяжно й важко зітхнув. Добре було бути вдома, але як йому тепер продовжувати своє провідництво із цим тягарем?

Доки він вагався біля входу до ялівцевого тунелю, із вояцького кубла вибіг Сіросмуг. Біля кагату свіжини сиділа Піскошторма, але, побачивши його, помчала слідом.

— Вогнезоре, ти повернувся! — вигукнув Сіросмуг. — Радий тебе бачити, — він спинився біля друга і занепокоєно додав: — Усе гаразд?

— Так, звісно, — відповів Вогнезір, ледве витискаючи із себе слова. — Я просто дуже змучений.

Піскошторма співчутливо погладила його хвостом. Її зелені очі бігали обличчям Вогнезора — вона знала, що його турбує не лише втома. Та воячка нічого не допитувалася, лише нявкнула:

— Тоді тобі треба піти відпочити.

— Слухай, Вогнезоре, — сказав Сіросмуг, — щойно повернувся пообідній патруль. Вони думають, що та лисиця, про яку казав Високозорий, перейшла на нашу територію. Принаймні наші вояки відчули сильний запах біля кордону, неподалік від моста Двоногів.

Вогнезір заплющив очі, намагаючись зосередитися на тому, що це означало для його Клану.

— Вони простежили слід?

— Вони спробували, але загубили його на болоті біля струмка.

Сіросмуг дивився на Вогнезора, чекаючи наказів. Його вираз змінився на стурбований, коли тиша затягнулася.

Вогнезір почувався так, наче продирається крізь густі зарості ожини у своїй голові. Він розумів проблему з лисицею, але вона здавалася такою далекою й чужою, наче жодним чином його не стосувалася.

— Вогнезоре? — промурмотіла Піскошторма, підійшовши ближче, так що він відчував тепло її тіла.

Захоплений писк кошенят повернув провідника до реальності. Посеред галявини Мідик і Косарик по черзі стрибали на купу моху.

— Так тобі, Биче! — заверещав Косарик. — Забирайся з нашого лісу!

— І прихопи свій Клан із собою! — Мідик приземлився на шматок моху і почав товкти його лапами, аж клапті летіли.

— Гей! — то Дощолап підбіг до них від кубла старійшин. — Я тільки-но його назбирав! Як мені поміняти старійшинам підстилки, якщо ви все розкидаєте?

Двійко кошенят презирнулися, а тоді позадували до ясел, махаючи хвостами. Дощолап розлючено за ними спостерігав, наїжачивши хутро на шиї, а тоді почав збирати мох до купи.

Ця сцена нагадала Вогнезорові, що життя Клану полягало не лише у справах Зореклану, і навіть не у вояцькому правильнику. Його обов'язком як провідника було турбуватися про свій Клан і зробити усе, щоб вони прожили довге і щасливе життя у лісі. Відчувши, як новий потік енергії влився до його потомлених кінцівок, він повернувся до Сіросмуга.

— Так, лисиця. Потрібно подвоїти кількість патрулів на тій ділянці кордону. І скажи мисливцям, щоб теж мали це на увазі. Нам не треба, щоб вона там оселилась.

— Звісно, — Сіросмуг відчув полегшення, побачивши, що Вогнезір знову повернувся до реальності. — Я передам це всім завтрашнім патрулям.

Він рушив до вояцького кубла. Піскошторма ж залишилася стояти з Вогнезором.

— Можеш мені розповісти, якщо хочеш, — тихо сказала вона.

— Я знаю. Обіцяю, що розповім, але ще рано. Кішка кивнула.

— Чому б тобі не піти до себе й не відпочити? Я принесу тобі поїсти.

— Дякую, але мені спершу треба зайти до Попелюшки. Перевірити, як там Довгохвіст.

Піскошторма пішла до кагату, а Вогнезір попрямував через сутінкову галявину до папоротевого тунелю.

Медикішка стояла над Довгохвостом і оглядала його очі. Вогнезір привітався, і вояк повернувся до нього. Від жаху провідник застиг намертво. Очі Довгохвоста були розплющені, але наче заволочені хмарами, із них досі сочилася липка рідина.

— Ти вже можеш бачити? — ковтнувши клубок, запитав Вогнезір. Він намагався не виявляти жалю — це було останнє, чого б хотів Довгохвіст.

— Трохи, — відповів той. — Але все дуже розмите.

— У його очах досі запалення, — відповіла Попелюшка. Вона виглядала страшенно втомленою: її сіре хутро було скуйовджене, а блакитні очі притуплені, наче від поразки. — Я вже перепробувала всі трави і ягоди, які знала, але нічого не допомагає.

Довгохвіст, опустивши голову, почав шкребти кігтями куш папороті.

— Я буду лише тягарем для Клану, — прогарчав він.

— Ні! — вигукнув Вогнезір. — Я тобі забороняю таке говорити. Подумай про Ясносерду — вона навчилася битися з одним оком.

— Принаймні воно у неї є, — просичав Довгохвіст. — Можете мене просто залишити в лісі на поталу лисам.

— Цього ніколи не буде, доки я провідник Клану, — зашипів Вогнезір у відповідь. Його трясло від злості — не до Довгохвоста, а до себе, бо він не міг вберегти свого вояка від наслідків серйозної травми. Намагаючись звучати спокійнішим, Вогнезір додав: — Та й ти ще не втратив зір. Попелюшка зробить усе, щоб допомогти.

— Я намагатимусь, — пообіцяла медикішка. Вона підкликала Вогнезора хвостом до тунелю.

— Краще тобі зараз не займати Довгохвоста, — тихо порадила Попелюшка. — Він досі в шоківому стані, йому потрібен деякий час, щоб змиритися з тим, що його зір може й не покращитися.

Вогнезір кивнув.

— Гаразд, — і, підвищивши голос, додав: — Не хвилюйся ні про що, Довгохвосте. Для тебе завжди буде місце у Громовому Клані. Я знову прийду до тебе невдовзі.

Повертаючись на галявину, Вогнезір усе ще відчував жаль — і злість також — через те, що така біда сталася з його вояком. Він пригадав одне із життів, яке йому дала Ряболиця. Вогнезір очікував, що це життя буде гарним і ніжним, але воно виявилось жакливою сумішшю вогню та криги. Він відчував хижу потребу битися й убивати, проливати ріки крові задля захисту юних безпомічних котів. І тепер, думаючи про те, як Довгохвіст зможе впоратися із втратою зору, він ясніше

зрозумів, що означав цей інстинкт. Як провідник Вогнезір готовий вирвати собі кігті заради захисту свого Клану.

Його кубло під Високим Каменем було холодне й тихе. Піскошторма залишила для нього кролика, і Вогнезір сів, щоб поїсти. Тепер, залишившись наодинці, він почувався таким пониклим, як осінній листок. Та все ж провідник бачив перед собою шлях — шлях турботи про своїх котів, незважаючи на втрату віри у Зореклан.

Вогнезір уже скрутився на підстилці, коли біля входу промайнула тінь. Він підвів погляд і побачив Попелюшку, яка відхилила завісу лишайнику.

— Довгохвіст заснув, — пояснила вона. — Тож я подумала, що можу тепер прийти до тебе і розпитати про Місяцескелю. Ти знайшов відповіді, які шукав?

— Так, але вони були не такими, як я хотів, — Вогнезір відчував, що ще надто рано все розповідати, навіть медикішці.

На його полегшення, Попелюшка не наполягала. Вона зайшла до кубла, нахилилася і ніжно лизнула його вухо.

— Не втрачай віру, — сказала медикиця. — Зореклан дбає про нас, усе буде гаразд.

Вогнезора пронизала злість. Він так хотів сказати їй, що Зореклан брехав їм, що їхні предки допустили вигнання цілого Клану з лісу, незважаючи на все, що сказано у вояцькому правильнику.

Та він не міг отруїти віру Попелюшки. Якимось дивним чином Вогнезір усвідомлював, що це лише його проблема. Без допомоги Зореклану, без віри в його славних предків він мусив знайти спосіб із нею впоратися.



Розділ 6

Пустирем шугав вітер, розганяючи туман, і Вогнезір нарешті побачив котів. Вони йшли вздовж річки. Знайомий запах у повітрі підказав йому, що це та сама річка, яка протікала в їхньому лісі, хоч тут, за межами Вітряних земель, течія була значно швидша.

— Зачекайте! — гукнув до них Вогнезір. — Коти Небесного Клану, зачекайте на мене! Я прийшов вам допомогти.

Він побіг пружним ґрунтом торфовища, але коти Небесного Клану продовжували йти, наче не чули його криків.

Раптом одне кошеня упало у воду, і його мати відчайдушно закричала, коли течія почала відносити котика геть. Тоді юного новака, що відбився від решти групи, вкрала лисиця. Вогнезір чув його нажахані крики, які раптово перервалися, коли лисиця разом із ним втекла від двох вояків, що намагалися її наздогнати. Якась старійшина відставала все далі й далі від Клану. Вона повільно кульгала, залишаючи на траві сліди крові. Ще один кіт раптово спинився, упав на бік і більше не підвівся.

На чолі Клану йшов сіро-білий кіт. Заморені й охлялі вояки скупчилися навколо нього. І хоч Вогнезір досі їх не наздогнав, він міг чітко розібрати їхні голоси.

— Куди ми йдемо? — нявкнув один із них. — Ми не можемо тут жити... тут немає що їсти і нема де розбити табір.

— Я не знаю, куди ми йдемо, — відповів сіро-білий кіт. — Нам просто потрібно кудись іти, доки не прийдемо.

— Але чи довго ще? — запитав інший вояк. Ніхто не відповів.

Вогнезір побачив дрібну муру кішку, що торувала собі шлях через зорище вояків до сіро-білого кота.

— Дозволь мені поговорити із Зорекланом, — благала вона. — Може, предки підкажуть, де для нас є місце.

Кіт повернувся до неї.

— Ні, Сарноніжко! — гаркнув він. — Наші предки відвернулися від нас. Для нас більше не існує Зореклану.

Мабуть, він — провідник Клану! Кіт був незворушний, і Сарноніжка — медикицька Небесного Клану, як здогадався Вогнезір, — схилила голову й більше не сперечалася.

Вогнезір знову гукнув котів Небесного Клану і все намагався їх наздогнати, але більше й більше відставав. Навколо нього затягнувся туман, відрізавши його від Небесних вояків. Лапи відмовлялися нести далі. Вогнезір відчув, що падає, і коли розплющив очі, виявив, що лежить у своєму кублі.

Через якийсь час він помітив кішку, яка сиділа в затінку.

— Піскоштормо? — промурмотів Вогнезір, шукаючи тепла й затишку від присутності коханої.

Кішка повернулася до нього, і світло, що долидало зі входу, осяяло її м'яку плямисту шубку.

— Плямолистко!

Колишня медикішка Громового Клану підвелася, підійшла і ніжно торкнулася до нього носиком. Вогнезір вдихнув знайомий солодкавий запах. Він не міг думати про неї як про одну з тих, хто зрадив його. Що б не зробив йому Зореклан, Плямолистці Вогнезір довірятиме завжди.

Він озирає її голову, струнке витончене тіло і раптом усвідомив, що думає про сіро-білого kota, провідника Небесного Клану, якого бачив у снах.

— Ти прийшла розповісти мені про Небесний Клан? — запитав Вогнезір.

— Так, — серйозно відповіла Плямолистка. — Коли я ще жила у Громовому Клані, то й гадки не мала, що в лісі колись було п'ять Кланів. Про це я дізналася вже після того, як приєдналась до Зореклану.

— Я не розумію, — нетерпляче перебирав лапами Вогнезір. — Як Зореклан міг допустити, щоб цілий Клан котів покинув ліс?

Плямолистка сіла поруч. Він відчував її заспокійливе муркотіння.

— Я знаю, що це для тебе важко, — нявкнула вона. — Але Зореклан не має влади над усім, що діється в лісі. Ми не могли вигнати з лісу собак, що вам загрожували, чи Бича з Кривавим Кланом.

Вогнезір зітхнув. Він знав, що це була правда. Та це не пояснювало того, чому Зореклан брехав і прикидався, наче Небесного Клану ніколи не існувало.

— Ти коли-небудь зустрічала котів із Небесного Клану?

Плямолистка похитала головою.

— Ми ходимо на різних небесах.

— Я говорив із Синьозіркою, — нявкнув Вогнезір. — Вона сказала, що мій обов'язок — бути із Громовим Кланом. Що я нічого не можу зробити для Небесного Клану. Але якщо це правда, то чому вони продовжують мені снитися?

— Якщо провідник Небесного Клану являвся тобі у снах, — відповіла Плямолистка, торкнувшись хвостом до його плеча, — отже, він вірить, що ти можеш йому допомогти.

— Але як? — не вгавав Вогнезір. — Що я можу зробити? Це все сталося так давно.

— Відповідь скоро сама тобі з'явиться, — пообіцяла Плямолистка. — А поки що відпочинь.

Вона ближче притулилася до нього, і Вогнезір заснув, заспокоєний її теплим ароматом. Цього разу його не тривожили ніякі сни.

Коли він прокинувся, надворі вже розгорався новий день. Плямолистка зникла, залишивши по собі ледь помітний слід солодкавого запаху. Вогнезір встав і потягнувся, відчуваючи, як енергія струменить його тілом.

Вийшовши з-за Високого Каменя, він побачив Сіросмуга, який сидів на галявині в оточенні кількох котів і розподіляв патрулі.

— Хмарохвосте, ти підеш із Шипокігтем, — сказав воєвода білому вояку. — Кого ви хочете за третього? Може, Верболозу?

— Я піду, — перебив його Вогнезір, підбігши ближче. — Давно вже нормально не полював.

— Дякую, — кивнув йому Сіросмуг. — Тоді, Верболозо, можеш приєднатися до нас із Орлякошубом. Треба піти до Чотиридерева і пошукати ту лисицю.

Коли загін вийшов із табору, Вогнезір пустив Шипокігтя наперед. Темний вояк повів їх слідом, що вів до гнізда Двоногів. Навколо панувала тиша; здавалося, що навіть здобич зачаїлася. Вогнезір спинився і глянув крізь ліс на огорожу, що оточувала угіддя Двоногів. Він намагався уявити, де простягалася територія Небесного Клану. Мабуть, кордон пролягав десь тут, якщо їм довелося переселятися через будівництво цього гнізда. «Його колишньої домівки», — раптом зрозумів Вогнезір. Йому аж закололо в лапах від усвідомлення, що він колись жив на землях Небесного Клану!

Хмарохвіст і Шипокіготь зникли між деревами в пошуках здобичі. Вогнезір спробував відволіктися від думок про Небесний Клан. У нього був власний Клан, про який треба було дбати. Він розкрив рота, і сильний запах миші досягнув його нюхових залоз. Вогнезір помітив, як вона шкряботіла біля куща ожини. Кіт став у стійку і поповз, безшумно переставляючи лапи.

Та він не встиг підійти на достатню відстань для стрибка, бо раптом боковим зором помітив якусь білу пляму. Вогнезір рвучко повернув голову, злий на Хмарохвоста за те, що той псує йому

лови. Хай іде і сам собі шукає здобич! Та біла пляма зникла так само раптово, як і з'явилася, а приплив нового знайомого запаху підказав йому, що це був зовсім не Хмарохвіст. Провідник Небесного Клану знову з'явився на його шляху.

Вогнезір застиг, махаючи хвостом з боку в бік.

— Ти там? — тихо запитав він. — Чого тобі треба? Вийди й поговори зі мною!

Відповіді не було.

За той час його миша встигла втекти. Вогнезір знову розтулив щелепи і вдихнув, намагаючись відстежити здобич. Він нашорошив вуха за шурхотом маленьких лапент, та натомість почув жахливий крик і бійку десь біля огорожі Двоногів. Невже щось напало на його вояків? Може, собака?

Вогнезір помчав між дерев до краю лісу. Золшуб та Ожинокіготь билися з незнайомим чорно-білим котом. Ожинокіготь заліз йому на спину і вчепився кігтями в шию, а Золшуб міцно вкусив за кінчик хвоста.

Чорно-білий кіт звивався на долівці, намагаючись зачепити лапою нападників.

— Лишіть мене! — горлав він. — Мені треба до Рудька... тобто до Вогнезора!

Вогнезір раптом упізнав цей розпелеханий клубок чорно-білого хутра. Це був Ляпко — домашній кіт, з яким він товаришував, доки не переселився до лісу.

— Зупиніться!

Він підбіг до них і мордою штовхнув Ожинокігтя. Той сповз із Ляпка і злісно зашипів, але раптом затих, побачивши, хто перервав їхню бійку.

— Залиште його, — наказав Вогнезір.

— Але він чужинець, — запротестував Ожинокіготь, водночас обтрушуючись від пилюки.

— Ще й кицяня, — додав Золошуб, неохоче відпустивши хвіст Ляпка.

— Ні, не чужинець, — виправив їх Вогнезір. — Він — друг. А ви двоє що тут взагалі робите?

— Ми патрулюємо кордон, — відповів йому Ожинокіготь. — Із Порохошубом і Мишошубкою. А ось і вони.

Простеживши поглядом туди, куди Ожинокіготь махнув хвостом, Вогнезір побачив двох старших вояків, які швидко бігли до них.

— Святий Зореклане, що тут відбулося? — запитав Порохошуб. — Я вже подумав, що вас зловила лисиця.

— Ні, лише кицяня, — нявкнув Вогнезір, вражений ворожістю Ожинокігтя й Золошуба. — Гаразд, можете продовжувати патруль, — додав він.

— Але що з ним? — запитав Золошуб.

— Думаю, я сам дам цьому раду, — нявкнув Вогнезір. — Ви молодці, звісно, але запам'ятайте, що не всі в цьому лісі становлять загрозу.

Молоді вояки приєдналися до Порохошуба і Мишошубки та продовжили патруль, але Ожинокіготь розвернувся, люто глянув на Ляпка і прошипів:

— Це тобі на майбутнє, щоб не потикав носа!

Ляпко зіп'явся на лапи і глянув на своїх кривдників. Його хутро було запилюжене і стирчало на всі боки, але він наче не сильно постраждав.

— Тобі пощастило, що я був неподалік, — сказав Вогнезір, коли патруль зник за деревами.

Його старий товариш обурено форкнув.

— Я тебе ніколи не зрозумію, Вогнезоре. Тобі справді подобається жити із цими неотесаними варварами?

Вогнезір не відповів. Не було сенсу намагатися пояснити, що ці неотесані варвари були вояками, які безліч разів ризикували своїм життям заради Клану.

— Радий знову тебе бачити, Ляпку, — нявкнув він. — Та чому ти зайшов так далеко в ліс? Ти ж знаєш, що це небезпечно.

Ляпко відвів погляд, перебираючи лапами по долівці.

— Ну? — підштовхнув його Вогнезір.

Кіт моргнув.

— Я... я думаю, — запинаючись, сказав він, — ну той, я боюся, що мені доведеться переселитися до лісу з тобою.

— О Зореклане! Що сталося? Це ж не Кривавий Клан, так? — злякано запитав Вогнезір.

Ляпко виглядав спантеличеним.

— Хто?

— Не зважай. Тебе ж не викинули твої Двоноги?

— Ні! Мої домашні завжди були до мене дуже добрі, — Ляпко сумно озирнувся через плече на червоне кам'яне гніздо, в якому мешкав. — Просто... ну, в мене були всякі дивні сни. І я згадав, як ти мені розповідав, що теж мав сни, перш ніж піти жити до лісових котів.

У його очах майнув страх, і Вогнезір, незважаючи на все своє співчуття, не міг стримати вдоволеного муркотіння. Як іронічно, що його старий товариш не може уявити собі нічого страшнішого за життя у Клані.

— Я й подумав, можливо, ці сни означають, що мені треба піти з дому, — додав Ляпко.

Вогнезір торкнувся його плеча хвостом.

— Я б на твоєму місці не хвилювався. Сни можуть означати всяке різне, але іноді вони просто сни. Не думаю, що тобі доведеться найближчим часом гризти кістки.

Здавалося, Ляпка це не переконало.

— Але ці сни жахливі! — нявкнув він. — Я постійно бачу багато котів — вони кудись тікають, але я не можу дізнатися, від чого. Вони кричать і завивають, ніби чогось дуже бояться або ніби їм боляче від чогось. А часом я бачу одного сіро-білого кота. Він рухає ротом, наче намагається щось мені сказати, але я не чую що.

Вогнезір відчув, як на його хутрі стала дибки кожна шерстинка. У Ляпка були такі самі сни, як у нього! Але чому? Невже Небесний Клан думав, що їм зможе допомогти киця?

— Що ти про це думаєш? — схвильовано запитав Ляпко. — Мені треба піти жити в ліс?

Вогнезір розумів, що мусить зараз вирішити, яку відповідь дати товаришеві. Хоч його віра в Зореклан серйозно похитнулася, він досі відчував до них певну прихильність. Зрештою, він не міг розповісти Ляпкові, як Зореклан допустив вигнання Небесного Клану з лісу, а потім брехав про це всім. Та якби навіть спробував, хіба ж Ляпко зрозумів би? Він же не знав нічого ні про вояцький правильник, ні про спосіб життя у Клані.

— Не хвилюйся про це, — нарешті сказав Вогнезір. — У тебе немає жодних підстав залишати Двоногів.

— Ти впевнений?

— Звісно. Я вже дещо знаю про ці сни і зараз намагаюся з'ясувати, що вони означають.

Ляпко досі виглядав спантеличеним, але наче трохи заспокоївся.

— Тоді, мабуть, залишу це на тебе.

Вогнезір був радий, що Ляпкові не прийшло в голову запитати, як лісовий кіт — навіть якщо він провідник Клану — міг знати про сни іншого kota.

— Я проведу тебе до твоїх Двоногів, — нявкнув він. — Просто на випадок, якщо хтось із тих неотесаних варварів досі тут вештається.

Ляпко оглянув своє скуйовджене хутро і кілька разів його лизнув. Тоді вони разом із Вогнезором рушили назад через ліс. Коли перед ними вже стало гніздо Двоногів, Вогнезір помітив мишку, що дріботіла у високій траві. Він прудко скочив, а коли випростався, то в щелепах уже тримав безвольне тільце. Громовий провідник замуркотів, відчувши приплив гордощів, адже зміг похизуватися своїми мисливськими навичками перед Ляпком.

Але той подивився на нього радше здивовано, ніж захоплено.

— І тебе не втомлює отак щоразу ловити собі їжу?

Вогнезір поклав здобич на землю і засипав її листям, щоби підібрати пізніше.

— Ні, ніколи. Це робота вояка.

Ляпко знизав плечима і попрямував до свого гнізда. Наздогнавши його, Вогнезір помітив вродливу коричневу кицьку, що саме сплигнула з огорожі біля гнізда Двоногів, де він мешкав раніше. Він згадав, що вже бачив її, коли показував територію своєму новаку Ожинолапу.

— Привіт, — нявкнула кішка. Її бурштинові очі пильно вивчали Вогнезора. — Ляпку, хто це? Я його ще ніколи не бачила.

Ляпко повів вухом.

— Його звуть Вогнезір. Він живе у лісі.

— А мене Фетра, — відрекомендувалася кішка. — Я ще ніколи не бачила лісового кота. А звідки ви з Ляпком знайомі?

— Я його знаю ще змалку, — пояснив Вогнезір. — Колись я тут жив — у цьому гнізді.

— Справді? А тепер це мій дім! — очі кицьки поширилися. — Чому ти пішов?

— Це довга історія, — Вогнезір не мав ілюзій, що киця — навіть така жвава та відкрита, як Фетра, — зможе зрозуміти, чому він відмовився від безпечного життя з Двоногами та віддався на ризики й небезпеки лісу.

— У мене є вдосталь часу, — нявкнула Фетра.

Вогнезір усвідомив, що біля нього стоїть Ляпко і весь аж тремтить від напруження.

— Вибач, може, якимось іншим разом.

Фетра очевидно засмутилася.

— Не хочеш подивитися на свою стару домівку? — наполегливо нявкнула вона. — Мої Двоноги викопали куш, а він був такий старий, що його коріння розтягнулося на весь сад. І ще вони посадили нові дерева — там дуже зручно точити кігті.

Вогнезір уже хотів було відмовитися, але слова застрягли в горлі. Він мовчки перевів погляд на огорожу. Старий куш... Наскільки старий? Може, він був там ще до того, як Двоноги поставили своє гніздо? Якщо так, то він міг ще застати Небесний Клан. Може, від Небесного Клану на тій території були ще якісь уцілілі рештки?



Розділ 7

— Вогнезоре, чому ти стоїш із відкритим ротом? — роздратовано запитав Ляпко.

— Вибач, — на мить Вогнезір віддався роздумам про загублений світ Небесного Клану і застиг із розтуленими щелепами, ніби чекав, що здобич сама туди вирішить застрибнути. — Гаразд, — сказав він Фетрі. — Можна й глянути.

Вогнезір підкликав Ляпка хвостом відійти на кілька кроків і промурмотів:

— Я ненадовго. Це може допомогти з твоїми снами.

Ляпко не виглядав переконаним. Він занепокоєно глянув на Фетру.

— Не переймайся, я нічого їй не розкажу, — пообіцяв Вогнезір.

Він вискочив на огорожу й оглянув сад. Тепер Вогнезір згадав той кущ — він був ламкий і пелехатий, а на деяких гілках бракувало листя. На його місці тепер росло молоде дерево з м'якою, спокусливою корою. З огорожі Вогнезір бачив сліди від кігтів Фетри на стовбурі.

Кицька сіла біля нього і майнула хвостом.

— Це тут був той куш, а тепер росте точильне дерево. А там, біля Ляпкового дому, ще одне — навіть краще.

Вогнезір почув шурхотіння, і раптом біля Фетри опинився Ляпко.

— Ну, то що ти бачиш? — тихо запитав він.

— Ще нічого, — відповів Вогнезір. Він вивчав гніздо Двоногів, намагався прикинути, як виглядала ця частина лісу, коли тут ще не зрубали дерева.

Провідник окинув поглядом ряд гнізд і примружився. Гніздо Ляпка лежало трохи нижче за інші. Якби Вогнезір був у той час провідником Клану і мусив обирати місце для табору, він хотів би розташувати його в улоговині, оточеній ожиновими кущами для захисту, як у Вітряного Клану. Він швидко вдихнув, відчуваючи, як кожна його шерстинка стає дибки. Невже гніздо Ляпка було збудоване прямо на місці старого табору Небесного Клану? Це могло би пояснити, чому в нього були такі яскраві сні про цих котів.

— Ляпку, — сказав Вогнезір, перебивши їхню розмову з Фетрою про котячу м'яту, — можна мені залишитися в тебе сьогодні?

Ляпко здивовано моргнув.

— Звісно. Але у тебе не буде через це проблем з... з іншими котами у твоєму Клані?

Його турбота зворушила Вогнезора. Може, Ляпко й був кицюнею, але він також був вірним другом.

— Усе буде гаразд, обіцяю. Я просто подумав, що це може допомогти мені з тим, ну ти знаєш, про що ми говорили раніше.

— А, я розумію, — сказав Ляпко, а тоді занепокоєно додав: — Але я ще не знаю, як провести тебе всередину.

— Мені не потрібно досередини, — сказав Вогнезір. — Не дай Зореклане! Можу цілком поспати в саду.

Чорно-білий кіт кивнув.

— Тоді гаразд, ходімо.

— Мені спершу треба попередити своїх у Клані, що я не прийду ночувати.

Вогнезір зіскочив з огорожі назад до лісу. За його спиною пролунав здивований голос Фетри:

— Чому Вогнезір хоче до твого саду? Йому не подобається мій?

Вогнезір мчав між деревами до того місця, де востаннє бачився зі своїми котами. Він хотів уже вийти на слід, але раптом з-за куща ожини з'явився Шипокіготь, який ніс двох мишей за хвосту. Він помітив Вогнезора й поклав здобич на землю.

— Я думав, ти вже повернувся до табору.

— Ні, маю ще деякі справи, — Вогнезір не дуже хотів пояснювати, що до чого. — Я не повернуся до завтра. Нічого такого, — додав він, побачивши, як захвилювався Шипокіготь. — Просто передай Сіросмугові, що він за старшого.

— Добре. Ми із Хмарохвостом якраз збиралися відносити здобич до табору.

Вогнезір попрощався з вояком і пішов назад до гнізда Двоногів. Ляпка вже й слід простиг, а от Фетра досі сиділа там, де він її залишив.

— Ти так і не розповів мені, як опинився у своєму Клані, — нявкнула вона, коли Вогнезір заскочив на огорожу. Кицька виглядала дещо засмученою. — Не хочеш як слід оглянути свій старий дім?

Вогнезір не хотів її розчаровувати, і йому справді було цікаво побачити місце, де він провів перші місяці життя. Обережно балансуючи на огорожі, кіт підійшов до Фетри.

— Гаразд, зайду на трохи.

Кицька задоволено муркнула і зіскочила в сад. Вогнезір стрибнув за нею. Його нюх вловлював незнайомі запахи. Яскраві квіти виблискували на сонці, а підстрижена трава поколювала лапи. Усе виглядало водночас знайомим і чужим, ніби він дивився поглядом якогось іншого кота.

— Ходи спробуй, — підкликала його Фетра й побігла до дерева. Вона стала на задні лапи, а передніми провела по стовбуру. — А біля цього куща пташки шукають слимаків. Ти коли тут був, вони теж так робили?

— Так, — відповів Вогнезір, намагаючись вловити далекий спогад. — Ти коли-небудь пробувала їх ловити?

Фетра огидливо наморщилася.

— Для чого? Тоді всюди будуть кров і пір'я! Фе!

Вогнезір уже зібрався роздратовано відповісти, але прикусив язика. Кицюні не зрозуміти, що пташка — навіть найдрібніший, жорсткий дрізд — може врятувати Клан від голоду.

— Колись я тут ганявся за пташками, — сказав він, підійшовши до куща і пірнувши під його

гілля. — Утім, так жодної й не зловив. Вони були надто швидкі для мене. Я навчився полювати, вже коли переселився до лісу.

— Не можу зрозуміти, чому ти залишив своїх домочадців, — нявкнула Фетра й сіла біля нього. — Вони...

Почувши кроки неподалік, кицька замовкла. Вогнезір підвівся й, повернувшись, побачив своїх колишніх Двоногів, що йшли стежкою до протилежного боку кубла. З ними було кошеня — дівчинка, що невпевнено дріботіла на коротеньких ніжках, однією лапою тримаючись за маму.

Перш ніж Двоноги встигли б його помітити, Вогнезір вискочив з-за куша, ненавмисно зачепившись за гілку, що стирчала збоку. Він кинувся до дерев'яної огорожі, переліз через штахети і зник у тінях лісу. Як тільки його лапи торкнулися землі, кіт пірнув у куш папороті й там присів, слухаючи, чи не йдуть Двоноги. Чи помітили вони його? Вогнезір навіть не був певен, чи Двоноги впізнали його, але ризикувати все одно було не варто.

Поступово його дихання вирівнялося. У саду все було тихо. Він не чув жодного звуку Двоногів — лише шелестіння дерев і шкряботіння здобичі у підліску. Та все ж Вогнезір просидів у сховку аж до заходу сонця, що вже почало забарвлювати ліс червоним.

Вилізши з-під тіні папороті, він вловив запах мишки, яку впіймав раніше, викопав її та швидко з'їв. Тоді потихеньку знову пробрався до гнізд Двоногів і непомітно перескочив до Ляпкового саду.

Вогнезір підійшов якомога ближче до центру уловини, де, як йому здавалося, міг бути розташований табір Небесного Клану. Неподалік щось зашурхотіло, і він аж підскочив з несподіванки, та це усього-на-всього був Ляпко, який сплигнув з нижньої гілки дерева.

— Ось ти де! — вигукнув чорно-білий кіт. — Я думав, що ти вже повернувся до лісу. Фетра розповіла про твоїх старих Двоногів.

Вогнезір не надто хотів про це говорити.

— Я просто заховався, поки вони не пішли, — пояснив він.

Ляпко кілька разів провів язиком по грудях, ніби намагався приховати хвилювання.

— Ти впевнений, що зможеш спати тут? — запитав він. — Коли сонце зайде, стане дуже холодно.

— Ляпку, я сплю надворі щоночі, — нагадав йому Вогнезір. — Я звик до цього. Не думаю, що зміг би заснути у гнізді Двоногів, навіть якби спробував.

Ляпко моргнув.

— А, гаразд. Я просто подумав...

Він замовк, коли двері до гнізда відчинилися і на темний сад упала смуга жовтого світла. Двоногиня стала в проході й закричала щось, тримаючи в руці миску.

— Мушу йти, — нявкнув Ляпко Вогнезорові, який присів у траві. — Моя вечеря готова. Ти впевнений...

Вогнезір ледь не зітхнув.

— Усе буде гаразд, чесно.

— Тоді на добраніч.

Ляпко з високо піднятим хвостом підбіг до Двоногині та потерся об неї. Вона нахилилася, щоб його погладити, а тоді зачинила двері.

Вогнезір спустився в улоговину й підійшов до куща, вкритого пахучими білими квітами, що блідо поблискували в сутінках. Він прослизнув попід гілками, намостив собі гніздечко і понюхав квітку, яка звисала прямо над його носом.

Вогнезір подумав про те, як же дивно було знову повернутися до гнізда Двоногів. Притлумлені звуки, що долинали до нього, були дивно знайомими, як і помаранчеве світло, яке тяглося попід небом. Його проміння притлумлювало сяйво зір, і Вогнезір почувався ще більш далеким від своїх предків-вояків. Він підвів очі в тихій молитві, але не до Зореклану: «Вояки Небесного Клану, де б ви не були, прийдіть до мене у снах».

Його розбудив собачий холод, який пронизував аж до кісток. Помаранчеве небо над головою пом'якшував туман. Вогнезір тремтів усім тілом. Він виліз з-під куща, щоб розім'яти лапи, але застиг на місці.

За кілька хвостів від куща сидів сіро-білий кіт. Він дивився на Вогнезора очима кольору блілого зимового неба, а навколо вився туман.

— Я чекав на тебе, — нявкнув кіт.



Розділ 8

— Ти... хто ти? — затнувся Вогнезір. — Як тебе звати?

Незнайомий кіт подивився так, ніби не зрозумів питання.

— Уже так давно жоден кіт не вимовляв мого імені, що воно мені більше не потрібне.

У його очах була глибока жура, а голос бринів сумом так, що Вогнезорові було боляче навіть слухати.

— Ти прийшов з Небесного Клану? — запитав він, хоча знав відповідь наперед.

Блідий кіт здивовано смикнув вусами.

— То тобі відомо про Небесний Клан?

— Трохи, — нявкнув Вогнезір. — Я говорив із воячкою Зореклану. Вона розповіла, що колись у лісі жили п'ять Кланів, але Небесний Клан пішов, коли...

— Пішов? — у голосі Небесного кота з'явилися зневажливі нотки. — Ми нікуди не пішли. Інші Клани витурили нас із лісу і сказали, що для нас більше нема місця.

Вогнезір витріщився на нього. Коли він розмовляв із Синьозіркою, вона дала йому зрозуміти, що Небесний Клан добровільно покинув ліс, бо потвори Двоногів захопили їхні землі. Вона не розповідала, що Небесних котів вигнали інші Клани. Як це міг дозволити вояцький правильник? Та все ж йому не давала спокою інша думка: чи міг би він поділитися територією Громового Клану, якби якийсь інший Клан попросив це у нього?

— Невже Зореклан не міг вам ніяк допомогти? — запитав Вогнезір.

— Зореклан! — форкнув сіро-білий кіт, махнувши хвостом. — Зореклан зрадив нас. Предки дозволили іншим Кланам видворити нас, ніби якихось прибуд! Коли ми покинули ліс, я присягнувся, що ніколи більше не подивлюся на зорі.

— Клан без предків-вояків? — Вогнезір був збентежений.

— Наша медикішка все одно бачила їх у снах, — відповів йому Небесний кіт. — І багато хто з наших вояків дотримувався давніх звичаїв. Я не намагався їм заборонити. Вони втратили дім. Як я міг забрати в них ще й вояцький правильник?

Кіт говорив так, наче був провідником цього Клану. Та перш ніж Вогнезір встиг про це запитати, він випростався і роззирнувся.

— Колись ми володіли цими землями, охороняли наші кордони і полювали, скільки хотіли. Але тоді прийшли Двоноги, — в його голос повернувся тремтливий сум, що розворушив кожну шерстинку на хутрі Вогнезора. — Колись тут був наш табір, — продовжив він, вказавши на сад

Ляпка хвостом. — Тут, де ми стоїмо, було вояцьке кубло. Гніздо Двоногів стоїть біля наших ясел. Новаки жили там, де тепер стоїть огорожа, а під тими кущами — он там — спали наші старійшини, — він зітхнув. — Це було так давно...

— А де тепер табір Небесного Клану?

Сіро-білий кіт сумно втупився у свої лапи.

— У Небесного Клану немає табору, — тихо нявкнув він. — Мій Клан розколовся і розпорозився.

— То тепер немає Небесного Клану? — спантеличено запитав Вогнезір.

Хутро на загривку Небесного вояка настовбурчилося, і він виширився.

— Я цього не казав. Я сказав, що у нас не стало домівки, і мої коти розбіглися. Деякі стали волюцюгами, деякі перейшли жити до Двоногів як киці. Але Небесний Клан ще живе, хоч його коти забули свою спадщину і свій вояцький правильник.

Вогнезір збентежено думав, як цей кіт міг стверджувати, що Небесний Клан існує, якщо в нього немає ні дому, ні соборності, а його коти не знають вояцького правильника. Що тоді робить їх Кланом?

— То чому ти прийшов до мене? — запитав він.

— Бо ти єдиний кіт, який може нам допомогти, — відповів вояк. Він підійшов до Вогнезора майже впритул, і його слабкий, ледь вловимий запах обвив провідника Громового Клану. — Ти маєш відновити Небесний Клан, перш ніж він зникне назавжди.

Вогнезір був збентежений. Як можна відновити розпорозений Небесний Клан, якщо він не мав

поняття, де знайти цих котів, та ще й мав власний Клан, про який мусив дбати?

— Але я...

Небесний вояк проігнорував його.

— Ти мусиш піти до витоків річки, — наказав він. — Ми втекли туди, і там ти знайдеш залишки Клану та місця, де можуть жити Небесні коти.

У голові Вогнезора все нуртувало.

— Але... але чому я?

Сіро-білий кіт спинив погляд на Вогнезорі. У його очах було повно смутку.

— Я чекав на тебе — сильного кота, справжнього лідера, того, хто не має у своїй крові зрадницького сліду. Ти не є нащадком тих котів, які вигнали нас із лісу, але ти — справжній вояк. Це твоя доля — відновити Небесний Клан.

Навколо заворсився туман, і Небесний кіт ніби розчинився в ньому, залишивши Вогнезора вдивлятися у порожнє місце. Лише його запах досі витав у повітрі.

Вогнезір обгорнув лапи хвостом і просидів так, аж поки перші промені світанку не зарожевіли на небі.

Його розбудив віддалений нявкіт кота. Він скочив на лапи, настовбурчивши хутро. Хтось напав на табір? Але раптом згадав, де він був. Та й нявкіт здавався радше нетерплячим, ніж переляканим.

Зненацька двері до гнізда Двоногів відчинилися, і звідти вискочив Ляпко.

— От чесно! — захекано сказав він, підбігши до Вогнезора. — Іноді мені здається, що мої Двоноги тупі! Я прошуся і прошуся, невже так важко встати і відчинити двері?

— Ну ось, ти вже тут, — нявкнув Вогнезір, радіючи з того, що більше не залежав від Двоногів.

— То що? Ти щось дізнався про моїх котів? — запитав Ляпко.

Вогнезір кивнув.

— Я говорив із тим сіро-білим котом і тепер знаю, що мені треба робити.

— Що тобі треба робити? А мені що робити? Чому в мене теж були такі сні?

Вогнезір підняв хвоста, закликаючи до тиші.

— Ті коти, яких ти бачив, покинули ліс ще дуже давно, — пояснив він. — Тепер вони просять про допомогу. Ти бачив їх у снах тому, що тут вони колись мешкали.

— Тут? — Ляпко роззирнувся садом, ніби чекав, що якісь прадавні коти в цю ж мить вискочять із-за кущів. — То ти збираєшся їм допомогти?

— Так, якщо зможу.

Вогнезір побачив полегшення в очах Ляпка, але тоді замислився, чи це буде справді так. Йому доведеться залишити свій Клан і вирушити в довгу подорож, не знаючи, куди вона приведе. Йому доведеться шукати загублений Клан, про який давно забув Зореклан. Чому це була його доля — їх рятувати? Він був вірний Громоному Клану, незважаючи на те, що їхні предки винні у вигнанні Небесного Клану. А ще Вогнезір був вірний вояцькому правильнику, бо це було перше, про що він дізнався, прийшовши до лісу.

— Мені вже пора йти, — нявкнув Вогнезір. — Я передам своїм патрулям, щоб на тебе не накидалися.

— Дякую, — відповів Ляпко. — Я тобі справді дуже вдячний, Вогнезоре. Ти хороший друг, але я щасливий, що мені не доведеться йти до лісу з тобою!

— Я теж, — Вогнезір по-дружньому торкнувся його вуха хвостом. — Я знаю, що тобі б це не сподобалося.

— Тоді до зустрічі. Яюсь іше зустрінемось, — Ляпко вже було вирушив назад до гнізда, а тоді додав: — Сподіваюся, що впустити вони мене додумаються швидше.

Не маючи особливого бажання потрапити на очі Ляпковим Двоногам, Вогнезір перебіг через сад і заскочив на огорожу.

— Бувай, Вогнезоре! — то був голос Фетри. Вогнезір повернувся і помітив її в сусідньому саду, вона балансувала на нижній гілці точильного дерева. Він помахав їй хвостом. — Приходь до нас іше! — гукнула кицька, коли він зістрибнув з огорожі та сховався в тіні дерев.

Вогнезір стишив ходу тільки тоді, коли досить далеко відійшов від гнізда Двоногів. Ліс чомусь видавався йому чужим і наче несправжнім. Вогнезір усе думав про пустирище зі сну і про плач котів, які від чогось тікали. Невже йому й справді доведеться піти за їхніми слідами?

Ніч була волога, але тепер небо розпогодилося, і з нього ясно світило сонце. Краплі роси поблискували, мов перлинки, що заплутались у павутинні на кущах чи зависли на кінчиках листочків. Вогнезір увесь промокнув, ідучи високими травами. Раптом він почув запах котів, які наближались до нього. Провідник насторожено спинився, але

з-за кушів вийшов Шипокіготь, а за ним — Сажолап, його мама Верболоза і Золошуб.

Вогнезір роздратовано обтрусив хутро. Звісно, це ж був досвітній патруль! Як він міг так забити собі мізки Небесним Кланом, що навіть не впізнав власних котів?

— Привіт, Вогнезоре, — до нього підійшов Шипокіготь. — Усе гаразд?

— Так, усе добре, — Вогнезір не збирався зараз пояснювати, чому ночував не в таборі.

Шипокіготь переглянувся з Верболозою, а тоді повернувся знову до провідника.

— Сіросмуг сказав мені взяти із собою Сажолапа, — нявкнув він і торкнувся кінчиком хвоста до плеча новака. — Довгохвіст не може зараз тренувати його через проблеми з очима.

— Гарна ідея, — сказав Вогнезір і раптом відчув, як серце стиснула провина. Він мусив би подбати про Сажолапа, бо ж із його виховником Довгохвостом стався нещасний випадок. Усі ці сни про Небесний Клан геть відволікли його від обов'язків перед власним Кланом. — Узагалі-то, — продовжив він, — я думаю, що тобі варто побути виховником Сажолапа, доки Довгохвіст повністю не одужає.

Якщо це взагалі коли-небудь станеться. Проте цього Вогнезір не вимовив. Він не хотів визнавати, навіть перед самим собою, що Попелюшка може й не врятувати Довгохвоста від сліпоти.

Очі Шипокігтя зблиснули. Він був молодим вояком і ще не встиг отримати власного новака.

— Дякую, Вогнезоре! — нявкнув Шипокіготь.

— Я зроблю оголошення про це пізніше, — пообіцяв Вогнезір. — Якщо Довгохвіст погодиться.

— Думаю, що так, — встряв у розмову Сажолап. — Я йому весь цей час носив свіжину і міняв підстилку, можу й далі цим займатися.

— Добре, — схвально кивнув Вогнезір. І, відчуваючи потребу знову влитися в життя Клану, додав: — Я приєднаюся до вашого патруля, а тим часом, Сажолапе, можеш мені показати, як ти вмієш відстежувати здобич.

Очі новака загорілися від захвату: він тренуватиметься із самим провідником! Шипокіготь повів перед уздовж кордону до Громошляху, а Сажолап ішов, припавши носом до землі, і спинявся понюхати повітря через кожні кілька кроків.

— Що ти відчуваєш? — нявкнув Вогнезір.

— Громошлях, — швидко відповів Сажолап. — І мишу. І ще тут десь нещодавно був Двоніг із собакою. А ні... з двома.

— Наскільки давно? — запитала Верболоза.

— Не сьогодні, — нявкнув Сажолап. — Запах застояний. Може, вчора.

— Я теж так думаю, — нявкнув Вогнезір, а Верболоза вдоволено замуркотіла. — Гаразд, ходімо далі. Скажи мені, якщо почуєш щось іше.

Вони були досить близько до Громошляху, щоб виразно чути рявкіт потвор, які носилися туди-сюди. Невдовзі коти вийшли з підліску до краю чорної гладкої поверхні.

Сажолап наморщив носа.

— Тут так смердить, — з огидою сказав він. — Перебиває всі інші запахи.

— Так, — нявкнув Шипокіготь. — І це означає, що слід бути особливо обережними.

Він рушив уздовж Громошляху, ведучи за собою решту патруля. Громові коти трималися яко-

мога далі від величезних чорних лап потвор. Вітер, який вони здіймали, куйовдив хутро Вогнезора.

Провідник допоміг Шипокігтю, Золошубу та Верболозі поновити мітки на кордоні та заодно спостерігав, як Сажолап відточує свої мисливські здібності. Раптом новак різко повернув в інший бік від кордону.

— Гей, куди це ти зібрався? — вигукнув Шипокіготь.

Сажолап озирнувся. Його погляд був одночасно збуджений і насторожений.

— Я знайшов якийсь дуже дивний запах, — пояснив він.

— Ну, ти не можеш за ним зараз піти, — сказав йому Шипокіготь. — Це не мисливський патруль.

— Який це — дивний? — запитав Вогнезір. Сморід Громошляху досі перебивав йому всі інші запахи.

— Сильний, — відповів Сажолап. — Я такого ще ніколи не відчував.

Вогнезір презирнувся із Шипокігтем.

— Гаразд, давай простежимо.

Цього разу першим пішов Сажолап. Він повів усіх глибше в підлісок, і коли вони відійшли трохи далі від Громошляху, Вогнезір почав розпізнавати той новий запах. Він умить спинився, наїжачивши хутро.

— Борсук!

— О, ні! — вигукнула Верболоза.

Шипокіготь форкнув.

— Ще цього не вистачало.

Золошуб мовчав, але його очі поширилися.

— А борсуки що, погані? — запитав Сажолап.

— Доволі, — відповів Золошуб.

— І ми точно не хочемо, щоб вони поселилися на наших землях, — додала Верболоза.

Вогнезір пригадав позаминулий гололист, коли випало багато снігу і було дуже мало здобичі. Хмарохвіст тоді ще був кошеним, і голодний борсук напав на нього в лощовині. Малого врятувала лише швидка реакція Вогнезора й Орлякошуба. Зазвичай борсуки не полюють на котів, але якщо вони дуже голодні чи налякані, то можуть стати небезпечними супротивниками.

— Запах ще свіжий, — нявкнув провідник. — Нам треба простежити, щоб дізнатися, де цей борсук і чи він має тут нору. Молодець, Сажолапе. Це було корисне тренування.

Очі новака заясніли.

— Вогнезір має рацію, — додав Шипокіготь. — А тепер ставай за мною і ходімо.

Він знову повів перед, а за ним не відставали Сажолап та Верболоза. Слідом ішов Золошуб, а замикав Вогнезір. Запах борсука тут був дуже сильний. М'язи Вогнезора напружилися — він практично очікував, що чорно-біле створіння зараз вискочить на нього з-за кущів.

Ліс почав рідшати, борсучий слід вів їх до Зміїних Скель. Вогнезір почувався тут дуже вразливим і незахищеним, ніби на відкритій галявині. Йому здавалося, що дрібні злісні очиці дивляться на нього з кожного куща ожини. Це була невідгідна позиція для Громових котів. Коли собаки втекли до лісу, вони теж оселилися біля Зміїних Скель. Через них загинув Прудколап і покалічи-

лася Ясносерда. Вогнезоріві здавалося, наче він досі відчуває тут запах крові.

Перед котами з'явилося громаддя скель, що здіймалося прямо посеред галявини. Піщана долівка була вкрита в'юнкими рослинами та травою-самосійкою.

— Стій тут, — наказав Сажолапові Шипокіготь і вказав хвостом на безпечне місце біля куща ожини.

— Не рухайся, але кричи, якщо помітиш небезпеку.

Сажолап завагався, наче теж хотів піти на пошуки борсука, але таки присів у прихистку під ожиною, підібгавши під себе передні лапи. Його сіре хутро розчинилося в тіні.

Шипокіготь, Верболоза та Вогнезір почали шукати між розсипами каміння. Вогнезір спинився біля входу до печери, де жили собаки, тремтячи всім тілом. Він був готовий до того, що зараз звідти вибіжить зграя, але там не було нічого, крім старого запаху лисиці. Навіть слід борсука кудись зник. Спершу Вогнезір подумав, що це каміння і пісок недовго утримують запах. Але, пройшовши трохи далі до краю галявини, він зрозумів, що борсук сюди ніколи й не заходив. Слід пропав, коли вони ще не дійшли до скель.

— Верболозо? Шипокігтю? — вигукнув провідник. — Тут немає сліду.

Він раптом затих, коли свіжий подув вітру приніс із собою запах. Вогнезір рвучко обернувся і побачив величезну чорно-білу постать, що виглядала з-за куща ожини, заміряючись лапою на Сажолапа.



Розділ 9

— Сажолапе! Тікай! — загорланив Вогнезір.

Він вибіг назустріч, але не уявляв, як зможе встигнути до новака раніше, ніж борсук зіб'є того своїм лаписьком.

Тоді він помітив Верболозу, що стрибнула з верхівки каменя і розпростертими лапами відкинула вбік Сажолапа. Борсук приземлився на її спині. Пронизливий крик кішки урвався мото-рошним хрускотом, коли звір вдарив її по шії. Він підважив її нерухоме тіло однією лапою і кинув на галявину.

Сажолап перелякано, протяжно залелесав. Вогнезір кинувся на борсука й зашипів, увіп'явшись кігтями йому в бік. Велика смугаста голова повернулась до нього і клацнула білими зубами. З іншого боку з'явився Золошуб, вчепився пазурами в борсукову шию і міцно вкусив за вухо. Та звір легко його скинув. Золошуб впав на землю і безсило завмер.

Тим часом борсук навис над Шипокігтем, але той почав несамовито дряпати йому очі. Вогнезір знову дістався до боку звіра, відчуваючи люте задоволення від того, як з-під слідів від його кігтів

лилася кров. Борсук загорлав від болю. Він метляв головою з боку на бік, а тоді повернувся і кинувся у підлісок. Шипокіготь та Золошуб погналися за ним із пронизливим завиванням.

— Поверніться! — крикнув їм Вогнезір. — Облиште то!

Важко відсапуючись, він заплющив очі, прислухаючись до кроків борсука, що все віддалялися. Тоді провідник підвівся і підійшов до Сажолапа, який схилився над тілом матері. Новак підвів на Вогнезора благальний погляд.

— Вона ж не мертва? Вона не може бути мертва.

— Мені шкода, — Вогнезір схилив голову і носом торкнувся Сажолапового чола. Усього п'ять повень минуло від загибелі батька новака, Білошторма, у битві з Кривавим Кланом. Як Зореклан міг це допустити? — Вона загинула хоробро, як воячка.

— Вона померла, рятуючи мене! — голос Сажолапа надломився від болю.

— Не картай себе, — сказав Вогнезір і лизнув його плече. — Верболоза добре знала, що робить.

— Але вона... — Сажолап не договорив. Він тремтів від потрясіння, зарившись носом у материне хутро.

Вогнезір підвів голову і побачив Шипокігтя та Золошуба, які повернулися зі своєї гонитви. Золошуб важко кульгав.

— Він втік до Громошляху, — доповів Шипокіготь. — Сподіваюся, його зловить якась потвора.

Він підійшов до Сажолапа і сів поруч, обійнявши новака хвостом. Той навіть не подивився.

— Як ти? — спитав Вогнезір Золошуба.

Юний вояк напружив плечі.

— Ніби нормально. Я просто забився, падаючи.

— Усе одно краще покажися Попелюшці, коли повернемося до табору.

Золошуб кивнув. Вони з Вогнезором підняли тіло Верболози і понесли його назад до звору. Хвіст кішки безвольно звисав, залишаючи на піску ледь видимий слід. Шипокіготь ішов за ними, підтримуючи Сажолапа.

Через глибоку зажуру Вогнезір навіть не почув, що до них хтось наближається, аж доки Хмарохвіст не вийшов з-за куща папороті майже в нього перед носом.

— Вогнезоре, ти повернувся! — вигукнув білий вояк. — А ти...

Та він враз замовк, а в очах з'явився тривожний блиск.

— Це ж Верболоза. Що сталося?

До них підійшли Порохошуб з Орлякошубом. Вони нажахано слухали розповідь Вогнезора про те, як Верболоза віддала своє життя за порятунок Сажолапа.

— Хай тільки мені попадеться! — прошипів Хмарохвіст, коли Вогнезір закінчив оповідь. — Він пошкодує, що взагалі народився.

— Може, нам піти за ним? — сказав Порохошуб. — Думаю, слід переконатися, що він утік геть.

Вогнезір кивнув.

— Борсук побіг до Громошляху, — нявкнув провідник. — Хмарохвосте, візьми свій патруль, спробуйте знайти його слід. Підіть і подивіться, що він робить, але не нападайте. Усе зрозуміло?

Білий вояк хльоснув хвостом.

— Як скажеш.

— Якщо він поселиться на нашій території, тоді придумаємо, як його вигнати, — пообіцяв Вогнезір. — Але зараз я не хочу більше ніким ризикувати.

Щось неясно пробурмотівши, Хмарохвіст повів свій патруль до Зміїних Скель.

«Святий Зореклане, нехай усі вони повернуться здоровими», — помолився Вогнезір, коли коти зникли у підліску.

Його ноги гуділи від втоми, коли вони із Золешубом намагалися пронести тіло Верболози крізь ялівцевий тунель. Біль і співчуття до свого Клану стискали йому серце. Він же був їхнім провідником. Він мусив захищати їх, а не вести на смерть.

Коли коти вийшли на галявину, там, біля кагату свіжини, сиділи Сіросмуг та Піскошторма. Вони здивовано переглянулися, побачивши Вогнезора. Мабуть, їм було цікаво, чому він провів ніч за межами табору. Проблеми Небесного Клану знову навалилися на нього — ще важчі, ніж непорушне тіло Верболози, та він мусив їх відкласти. Тепер не час було думати про зниклий Клан.

Обоє котів підвелися і підбігли до нього.

— Вогнезоре, що сталося? — запитав Сіросмуг.

— Пізніше розповім, — пообіцяв Вогнезір хрипким голосом. — Спершу треба віднести Верболозу до Попелюшки, щоби підготувати її до похорон.

— Я їй передам, — Піскошторма розвернулася і кинулася до кубла медикішки.

Поки Вогнезір та Золешуб перейшли галявину, Попелюшка вже вийшла з папоротевого тунелю.

— Покладіть її там, — показала медикиця на затінене місце під папоротями. — Вона мусить бути в тіні, поки настане вечір.

Коти зробили так, як сказала Попелюшка. Сажолап сів біля тіла матері, здавалося, що ноги більше його не тримали. Він втупився кудись поглядом, затуманеним від жаху, наче проживав той страшний момент знову і знову.

— Сажолапові треба щось від шоку, — промурмотів Вогнезір до Попелюшки. — А Золошуб забив плече.

Медикішка кивнула.

— Я дам йому макових зернят. Золошубе, ходи зі мною.

Сірий вояк пішов слідом за Попелюшкою до її кубла. Раптом із протилежного боку галявини пролунав крик. Вогнезір крутнув головою й побачив Дошолопа і Каролапку, які бігли до них від новацького кубла. Каролапка кинулася до мами і притулилася до її холодного боку, а Дошолоп зупинився перед Вогнезором.

— Що сталося? — запитав він.

— Її вбив борсук, — відповів Вогнезір. — Мені шкода, Дошолопе. Ми не змогли зарадити.

Новак ще мить дивився на нього, наїжачивши хутро. Тоді раптом поник і опустив хвоста. Він мовчки повернувся і сів біля своїх брата та сестри.

— Треба буде, щоб Попелюшка про них подбала, — промурмотіла Піскошторма.

Вогнезір так погано почувався, що навіть не здобувся на відповідь. Він погладив її хвостом, а тоді пішов на протилежний кінець галявини і вискочив на Високий Камінь, щоб оголосили

віче Клану. Коти почали виходити зі своїх кубел. На їхніх обличчях була суміш шоку і розчарування — очевидно, вони вже знали про загибель Верболози.

— Коти Громового Клану, — почав Вогнезір, коли всі зібралися. — Верболоза померла. Вона загинула хороброю смертю і буде гідно вшанована Зорекланом.

— Як це сталося? — гукнула Крапохвістка.

Вогнезір відчув, як на нього нахлинув жаль. Йому гірко було знову переповідати цю історію.

— Борсук утік до Громошляху, — сказав він на закінчення. — Я послав патруль Хмарохвоста простежити за ним.

Ясносерда, що сиділа біля ясел, насторожилася, коли Вогнезір згадав її коханого Хмарохвоста, а Папоротехмарка хвостом присунула своїх кошенят ближче до себе. Косарик і Мідик міцніше притулилися до мами, пронизуючи Вогнезора великими переляканими очима.

— А що, як борсук прийде сюди? — запитала Папоротехмарка. — У мене ж кошенята.

— Навряд чи, — відповів Вогнезір. — Цей був ще молодий. Думаю, він запам'ятав, що на котів краще не полювати. Ми дізнаємося більше, коли повернеться Хмарохвіст. Обіцяю, — додав він, — ми зробимо все, щоб цей звір не поселився на нашій території.

Папоротехмарка переконаною не виглядала, але Вогнезір більше не мав що їй сказати.

— Сьогодні ми чатуватимемо біля Верболози, — оголосив він і зіскочив з Високого Каменя. Віче було завершено.

— Вони надто шоковані, — сказав Сіросмуг, коли вони з Піскоштормою наздогнали Вогнезора біля входу до його кубла.

— Особливо ті троє новаків, — додала Піскошторма співчутливо. — Вони зовсім ще не були до цього готові.

Вогнезір сумовито кивнув.

— Це перша кішка, яку втратив Клан після битви із Кривавим Кланом. Думаю, нам всім зараз важко зрозуміти, що навіть у мирні часи ліс не завжди безпечне місце.

Він помітив, що в очах Сіросмуга й Піскошторми з'явився якийсь вираз тривоги. Вони презирнулися. Вогнезір нічого не розумів, але зустріч із вояком Небесного Клану і сутичка з борсуком так його виснажили, що він навіть не мав сил запитати.

— Поговоримо пізніше, — промурмотів провідник і побрів через галявину до свіжини.

Коли настала ніч, старійшини перенесли тіло Верболози на середину галявини. Вогнезір приєднався до них. Він підвів голову й побачив, як мерехтять зорі Срібносмуги — ніби готуються зустріти дух Верболози.

— Її всі так любили, — журно сказала Рябохвоста, погладжуючи Верболозу лапою. — І вона так рано пішла. А ще стільки всього могла дати Кланові.

— Я знаю, — сказав Вогнезір. Біль розривав його серце. Він був там, коли борсук напав на Сажолапа, але не зміг її захистити. «То як ти смієш називатися провідником?» — розлючено запитав він сам себе.

Вогнезір дивився, як Попелюшка веде трьох новаків до їхньої матері. Медикішка мурмотіла до них заспокійливі слова, а вони присіли біля Верболози і зарилися носами в її хутро. Навколо збиралося все більше котів. Дехто трохи стояв, а потім мовчки повертався до свого кубла, інші ж уможувались для цілонічного чатування.

«Як мені тепер піти? Я не можу залишити свій Клан і піти не знати куди на пошуки Клану, якого навіть немає більше. Може, я й не можу захистити їх від усіх борсуків чи кролів, але моє місце — тут, і я мушу служити своєму Клану. Ось що означає бути провідником».

Вогнезір звів погляд на Срібносмугу, гадаючи, чи зоряні вояки схвалювали його рішення. Але мерехтливі крапельки світла здавалися такими далекими, і відповіді не було.

Він просидів біля Верболози, аж поки перші промені світанку не проникли крізь гілля дерев. Ледь відчутний легіт ворухив її хутро. Крапохвістка підвелася першою.

— Уже час, — нявкнула вона.

Старійшини підняли тіло Верболози та повільно понесли його до виходу з табору, щоб поховати. Решта котів повиходила зі своїх кубел і мовчки спостерігала. Коли останні учасники процесії зникли в ялівцевому тунелі, Попелюшка підкликала ближче до себе трьох новаків.

— Сьогодні вони звільнені від впорядків, — сказала вона Вогнезорові. — Їм треба відпочити.

Вогнезір кивнув.

— Тобі краще знати, Попелюшко.

Він повернувся і на задубілих від нічного сидіння лапах побрів до свого кубла. Темрява накрила його воронячим крилом, як тільки голова торкнулася м'якої мохової підстилки.

Свіжий запах швидкоплинної річки заповнив усе навколо. Сонячні зайчики танцювали на воді, а в її глибинах поблискували сріблясті рибини. Вогнезір роззирнувся. Дерев а й кущі біля берега річки були йому незнайомі, і він зрозумів, що це сон.

Раптом поверхня води збрижилася, і звідти вигулькнула голова кішки, яка тримала в зубах грубеньку сріблясту рибину. Коли кицька підпливла до берега і вийшла з води, Вогнезір упізнав Срібнострумку — Річкову воячку, яка закохалася у Сіросмуга і померла при пологах. Краплі води на її хутрі переливалися, як зорі.

Вона поклала рибу перед ним і нявкнула:

— Привіт, Вогнезоре. Ця риба для тебе.

Побачивши, що він вагається, Срібнострумка підсунула здобич ближче.

— Ну ж бо, їж.

— Але це не є риба Громого Клану, — сказав він. — Я не хочу красти здобич.

Срібнострумка вдоволено муркнула.

— Це не крадіжка, а подарунок. І це не риба Річкового Клану. Ти виглядав голодним, тож я подумала, що можу тобі щось зловити.

— Дякую.

Вогнезір більше не вагався. Відкусивши шматок риби, він подумав, що ніколи ще не куштував нічого смачнішого. З кожним укусом кіт відчував, як у його втомлене тіло повертається сила.

Поки він їв, Срібнострумка підійшла ближче і тихо сказала йому на вухо:

— Пам'ятаєш те життя, що я тобі дала, коли ти став провідником? Я сказала тоді, що воно було для вірності й для правильного вибору. Але, Вогнезоре, це не завжди збігається з тим, що каже вояцький правильник, — коли він повернувся до кицьки зі здивованим поглядом, вона пошепки додала: — Я завжди знала, що нам зі Сіросмугом судилося бути разом, хоч ми й були з різних Кланів. Є речі значно важливіші за вояцький правильник.

Вона торкнулася носом до його плеча, а тоді повернулася до річки і знову зайшла у воду.

— Бувай, Срібнострумко, — гукнув услід Вогнезір.

Здавалося, ніби останні слова кішки досі бриніли в повітрі над водою, яка поглинула її. Там, де зникла Срібнострумка, з'явилося видіння Небесних котів, що кудись бігли, стрибаючи по хвилях. Наступної миті Вогнезір уже прокинувся у своєму кублі. Він досі відчував смак риби в роті, а в животі розлилося приємне тепло.

Очевидно, Срібнострумка вважала, що йому слід піти на пошуки Небесного Клану. Вояцький правильник не міг охопити всього. Тепер йому доведеться брати на себе відповідальність за наслідки того, що колись давно накоїли чотири Клани. Якщо вже кішка із Зоряного Клану прийшла сказати йому це, отже, така їхня воля — загублений Клан має бути відновлений? Може, навіть Зореклан відчув провину за те, що дозволив такому статися.

— Я мушу піти, — промовив про себе Вогнезір. Хоч йому серце розривалося від самої думки залишити свій Клан, він знав, що Сіросмуг був так само відданий Грозовим котам і зможе подбати про них.

Вогнезір підвівся й обтрусився від моху. Відхиливши лишайник, що слугував йому завісою, він побачив, що надворі вже майже сонцепік. Довгий сон та рибина Срібнострумки відновили його сили, і провідник знав, що попереду ще багато нагальних справ, перш ніж він зможе вирушити в дорогу.

Спершу Вогнезір пішов до кубла Попелюшки. Троє кошенят Верболози спали рядком, скрутившись під папоротями. Довгохвіст лежав біля ущелини. Коли Вогнезір вийшов на галявину, вояк підвів голову.

— Привіт, Вогнезоре.

Провідник відчув прилив надії.

— Ти мене бачиш?

Довгохвіст кліпнув, і Вогнезір побачив, що його очі досі були запалені.

— Так... Ні... Я не певен, — відповів він. — Усе дуже розмито. Я думаю, що впізнав тебе за запахом.

— То тобі не кращає?

Довгохвіст зітхнув.

— Ні. Мені здається, що гіршає.

— Але я ще не здаюся, — то Попелюшка вийшла зі свого кубла, тримаючи в зубах згорток листя. Поклавши його біля Довгохвоста, вона додала: — Це припарка з нагідок і ялівцевого соку. Побачимо, чи вона допоможе.

— Гаразд, — Довгохвіст, здавалося, втратив надію, але сидів чемно й рівно, поки Попелюшка накладала ліки на його запалені очі.

— Ти щось хотів, Вогнезоре? — запитала вона, коли закінчила і вже чистила лапи об траву.

— Хотів перемовитися з Довгохвостом, — відповів Вогнезір. — Це про Сажолапа, — він почувався незручно, гадаючи, як вояк поставиться до цих новин.

— Я знаю, в нього немає виховника, — випередив його Довгохвіст. — Мене це непокоїло.

Вогнезір відчув полегшення від того, що йому не доведеться багато пояснювати.

— Коли йому трохи покращає, треба буде продовжити тренування з кимось іншим. Поки твоїм очам не покращає.

Довгохвіст смикнув вухами.

— Ти не мусиш брехати мені, Вогнезоре. Я добре знаю, що осліпну. У мене більше ніколи не буде новаків.

Вогнезір переглянувся з Попелюшкою. Медикішка не почала заперечувати його слова, і це означало, що він, мабуть, мав рацію.

— Подумаємо про це, коли дійде час, — нявкнув провідник. — А тепер треба знайти Сажолапові нового виховника. Як гадаєш, Шипокіготь підійде?

— Так, він дуже енергійний. І йому вже час взяти новака. Сажолапові буде добре з ним.

— Отже, вирішили. Дякую, Довгохвосте.

Вогнезір завагався. Йому треба було розповісти Попелюшці про свій намір піти, але він не знав, з чого почати.

Медикиця примружила очі.

— Я знаю, що ти про щось думаєш, — нявкнула вона. — Давай, просто скажи це.

— Мені треба з тобою поговорити, — почав Вогнезір. — Прогуляєшся зі мною до лісу?

Попелюшка здивувалася.

— Що, зараз? — вона показала хвостом на трьох сплячих новаків. — У мене із цими повно роботи.

— Ні, після сонцепіку, — відповів Вогнезір. — Мені також треба поговорити зі Сіросмугом і Піскоштормою. Ми підемо, коли розподілимо пообідні патрулі.

Блакитні очі Попелюшки досі були здивовані, наче вона намагалася відгадати, що такого мав сказати Вогнезір.

— Добре, я відведу Сажолапа, Каролапку і Дошолопа в ясла. Думаю, Папоротехмарка з Ясносердою зможуть про них подбати. Буде краще, якщо день чи два вони проживуть як кошенята.

— Чудово, — нявкнув Вогнезір. — Тоді зустрінемося біля кагату.

Повертаючись на галявину крізь папоротевий тунель, він почувався так, наче в животі у нього з'явився важезний холодний камінь. Вогнезір не уявляв, як друзі відреагують на його рішення.

Вогнезір вийшов із табору ялівцевим тунелем, а за ним слідом ішли Сіросмуг, Піскошторма та Попелюшка. Він відчував усе більшу напругу, розуміючи, що вже скоро доведеться розповісти їм про Небесний Клан.

— Патруль Хмарохвоста повернувся якраз перед сонцепіком, — нявкнув Сіросмуг, коли вони почали підніматися звором. — Вони простежили за борсуком аж до річки, слід зник на болоті.

— Виглядає, наче він перебіг до Тіньового Клану, — відповів Вогнезір.

Сіросмуг ледь чутно вдоволено загарчав:

— Можуть не дякувати.

— Але якщо хто-небудь із наших побачить Тіньовий патруль, треба їх попередити, — сказав Вогнезір.

Воевода повів вухом.

— Це так схоже на тебе, Вогнезоре. Ти хочеш ошчасливити всі Клани, а не лише свій. Добре, я передам наступним патрулям, щоб так і зробили.

— А що за драма з усім цим виходом до лісу і розмовами? — роздратовано смикнула вусами Піскошторма. — Чому ми не могли поговорити в таборі?

Вогнезір провів поглядом по її гладенькій рудій шубці та спинився на блискучих зелених очах. Він знав, що мав багато що пояснити, але не міг зрозуміти, чому зараз вона була така засмучена.

— Я хотів, щоб нас ніхто не перебивав, — нявкнув Вогнезір. — Скоро зрозумієш.

Він продовжив іти мовчки, аж доки вони учотирьох не вийшли на моріжок, схований між деревами. Земля там була вкрита запашною травою і м'яким мохом. Вогнезір знайшов затишне місце між розлогим корінням великого дуба, і його друзі посідали навколо. У гаю панувала тиша, було чути лише шелестіння вітру в гіллі.

Вогнезір обвів поглядом трьох найдорожчих для нього котів у Клані.

— Останнім часом я бачив багато снів, — нявкнув він, почуваячись так, наче балансував на межі прірви. — Довгий час вони турбували мене, але тепер я думаю, що з'ясував їх значення. І мені довелося прийняти дуже складне рішення...

— Але як же ми? — не втрималася Піскошторма, шматуючи кігтями мох. — Як ти можеш піти і залишити нас?

Вогнезір глянув на руду кицю. Як вона здогадалася, що він збирається покинути Клан?

— З вами все буде гаразд, чесно...

— Ні, не буде! — гаркнула Піскошторма. — Ти нам потрібен! Як ти міг навіть подумати про те, щоб отак нас покинути?

Вогнезір обвів поглядом усіх трьох. Очі медішки виражали щире здивування, а от Сіросмуг дивився на нього сумно і співчутливо.

— Я не розумію, — нявкнув Вогнезір. — Звідки ти дізналася? І чому ти думаєш, що я не повернуся?

— Бо ти провів ніч у своїх старих Двоногів, — випалив Сіросмуг. Він відвернув голову, наче не міг далі дивитися на товариша. — Вони що, справді важливіші тобі за нас?

— Що? — Вогнезір не вірив своїм вухам. — Ви подумали, що я зібрався покинути Клан і стати кицюнею?

— А це хіба не те, для чого ти нас зібрав? — виключно глянула на нього Піскошторма.

— Ні! Це зовсім не те. Тут — мій дім. І Зореклан так само важливий для мене, як і для вас. Я б не зміг жити деінде.

— То, може, нарешті розкажеш, що відбувається? — в'їдливо нявкнула Попелюшка.

— Це правда, що мені доведеться піти, але тільки на деякий час, — Вогнезір глибоко вдихнув і почав розповідати друзям, як йому являвся незнайомий кіт і як снівся цілий Клан, який весь час кудись тікав. Він розповів, як зустрівся із Синьозіркою, коли ходив до Місяцескелі, і що вона розказала йому про Небесний Клан.

— Ти хочеш сказати, що колись у лісі було п'ять Кланів? — здивовано спитала Піскошторма.

— Так. Колись дуже давно, ще перш ніж Двоноги збудували своє гніздо.

— Але ж гніздо Двоногів там завжди було! — заперечив Сіросмуг.

— Синьозірка з тобою б не погодилася, — відповів Вогнезір. Він не хотів руйнувати віру друга в Зореклан, тож оминув той епізод, де вони брехали всьому лісу, і перейшов одразу до наступної частини оповіді. — Ось чому я провів ніч біля гнізда Двоногів. Узагалі-то, я їх і не бачив. Я спав у саду Ляпка. Сіросмуже, ти ж пам'ятаєш мого друга Ляпка?

Сіросмуг кивнув.

— Того жирного чорно-білого котяру? Звісно.

— Я подумав, що його сад цілком міг бути тим місцем, де колись розташовувався табір Небесного Клану. І я мав рацію. Провідник Небесного Клану поговорив зі мною уві сні. Він сказав, що моя доля — піти і знайти розпорошених Небесних котів та зібрати їх до купи.

Сіросмуг форкнув.

— А якби він сказав, що твоя доля — полетіти на місяць, ти б теж йому повірив?

Вогнезір торкнувся хвостом плеча воєводи.

— Я знаю, що це виглядає дивно. Але я вирішив, що мушу це зробити. Я маю вирушити на пошуки Небесних котів і виправити те, що накоїли інші Клани.

Сіросмуг витріщився на нього, не вірячи своїм вухам. Піскошторма теж буравила провідника поглядом. У її очах мінилися злість і смуток, бігали вогниками, ніби маленькі рибки, що плюскочуться в глибокому зеленому озері. Лише Попелюшка сиділа спокійно.

— Я знаю, наскільки це важливо для тебе, — нявкнула вона. — І якщо це справді твоя доля, то ти мусиш іти, куди ведуть тебе лапи. Але будь обережний: Зореклан не завжди зможе тебе захистити. Наші предки не володіють всіма небесами.

— Не розумію, як ти взагалі можеш про таке думати! — скочила на лапи Піскошторма, перш ніж Вогнезір встиг що-небудь відповісти медициці. — А як же Громовий Клан? Як же твої друзі? — вона раптом замовкла, а тоді тремтливим голосом додала: — Як же я?

Вогнезір відчув її біль, ніби гострі камінці впилися йому в лапи з кожним кроком майбутньої подорожі. Перевівши погляд із Сіросмуга на Попелюшку, він підвівся і підкликав Піскошторму.

— Ходімо.

Він відійшов на кілька хвостів від них на сонячний клаптик посеред моріжка. Піскошторма неохоче пішла за ним.

— Я знаю, що ти мене ніколи не любив, — сказала киця, коли вони відійшли на достатню відстань, щоб їх не почули. — Ти завжди був закоханий у Плямолистку.

Вогнезір тихо подякував Зорекланові за те, що здогадався не говорити про свою зустріч уві сні з колишньою медикішкою Громоваго Клану.

— Я кохав Прямолистку, — визнав він. — Але навіть якби вона досі була жива, що б я міг зробити? Вона — медикішка. Ми б не змогли бути разом.

— То я була ніби запасним варіантом? — гірко промовила Піскошторма, уникаючи його погляду.

— Піскоштормо... — Вогнезір притулився до неї й обгорнув хвостом, коли вона спробувала випручатися. — Не смій себе так називати.

— Але ти все одно хочеш піти і залишити мене.

— Ні, — Вогнезір уже довгий час думав про це. Зустрівшись із поглядом Піскошторми, він продовжив: — Я ніколи не збирався покинути тебе. Сіросмуг і Попелюшка мусять залишитися тут, щоб подбати про Клан. Та я не хочу вирушати в цю подорож сам. Піскоштормо, ти єдина, з ким я можу й хочу піти. Ти погодишся?

Провідник побачив, як з обличчя Піскошторми зникає і смуток, і злість. Її зелені очі засяяли, а руда шубка на сонці палала вогнем.

— Ти справді хочеш, щоб я пішла?

— Справді, — він торкнувся мордочкою її плеча. — Не думаю, що зможу зробити це без тебе. Будь ласка.

— Звісно що я піду! Я... — раптом вона замовкла. — Ні, Вогнезоре, я не можу... Як бути з Каролапкою? Я ж її виховниця.

Вогнезір завагався. Піскошторма так сильно хотіла мати новаків, і він знав, як відповідально вона ставилася до тренувань малої Каролапки.

— Думаю, нічого не станеться, якщо деякий час вона потренується з кимось іншим, — нявк-

нув він. — Це вже не вперше новакові доведеться міняти виховника. У Сажолапа теж буде новий, бо Довгохвіст хворіє.

Піскошторма поволі кивнула.

— Це може піти Каролапці на користь, — промурмотіла вона.

— Тоді вирішено, — Вогнезір не хотів поки думати про те, що він може не повернутися до того часу, як прийде пора їх висвячувати на вояків. Він не мав поняття, чи повернеться взагалі.

Разом із Піскоштормою вони повернулися до того місця, де чекали Сіросмуг із Попелюшкою.

— Піскошторма іде зі мною, — оголосив Вогнезір.

Ні Сіросмуг, ні Попелюшка не виявили здивування.

— Це добре, — нявкнув воєвода. Його шок уже минув, і в очах був рішучий вираз. Вогнезір вкотре усвідомив, яким хорошим і вірним другом був Сіросмуг і наскільки підходив на роль воєводи Громового Клану. — Ми з Попелюшкою подбаємо про Клан, — пообіцяв він. Його вуса смикнулися. — Я завжди знав, що твоя доля в цьому лісі простягається далеко за межі Громового Клану. Мабуть, зараз вогневі саме час врятувати ще один Клан.

— Присягаємося Зорекланом, що збережемо Громовий Клан у безпеці до твого повернення, — нявкнула Попелюшка.

— Дякую, — відповів Вогнезір.

Він підвів голову, десь глибоко всередині очікуючи побачити постать блілого провідника Нєбєсного Клану, що дивився на нього з гілки дерева. Але там не було нічого.



Розділ 10

Вогнезір пройшов крізь папоротевий тунель Попелюшки, облизуючись, щоб змити гіркий присмак трав, які коти їли перед дорогою. Позаду він чув, як Піскошторма про щось перемовлялась із медикішкою.

— Давай ще раз, чи я все правильно запам'ятала. Павутиння для зупинки кровотечі, нагідки від інфекції, деревій від отрути...

— Усе правильно, — відповіла Попелюшка. — Якщо болітиме живіт, допоможе блоківник або ягоди ялівцю.

Піскошторма почала повторювати про себе слова Попелюшки. Відколи Вогнезір покликав її із собою, вона весь час провела в медикішки, вивчаючи різні способи лікування.

— Не дуже безпечно вирушати в таку далеку дорогу без медикота, — пояснила воячка Вогнезорові. — Я можу запам'ятати хоча б найважливіші трави.

Вогнезір вийшов на галявину і попрямував до Високого Каменя. Коти мовчки розступилися,

щоб дати йому дорогу. Коли провідник заскочив на камінь, усі погляди були спрямовані на нього.

— Вони не хочуть, щоб ти йшов, — промурмотіла Піскошторма, яка приєдналася до нього за деякий час.

— Я знаю, — ледь зітхнув Вогнезір. Це було друге найважче його рішення як провідника. Перше — бій із Кривавим Кланом.

Він опустил очі й побачив спантеличені погляди свого Клану. Коти здавалися такими ображеними через те, що провідник не хотів розповідати їм про свою подорож. Це краяло йому серце, але як він міг сказати, куди йде, якщо навіть сам ще цього не знав. Вони мушили повірити, що його покликав Зореклан, а не якийсь інший Клан, про який ніхто ніколи не чув і який ніхто не бачив у цьому лісі.

Сіросмуг стояв біля підніжжя каменя, оточений вояками Клану. Вогнезір помітив Сажолапа із Шипокігтем. Каролапка сиділа біля свого нового виховника — Порохошуба. Дошолоп із Хмарохвостом вместилися поруч. Вогнезір радів з того, що новаки вже трохи оговталися після смерті матері й були готові відновити тренування. Ожинокіготь сидів біля Золошуба та Мишошубки. Крапохвістка дивилася на Вогнезора так, ніби він був новаком, який її ненароком подряпав, вишукуючи кліщів. Рябохвоста й Одноока про щось перемовлялися і поглядали на Вогнезора із Піскоштормою. Попелюшка вивела Довгохвоста зі свого кубла і посадовила його неподалік. Біля входу до ясел Вогнезір побачив Папоротехмарку та Ясносерду. Кошенята Папоротехмарки не гралися,

а чемно й поважно посідали біля мами, наче навіть вони розуміли серйозність того, що діялося у Клані.

— Коти Громового Клану, — почав Вогнезір. — Ми мусимо залишити...

— Так, звісно, але для чого — ось що мене цікавить, — перебила його Мишошубка, нервово помахуючи хвостом. — Зореклан має дбати про ліс, а не відсилати провідника Клану вештатися хтозна-де.

— Що може бути важливішим за власний Клан? — додав Шипокіготь.

Вогнезір не знав, що відповісти. Його вояки мали рацію. Але ж вони не чули дикі завивання котів на пустирі, вони не бачили, як відчайдушно Небесний провідник благав знайти його загублений Клан.

— А як же мої кошенята? — схвильовано запитала Папоротехмарка, переминаючись з лапи на лапу. — На наших землях десь бродить борсук. Ти подумав про це?

— Звісно що подумав, — відповів Вогнезір. — Але у Громового Клану є воевода. Я довіряю йому, як собі. І у вас є Попелюшка, яка подбає про всі ваші хвороби і поранення й буде тлумачити знаки Зореклану. Ніхто навіть не мріяв про таку медикішку, як вона.

Попелюшка схилила голову. Очі Сіросмуга засяяли, коли з натовпу почулося згідливе мурмотіння.

— Вогнезір би ніколи не залишив нас без важкої причини, — то була Ясносерда. Вона

виступила наперед зі свого місця біля Папоротехмарки. — Якщо Зореклан наказав йому піти, то нам залишається лише довіритися волі предків і сподіватися, що вони повернуть його додому живим і здоровим. Вони ще ніколи нас не підводили. Якщо їм потрібно, щоб наш провідник кудись пішов, отже, це важливо.

Інші коти погоджувалися з Ясносердою. Очевидно, їх заспокоювала думка про те, що були якісь добрі й мудрі предки, які дбали про них, завжди приймали правильні рішення і боролися за правду та честь. Вогнезір почувався незручно від цього усвідомлення, але якщо їхня віра — це ключ до вирішення проблеми...

— Їм не подобається, що ти йдеш, — промурмотіла Піскошторма, — але волю Зореклану вони приймуть.

Вогнезір сподівався, що вона мала рацію. Він не хотів, щоб йому в спину лунали звинувачення й образи. Провідник випростався і, хоч кожна клітинка в його тілі вимагала змінити рішення та залишитися в лісі, сказав:

— Бувай, Громовий Клане.

На галявині запанувала зловісна тиша, і Вогнезір відчув на собі багато палючих поглядів. Він так чітко чув запитання своїх котів, наче вони вимовляли їх уголос: «Куди ти йдеш? Чому ти нас покидаєш? Чи пообіцяв Зореклан привести тебе назад?» Він хотів їм усе пояснити, але розповідь про те, що його відсилає кудись давній вояк, про якого вони ніколи й не чули, могла спричинити ще більше сум'яття й болю.

Нарешті наперед ступив Сажолап.

— Бувай, Вогнезорє! — вигукнув він.

Поволі до нього приєдналися інші коти.

— Бувайте!

— Безпечної подорожі!

— Повертайтеся скоріше!

Вогнезір зіскочив з Високого Каменя і разом із Піскоштормою пройшов крізь ряди котів.

Попелюшка чекала на нього біля входу до ялівцевого тунелю.

— До зустрічі, — нявкнула медикиця і лизнула його вухо. — Нехай Зореклан осяває твої стежки.

— І твої, — відповів Вогнезір. До горла йому підступив клубок, і він не зміг більше нічого вимовити.

До Піскошторми підійшов Порохошуб, а за ним підбігла Каролапка.

— Я подбаю про твою новачку, — пообіцяв він і серйозно глянув на жваву плямисту кицьку. — Здається мені, що ти була з нею надто лагідна, — хоч слова вояка здавалися грубими, та погляд був доброзичливий.

Каролапка помахала хвостом, наче слова нового виховника стосувалися зовсім не її.

— Я думаю, що Піскошторма — чудова виховниця!

Востаннє обвівши поглядом свій Клан і галявину, яка стільки сезонів була йому домом, Вогнезір повернувся і зайшов до ялівцевого тунелю. Піскошторма й Сіросмуг подалися за ним.

Сонце освітило верхівки дерев. Небо було ясне, лише де-не-де пропливали м'які білі хмаринки. Легенький вітерець колихав гілки і доносив запах здобичі та зелений запах рослин. Вогнезір на мить

спинився, щоб насолодитися тим, як легіт куйовдить його хутро. Він знав, що куди б не привела їх дорога, ніде не буде так гарно й затишно, як тут. Мабуть, Небесний Клан почувався просто жахливо через те, що їм довелося залишити свій дім. Два дні відпочинку і здорового харчування відновили сили Вогнезора, і тепер він починав свою подорож зі справжнім захопленням. Вогнезорові дуже не хотілося покидати ліс, але водночас йому кортіло дізнатися, що було за ним, і знайти котів, які колись були Небесним Кланом.

На верхівці звору він спинився і повернувся до свого воєводи — свого найкращого друга, без якого не міг би бути справжнім провідником Громового Клану.

— Сіросмуже, ти підеш з нами до краю лісу?

Сірий вояк похитав головою.

— Це ваша подорож — твоя і Піскошторми. Я попрощаюся з вами тут. Щасливої дороги.

Піскошторма й Вогнезір торкнулися носами зі старим другом.

— Я б не зміг піти, якби не знав, що ти за всім приглянеш, поки мене не буде, — промуркотів Вогнезір.

— Усі знають, що я не зрівняюся з тобою, — відповів Сіросмуг. — Але я зроблю все, що зможу.

— Тобі доведеться замінити Вогнезора на Зборищах, — нагадала йому Піскошторма.

Сіросмуг кивнув.

— Не можна, щоб Громовий Клан виглядав слабким. Я скажу їм, що тебе відкликав Зореклан, але що ти скоро повернешся.

— Сподіваюся, так і буде, — тихо нявкнув Вогнезір. — Але якщо я не повернуся...

— Не кажи навіть такого! — Сіросмуг махнув хвостом. — Ти повернешся, і я це точно знаю. Я чекатиму на вас, скільки буде треба. Коли б ви не повернулися, я завжди буду тут.

— Куди йти? — запитала Піскошторма.

Вони попрощалися із Сіросмугом і прямували через ліс до Сонячних Скель.

— Вояк Небесного Клану сказав мені, що вони тікали вгору проти течії, — відповів Вогнезір. — Думаю, треба йти уздовж річки.

— Як далеко?

Вогнезір відчув, як хутро на його шиї нашо-рошується, але змусив себе заспокоїтися. Він не мав найменшого поняття, де шукати загублений Клан, і ще менше мав уявлення про те, як зібрати Небесних котів знову разом. Вогнезір сподівався на якісь подальші вказівки, але відколи провів ніч у Ляпковому саду, його сни зникли. Може, це означало, що предок Небесного Клану більше не стежив за ним? Він почувався так, наче опинився невідомо де посеред темної глухої ночі без зірок, які б осяяли його шлях.

— Я не знаю, — зізнався він. — Сподіваюся, нам покаже Зореклан, або ж ми самі побачимо.

Піскошторма зблиснула зеленими очима, і Вогнезір уже приготувався до в'їдливого зауваження, але кішка лише смикнула вусами і мовчки пішла вперед.

Від Сонячних Скель вони повернули вздовж кордону з Річковим Кланом до моста Двоногів. Там Вогнезір зупинився і покуштував повітря. Помітки Річкового патруля були свіжі, але нових запахів не було — отже, вони тут самі.

— Гаразд, ходімо, — пробурмотів він.

Вони з Піскоштормою обережно спустилися схилом до моста, намагаючись непомітно прослизнути між розсипами каміння та ялівцем. Звідти коти вирушили вгору річкою. Вогнезір очікував, що знову побачить котів Небесного Клану і це підкаже йому, що вони йдуть правильно, але жодного видіння не було.

Глянувши вниз на пінисту поверхню води, він пригадав, як колись кинулася в річку Синьозірка, потягнувши за собою вожака собачої зграї. Вогнезір тоді пірнув, щоб її врятувати. Кіт аж здригнувся від згадки про шум води у вухах, про важкість намоклого хутра, про те, який він був виснажений, коли намагався плисти, тримаючи зубами тіло провідниці.

Тоді він подумав про той останній раз, коли її бачив — як блищали зірки в її шубці, як інієм переливалися сліди її лап. Синьозірка не хотіла розповідати йому про Небесний Клан і намагалася відмовити від цієї подорожі. Вогнезір відчув, як запалилася в ньому рішучість, наче вогонь по сухій траві. Це була його виправа, а не Зореклану, і якщо доведеться, він витримає всі труднощі без їхньої допомоги.

Вогнезір почувався вразливим на відкритому березі, але вони з Піскоштормою дійшли до кордону між Річковим та Вітряним Кланами непомі-

ченими. З пустирища повіяв сильний вітер і похилив до землі трави. На мить Вогнезорові здалося, що він може збити його з лап і кинути в річку. До них долинув сильний запах Вітряних котів.

— Попереду може бути патруль, — нявкнула Піскошторма.

Вогнезір знову покуштував повітря. Вітер був такий сильний, що важко було розібрати, наскільки далеко від них знаходилися коти.

— Нам варто поквапитися, — промурмотів він. — Стеж за тилом.

— Обов'язково, коли відрощу очі на хвості, — відрізала Піскошторма.

Вони перетнули кордон, але як тільки ступили на територію Вітряного Клану, перед ними пробіг кріль, а за ним гнався Вітряний вояк.

— Ховайся! — гукнув Вогнезір та інстинктивно пригнувся, але ховатися було ніде. Вони залишилися непоміченими лише завдяки тому, що мисливець був надто зосереджений на своїй здобичі.

Раптом Вогнезір помітив місце на краю звору, де земля трохи зсунулася вниз.

— Швидко — туди! — прошипів він.

Підштовхнувши Піскошторму наперед, провідник обережно спустився вниз, а тоді проліз до сховку під навислим каменем. Як тільки його хвіст зник у тіні навісу, він почув різкий писк кроля, а тоді вигук іншого кота:

— Гарний улов!

— Це було близько! — видихнула Піскошторма.

Вогнезір визирнув з укриття й побачив двох котів, що стояли на краю скелі. Їхні обриси чітко

вимальовувалися на тлі неба. Один із голосів належав Одновусові:

— Ти знаєш, мені здається, що я чую запах Громового Клану, але щось не бачу жодного кота.

— Ліпше їм сюди не потикатися, — другий голос належав Багнокігтю. — Якщо я їх упіймаю, вони пошкодують, що на світ народилися.

— Може, хтось іде до Високих Скель, — припустив Одновус.

Багнокіготь відповів йому роздратованим фирканням.

— Дурню, тут немає дороги до Високих Скель.

Вогнезір засунувся глибше у сховок і ще ближче притулився до Піскошторми.

— Знаєш, — промурмотіла вона, — може, просто скажемо їм, куди ми йдемо?

Вогнезір похитав головою. Йому не хотілося, аби інші Клани знали, що він покидає ліс. Вони дізнаються на наступному Зборищі, але раніше — не варто.

Поступово запах Вітряних котів розчинився в повітрі, і Вогнезір вирішив вилізти з укриття. Видершись камінням нагору, він глянув зі схилу і спробував уявити, як це було б — утратити рівновагу і полетіти сторч головою в бурхливу річку. Кожна шерстинка на його хутрі стала дибки від цієї думки, і він не заспокоївся, аж доки не вишов на безпечну верхівку.

— Вони вже пішли? — спитала Піскошторма позаду нього.

— Здається. Ходімо швидко, поки вони не повернулися.

І, наддавши ходу, Вогнезір побіг разом із Піскоштормою. Коли вони спинилися, щоб перевірити, чи поблизу немає патрулів, руда кицька сказала:

— Знаєш, тобі не обов'язково бути таким таємничим. Ти навіть не розповів усього власному Кланові.

— Коти з Небесного Клану приходили тільки до мене, — відповів їй Вогнезір. — Нема потреби всім про них розказувати. Я ж не збираюся привести Небесний Клан назад до лісу.

— То для чого тоді вся ця веремія? — запитала Піскошторма, поволі починаючи дратуватись. — Якщо ти не збираєшся приводити Небесний Клан назад, то що ти збираєшся робити?

— Я ще не знаю, — відповів Вогнезір. — Але я знаю, що Небесному Кланові потрібна допомога від мене.

— А що, як це означатиме поділитися з ними землями Громового Клану?

— Не означатиме. Кіт із Небесного Клану сказав, що для них знайдеться місце.

Та Піскошторму, здається, це не переконало.

— Що, як він помиляється?

Зустрівшись із зеленим поглядом кішки, Вогнезір зрозумів, що не знає, як відповісти.

Тим часом кам'яний хребет закінчився, і схил повів униз до піщаного берега річки. Вогнезір полегшено зітхнув, коли вони перейшли патрульні помітки і залишили нарешті позаду кордон Вітряного Клану. Скоро пустир перейшов у поля, розділені стежками й огорожами Двоногів. Вогнезір

попрямував вузькою стежиною між парканом та пшеничним полем.

— Чуєш мишей? — вигукнула Піскошторма. — Я вмираю з голоду!

Вона прослизнула між стебел. Швидко роззирнувшись, чи нема поблизу собак, Вогнезір пірнув услід за нею. Швидким помахом лапи він зловив одну мишу, що бігла бороною, і ще одну — майже одразу за нею. Принісши свою здобич до краю поля, кіт побачив, що Піскошторма вже почала обідати.

Вогнезір приєднався до неї, відчуваючи, як слина прибуває до рота від теплого запаху їжі. Вони б не наважилися ловити здобич на території іншого Клану, тож не їли аж від самого ранку. Ковтнувши останній шматочок, Вогнезір смачно облизався і потягнувся.

— Відпочиньмо трохи, — запропонував він. — Якщо дочекаємося заходу сонця, далі буде не так багато Двоногів.

Піскошторма позіхнула, промуркотіла згоду і скрутилася на сонечку. Вмостившись біля неї, задоволений теплом сонця і приємним відчуттям насиченості, Вогнезір спробував уявити, як почувався Небесний Клан, коли проходив тут. Вони, мабуть, були нажахані. Їх вигнали з дому, і вони не мали жодного уявлення про те, куди йдуть. Стільки котів — цілий Клан! — наражалися на небезпеку від собак і лисиць. Він роззирнувся, шукаючи попід огорожею знайомий відблиск білого хутра, і нашорошив вуха, наслуховаючи завивання загублених котів. Та почув лише шелестін-

ня вітру між пшениці й щебетання пташок у небі. Вогнезір сонно моргнув, кілька разів лизнув вухо Піскошторми та заснув.

Його сон перервали гучні голоси. Не крики котів Небесного Клану, а справжні. Вогнезір підвівся і побачив Піскошторму, яка стояла біля нього і, наїжачивши хутро, вдивлялася кудись в огорожу. До них наближалися двоє молодих Двоногів і коричнево-білий пес. Він вибіг трохи наперед, а тоді знову повернувся до Двоногів і високо задзвякотів.

— До огорожі! — скерував Вогнезір.

Колючки чіплялись до його хутра, але він пригнувся животом до землі та поповз у середину живоплоту. Там Вогнезір почав продирати собі шлях вгору стовбуром глоду, розсуваючи в'юнкі гілки.

Піскошторма дерлася на сусідній кущ, але гілки там так переплелися, що їй довелося зупинитися: далі лізти було нікуди. Вогнезір упіймав її погляд — зелений, повний страху і роздратування.

Собака бігав уздовж паркану. Вогнезір помітив, як він намагався пробратися у щілину. Язик пса метлявся у всі боки, а ікла зловісно блискали.

— Він почув наш запах, — прошепотіла Піскошторма.

Вогнезір почав шукати, як би дістатися до неї і підштовхнути вгору, але їх розділяло надто багато колючих гілочок. Собака рив лапами землю, намагаючись пробратися всередину, щоб упіймати котів. Його щелепи були всього за хвіст від Піскошторми.

Тоді Вогнезір почув, як щось закричав Двоног. Він підійшов до шпарини, вхопив ошийник

собаки і відтягнув його геть. Пес протестуюче загавкав. Вогнезір почекав, ледь наважуючись дихати, поки звуки затихли і запахи собаки та Двоного потрохи розчинились.

— Думаю, вони пішли, — промурмотів він до Піскошторми. — Сиди там, я перевірю.

Залишаючи клаптики рудого хутра на колючках, Вогнезір поповз до краю куща й обережно виглянув. На полі не було нікого, а призахідне сонце заливало все навколо медовим світлом.

— Усе гаразд, — нявкнув він, глянувши на Піскошторму, яка досі висіла, вчепившись у гілку.

Вогнезір вийшов трохи далі та глибоко вдихнув, намагаючись вгамувати тремтіння. Власне, він боявся зовсім не за себе, а за Піскошторму. Може, йому було б легше йти в цю подорож самому, щоб не довелося турбуватися про когось іще? Але коли Піскошторма підійшла до нього, налякана, але ціла, він вирішив не ділитися з нею цією думкою.

Вони йшли через ніч, під ясным світлом пощербленого місяця. Це був найкращий час, щоб пересуватися непомітно, тож коти не зупинялися, аж доки обоє не потомилися. Тоді Вогнезір та Піскошторма знайшли місце для нічлігу в ямці між корінням розлогого буку.

Упродовж наступних кількох днів вони продовжували йти вздовж річки через пшеничні поля, що простягалися на безмір з обох боків. На третій день Громові коти залишили поля позаду і через шпарку в паркані перейшли на покіс, що

плавно спускався до річки. Береги були густо зарослі ситником. Вогнезір, підбравшись ближче, відчув запахи річкових мишей та водяних птахів, почув шарудіння дрібних тваринок поміж стеблами. Сонце хилилось до заходу, забарвлюючи річку в кольори полум'я.

Перш ніж вони суттєво просунулися вздовж берега, Вогнезір почув далеке ревіння потвор. Скуштувавши повітря, він відчув у ньому знайому різку нотку.

— Там попереду Громошлях.

— Тоді нам доведеться його перейти, — смикнула хвостом Піскошторма. — Можливо, зараз там не так і багато потвор.

Невдовзі Вогнезір побачив чорну смугу дерев, яка виділялася на шарлатному небі. Призахідне сонце поблискувало на яскравих, неприродних кольорах прудколапих потвор. Пройшовши далі закрутом річки, провідник помітив кам'яний міст Двоногів, яким мчали потвори.

— Громошлях перетинає річку. Унизу ми будемо в безпеці.

Піскошторма була вдоволена. Але Вогнезір, підходячи до мосту, відчував усе більший неспокій. Міст кидав на шлях темну тінь, а потвори, коли денне світло згасло, засвітили очі, вистрілюючи з них яскравим промінням. Вогнезір завмер, коли один такий промінь упав на них. Він почув, як тривожно видихнула Піскошторма, але потвора лише форкнула і промчала повз.

Вогнезір полегшено зітхнув.

— Вона не помітила нас.

— Мені це не подобається, — нявкнула Піскошторма. — Давай забиратися звідси.

Вогнезір пропустив її наперед, і вони побігли під міст. Каміння було вогке, а з арки в річку крапотіла вода. У глибині тіней Вогнезір побачив іще одну потвору, як швидко наближалася Громошляхом, просто над їхніми головами. Зненацька її ревіння залунало просто з усіх боків. Вогнезір завмер, уявляючи, як ця потвора роззявляє щелепи, щоби поглинути його.

Піскошторма панічно заверещала:

— Біжімо!

Вогнезора пронизав жах. Ноги самі понесли його вперед, і ось уже він біг уздовж берега річки. Він мчав уздовж купин, аж поки міст зостався далеко позаду, а його власне важке дихання не заглушило потвор.

Лише виснаження змогло сповільнити його. Вогнезір, важко дихаючи, стояв на березі, лапи муляли, а кожна шерстинка, здавалося, стояла дибки. Піскошторма припала до землі біля нього, б'ючи хвостом і дивлячись на шлях, яким вони прийшли.

— Усе нормально? — запитала вона, віддихавшись.

Вогнезір намагався пригладити шерсть.

— Я вже думав, що з нас буде вороняче їдло. А почуваюся так, ніби з подушечок усю шкіру пообдирав. Не думаю, що сьогодні ми зможемо пройти далі.

Очі Піскошторми поблискували крізь темряву, що ставала все густішою. Воячка розтулила щелепи, куштуючи повітря.

— Чекай тут, — наказала Піскошторма і зникла серед трав у напрямку річки.

— Що... — Вогнезір замовк, збагнувши, що її вже немає.

Упавши на бік, він заходився вилизувати зболені лапи і робив це, аж поки повернулася його кохана, несучи в зубах жмуток широких листків.

— Щавель, — оголосила вона, кладучи листя біля Вогнезора. — Натри ним лапи. Попелюшка каже, що кращого засобу не існує.

— Дякую, — Вогнезір вдячно підморгнув їй та почав тертися лапами об поверхню листка. Прохолодні соки пом'якшили дискомфорт, і він, позіхаючи, витягнув передні лапи. Добре було б поспати, але небо все ще було світле, тож Вогнезір знав, що потрібно йти стільки, скільки вони зможуть.

Річка прудко бігла крізь поріст, значно вужча, ніж у лісі. Озирнувшись назад, Вогнезір побачив єдиного Зоряного вояка, що саяв собі в небі. А просто під ним вищиреними зубами виднілись пагорби. Вогнезір збагнув, що дивиться на Високі Скелі — останній слід того світу, який він знав. У цю мить він відчув себе ще більш самотнім та розгубленим, ніж будь-коли.

Кіт похитав головою та підвівся.

— Щавель добре допоміг, — нявкнув він. — Ходімо. Нам треба пройти трохи далі.

Піскошторма востаннє потерлася лапками об листя та підвелася, щоб іти за ним. Замість вдовольтнитися її присутністю, Вогнезір подумав: чи розуміє вона насправді, що штовхає його на цю дорогу, і чи не шкодує через те, що не залилася вдома з Громовим Кланом?

Легіт ушух, і хоч сонце вже зайшло, ніч була гарячою і липкою. На небі купчилися хмари.

— Я вже й лап перед собою не бачу, — промурмотів Вогнезір. — Таким темпом ми скоро опинимося в річці.

— Краще нам зупинитись на ніч, — нявкнула Піскошторма. Вогнезір заледве розрізняв її обриси, трохи світліші від самої темряви. Кішка підняла голову, куштуючи повітря. — Тут дуже сильно пахне мишею, — сказала вона. — Давай я піду на влови, а ти знайдеш нам місце для сну.

— Добре, — Вогнезір знав, що його партнерка — найкраща мисливиця в Громовому Клані. — Але дуже далеко не відходь.

— Не буду, — і Піскошторма ковзнула в темряву.

Радше на запах, ніж на вигляд, Вогнезір знайшов трав'янисту купину. Він трохи покружляв усередині, притоптуючи трави, поки в нього не вийшло нашвидкуруч зроблене гніздечко. Вогнезір зітхнув, пригадавши затишок свого кубельця під Високим Каменем.

Перш ніж він завершив приготування, повернулася Піскошторма. Вона принесла двох мишок та підштовхнула одну Вогнезорові.

— Принаймні голодувати нам не доведеться, — нявкнула кицька. — Здобичі тут хоч греблю гати, а поводитьсь вона так, ніби ніколи раніше kota не бачила.

«Отже, Зореклан тут не полює», — думав Вогнезір, ковтаючи свою мишку. Але йти ще далеко.

Він скрутився клубочком, накрив носа хвостом і спробував заснути у темряві, що все густішала. Хоча Піскошторма лежала зовсім поруч, аж їхні шубки торкалися, Вогнезір почувався так, ніби за раз вона від нього далі, ніж приховані ніччю зірки.



Розділ 11

У вухах Вогнезора пролунало пронизливе крякання. Він підскочив і дико заметляв головою, аж поки не помітив качку, що плавала біля комишів. Він дивився, як вона злетіла в повітря, поволі набираючи швидкість. В ту ж мить Вогнезір відчув, як трясеться під ногами земля від важкого гупання кроків Двоногів.

Піскошторма підвела голову.

— Що...

Вогнезір кінчиком хвоста затулив їй рота.

— Тссс! Двоноги.

Визирнувши з-за комишів, він побачив трьох Двоногів чоловічого роду, що йшли до нього берегом річки. Кожен із них ніс по довгій тонкій палиці, якими Двоноги ловили рибу. На його полегшення, собаки з ними не було.

Вогнезір застиг, чекаючи, доки Двоноги пройдуть повз його сховок і зникнуть із поля зору. Тоді він покликав Піскошторму помахом хвоста.

— Забираймося звідси.

Разом вони легко побігли вздовж берега, тримаючись поближче до тіней від очерету. Коли

запах Двоногів зник, Вогнезір спинився, щоб перевести подих, і тривожно глянув на небо. Воно було вкрито важкими жовто-сірими хмарами, які спустилися так низько, що, здавалося, чіпляли верхівки дерев. День був теплий та безвітряний.

— Буде буря, — нявкнула Піскошторма. — Дуваю, десь надвечір.

Вогнезір кивнув.

— Тоді нам варто поквапитися.

Вони знову рушили вперед швидким рівним темпом. Вогнезір розумів, що їм і справді треба поспішати, та думки про Клан ніби зв'язували йому лапи і відбирали всю відвагу. Він докладав величезних зусиль, щоб не розвернутися і не побігти назад до табору. Що, як повернеться борсук? Як відреагують інші Клани, коли дізнаються про його відсутність? Кілька повень тому вони всі об'єдналися проти Кривавого Клану. Але як довго протриває цей альянс? Леопардозірка захоче забрати Сонячні Скелі, якщо зрозуміє, що їй це зійде з лап, а Чорнозір залюбки використає будь-яку нагоду розширити територію Тіньового Клану. Вогнезір почувався таким наляканим і беззахисним. Він покинув ліс і вояцький правильник, а тепер уже навіть не був певен для чого.

Він хотів поділитися своїми страхами з Піскоштормою, але щоразу, як кидав на неї погляд, зелені очі воячки були незмигтно зосереджені на дорозі, тож слова затихали в його горлі, так і не вирвавшись назовні. Вогнезір не наважувався запитати, чи вважала вона цей вибір неправильним — боявся, що її відповідь буде «так».

Що далі вони бігли вздовж берега, то гарячішим і густішим ставало повітря. Вогнезір зади-

хався від спраги, але річкова вода згасила її вже за мить. Піскошторма вистежила мишку, що бігла з нірки до води, підкинула її в повітря і вбила одним точним ударом.

— Гарний улов! — вигукнув Вогнезір.

Очі Піскошторми гордо засяяли, і вона понесла здобич до нього, щоб поділитися. Ці кілька митей подарували Вогнезорові тепле відчуття їхньої старої дружби, але він досі не був певен, чи варто ділитися з подругою своїми переживаннями. Що, як вона захоче повернутися до лісу?

Коти встигли пройти заледве кілька кроків від обіду, як Вогнезір вловив сильний запах собаки попереду і почув голоси Двоногів. Піскошторма також їх почула. Він махнув вояччі хвостом, і вона побігла від річки до куща бузини, що ріс за кілька лисячих хвостів. Вогнезір видерся нагору слідом і сів на найнижчій гілці.

Крізь листя вони бачили пару Двоногів, що йшли разом із двома собаками. Раптом один із псів підбіг до кущів і почав голосно гавкати.

— Він нас помітив, — нявкнув Вогнезір.

Провідник відчув, як напружилася Піскошторма. Вона вищирила ікла й почала дряпати кігтями гілку.

Раптом один із Двоногів голосно крикнув. Собака спинився, а тоді повернувся і поскакав назад, лише раз чи двічі озирнувшись на ходу.

— От і котись, — прошипіла Піскошторма.

Перечекавши, поки Двоноги з собаками відійдуть далі, Вогнезір зі свого місця оглянув землі, які лежали вгору проти течії.

— Бачу гнізда Двоногів, — нявкнув він.

Піскошторма зневажливо форкнула.

— Ну звісно, ми ж щасливчики. Де Двоноги — там проблеми.

Вогнезір бачив з гілки лише верхівки гнізд, але коли вони з Піскоштормою пройшли далі, перед ними з'явилося перше гніздо на всю свою величину. Воно стояло прямо біля річки.

— Поглянь лише! — Піскошторма спинилася й огидливо замахала хвостом. — Там аж кишить Двоногами.

Вогнезір спантеличено зупинився біля неї. Більшість Двоногів жили у гнізді зі своєю парою і ще, може, кількома дітьми. Але біля цього гнізда їх було значно більше. Дорослі сиділи і їли Двоножачу їжу, а їхні кошенята з криками бігали біля річки і кидали у воду каміння. Іноді Двоноги кричали на них, але діти не звертали уваги.

— Вони що, не виховують своїх дітей? — зітхнувши, запитала Піскошторма.

— Якщо йти берегом, доведеться проходити прямо біля них, — нявкнув Вогнезір. — Вони нас точно помітять. Краще обійти.

Білий дерев'яний паркан відгороджував гніздо та Двоногів і спускався аж до річки. Обігнувши його, Вогнезір пішов уздовж до задньої частини гнізда. Біля однієї стіни, там, де він очікував побачити сад, була натомість простора галявина, вкрита такою самою чорною речовиною, як і Громошлях. На ній вмостились кілька потвор.

— Вони сплять? — прошепотіла Піскошторма.

І, ніби почувши її запитання, одна з потвор протяжно рикнула і почала повільно виходити на

маленький Громошлях. Тоді вона раптом прискори-
лася і помчала геть повз двох інших потвор, що
збиралися зайти на галявину.

Хутро Вогнезора наїжачилося. Переходити Гро-
мошлях було жахливо, але тут було таке вражен-
ня, наче потвори стежили за ним, готові стрибну-
ти, як тільки він ступить на тверду поверхню.

Ступаючи так тихо, ніби переслідуючи мишу,
низько пригнувшись до землі, Вогнезір пробрав-
ся до краю Громошляху. На протилежному боці
були насаджені кущі, під якими можна було б
сховатися, але він ніяк не наважувався побігти.
Тоді почувся рев іншої потвори, і за кілька митей
вона промчала Громошляхом, сповільнилася біля
прогону в огорожі та скрутилася до сну поруч із
іншими. Із її черева вилізла пара Двоногів.

— Біжи, коли я дам знак, — промурмотів він
Піскоштормі.

— Але швидше, — нетерпляче відповіла вона.

Вогнезір перевів погляд із гнізда Двоногів на
Громошлях і назад. Усе наче було спокійно.

— Біжи!

Він вискочив на Громошлях поруч із Піско-
штормою. У ту ж мить із гнізда почувся рявкіт
потвори, що прокинулася. Вогнезір кинувся впе-
ред і заскочив під куш, міцно заплющивши очі
й намагаючись вгамувати тремтіння.

— Вона нас помітила! — задихано сказала
Піскошторма, пробираючись у сховок до ньо-
го. — Але тут вона нас не дістане.

Вогнезір сподівався, що воячка має рацію.
Коли він розплющив очі й виглянув крізь лис-
тя, то помітив потвору, яка вийшла на Громо-

шлях і спинилася. Вона намагалася занюшити їх? Мабуть, їй буде важко піймати чий-небудь запах через власний сморід. Та все ж Вогнезір не зміг заспокоїтися, аж доки не побачив, як потвора облишила пошуки і побігла вперед Громошляхом.

— Гаразд, ходімо, — нявкнув він. Йому б хотілося відпочити ще трохи, але страшенно дратувало це дивне гніздо, напаковане Двоногами з їхніми потворами, які, здається, навчилися полювати.

Піскошторма погодилася, і вони почали пробиратися крізь підлісок до річки. Вогнезорове хутро так і не вляглося, аж доки вони не залишили гніздо Двоногів далеко позаду.

Коли перед котами зринуло ще одне гніздо, сонцепік уже давно минув, хоч саме сонце так і не виглянуло. Хмари потемніли, і звідкись налетів сильний вітер із запахом дощу. На річці з'явилися білі брижі, а вдалині почулося гуркотіння грому. Скоро буде гроза.

Піскошторма спинилася покуштувати повітря.

— Миші! — вигукнула вона. — Запах із того гнізда.

— Ти впевнена? — спитав Вогнезір.

Його зустрів іронічно-уїдливий погляд. Не чекаючи на відповідь, руда мисливиця попрямувала до гнізда.

— Гей, зачекай! — вигукнув Вогнезір і побіг її наздоганяти. — Ти ж не знаєш, що там є.

— Але я знаю, чого нема. Немає запахів ні Двоногів, ні собак, — Піскошторма зітхнула. — Вогнезоре, ти хочеш їсти чи ні?

За нього гучним гурчанням відповів його живіт. Весь день вони тікали від Двоногів. У них навіть не було нагоди пополювати.

— Добре, але...

Проігнорувавши його, Піскошторма підійшла ближче до гнізда. Вогнезір пішов слідом за нею і зрозумів, що вона мала рацію стосовно запахів: багато мишей, але ні сліду Двоногів чи собак. Гніздо виглядало покинутим. Двері осіли й відчинилися, а квадратні діри у стінах зяяли темрявою. Навколо саду колись, очевидно, стояв дерев'яний паркан, але тепер він майже весь зігнів, а сад здичавів.

Піскошторма підкралася до дверей, спинилася, щоби знову покуштувати повітря, і прослизнула всередину. Вогнезір подався за нею, відчуваючи сильний запах мишей.

Усередині світло було сіре й холодне, а повітря запилюжене. Долівку вкривав товстий шар пилюки і сміття. З іншого боку двері до окремих кубел були відчинені, а прямо перед ними крутий схил вів на вищий щабель. Піскошторма почала лізти вгору.

— Будь обережна, — сказав Вогнезір.

Кішка смикнула хвостом.

— Стій на сторожі.

Вогнезір трохи почекав біля підніжжя схилу, за яким зникла Піскошторма. Тоді, нагостривши вуха на випадок небезпеки, він подався до порожніх кубел. Кожен найменший звук розлягався луною. Вогнезір пригадав, як він жив із Двоногами, перш ніж переселився до лісу. Їхнє гніздо було тепле й затишне, підлога вкривалася м'яким товстим покриттям, яке притлумлювало всі звуки. Дірки в стінах були заповнені чимось блискучим і схожим на лід, а на ніч їх затуляли особливими

шубками. Двоноги спали у кублі на вищому рівні, а він жив у... Гм, як же називалося те кубло, де вони їли? Ага, кухня.

Вогнезір стояв посеред порожнього кубла. Маленький спогад перетворювався на цілий потік. Вогнезір думав про Фетру і Ляпка, які щасливо жили зі своїми домашніми. Може, й він був би так само щасливим, якби залишився, якби ніколи не пізнав захоплення від переслідування здобичі в шурхітливому листі, ніколи не засинав у вояцькому кублі біля товаришів, ніколи не бився за свій Клан чи не зрозумів тягара провідництва?

Ні. Навіть у гнізді Двоногів йому снилися сні про ліс. Коли він приєднався до Громового Клану, то знав, що знайшов свій справжній дім. Але якщо Громовий Клан так багато важив для нього, то чому він покинув його і вирушив допомагати якомусь іншому Клану, який ніхто вже й не пам'ятав? Він відчував, що чинить правильно. Але чи досить цього?

Його злякали кроки позаду, і Вогнезір різко розвернувся, але побачив Піскошторму, яка зайшла до кухні з мишею в зубах.

— Виглядаєш замисленим, — нявкнула вона, поклавши здобич. — Що сталося?

Вогнезір похитав головою.

— Нічого особливого.

Піскошторма якусь мить дивилася на нього, ніби не вірила його словам, але більше нічого не сказала.

Умостившись поруч, вони розділили трапезу. Надворі все сильнішав вітер, який торсав гніздо

і сипав гострі краплі дощу крізь отвори у стінах на запилюжену підлогу.

— Мабуть, варто залишитись тут на ніч, — запропонувала Піскошторма.

Вогнезір розумів, що вона має рацію. Вони могли тут ще пополювати і добре виспатися, доки мине гроза. Але стіни гнізда тиснули на нього. Він не міг більше залишатися всередині, борючись зі спогадами. Він більше не був кицюнею, тож тут йому бути не слід!

— Ні, — нявкнув Вогнезір. — Ще не так темно. Ми не можемо змарнувати решту дня.

Піскошторма збиралася вже засперечатися, але щось у виразі Вогнезора її спинило, бо вона просто мовчки і без нарікань вийшла за ним із кубла.

Вітер ударив Вогнезорові в обличчя, як тільки він вийшов. Дощ промочив його хутро за лічені секунди. Він знав, що буде розумніше повернутися всередину, але гордість не дозволяла йому змінити думку. Похиливши голову, він почав пробиратися крізь вітер вниз до річки.

Ріка змінилася відтоді, як вони з Піскоштормою повернули до гнізда. Вода піднялася і побурилася, кидаючи болотисті брудні хвилі на берег. Вітер пригинав очерет мало не до самої води. Стебла боляче били котів, які простували в сутінках. Щербатий місяць час від часу з'являвся між хмарами, але його світла було зовсім недосить, щоб освітити їхню дорогу.

Вогнезір почув роздратоване шипіння Піскошторми. Вона думала про те, що їм варто знайти укриття, але була надто уперта, аби попросити вдруге. Він відчайдушно хотів продовжувати

шлях, незважаючи на погоду, аби знайти Небесний Клан і впевнитися, що таки мав рацію, покидаючи ліс.

Тим часом річка все піднімалася, заливаючи траву під їхніми лапами. З іншого боку вони були оточені кущами, чий колючі гілки росли надто густо, щоби крізь них пролізти. Небо прорізала блискавка, а одразу за нею пролунав грім — так гучно, наче небеса розкололися на шматки. Від тьмяного світла краплі дощу були наче срібні, вони похмуро блищали на промоклому хутрі котів, що поприлипало до тіл.

Коли вдруге вдарила блискавка, Вогнезір підвів погляд і, здавалося, побачив обличчя кота Небесного Клану в пурпурових хмарах. За мить воно змінилося на лице Синьозірки. Вона дивилася на нього благально, наче була налякана за свій колишній Клан і хотіла, щоб він повернувся. Вогнезір збирався кричати до неї, але в ту ж мить ще одна блискавка розітнула небо, і обличчя зникло.

«Ми не можемо повернутися, — сказав собі Вогнезір. — Не тоді, коли зайшли вже так далеко».

Він почалапав далі, опутивши голову і хвоста під проливним дощем. Раптом перед ним вдарила хвиля і збила його з ніг. Вогнезір відкрив рота, щоб попередити Піскошторму, але натомість лише ковтнув крижаної води.

Швидко перебираючи лапами, він зринув на поверхню. Спершу Вогнезір не міг розібрати нічого, крім бурхливих хвиль. Тоді помітив на березі кущі й поплив до них. Від холоду його лапи задубіли, а просякле хутро обважніло і тягнуло вниз.

Раптом вода почала відступати, віддаляючи його від кущів. Вогнезір запрацював лапами ще активніше, злякавшись, що течія зовсім віднесе його.

Нарешті він відчув під лапами землю, вп'явся в неї кігтями і тримався, доки хвиля відійшла назад. Тремтячи від страху й холоду, Вогнезір озирнувся.

— Піскоштормо! — загукав він.

Та відповіді не було, і Вогнезір ніде не бачив товаришки. Раптом він її помітив. Піскошторма трималася зубами і кігтями за коріння на кілька хвостів нижче. Коли Вогнезір дістався до неї, вона зіп'ялася на лапи і виплюнула річкову воду.

— З тобою все гаразд? — спитав Вогнезір, важко відсапуючись.

— А схоже? — прошипіла Піскошторма, метляючи хвостом. — Нас могло змити в річку. Чому ти не можеш хоч раз мене послухати і не бути таким упертим?

Почуття провини вихлюпнулося на Вогнезора, ніби ще одна крижана хвиля. Піскошторма мала рацію. Якби вони залишилися в покинутому гнізді, то були б зараз у теплі й безпеці.

— Пробач...

— «Пробач» до рота не покладеш! — відрубала Піскошторма. — Зізнайся, Вогнезоре, ти взагалі не хотів, щоб я була тут з тобою.

— Це неправда!

— Я тобі не вірю! — кішка гостро глянула на нього, а тоді додала тихіше: — Я знаю, що ти мене любиш, але чи цього достатньо? Невже ти не хотів, щоб тут радше була Плямолистка?

Це питання захопило Вогнезора зненацька. Що було б, якби медикішка Зореклану зараз була поруч із ним? Чи змогла би вона переконати його, що він чинить правильно?

Поки Вогнезір вагався, з погляду Піскошторми зникла злість — на її місці з'явився жах.

— Навіть не кажи нічого, — нявкнула вона. — Я вже знаю відповідь.

— Ні, я не хотів...

Не дослухавши, Піскошторма розвернулася і побігла туди, звідки вони прийшли, розкидаючи навколо бризки води.

— Піскоштормо, чекай! — закричав Вогнезір. Він кинувся її наздоганяти. — Послухай мене, будь ласка!

Піскошторма повернулася до нього.

— Я не хочу тебе слухати! — прошипіла вона. — Я йду додому. Я знаю, що непотрібна тобі. Ти ніколи не любив мене так, як Плямолистку.

— Це різне, от і все! — заперечив Вогнезір. — Ти не можеш змусити мене обирати. Ви обоє мені важливі, і я...

Небо знову пронизала блискавка, вдаривши у бук на вершині схилу. Небом розкотився грім, і глибокий тріск пролунав у відповідь із дерева. Верхівка почала хилитися, спершу повільно, а тоді все швидше, і дерево покотилося в річку, приземлившись найвищими гілками на протилежному березі. Вогнезір із Піскоштормою відскочили якраз вчасно, бо наступної ж миті величезна гілка впала прямо на те місце, де вони стояли.

Коти сиділи на затопленій стежці, доки не стих гуркіт. Коли запала тиша, Вогнезір обережно підвівся.

— Почекай тут на мене, — нявкнув він. — Я піду перевірю інший берег. Там начебто не так мокро.

Кілька секунд Піскошторма мовчки дивилася на нього. Її погляд був холодний, наче вона не збиралася підкорятися його наказу. Вогнезір подумав, що буде робити, якщо Піскошторма таки наполягатиме на поверненні. Але врешті кішка кивнула.

— Гаразд.

Падіння дерева, здавалося, припинило їхню сварку, принаймні на деякий час. Вогнезір про себе подякував Зореклану і виліз на повалений стовбур, міцно вчепившись кігтями у гладеньку сіру кору.

Перші кілька кроків далися легко, але далі стовбур звужувався і почав усе сильніше гойдатися під вагою Вогнезора. Йому доводилося перелізати великі гілки, і він ще міцніше чіплявся за кору, щоб не зісковзнути в бурхливу річку. Вода сплеснула між гілок, і раптом кіт відчув, як би-стра течія відносить його задні лапи. Вогнезір видряпався вище, він нічого не бачив крізь густе листя. Дрібні галузки дряпали обличчя і чіплялися за хутро. На мить він застиг — стовбур під лапами захитався, і ціле дерево наче збиралося перевернутися і кинути його у воду. Напруживши м'язи, Вогнезір стрибнув уперед, пробираючись крізь тонкі гілки, і нарешті безпечно приземлився на землю.

Берег тут був вищий, і вода не діставала до нього на кілька мишачих хвостів. Над ним розкинули свої віти дерева, захищаючи від дощу. Вогнезір

перевів подих і повернувся до Піскошторми, що досі чекала на протилежному березі.

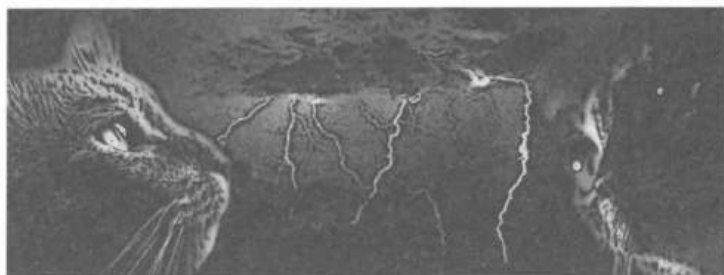
— Тут нормально! — вигукнув він. — Можеш...

Його перебив гучний гуркіт. Спершу він подумав, що то грім, але звук все нарастив. Піскошторма дивилася кудись проти течії нажаханими очима. Вогнезір швидко розвернувся. На них неслася здоровенна хвиля — коричнева, піниста, вона тягла за собою всіляке сміття, гілки та ревіла гучніше за будь-яку потвору.

Вогнезір нажахано закричав. Він вискочив на найближче дерево і вчепився у стовбур кігтями. Наступної ж миті повз нього зі стугою пронеслася хвиля — менш як за хвіст нижче від того місця, куди він встиг вилізти. Бризки води знову намочили його хутро. Вогнезір сидів там, доки вода не спала. Коли він зліз донизу, то із жахом побачив, що повалене дерево знесла течія.

Як же тепер Піскошторма перейде до нього?

Та, глянувши на протилежний берег, він відчув, як щось усередині обірвалося. Піскошторми не було.



Розділ 12

— Ні! — заволав Вогнезір. — Піскоштормо! Піскоштормо, де ти?

Не дочекавшись відповіді, він почав бігати туди-сюди берегом, знову й знову вигукуючи ім'я товаришки. Та від неї не було ні сліду, жодного натяку на пляму рудого хутра на протилежному березі.

Вогнезір побіг униз річкою, перелізаючи через мокре слизьке каміння. Він відчайдушно озирає береги і вдивлявся у воду, реагуючи на кожен рух у підліску, ніби то могла бути його кохана.

Зрештою йому довелося спинитися. Він важко задихався, а оббиті лапи почали кровити. Ставши на великий кругляк, Вогнезір втупився в чорну бурхливу воду внизу. Якщо Піскошторма загинула, він ніколи, ніколи собі не пробачить.

«Який же ти дурень!»

Виходить, обличчя Синьозірки у хмарі справді було попередженням, але він його проігнорував. Він був такий зайнятий думками про Небесний Клан, що зовсім забув про свій обов'язок перед Піскоштормою. Що б із нею не сталося — чи

втонула вона, чи десь лежала поранена,— це була його провина. Вогнезір заскиглив від жалю. Як він міг дозволити їй подумати, що радше би хотів бути з Прямолистою? Він же любив Піскошторму! І зараз усе би віддав, щоб повернути час назад і послати її першою на той берег.

Дощ і не думав спинятися, але трохи стихився, і грім із блискавицями усе віддалялися. Похмурий день поволі переходив у сутінки. Вогнезір хотів продовжувати пошуки, але знав, що не зможе це робити у темряві. Він легко може проминути Піскошторму, якщо вона десь лежатиме непритомна. Зболено примружуючись від кожного кроку, він заліз під нависаючий камінь і скрутився калачиком. Утома накрила його хвилю, ніби чорна ріка, і віднесла у холодний сон без сновидінь.

Бліде світло відбилося від поверхні води і розбудило Вогнезора. Він виліз надвір та зіщулився від холодного вітру. Над головою швидко мчали хмари, де-не-де розриваючись і проявляючи клаптики синього неба, а сонце вже підбивалося вище, до сонцепіку. Буря вщухла. Хутро Вогнезора вже майже вислохло, і тепер стирчало нерівними ковтунами.

Вогнезір вдихнув на повні груди чисте повітря, збираючись морально до наступного етапу своєї подорожі. Тоді йому заболів раптовий спогад, несподіваний, ніби удар борсука. Піскошторма зникла.

Зараз найважливішою справою було знайти її. Він не міг продовжити подорож без коханої. Треба було пройти своїми слідами за течією.

Вогнезір вийшов до річки і глянув на протилежний берег, намагаючись визначити відстань. Інстинкти казали йому кинутися у воду й поплисти, але він вирішив цього не робити. Річка досі була переповнена, а течія — занадто швидка навіть для Річкового кота. Зітхнувши, він знову закрокував берегом.

Невдовзі попереду з'явилося більше великих каменюк, які були надто крутими і високими, щоб перелазити через них. Вилізши вище схилом, Вогнезір пішов через високі трави по краю поля. Колоски обважніли від дощу і розсипали бризки від найлегшого доторку. З кожним кроком він оглядався на річку крізь рідку посадку, шукаючи бодай натяку на знайому руду шубку.

Тим часом трохи розвиднилося, і сонце світило вже сильніше, обсушуючи Вогнезорове промокле хутро. З поля долинав запах здобичі, але він не зважав. Через деякий час Вогнезір помітив іще одне повалене дерево, що лежало навпоперек річки, але верхні гілки не діставали до протилежного берега, тож він не ризикнув по ньому переходити. Кіт продовжував іти берегом, доки не помітив вузький дерев'яний міст Двоногів, але посередині бракувало багатьох дощок, так що він не міг би перескочити.

Коли Вогнезір дійшов до наступного моста, сонце вже хилилося до обрію. Він хотів перейти, але дорогу йому загородили Двоноги — двоє дорослих і малий. Поруч із ними йшов собака. Вогнезір нашорошив хутро і причаївся у траві. Тоді він помітив, що собака був старий і товстий, та ще й приєднаний до кошеняти Двоно-

гів якимось шупальцем. Це означало, що пес не становив великої загрози, якщо бігти достатньо швидко.

Глибоко вдихнувши, Вогнезір ступив на міст і прослизнув між лапами Двоногів.

Він почув здивований гавкіт собаки. Один із Двоногів щось вигукнув, але Вогнезір не озирався. Він зіскочив із другого боку моста і миттю сховався у кущі. Його серце нестримно калатало.

Коли Вогнезір нарешті насмілився виглянути, то побачив, що Двоноги шукають його, старий пес винюхував сліди на землі, але вже за мить вони пішли своєю дорогою, повернувши вниз за течією. Кіт полегшено зітхнув. Дочекавшись, поки Двоноги зникнуть з поля зору, він виліз зі сховку і рушив униз стежкою.

Земля під його лапами була вкрита липким брудом, перемішаним зі всяким сміттям. Величезна хвиля досягла аж до цих кущів. Навряд чи би Піскоштурмі вдалося від неї втекти.

Вогнезір усе шукав і шукав, та насправді він жахливо боявся знайти її зачепленою десь на гілці чи прибитою до каменюки. Коли кіт дійшов до покинутого гнізда Двоногів, сонце вже встигло сховатися. Він у потемках просувався до нього, а в серці ще жевріла надія. Піскоштурма хотіла залишитися тут. Якщо вона вижила, то, мабуть, провела ніч усередині. Але коли Вогнезір підійшов до дверей, то почув лише старий, ледь вловимий запах Піскоштурми разом зі своїм.

Він не хотів здаватися без пошуків, тож зайшов до гнізда. Під його лапами здійнялася хмарка пилу, і в носі залоскотало.

— Піскоштормо? — гукнув він.

Відповіді не було. Вогнезір заліз на крутий схил і обдивився горішні кубла, але там запах Піскошторми також був старий.

Смуток і страх переповнили його, і він скрутився на голій дерев'яній підлозі та заплющив очі, але сон не йшов. Коли ж нарешті заснув, то сновидіння весь час перебивали фальшиві спогади про життя із Двоногами, наче він ніколи не залишив їх, щоб стати вояком, і ніколи не пізнав радість провідництва.

Вогнезір прокинувся, тремтячи у сизому світлі світанку. Спустившись на нижній ярус, він почув якийсь рух на кухні Двоногів, і серце його стрепенулося. Не спинившись, щоб принюхатися, кіт побіг до входу.

— Піскоштормо?

Його спиною розлючене шипіння. Лисиця, що саме трапезувала голубом, підвела морду і вищирила зуби, які зблиснули білим на тлі крові й пір'я.

Вогнезір поволі позадкував до вхідних дверей. Там він розвернувся і кинувся геть з усіх сил, торкаючись животом долівки, а хвіст вільно розвівався позаду нього. Вогнезір відчував гаряче дихання лисиці, її гострі зуби біля своєї потилиці. Безпечно добігши до берега, кіт розвернувся. Лисиця за ним не гналася.

Вогнезір пішов далі вздовж берега, аж доки не дійшов до ще одного гнізда Двоногів, біля якого їх мало не впіймала потвора. Обігнувши поворот ріки, він здивовано спинився. Там, де вчора

сиділи Двоноги і їхні діти, зараз була широка смуга води, спокійна та сріблясто-сіра, наче річка вийшла з берегів та затопила їхнє гніздо. Посередині сиротливо плавали кілька Двоножачих пристосувань. Біля гнізда стояли і голосили Двоноги, вступившись у воду.

Поглядаючи одним оком на Двоногів, на випадок якщо хтось із них його помітить, Вогнезір обійшов по краю води. Він сподівався перейти Громошлях позаду гнізда, там, де минулого разу переходили вони з Піскоштормою. Але повинь затопила значно більшу територію, ніж він думав. Сам Громошлях був під водою. Вогнезір мусив обходити болотистим лісом, бабраючись у багнюці й чіпляючись об зарості ожини.

Зрештою він знову дійшов до маленького Громошляху. За звичкою Вогнезір присів біля нього й обережно подивився в обидва боки, та сьогодні потвор не було. Навколо панувала тиша, лише монотонно крапотіло з дерев.

Вогнезір перебрався через підлісок на інший бік Громошляху, сподіваючись по краю води повернутися до річки. Але, знову вийшовши з лісу, він почув гучне гавкання. Двоніг із невеликим псом лисячого кольору обходили збоку гніздо.

Вогнезір хутко розвернувся і почав тікати, але було вже пізно. Пес ринувся за ним, гучно й пронизливо гавкаючи. Вогнезір чув, як він несеться крізь дерева позаду нього. Кіт наддав ходи. Попереду височіла стіна. Недовго думаючи, Вогнезір підстрибнув, вчепився кігтями в камінь і глянув униз на переслідувача.

Пес сів під стіною і завив. Вогнезір виширився і розлючено зашипів, а тоді зістрибнув у сад з іншого боку. Він заховався під кущем і слухав, як собака марно намагається залізти на стіну і роздратовано гарчить. Нарешті Двоніг забрав його геть, і гавкання стихло.

Вогнезір сів під мокрим кущем і перевів подих. Куди вода могла забрати Піскошторму? Якщо повінь сягнула аж сюди, то вона могла завиграшки просто змити її з берега. «Якщо Піскоштормі вдалося вижити, — подумав він, — то, мабуть, вона би пішла сюди».

Вогнезір вирішив, що варто було обшукати поближні сади і спробувати знайти її запах. Принаймні дощу вже не було, і блякле сонце здіймало пару з вогкої трави.

Він вигулькнув із-за свого куша й оглянув сад. Той здавався порожнім. Із гнізда Двоногів не долинало жодних звуків. Занюшивши повітря, Вогнезір не знайшов запаху Піскошторми. Її тут не було, тож йому треба було рушати далі.

Пробираючись крізь траву, він пройшов через кущі на протилежному боці та стрибнув на стіну. За нею був вузький прохід. Перевіривши запахи, кіт спустився додолу. Стіна з іншого боку була надто висока, тож він просто рушив проходом, нагостривши всі органи чуття на пошуки будь-яких слідів Піскошторми.

Прохід вивів до кількох гнізд Двоногів, з'єднаних невеликим Громошляхом. Навколо все було тихо — жодних потвор, навіть сплячих. Та Вогнезір усе одно несвідомо наїжачив хутро. Сам

факт присутності у гнізді Двоногів турбував його, і він уже почав сумніватися, чи є сенс шукати Піскошторму так далеко від річки.

«Я лише гляну швиденько».

Але всі гнізда і сади виглядали однаково, а дощ змив запахи, які б допомогли йому зорієнтуватися. Він заліз на стіну, очікуючи побачити за нею прохід, що вів назад до лісу, але натомість побачив ще один сад.

— От лисяче лайно! — гаркнув кіт. — Тепер я загубився. Що може бути гірше?

Він спробував повернутися своїми слідами, але десь повернув не туди. Перед ним з'явилися незнайомі сади, відділені крутими алеями, які наче вели самі до себе. Кілька разів Вогнезір переходив власний слід, але той нікуди так його й не привів. Тим часом згущувалися сутінки, а він досі не знайшов дороги до річки.

Вогнезір був надто виснажений, щоб продовжувати пошуки. Він втомлено впав біля огорожі одного з садів і заліз під кущ із ароматними блакитними квітами. Якщо пощастить, вони переб'ють його запах, щоб не помітили якісь тутешні кицуні.

Цього разу сні Вогнезора повнилися голосом коханої, яка гукала його здаля, але як би швидко він не біг, йому не вдавалося до неї дістатися. Коли він прокинувся, тіло ще боліло від втоми. Вогнезір почувався таким жалюгідним, що ледве змусив себе вилізти з-під куща.

Якийсь рух на протилежному кінці саду привернув його увагу, і він помітив гладкого білого

кота, який виходив із дверей гнізда. Той позіхнув, потягнувся, а тоді влігся у смузі сонячного світла на гладкому камінні й почав вимивати своє довге білосніжне хутро.

«Він схожий на Хмарохвоста», — подумав Вогнезір і почав обережно підходити на випадок, якщо кіт виявиться таким же добрим бійцем, як його племінник.

Білий котяра підвів здивований погляд і зосереджено глянув своїми ясними блакитними очима на Вогнезора. Громовий провідник спинився на краю каміння і гречно вклонився. Вогнезір відчув хвилю презирства від того, що цей кицяня навіть не думає захищати свою власну землю. Схоже, він у житті взагалі ні на кого лапи не підносив.

— Вітаю, — нявкнув Вогнезір.

Білий кіт спантеличено моргнув.

— Привіт. Ти хто?

— Мене звати Вогнезір. Ти часом тут не бачив рудого кота?

Кицяня знову моргнув.

— Я бачив тебе.

Вогнезір виширився.

— Звісно, але я не шукаю себе, — відповів він. Йому хотілося вчепитися кігтями в цього телепня і встрясти трохи його мізки, але доводилося стримувати себе.

— Ну... — сказав білий кіт, — здається, я бачив рудого кота... десь п'ять днів тому. Чи то був плямистий?

Вогнезір глибоко вдихнув.

— Гаразд, не напружуйся. Можеш хоча б підказати, як дійти до річки?

Кицюня повів вусами.

— Якої річки?

Вогнезір уп'явся кігтями в землю.

— Дякую за допомогу, — прошипів він.

Повернувшись у протилежний бік, Громовий провідник побіг через сад і переліз через стіну. За нею був ще один вузький прохід. Вогнезір пройшов ним, аж доки не дістався до широкої галлявини, вкритої чорною речовиною. З протилежного боку з неї вів Громошлях, а навколо були розташовані невеликі квадратні гнізда із гладкими стінами і відкритими входами. Деякі з них були порожні, але одне проковтнуло цілу потвору.

Кожна шерстинка на Вогнезорові стала дибки. Що як таке гніздо проковтне і його? Громовий кіт ледве стримувався, щоб не втекти назад, але ж, діставшись до іншого боку Громошляху, він зможе знайти дорогу до річки.

Обережно, крок за кроком, Вогнезір вийшов на тверду чорну поверхню. Він уже був майже на середині дороги, коли раптом почув ревіння потвори, яке все гучнішало. Величезне створіння вилізло з отвору, відбиваючи своєю блискучою шубою сонячне світло, та кинулося вниз за Вогнезором.

Кіт відчув, як горло йому стиснув страх. Він кинувся набік, а потвора ринула за ним. Вона полює на мене! Її грудне ревіння долинало ніби з усіх боків. Пронизливо скрикнувши, Вогнезір заліз на стіну одного гнізда, перебіг через дах і приземлився з протилежного боку, надто нажаханий, щоб думати, куди тікає.

Його лапи занурилися в купу Двоножачого сміття. Усе навколо жахливо смерділо. Задихаю-

чись, Вогнезір почав панічно бабратися, намагаючись вилізти звідти. Обтрусившись від смердючого мотлоху, він упав на бік. Йому паморочилося в голові, в роті був якийсь гіркий присмак, і всі м'язи жажливо боліли.

Вогнезора охопив відчай. Він не знайшов ні Піскошторму, ні Небесний Клан, ще й покинув власний Клан. Кожне його рішення було неправильне, а він був уже надто виснажений, щоб приймати яке-небудь нове.

Живіт співав серенади від голоду, але Вогнезір був такий втомлений, що навіть не міг полювати. За кілька хвостів від нього лежала купка речей Двоногів, вкрита цупкою блискучою шкіркою. Здрагаючись від кожного руху, він доповз до неї і заліз усередину. Ледве зітхнувши, Вогнезір заплющив очі й віддався темряві.

Сновидіння були страшні й хаотичні. Він знову й знову бачив, як над ним нависає величезна хвиля, і чув, як Піскошторма марно благає про допомогу. Тоді за ним погнався собака Двоногів, схопив його своїми зубами і тряс, доки від нього не залишилося саме шмаття.



Розділ 13

— Я ніколи раніше його не бачила. Що він тут робить?

— Він не рухається. Може, помер?

— Ні... ей, ти, прокидайся!

Голоси спершу лунали наче звіддалік, потрохи гучнішаючи. Вогнезір ледве розплющив очі й побачив чорну і коричневу плями, що схилилися біля входу до його сховку. Чиясь лапа тримала його за загривок і енергійно трусила.

— Що за...? Відчепись.

Вогнезір спробував відбитися від нападника, але був ще надто слабкий.

— Ой-йой, притримай кігті, — прогарчав голос.

Вогнезір моргнув. Перед ним стояло двоє: чорна кішка і миршавий коричневий кіт із подертим вухом.

— Ти не можеш тут залишатися, — нявкнула чорна кішка. — Двоноги ходять тут весь час. Так що рухайся.

— Буду рухатися, коли захочу, — Вогнезір намагався звучати зухвало, але в роті в нього так

пересохло, що він ледве міг говорити, а в голові паморочилося від голоду.

— Ти будеш рухатися, коли ми тобі скажемо, — гаркнув худий кіт. — Тріпається тут! — і зацідив Вогнезорові лапою між ребра.

Вогнезір був занадто виснажений, щоб сперечатися. Він виборсався з-під блискучої шкірки і зіп'явся на лапи.

— Ну нарешті, — форкнула кицька. — Ходи за нами.

Вона рушила доріжкою, що вела між горами Двоножачого сміття. Вогнезорові промайнула думка про те, щоб непомітно вислизнути на волю, але він не мав поняття, куди йти. До того ж він ледве перебирав лапами, а коричневий кіт увесь час ішов біля нього, не спускаючи очей.

«Куди вони мене ведуть?» — міркував Вогнезір.

Він згадав про Бича і Крилавий Клан і вже замислився, чи не було ще одного Клану злісних котів біля цього угіддя Двоногів. Якщо вони знали, що Вогнезір прийшов із лісу, то, можливо, сприймали його як ворога. Невже вони ведуть його на смерть?

Чорна кішка провела його крізь отвір у стіні. Вогнезір вийшов на галявину з убогим ґрунтом, на якому ледь животіло кілька низькорослих дерев. Він не бачив інших котів, але відчував міцний запах. Вогнезір усе більше боявся зустрітися з іще одним Крилавим Кланом, і цей страх наростав, аж доки не сягнув горла і здушив його.

— Сюди, — коричневий кіт знову штовхнув Вогнезора, мало не збивши його з лап.

Вогнезір поплився за ними, послизнувся в ямку і спинився, коли його передні лапи торкнулися краю калюжі.

— Не лізь туди лапами, — прогарчав кіт. — Я не хочу пити після того, як ти там все забрюхаєш.

Вогнезір швидко позадкував.

— Ну то пий, — кинула кішка. — Усе нормально. Ми не намагаємося тебе отруїти!

Вогнезір недовіжливо глянув на неї. Ці коти привели його до води, яка була йому така потрібна. То це означало, що вони не збираються його убивати?

Він схилився над калюжею і ковтнув. Вода була застоюна і смерділа Двоногами, але спраглому Вогнезору вона смакувала краще за найчистіше джерело в лісі.

Коли він сів і струснув вусами, то побачив, що чорна кішка стоїть біля нього з горобцем у зубах.

— Ось, — нявкнула вона і поклала здобич біля його лап.

Вогнезір витріщився на неї. Ці коти його годували?

— Чесно, — промурмотіла кішка, закотивши очі, й підштовхнула горобця ближче. — Їж. Ти що, раніше здобичі не бачив?

— Ом... дякую, — Вогнезір припав до горобця і розправився з ним за кілька ковтків.

— Бачу, ти довгенько не їв, — прокоментував коричневий кіт. — Звіддаля прийшов?

Вогнезір ковтнув величезний шматок м'яса і відповів:

— Досить-таки, — тоді схилив голову і додав: — Мене звуть Вогнезір.

— Мене Палимон, а це Кора, — сказав коричневий кіт.

Вогнезір відчув, як тілом пробіг дроз. Може, він не єдиний, кого вони врятували.

— Я шукаю іншу руду кішку. Ви її бачили? — запитав він.

Двоє бродяг перезирнулися. Вогнезір засмутився, побачивши, як Кора похитала головою і знизала плечима.

— Може, хтось із інших бачив, — додав Палимон.

— Інших? Яких інших? — Вогнезір покінчив зі сніданком і підвівся. Сили потроху поверталися до нього тепер, коли він нарешті поїв і попив. — Ви частина Клану?

Кора здивувалася.

— Що ти маєш на увазі — Клану?

— Сюди ходять інші коти, — пояснив Палимон. — Такі, як і ми.

— А де вони тепер? — запитав Вогнезір.

— Хтозна, — нявкнув Палимон і махнув хвостом. — Десь є.

— Можете мене повести до них?

— Без потреби, — відповіла Кора. — Рано чи пізно вони самі сюди прийдуть. Вони завжди приходять.

Вогнезір роззирнувся. Поблизу досі не було жодного кота, але сильний запах, який він вловив раніше, підказував йому, що тут було місце зборища багатьох котів. Спогади про Кривавий Клан непокоїли його. Палимон і Кора поставилися до

нього приязно, але як щодо інших? Вогнезоріві інстинкти підказували йому, що треба тікати. Та він так відчайдушно прагнув знайти Піскошторму, що мусив залишитися і дізнатися більше.

— Ви могли би познайомити мене з іншими котами? — запитав Вогнезір.

Кора смикнула хвостом.

— Думаю, ти й без нас впораєшся.

— Та ми зазвичай з ними не водимося, — додав Палимон.

— Будь ласка! — Вогнезір уп'явся кігтями в ґрунт. — Я мушу бути впевнений, що інші коти захочуть зі мною поговорити. Мені потрібно знайти мою подругу!

Коти завагалися і знову перезирнулися.

— Кого це ти шукаєш? — запитала Кора. — І чому тобі так важливо її знайти?

— Тому що це через мене вона загубилася! — випалив Вогнезір. — Ми йшли біля річки, і її змила повінь. Я вже всюди шукав. Я не можу продовжити подорож без неї і не можу повернутися додому, залишивши її тут, — він нервово перебирав лапами по запилюженій землі. — Я не можу здатися!

— Але можеш заспокоїтися, — нявкнула Кора. Її голос прозвучав жорстко, але вираз в очах був співчутливий. — Ми залишимося.

— Дякую, — Вогнезір глянув на неї, сподіваючись, що вона зрозуміє, як багато для нього це важило.

Палимон і Кора відійшли до затінку під одним із низьких дерев, коротко поділилися язяками,

а тоді вмостилися подрімати. Вогнезір потягнувся. Йому теж кортіло покуняти, але він не хотів пропустити прихід інших котів. Він не міг покладатися на те, що Палимон із Корою його розбудять, бо не був певен, чи розуміють вони, наскільки важливо йому було знайти Піскошторму.

Вогнезір знайшов сонячний моріжок і сів умиватися. Шерсть на ньому збилася у ковтуні, і в ній заплуталися трісочки та сміття з річки. Та що гірше — він був весь замазаний огидними залишками їжі Двоногів зі смітника. Якби коти Громового Клану його зараз побачили, то навряд чи би й упізнали! Пройшовшись язиком по плечу, Вогнезір скривився від огиди, але не припиняв митися, поки його хутро не стало знову чисте і гладеньке.

Вогнезорові було все важче й важче не віддатися сну. Сонце котилося до обрію, відкидаючи довгі тіні дерев і стін Двоногів на відкриту галявину. Раптом бічним зором він помітив якийсь рух. Із-за одного дерева вислизнув кіт.

Вогнезір напружився і глянув на Палимона і Кору. Чорна кішка підвелася, вигнула спину й потягнулася, а тоді підійшла до нього.

— Ось і вони, — нявкнула вона.

За першим потягнулося більше котів, вони виходили з-поміж дерев і через щілину, з якої сюди потрапили й Вогнезір з бродягами. Інші зістрибували зі стін. Вогнезір спостерігав, як вони подружньому стримано вітаються, ніби різні лісові Клани біля Чотиридерева.

Кора помахала хвостом.

— Ходімо, я тебе познайомлю.

Палимон приєднався до них, як тільки вони рушили до найближчої групки з трьох котів біля калюжі, де раніше пив Вогнезір.

— ...і тоді я сказав тому пацюкові, — розповідав чорний кіт, — підійди ще на крок, і я тебе розпотрошу.

Коричневий кіт підвів голову від калюжі.

— І що тоді трапилося?

— Його щуриха вискочила прямо з-за нього, — із задоволенням муркотом сказала третя кішка, вродлива біла королева.

Чорний кіт виширився і загарчав.

— Ну то й що? Я розпотрошив їх обох.

— Це Вугіль, — промурмотіла Кора на вухо Вогнезорові. — Він тут найбільший хвалько.

— Але з гострими кігтями, — додав Палимон.

Біла кішка позіхнула.

— Та все одно, хто хоче їсти щурів? Я от пообідала молоком Двоногів.

— Ага, а їжаки сьогодні низько літали, — фиркнув Вугіль.

— Це правда! — кішка обурено повернулася до нього. — Пляшка стояла на сходах, тож я її перевернула, і молоко вилилося. — Вона смачно облизалася. — Воно було божественне.

— Біла кішка — це Сніжинка, — сказав Вогнезорові Палимон. — Вона багато часу проводить біля Двоногів. Може, Сніжинка й могла там бачити твою подругу.

Вогнезір похитав головою.

— Сумніваюся. Піскошторма би нізащо не пішла до Двоногів.

— Сніжинко, я тебе бачив біля того гнізда, — коричневий кіт підвівся від калюжі, і Вогнезір побачив, що в нього не було половини хвоста. — Ти, мабуть, не помітила, що в них там новий собака. Він погнався за мною, коли я полював на мишу в їхньому саду. Я б на твоєму місці тримався звідти подалі.

Сніжинка потягнулася і показала кігтики.

— Бачила я того собаку — тупий волохатий мугир. Я з ним впораюся.

Вугіль форкнув.

— Хотів би я це побачити.

Коричневий кіт підійшов і сів між Вуглем і Сніжинкою.

— Привіт. Я сьогодні бачив незнайому кішку, — почав він. Вогнезір нашорошив вуха. — Пара малих Двоногів підібрали її, — продовжив коричневий кіт і заграв кігтями. — Я їм швидко показав, що й до чого.

Сніжинка повернулася до нього і розлючено глянула.

— Куцаню! Ти ж не подряпав своїх Двоногів?

— А що, як подряпав? — відрубав Куцань. — Вони заслужили, нічого мучити kota. Але ні, — сказав він, — я їх не чіпав. Не випускав кігті. Я лише відволік їх, щоб та руда кішка могла втекти.

— Руда! — вигукнув Вогнезір.

У Палимона загорілися очі.

— Це могла бути твоя подруга.

— Чому ти не привів її до нас? — запитала Сніжинка Куцаня.

— Не було часу, — бурштинові очі kota захоплено мерехтіли. — Вона перескочила через пар-

кан, ніби крила розправила. Ніколи ще не бачив, щоб кіт так швидко рухався.

Вогнезір торкнувся хвостом до Палимонового плеча.

— Я мушу поговорити з тим котом.

— Гаразд, — відповів Палимон. — Ходи за мною.

Він рушив уперед, махаючи хвостом, аж доки не дійшов до компанії з трьох котів.

— Привіт, — нявкнув він. — Тут є один кіт, який хотів би з вами познайомитися.

Усі троє зосереджено глянули на Вогнезора. Він поважно вклонився.

— Вітаю. Як ведеться?

Вугіль зі Сніжинкою презирнулися, ніби він сказав щось несьогосвітнє. Вогнезір сподівався, що це не прозвучало для них надто дивно.

— Мабуть, ти тут новенький, — нявкнув Вугіль. — Ти звідки?

Вогнезір не хотів розповідати цим котам про ліс. Що, як вони вирішать захопити їхню територію, як Кривавий Клан?

— Я живу нижче за течією, — сказав він, сподіваючись, що це була достатньо нечітка відповідь.

— Його звати Вогнезір, — додала Кора, підійшовши до них. — Вогнезоре, познайомся, це Сніжинка, Вугіль і Куцань.

— Ти прийшов сюди жити? — Сніжинка подружньому глянула на нього ясними блакитними очима.

— Ні, я тут мимоходом, — відповів Вогнезір. — Я йшов іще з одною кішкою, але ми розділилися під час грози. — Він повернувся до Куца-

ня. — Я почув, що ти розповідав про руду кішку. Мені здається, що то могла бути моя подруга.

Куцань смикнув вусами, підвівся і підійшов обнюхати Вогнезора.

— Можливо, — нявкнув він. — Вона пахла якось схоже на тебе: деревами, листям і річковою водою.

Вогнезір глибоко вдихнув, відчуваючи, як боляче б'ється серце об груди.

— Ти міг би мені показати, де зустрів її?

Куцань помахав своїм обрубком, що був раніше хвостом.

— Звісно.

— Але вже не сьогодні, — вклинилася між ними Кора. — Поглянь на себе, — додала вона, перебивши Вогнезора, що вже зібрався заперечувати. — Та тебе ж вітром здує. Тобі треба добре поспати і поїсти, перш ніж іти куди-небудь.

Вогнезір роздратовано випустив кігті. «Я ж вояк! — обурено подумав він. — Мені не потрібно відпочивати».

— Але Піскошторма може кудись піти, — нявкнув Вогнезір, вирішивши не озвучувати свій інший страх: а що, як Куцань завіється десь у своїх справах і він більше його не побачить?

— Твоя подруга нікуди не піде вночі на незнайомій території, — форкнула Кора. — Звісно, якщо їй вистачить клепки. Коротше кажучи, якщо ти поведеш його куди-небудь зараз, можеш попрощатися з рештою свого хвоста.

Куцань весело знизав плечима.

— Тут не посперечаєшся, — нявкнув він Вогнезорові. — Не переймайся, я відведу тебе туди завтра.

Вогнезір був змушений погодитися. Він знайшов собі заглиблення в землі і, хоч був упевнений, що не зможе спати від хвилювання, насправді заснув, як тільки склепив повіки. Цього разу його не тривожили жодні кошмари.

Наступного ранку Вогнезір прокинувся, зігрітий променями сонця. І хоч він не хотів зволікати з пошуками, але мусив визнати, що тепер почувався значно краще. Скочивши на лапи, рудий кіт роззирнувся, але єдиним, кого він побачив, був Палимон, який підійшов до нього з мишею в зубах.

— Ось ти де, — нявкнув коричневий кіт і кинув здобич перед Вогнезором. — Поїж.

— А де Куцань?

Палимон повів вухами.

— Не знаю.

— Але він пообіцяв відвести мене до Піскошторми!

— Отже, відведе. Угамуйся трохи, він скоро повернеться.

Та Вогнезір не був такий упевнений у цьому. Подякувавши за здобич, він вмостився поїсти, тим часом прислухаючись, чи не чути ніде Куцаня. Але Вогнезір усе ще був настільки виснажений, що знову заснув.

Коли він прокинувся цього разу, то одразу побачив три довгі тіні, які простягалися галявиною. Усе навколо було залите червоним світлом — сонце знову сідало!

Вогнезір підвівся, його серце шалено калатало. Він помітив Куцаня, який сидів під найближчим деревом, незмигтно дивлячись на нього.

— Чому ти не розбудив мене? — запитав Вогнезір, мало не плачучи.

— Для чого? — смикнув вусами Куцань. — Не хвилюйся, у нас іще багато часу.

Вогнезір стримався, щоб не сказати те, що було вже на кінчику язика. Якщо він образить цього кота, то може взагалі ніколи не знайти Піскошторму.

— Якщо не знайдеш свою подругу, повертайся сюди, — сказала йому Кора, підійшовши ззаду. — Ми попитаємо ще в когось.

— Так і зроблю, — нявкнув Вогнезір. — Дякую.

— Гаразд, — нявкнув Куцань. — Ходімо.

Коричневий кіт перестрибнув через стіну в лабіринт плутаних доріжок. Пройшовши однією з них і звернувши за ріг, він прослизнув крізь шпарину в дерев'яній огорожі. Вогнезір пішов за ним і опинився в кущах у саду Двоногів. Настала ніч. Крізь єдину квадратну діру в стіні гнізда Двоногів лилося жовте світло.

— Ось де я її побачив, — промурмотів Куцань. — Юні Двоноги живуть тут. Вони спіймали твою подругу в траві он там.

Він махнув обрубком хвоста на зарості високої трави посеред саду. Стебла сягали трьох чи чотирьох хвостів у висоту, а їх верхівки були округлими, обважнілими і жовто мерехтіли в незвичному світлі. Увесь час обережно поглядаючи на гніздо, Вогнезір вийшов на відкриту галявину і пішов до куща.

Він заплющив очі, щоб краще зосередитися, і вдихнув повітря. Сильний запах квітів Двоногів перебивав майже все, але Вогнезір розпізнав

також запах Двоногів, кілька видів здобичі й... так! Дуже слабкий, уже старий, але все ж знайомий.

— Піскошторма! — видихнув він. — Вона була тут. Вона жива!

«Дякувати Зорекланові!» — подумав він. Куцань підійшов до нього.

— Ну як, є щось?

— Так! Так, це вона. В який бік вона пішла? Куцань вказав на паркан із протилежного боку.

— Ось туди, у сусідній сад.

Вогнезір побіг через траву до огорожі. На його здивування, Куцань побіг за ним.

— Тобі не обов'язково йти зі мною, — нявкнув Вогнезір.

Кіт смикнув вухами.

— Усе гаразд. Я ще трохи пройдуся з тобою, якщо ти не проти. Сніжинка все одно буде розпитувати, чи ми знайшли твою подругу.

— Дякую, — нявкнув Вогнезір. Хоч він і не сказав цього Куцаневі, але його здивувало те, що бродяги були такими привітними. Мабуть, він поспішив із думкою, що вони всі вороги.

Двоє котів перелізли через наступний паркан. Вогнезоріві здалося, що він вловив ще один слід Піскошторми між квітів, але запахи Двоногів тут були дуже сильні, і до них ще додався запах собаки. Його хутро настовбурчилося, коли з гнізда почувся гавкіт.

— Я загубив її слід, — сказав він Куцаневі, роздратовано міряючи кроками галявину.

— Ходімо вздовж огорожі, — запропонував кіт. — Може, знайдемо місце, де вона перелізла.

— Гарна ідея.

Вогнезір пройшов уздовж паркана, ховаючись попід густими кущами, але там не було жодного сліду Піскошторми, навіть відбитку лапи на ґрунті. Як він зараз хотів би, щоб тут був Хмарохвіст! Той був найкращим слідопитом у Громовому Клані.

«Зореклане, допоможи!» — молився Вогнезір подумки, підвівши погляд на мерехтливих вояків Срібносмуги і гадаючи, чи бачили вони його тут, так далеко від лісу.

Коли він підвів голову, то краєм ока помітив клаптик шерсті й впізнав у ньому блідо-руде хутро Піскошторми. Вогнезір вказав на нього хвостом.

— Ось тут вона перелазила через паркан. Ходімо, Куцаню!

Але бродяга виглядав чимось стурбованим, перебираючи лапами у палому листі під кущем.

— З того боку є одна киця, — нявкнув він. — Вона добре б'ється і... ну, трохи загониста.

Вогнезір не міг повірити, що якась киця б'ється настільки добре, що це може становити для нього проблему.

— Я впораюся, — пообіцяв він.

Вогнезір заскочив на живопліт, видряпався на гору і понюхав клаптик хутра. Запах Піскошторми переповнив його. Сад із цього боку заріс кущами і здичавілими квітами Двоногів. Над ними розкинули своє гілля дерева, відкидаючи величні тіні. Вогнезорові замлоїло в лапах. Цей сад виглядав майже як ліс. Тут його кохана цілком могла би сховатися.

— Піскоштормо! — тихо гукнув він. — Піскоштормо, ти тут?

Відповіді не було. Вогнезір зіскочив у сад і обережно пішов крізь зарості, сповнений запахів листя, квітів та інших котів. Він знову загубив слід Піскошторми, але був упевнений, що вона мусить бути десь неподалік.

— Піскоштормо! — гукнув Вогнезір.

Раптом позаду нього тишу порушило чиесь гарчання. Вогнезір розвернувся й побачив плямисту кицюню, яка стояла всього за хвіст від нього. Вона вигнулася дугою і вищирила ікла. Її хутро стало дибки, а хвіст так розпушився, що здавався вдвічі більшим.

— Що ти робиш у моєму садку? — гаркнула вона.

Вогнезір нервово ковтнув. Очевидно, не всі кицюні були такі ліниві й інертні стосовно захисту своєї території.

— Гей, розслабся, — почав він. — Я лише...

Та він не встиг закінчити, бо плямиста кішка підскочила і, люто зашипівши, збила його з лап.

— Куцаню! — загорлав він.

Вогнезір тарабанив задніми лапами, але досі був такий ослаблий, що не міг її скинути з себе. У боці жакливо запекло, коли кішка проїхалася по ньому пазурами.

— Поруш-ш-шник! — зашипіла вона.

Із величезним зусиллям Вогнезір повернув голову і впився зубами їй у шию. Тоді звідкись раптом долинув розлючений крик іншого кота. Хватка плямистої кицюні послабилась. Вогнезір знесилено лежав на землі, вдячний за те, що Куцань прийшов на допомогу.

Коли він підвівся й поглянув на свого рятівника, то так і застиг на місці. То був зовсім не Куцань — це була Піскошторма! Руда кішка пришпилила плямисту до землі. Вона вдарила її в живіт задніми лапами і вчепилася зубами у вуха. Киця ще трохи відбивалася, а тоді вирвалася і накивала п'ятами до гнізда Двоногів.

— Піскоштормо! — засапано гукнув Вогнезір. Він стояв і дивився прямо на неї. Боки рудої волячки важко надималися й опускалися, а з порізів на плечі сочилася кров.

— Вважай, тобі пощастило, що я прийшла рятувати твою шкуру! — прошипіла Піскошторма.

— Я тебе не просив! — відрізав Вогнезір. — Я міг і сам про себе подбати.

Піскошторма зневажливо закопилила губу.

— О, звісно.

Вогнезір витріщився на неї. Не так він собі уявляв довгоочікувану зустріч із Піскоштормою.

— Послухай...

— Усе гаразд? — перебив Куцань. Вогнезір глянув у його бік і побачив голову, що стирчала з-понад живоплоту. — О! Ти знайшов її.

— Ні, це я його знайшла, — прогарчала Піскошторма, але звучала так, наче зовсім цього не хотіла. — Дивно, що ти взагалі потурбувався мене пошукати, — вона знову повернулася до Вогнезора, в її очах палахкотіли ворожі вогники. — Зрештою, що таке одна товаришка з Клану порівняно з усіма безіменними котами, які залежать від тебе хтозна де? Чому ти не пішов натомість шукати їх?

Вогнезір був надто втомлений, щоб сваритися з нею. Підійшовши і вдихнувши на повні груди її теплий рідний запах, він промурмотів:

— Я б шукав тебе вічно. Я б ніколи не пішов далі без тебе.

Піскошторма довго мовчки на нього дивилася.

— Я справді щиро хотіла піти з тобою в цю подорож, — нарешті нявкнула вона. — Але я хотіла розділити з тобою твоє завдання. Я хотіла зрозуміти, чому тобі потрібно допомогти цьому Кланові, і зіграти повноцінну роль у їхніх пошуках.

— Але Зореклан посилав сні тільки мені... — хотів заперечити Вогнезір.

— Це неправда, — відповіла Піскошторма. — Як щодо Ляпка? Мабуть, цей Клан був у відчаї, якщо вони намагалися зв'язатися навіть із кицюнею. Мабуть, двоє котів таки краще, ніж один?

Вогнезір торкнувся до неї мордочкою. Він пригадав, як почувався, коли подумав, що втратив її назавжди. Тепер же напевне знав, що його подорож ніколи не зможе бути повноцінною без Піскошторми.

— Пробачте, що перериваю, — нявкнув Куцань з огорожі, — але ви двоє там збираєтеся всю ніч простояти?

На мить Вогнезір зустрівся зі смарагдовим поглядом Піскошторми. Стільки всього було між ними, що неможливо було виразити словами! Тоді він відірвався від неї.

— Пробач, — нявкнув Громовий провідник і стрибнув на паркан біля Куцаня. — Можеш показати нам, як звідси вибратися?

— Нам потрібно повернутися до річки, — дала Піскошторма, коли приєдналася до них.

— Без проблем. Ідіть за мною.

Куцань повів їх назад через сади. Вони перейшли невеликий Громошлях, тихий, але освітлений помаранчевими вогниками Двоногів, і дісталися до ще одного проходу між гніздами.

— Уже недалеко, — весело оголосив Куцань.

На краю садів прохід виходив на зарослу галявину. Вогнезір підвів голову і відчув запах річки. Він чув тихе шелестіння води звіддалік.

— Дякую, — сказав він до Куцаня. — Дякую за все. Я б ніколи не знайшов Піскошторму без твоєї допомоги.

Піскошторма схилила голову.

— І дякую за те, що відлякав тих малих Двоногів.

Коричневий кіт кілька разів провів язиком по грудях, трохи присоромившись.

— Щастя вам, — він примружив очі. — Чомусь мені здається, що ви йдете туди, де вам знадобиться вся удача, яка тільки можлива.

— Ти маєш рацію, — відповіла Піскошторма.

— Сподіваюся, одного дня ми ще зустрінемося, — нявкнув Куцань.

— Я теж сподіваюся, — відповів Вогнезір.

Куцань помахав їм своєю половинкою хвоста на прощання. Він стояв і дивився, як Вогнезір із Піскоштормою крокують поруч через траву до річки.



Розділ 14

Громові коти поволі йшли вгору повз річку під блідим світлом щербатого місяця. Вони вже залишили позаду знайомий відрізок річки із гніздом Двоногів, що самотньо стояло посеред болотища. Річка трохи зміліла і текла вже швидше, тихо леліючи. Її відгороджував товстий паркан, залишаючи котам лише вузьеньку стежинку.

Вогнезір навіть не хотів говорити, йому було достатньо того, що Піскошторма знову з ним, крокує поруч.

Нарешті на обрії зажеврили перші промені світанку. Небо стало молочно-рожеве, і вояки Зореклану один за одним склепили повіки.

— Може, варто поїсти? — запропонував Вогнезір. Він не хотів, щоб Піскошторма вважала, що тільки він все вирішує. — Тоді ми могли би трохи відпочити.

— Що? — Піскошторма здивовано поширила очі. — Відпочити? Поїсти? Ти що, зовсім мишомізкий? Нам потрібно рухатися далі.

Вогнезір витріщився на неї.

— Ну, якщо ти так хочеш...

Піскошторма весело глянула на нього і засміялася.

— Ні, дурненький ти клубок шерсті, я жартую. Поїсти — це хороша ідея, як і відпочити. Я практично з лап валюся!

Вогнезір погладив її вухо кінчиком хвоста, спинився і широко розкрив рота, щоб понюхати повітря. Він почув сильний запах миші. Піскошторма нашорошила вуха.

— Так, — муркнула вона.

Вогнезір помітив маленьке створіння, що вилазило з води за кілька хвостів від нього.

— Якщо налякаємо, вона втече прямо у річку.

— Стій тут, — шепнула Піскошторма.

Прослизнувши вздовж загорожі, вона почала підкрадатися до миші ззаду. Підійшовши достатньо близько, вона скочила до закрайку річки, розхлюпавши воду лапами. Перелякана миша кинулася на берег — прямо в лапи Вогнезорові, який прикінчив її одним точним укусом.

— Це було геніально! — вигукнув він, коли підійшла Піскошторма, обтрушуючи лапи.

— Не думай, що так буде завжди, — відповіла вона і струсила краплю води з носа. — Я тобі не Річкова кішка.

Поки вони снідали мишею, надворі вже потрохи розвиднилося і вийшло сонце. Небо було чисте, не рахуючи кількох білих пір'їнок далеко вгорі. Вогнезір відчув, як сонячне тепло проникає йому крізь шерсть.

— Ходімо пошукаємо, де поспати, — запропонував він, коли доїв останній шматок.

У відповідь Піскошторма лише позіхнула.

Через кілька кроків вони надібали м'який моріжок, встелений мохом, поміж корінням живоплоту. Крізь гілля світило сонце, граючись із тінями на їхніх шубках. Відчувши, як язик Піскошторми торкнувся його загривка, Вогнезір уперше за ці дні насправді розслабився. Він нахилився до коханої й ділився з нею язиками, аж доки сон не здолав їх обох.

Вогнезір стояв на березі річки. Усе навколо було схоже на те місце, де він заснув, але живопліт не був такий високий і пишний, і Піскошторма десь зникла. На мить він відчув приступ паніки, але тоді зрозумів, що стоїть біля великої групи котів. Дехто з них сидів біля води, інші лежали потомлені.

Звуки навколо нього — вередливе нявчання кошенят і замучені стогони старших котів — поступово наростали.

— Ще далеко? — запитало смугасте кошеня свою маму.

— У мене вже лапи збилися! — додало плямисте.

Їхня мама, вродлива сіра королева, нахилилася і заспокійливо лизнула обох.

— Уже недалеко, — пообіцяла вона їм. — І тоді ми знайдемо гарний новий дім.

— Я не хочу нового дому, — закапризувало плямисте кошеня. — Я хочу повернутися до нашого табору.

Мама ніжно лизнула маленьке вушко.

— Нашого табору більше нема, — нявкнула вона. — Двоноги забрали його. Але ми знайдемо ще краще місце, от побачите.

Тривога в її зелених очах підказувала Вогнезоріві, що вона сама не була впевнена, чи каже кошенятам правду. Він прослідкував за її поглядом через котів, розтягнутих на березі, до сіро-білого кота, якого бачив уже стільки разів і з яким говорив у Ляпковому саду. Провідник владно стояв на узбережжі й дивився вгору проти течії.

— Це правильний шлях? — тихо нявкнув він.

Дрібненька мура кішка, що сиділа на березі біля нього, відповіла:

— Ти наш провідник, вибір твій. У мене не було жодних видінь від Зореклану, відколи ми вишли з лісу.

— Зорекланові на нас байдуже, Сарноніжко, — прогарчав сіро-білий кіт. — Інакше вони б не дозволили Кланам вигнати нас із лісу. — Він схилив голову. — Нам залишається тільки йти, доки не знайдемо нового житла.

Вогнезора відволік якийсь рух збоку. Він побачив, як прямо на нього летить смугасте довгошерсте кошеня, і чекав, коли ж воно його помітить і здійме галас, але кошеня промчало повз, майже торкнувшись його боку.

Раптом усвідомивши, що ніхто з цих котів його не бачить, Вогнезір почав ходити поміж них. Його жахало те, наскільки вони були худими, їхні ребра рельєфно проступали крізь тьмяне неохайне хутро.

Чорно-білий старійшина лежав на боці, важко й поривчасто дихаючи.

— Я не може більше йти, — сказав він. — Вам доведеться продовжувати без мене.

— Дурниці, — прогарчав рудий вояк. — Ніхто не відстає від Клану.

Старійшина заплющив очі.

— Не варто нам було покидати ліс.

Коричнева смугаста кішка підійшла і стала біля рудого кота.

— Ми знайдемо хороше місце, обіцяю.

— Ще краще, ніж попереднє, — погодився рудий вояк і майнув хвостом. — І без усяких інших Кланів. Жодних більше патрулів, жодних крадіжок здобичі. І особливо жодних Двоногів. Там усе буде наше.

Чорно-білий старійшина ледь чутно прошипів:

— Совохвосте, у лісі завжди було п'ять Кланів.

— Уже ні, — пробурмотів рудий кіт.

— Ми принесемо свіжини, — нявкнула кішка, — і тобі скоро покращає. — Вона глянула на рудого кота і додала: — Ходімо пополюємо.

Обоє котів відійшли від свого Клану і почали прокрадатися уздовж огорожі. Білка стукала горішками на дереві, що розкинуло свої віти понад берегом. Смугаста кицька зробила височезний стрибок і схопила її зубами, а тоді приземлилася разом зі здобиччю.

Вогнезір захоплено витріщився на неї. Оце-то стрибок! Він ще ніколи не бачив, щоб коти стрибали так високо. Спершу Вогнезір навіть здивувався, що рудий вояк не похвалив її. Та тоді він побачив, що обоє вони мали сильні, м'язисті задні лапи — мабуть, стрибки були особливим талантом Небесного Клану, як плавання у Річкового чи швидкий біг у Вітряного.

Мисливці понесли свою здобич до решти Клану. Кілька інших вояків зловили мишей, але цього все одно було не досить. Вогнезір поба-

чив, як свіжину спершу розподіляють між старійшинами та кішками з кошенятами — так, як і зробили б коти, які дотримуються вояцького правильника.

Коли Клан розправився з трапезою за кілька голодних укусів, сіро-білий провідник підійшов і став серед них.

— Час йти далі, — нявкнув він.

Увесь Клан підвівся. Сіро-білий кіт вийшов наперед і повів їх угору річкою. Рудий кіт і смугаста кицька допомагали йти чорно-білому старійшині. Коли вони пройшли повз Вогнезора, він зрозумів, що бачить річку і траву крізь їхнє хутро. Небесні вояки крокували один за одним у блідий туман, і коли Вогнезір знову розплющив очі, то побачив, що лежить на сонечку під живоплотом.

— Я мушу їм допомогти, — промурмотів він. — Що б не сталося, Небесний Клан потрібно знайти.

Упродовж наступних трьох днів Вогнезір із Піскоштурмою невпинно йшли уперед. Річка потрохи вужчала, з-під води проступали гострі сірі камені. Всюди навколо було видно сліди повені, яка змила Піскоштурму: поламані гілки, заплутане сміття у живоплоті, калюжі на стежці. На міліні під берегом ходили куріпки і жалібно кликали своїх загублених курчат.

— Як думаєш, ще далеко? — нявкнула Піскоштурма. — Якщо річка звужиться ще, скоро її взагалі не стане.

— Маєш рацію. Варто вже почати шукати сліди Небесного Клану, — відповів Вогнезір.

— Які сліди? Помітки кордону?

Вогнезір похитав головою.

— Сумніваюся. Якби вони були, це б означало, що досі існує Клан, що він захищає свою територію. Той кіт, із яким я говорив, сказав, що його Клан розпорошився.

— Але ж мушили залишитися з нього якісь коти, — сказала Піскошторма. — Інакше що ми тут робимо?

— Може, є ще десь кілька котів, що намагаються жити за вояцьким правильником, — припустив Вогнезір.

Піскошторма кивнула, а тоді зітхнула.

— Мабуть. А може, Небесні коти взагалі більше не пам'ятають, хто вони такі.

Глянувши вперед, Вогнезір побачив щербаті шпилі гірської гряди. Вони не виглядали такими гострими і суворими, як Високі Скелі, але були вищі за пустирі Вітряного Клану. І, що важливо, були схожими на надійний притулок для Клану біженців, які хотіли сховатися подалі від Двоногів та інших котів.

Грунт на стежці став піщанистий, він забарвлював лапи в помаранчевий колір і сипав піском в очі при найлегшому подуві вітерцю. Сонце досі палило, тож Вогнезір із Піскоштормою раділи тому, що вздовж їхньої дороги ріс високий живопліт.

Вогнезір відчув, як стає дибки хутро на його загривку, коли перед ними з'явилося троє Двоногів. Невже це знову починалося ще одне угіддя

Двоногів, в якому вони загубляться? Стежина вела прямо повз входи до гнізд, і нею бігав, граючись, цілий виводок Двоножачих дітей.

Піскошторма торкнулася хвостом його плеча.

— Ходімо глянемо, чи можна обійти.

Вона знайшла шпарину в огорожі й повела його через поле, заросле жорсткою травою. Коти обійшли сади Двоногів і нарешті вийшли до вузького Громошляху.

Вогнезір спинився. Сморід від потвор був слабкий і застояний. Він глянув на Піскошторму.

— Як гадаєш, можна переходити?

Піскошторма швидко подивилася в обидва боки, а тоді кинулася на протилежну сторону. Вогнезір не відставав. На тому боці було більше жорсткої трави. Вони швидко обійшли решту гнізд Двоногів і знову побачили річку.

Коли коти підійшли ближче, Вогнезір почув верески великої групи дітей Двоногів. Він роздратовано зашипів — думав, що вдасться уникнути всіх Двоногів, оминувши їхні гнізда. Вийшовши знову на стежку, Вогнезір побачив, що річка тут розлилася у круглий мілкий ставок. Кілька Двоноженят бавилися на міліні, радісно щось вигукуючи і бризкаючи одне на одного водою. На березі сиділо двоє старших Двоногинь.

— Гратися у воді! — Піскошторма огидливо наморщила носа, підійшовши до Вогнезора. — Я завжди знала, що Двоноги несповна розуму. Вони ж повмирають від холоду з такими лисими шкурками.

Та не встигла вона закінчити фразу, як з боку ставка пролунало пронизливе вищання. Кілька

малих Двоногів вискочили з води і побігли з витягнутими лапами до Вогнезора та Піскошторми, розсипаючи бризки навсібіч.

— Біжи! — закричав Вогнезір.

Перше Двоноження мало не вхопило його, коли він розвернувся тікати. Позаду почувся крик старої Двоногині. Озирнувшись, Вогнезір побачив, як вона підвелася і погукала малих Двоногів. Ті розвернулися і попленталися назад до неї. Та Вогнезір із Піскоштормою не припиняли бігти, аж доки не залишили Двоногів далеко позаду.

Нарешті вони спинилися перевести подих біля куща бузини, що кидав розлогу тінь на берег річки.

— Я щось чую, — прошепотіла Піскошторма.

Вогнезір нашорошив вуха. Звідкись попереду долинали гуготіння, схоже на водоспад із території Річкового Клану. Він обережно пішов уздовж наступного вигону ріки.

Перед ним відкрилася місцина, де вода плавно огинала верхівку скелі, спінювалася на камінні та впадала в озеро. Повітря було вологе, і в краплинах, що розсипалися від водоспаду, грали малюсінські веселки.

Вогнезір застиг на мить, насолоджуючись прохолодними бризками, які просочувалися в його зігріте сонцем хутро. Тим часом Піскошторма підійшла до берега озерця і застрибнула на камінь, що нависав згори.

— Будь обережна! — вигукнув Вогнезір, перелякано уявивши, як вона падає в нуртуючий басейн. — Каміння може бути слизьке.

Піскошторма помахала хвостом — показала, що почула його. Вогнезір сподівався, що подруга

не сердиться через його намагання її застерегти. Раптом руда кицька стрільнула лапою у воду. У повітрі зблиснуло щось сріблясте, і через мить на камені вже тріпотіла рибинка. Піскошторма поклала на неї лапу, щоб та не шубовснула назад у воду.

— Гей, я думав, що ти не Річкова кішка, — підстрикнув її Вогнезір.

Піскошторма підняла зубами рибку і зістрибнула до нього на берег.

— Це тупе створіння майже просилося, щоб я його впіймала, — сказала вона, кинувши здобич на землю.

Громові коти зазвичай не їли рибу, її смак був для них незвичний, але ця здалася Вогнезорові смачною. Пообідавши і смачно облизавшись, він поглянув на скелю біля водоспаду. З-під води виступали вкриті мохом камені, над якими стирчали кущі папороті.

— Виглядає, наче можна залізти, — нявкнув Вогнезір. — Варто спробувати, доки сонце ще не сіло.

Кіт почав дряпатися вгору. З кожним ривком його пробирав дріжд, він боявся, що не втримає рівновагу. Вода з гуркотом падала вниз менш ніж за хвіст від нього. Якщо вони послизнуться, то їх одразу змиє в басейн. Там, де каміння було голе, воно було слизьке від бризок, а мох легко відривався, коли Вогнезір намагався за нього зачепитися. Папороть ляскала його по морді та дрібно обсипала краплями води.

Вилізши на плаский камінь, він зупинився перепочити й перевести подих. Озирнувшись на

Піскошторму, Вогнезір побачив, що вона обережно балансує на кругляку біля крутого вигону скелі.

— Ти застрягла? — гукнув він. — Почекай, я зараз спущуся й допоможу.

Піскошторма глянула на його й зашипіла, але її заглушив стугін води.

— Стій на місці, — гукнула воячка у відповідь. — Я зможу сама.

Вогнезір роздратовано смикнув хвостом. Чому Піскоштормі завжди так важливо доводити, що вона може сама впоратися з усім?

— Не будь такою мишомізкою. Ти не можеш...

— Я сказала, що зможу сама! — перебила його Піскошторма. — Не можна нам обом наражатися на небезпеку. Хтось повинен вижити, щоб знайти Небесний Клан.

Перш ніж Вогнезір встиг відповісти, його подруга підстрибнула і вчепилася кігтями в клаптик моху над головою. Коли мох почав віддиратися від каміння, вона відштовхнулася задніми лапами і полізла до розщелини у скелі, а звідти вже дострибнула до того місця, на якому стояв і чекав, затамувавши подих, Вогнезір.

— Бачиш? — Піскошторма обтрусила хутро. — Я ж казала, що впораюся.

Вогнезір притулився до неї мордочкою і спробував опанувати тремтіння. Коли трохи вгамувався, почав знову лізти на скелю. Він дихав часто й уривчасто, від хвилювання хутро весь час наїжачувалося, але нарешті попереду з'явився останній виступ скелі, і Вогнезір бехнувся на рівну поверхню. За ним з'явилася Піскошторма і звалилася поруч. Він відчув біля вуха її теплий віддих.

— Пробач, — промурмотіла воячка.

Сонце вже хилилося до обрію. У річці віддзеркалювалося червонясте небо, помережане довгими тінями дерев, що росли на березі. Вогнезір та Піскошторма пішли вгору. Річка ставала вужчою, а берег — вищим, і зрештою коти вийшли на піщаний схил, який спускався прямо до води. Він був менший за схил біля Вітряної території, але такий самий крутий. І хоч небо ще було світле, через тінь від схилу Громові вояки йшли майже в темряві.

— Варто би знайти місце для ночівлі, — запропонувала Піскошторма. — Якщо тут є які-небудь сліди Небесного Клану, ми можемо прогледіти їх у темряві.

Як би Вогнезорові не хотілося продовжувати шлях, він знав, що подруга має рацію. Вони знайшли невелику печерку на схилі, захищену миршавеньким кущем ялівцю, і залізли досередини. Піщаниста долівка була зручнішою, ніж Вогнезір думав, і вже скоро він заснув, умиротворений солодким запахом Піскошторми.

Вогнезора розбудило денне світло, яке мерехтіло крізь колючки ялівцю. Він перелякався, побачивши, що Піскошторми не було. Кіт вийшов надвір, відхиливши шпичасті гілки, і попрямував до річки, мружачись від яскравого світла й обтрушуючи хутро від піску. На його полегшення, Піскошторма саме бігла до нього.

— Я думала пополювати, — роздратовано нявкнула вона, підійшовши ближче, — але не знайшла нічого. Тут майже нічого не живе.

— Не турбуйся. Ми можемо пополювати дорогою. Щось знайдеться.

Піскошторма у відповідь лише форкнула. Вогнезір знав, як вона пишалася своїми мисливськими талантами. Для неї було незвично повернутися зовсім без здобичі.

У світлі дня він побачив, що це місце дуже відрізняється від квітучої місцевості під водоспадом. Схили пагорба переходили у піщанисті скелі, де росло кілька убогих корчиків і кущів трави. Стежка біля річки майже зникла, так що котам доводилося перелізати через каміння, щоб триматися ближче до води. І хоч вони весь час спинялися занюшати повітря, та не могли вловити нічого, крім дуже слабкого віддаленого запаху здобичі.

— Це недобре, — нявкнув Вогнезір через деякий час. — Жодні коти б не вижили так близько до води, не маючи місця для табору. Краще нам піднятися на пагорб.

Цього разу підйом дався легше. Хоч піщаниста скеля була гладенька і слизька, у ній було багато розламів і невеликих заглиблень, де можна було обпертися лапою. Коли Вогнезір виліз нагору, йому в обличчя одразу війнув вітер, і він відійшов на кілька кроків від краю скелі, щоб ненароком не впасти. Вони опинилися на широкому просторі з піщанистим ґрунтом, де-не-де зарослим поодинокими кущами трави і низькорослими деревами. Здаля виднілися стіни угіддя Двоногів і поблискувало хутро потвор, що мчали Громошляхом.

— Треба триматися подалі звідти, — пробурмотів Вогнезір, коли Піскошторма приєдналася до нього.

Вона вже стояла, принюючись.

— Кролі!

Вогнезір не сподівався на вдале полювання. Громовий провідник зник крастися за здобиччю в густому лісі. Він не був прудким Вітряним котом, що міг ганяти на відкритому просторі.

— Ходімо далі, — нявкнув Вогнезір. — Десь попереду може бути краще місце для полювання.

Коли вони пройшли трохи далі, він відчув поколювання в лапах. З'явився запах котів! Обережно пригнувшись, Вогнезір спробував виловити запах Небесного Клану, який уже знав зі своїх зустрічей з їхнім провідником. Та ці сліди були зовсім інакшими.

Піскошторма пройшла ще кілька кроків, а тоді спинилася біля дерева й обнюхала кору.

— Ходи глянь на це, — сказала вона і підкликала його хвостом.

Підійшовши ближче, Вогнезір побачив довгі зарубки на стовбурі. Котячий запах тут був сильніший.

— Ці помітки зробив кіт, — нявкнула Піскошторма, зблиснувши смарагдовими очима.

Вогнезір кивнув.

— Кіт із довгими й гострими пазурами, як виглядає. Ходімо, — нявкнув він, знову пригнувшись. — Подивимось, що іще вдасться знайти.

Вогнезір вирушив уперед, але раптом у повітря здійнялася ціла хмара мух — він мало не наступив на залишки мертвого кроля.

— Фу! — відсахнувся кіт і провів язиком по губах. — Вороняче їдло.

Піскошторма звіддалік оглянула мертвого кроля.

— Його вбив кіт. Він не помер власною смертю, а ще на ньому котячий запах. Отже, десь тут живуть коти, які вміють полювати.

Вогнезір змусив себе підійти ближче й ретельніше оглянути рештки.

— Я думаю, що кіт полював сам, — нявкнув він. — Це може пояснити, чому він не доїв його.

— І він, мабуть, швидкий, як коти з Вітряного Клану.

Вогнезір відійшов назад, і вони знову рушили краєм схилу.

— Запах на кролі відрізняється від того, що на дереві. Це волоцюги, а не коти Клану.

— Але хіба це не те, що сказав кіт із Небесного Клану? — запитала Піскошторма. — Що його Клан розбігся хто куди.

Вогнезір не відповів. Хоча наявність котячих слідів дарувала надію, він насправді ніколи не думав, як має об'єднати Клан із волоцюг і кицюнь. Йому доведеться виховувати кожного кота, як новачка — ні, як кошеня, бо ці коти взагалі нічого не знали ні про вояцький правильник, ні про життя у Клані. Це завдання було таким страхітливим, що на мить Вогнезір захотів розвернутися й піти додому. Та врешті він рішуче зціпив зуби. Не можна здаватися, доки вони не дізнаються, що за коти тут живуть і чи є будь-яка надія на возз'єднання Небесного Клану. Проте зараз Вогнезір почувався так, ніби ця подорож ніколи не закінчиться і він більше не побачить свій рідний ліс.

Сонце вже перевалило за сонцепік, коли вони дійшли до піщаного берега, поплямованого кролячими норами. Раптом з однієї виплигнув кріль і побіг по краю звору. Вогнезір кинувся за здобиччю, але повз нього промчала Піскошторма,

тож він сповільнив крок і просто дивився, як вона зловила кроля та несла його назад.

— Ну ти даєш! — нявкнув провідник, крокуючи їй назустріч. — Тепер ти Вітряна кішка!

Коли вони з Піскоштормою розділили обід, Вогнезір вперше за всі ці дні почувався ситим. Якщо його подрузі вдалося зловити тут здобич, отже, й котам Небесного Клану це було до снаги.

Піскошторма глянула на нього.

— Ти задоволений, правда?

Вогнезір кивнув.

— З кожним кроком ми вже наближаємось.

— Я рада, що я тут з тобою.

Вогнезір торкнувся носом її вушка.

— Я теж радий, що ти тут зі мною. Не думаю, що міг би впоратися без тебе.

Цю ніч вони провели, вмовившись між корінням кремезного дуба — одного з небагатьох великих дерев, що росли на цій скелі. Навколо них вилися запахи деревного соку й кори, ніжно шелестіло листя вгорі, тож Вогнезір майже міг уявити, що він знову в лісі.

Його розбудило сонячне проміння, що світило прямо в обличчя. Як можна було проспати так довго? Тоді Вогнезір побачив, що коріння, серед якого вони засинали, зникло, а замість нього з'явилися піщані стіни і стеля печери. Світло долиняло зі входу за кілька хвостів від нього. Повітря було тепле. Він чув мурмотіння сплячих котів і запах Небесного Клану. Підвівши голову, Вогнезір побачив пухнасті фігури вояків, які скрутилися між мохом і папоротями.

Через печеру пролягла тінь, і Вогнезір розгледів обриси м'язистого кота. Він упізнав рудого

вояка, якого бачив у своєму видінні біля річки. Його пронизав страх: що ці коти з ним зроблять, коли побачать, що він сидить у їхньому кублі? Та рудий вояк дивився прямо на нього і водночас крізь нього, тож Вогнезір зрозумів, що він знову невидимий для Небесних котів.

— Ходімо, — нявкнув рудий кіт. — Час рухатися.

Усі коти навколо Вогнезора почали прокидатися. Одна з них — коричнева смугаста кицька, яка раніше зловила білку, — підвелася і потягнулася.

— Заспокойся, Совохвосте. Ми вже йдемо.

— Гаразд, Папоротешубко, ти можеш повести досвітній патруль, — продовжив рудий кіт. — Обери собі ще кількох котів, і пошукайте слідів того лиса, якого ми помітили на іншому боці пагорба.

Папоротешубка махнула хвостом.

— Не хвилюйся. Якщо натрапимо, з нього буде вороняче їдло.

Рудий кіт потермосив лапою кішку піщаного кольору.

— Вставай, Мишоїкло. Ти підеш зі мною на полювання, ми підберемо дорогою Дуболапа. Ночешубе, — звернувся він до чорного кота з іншого боку печери, — ти можеш повести ще один мисливський загін.

Тепер уже всі коти попідводилися й обтрушували клаптики моху й папороті зі свого хутра.

— Тепер це наш дім, — нявкнув Совохвіст, похвально озираючись навколо. — Ви знаєте, куди йти...

Поки він говорив, видіння почало потрохи зникати. Ще мить Вогнезір бачив піщанисті стіни

печери, що просвічували крізь хутро котів, а тоді розчинились і вони. Громовий провідник прокинувся і побачив сіре небо світанку. Голос Со-вохвоста досі відлунював у його голові. Ви знаєте, куди йти...

Вогнезір вийшов зі сховку. Небо переливалося молочним саявом, хутро куйовдив легенький вітерець. Усі чуття Вогнезора були нагострені на пошук загубленого Клану. Він відчував близькість Небесних котів. Може, сьогодні вдасться їх знайти?

— Я тут, — промовив він уголос.

Озирнувшись на Піскошторму, що досі мирно спала, Вогнезір помітив мишку між корінням. Він став у мисливську стійку і стрибнув, убивши здобич одним укусом.

Вогнезір розбудив Піскошторму, полоскотавши її хвостом біля носа.

— Час прокидатись, — сказав він, коли кицька смикнула вусами і розплющила очі. — Сніданок подано.

Коли коти рушили далі, їм довелося обходити зарості ялівцю й ожини, що росли біля краю обриву. Вогнезір час від часу вловлював сліди котів, але ніщо не вказувало на те, де міг бути Небесний Клан.

Кущі нарешті порідшали, і Піскошторма знову підійшла до краю скелі. Вогнезір тим часом засік мишу в ожині, але раптом почув здивований оклик подруги. Він розвернувся й побачив, що вона стоїть і вдивляється кудись униз.

— Вогнезоре, ходи подивися! — вигукнула Піскошторма. — Річка зникла!



Розділ 15

Облишивши свою здобич, Вогнезір кинувся до Піскошторми і глянув униз. Схили пагорба круто спускалися до вузької висушеної долини, всіяної червоним камінням. Там не було навіть натяку на водойму.

Вогнезір похолов.

— Мабуть, ми прогавили те місце, де отаборився Небесний Клан, — нявкнув він. — Сіро-білий кіт казав мені йти вздовж річки.

Піскошторма хльоснула хвостом.

— От лисяче лайно! Краще спуститися і пройтися назад.

Вогнезір пішов наперед і почав обережно спускатися крутим схилом. Дрібні камінці летіли вниз з-під їхніх лап. Вогнезір старався навіть не думати, що буде, якщо йому не вдасться вберегти рівновагу і він покотиться вниз. Він намагався ступати легко, перестрибуючи з одного великого каменя на інший і балансуючи за допомогою хвоста.

Сонце вже підбилося досить високо й розпекло кам'янисті схили пагорба. Гаряча земля обпіка-

ла Вогнезорові лапи. Дихалося важко, і відчуття було таке, наче хутро от-от спалахне. Він сполохав ящірку, що грілася на камені, і вона прудко втекла в щілину під ним.

— Принаймні з голоду ми не помremo, — сказав Вогнезір, показавши на ящірку хвостом.

Піскошторма зморщила носа.

— Лише Тіньовий Клан харчується лускатими тваринами, — нявкнула вона. — Мені треба бути, мабуть, дуже голодною, щоб спробувати таке.

Нарешті вони досягнули підніжжя схилу і почали повертатися туди, звідки прийшли, обходячи великі кругляки. Вогнезір почувався незручно. Там не росло нічого, крім кількох корчиків засохлої трави і низьких кущів. Не було жодного прихистку, жодних чагарників, де можна було б сховатися від ворожих очей.

— Добре, що ми не чорні чи білі, — промурмотіла Піскошторма. — Принаймні можемо замаскуватися.

Вогнезір напружено кивнув.

— Але не варто розслаблятися. Ми не знаємо, що там може ховатися.

Сонце невпинно котилося по небу, і з часом над ними пролягла тінь від скелі. Повітря потрохи охолело, і дихалося вже легше. Вогнезір почав розпізнавати дзюркотіння води попереду. Він глибоко вдихнув перші сліди вологи в сухому повітрі.

Піскошторма підняла хвоста.

— Я чую річку!

Бажаючи нарешті відчути під лапами м'який лісовий ґрунт замість гострих камінців, Вогнезір наддавав ходи, і вони з Піскоштормою побігли

поміж кругляками. Обігнувши поворот, він застиг — купа червоних каменюк перегороджувала долину. Шум води тут був гучніший, але нічого не було видно.

Вогнезір виліз на цю кучугуру, дряпаючись кігтями по камінню, та обережно глянув на інший бік. Прямо під ним вода спадала з чорного отвору у круглий басейн, а тоді огинала пагорб і зникала з поля зору.

Піскошторма вилізла до нього.

— То ось де річка починається.

Вогнезір роззирнувся, майже очікуючи побачити бліді тіні Небесних вояків на скелях. Навкруги не було жодних котів, але десь посередині схилу він помітив кілька печер — темних вузьких отворів, заглиблених у скелю. По всьому пагорбу виднілися вузькі зигзагоподібні стежки, що вели з однієї печери до іншої.

Вогнезір пригадав свій сон про котів Небесного Клану в піщанистій печері. Голос воєводи знову пролунав у його голові: «Тепер це наш дім. Ви знаєте, куди йти».

— Ми прийшли, — тихо сказав він Піскоштормі.

— Думаєш, Небесний Клан жив у тих печерах? — невпевнено спитала кішка. — Спускалися і піднімалися цими скелями щодня?

— Думаю, так.

Піскошторма підвелася.

— Гаразд, але я нікуди не піду, доки не поп'ю. У мене в роті так пересохло, точно як у цій долині.

Кішка почала обережно спускатися на інший бік, аж доки не дійшла до озерця, з якого витікала річка. Вогнезір наздогнав її, коли вона вже схилилася над водою і почала пити. Вода була крижана і така смачна, що Вогнезорові здавалося, ніби він може пити її вічно.

Річка плинула швидко, але зовсім тихо. Блакитно-зелені вогники мерехтіли біля поверхні, та глибше була повна темрява. Печера роззявила свого чорного рота і мовчки чекала...

Вогнезір здригнувся і сів, обтрушуючи краплини з вус. Піскошторма щось видивлялася у висохлому намулі біля озерця.

— Глянь на це, — нявкнула вона.

У намулі чітко вирізнялися котячі сліди!

— Це міг бути бродяга, — сказав Вогнезір, — або навіть якийсь сміливий кицяня.

Піскошторма форкнула.

— Дуже сміливий, мабуть. Ходімо оглянемо ті печери.

Цей схил був навіть крутіший за той, яким вони спустилися. Вогнезір з усіх сил намагався втримати рівновагу і не послизнутися на ковзких камінцях. За кілька хвостів вони вийшли з тіні, і палюче сонце знову вдарило в голову. Під лапами здійнялася хмарка пилуки і забила Вогнезорові ніс та рот, так що йому знову страшенно захотілося пити.

Та коли він видряпався на найнижчу стежку, йти стало легше. Здавалося, наче на цих скелях навмисно видовбали стежечки-слідки, що прорізали схил і сполучали печери. Вогнезір рушив до найвищого отвору, який виглядав також найбіль-

шим. Він тулився ближче до стіни, намагаючись не перехилятися в інший бік. Піскошторма йшла прямо за ним. Вона полегшено зітхнула, коли ступила на пологу долівку гроту.

Вогнезір роззирнувся. Він уже був тут раніше. Печера виглядала в кілька разів більшою за його кубло у Громовому таборі. Усередині було прохолодно й темно, стіни були криві, а долівка піщана. Це хороший прихисток від дощу чи спеки, та й ворогам сюди нелегко дістатися.

Кілька митей Вогнезір просто стояв і уявляв, як могли почуватися коти Небесного Клану, дійшовши до цього притулку. Вони були раді, що знайшли його, чи боялися небезпек, які могли причаїтися в темряві? Чи сумували вони за своїм лісовим табором? Чи були надто виснажені, щоб узагалі про це думати? Раптом вони всі оточили його знову, він чув їхній нявкіт і відчував, як їхнє хутро треться об нього.

— Що ти про це думаєш? — запитала Піскошторма і показала хвостом на кілька заглиблень у підлозі в задній частині печери. — Якщо туди накласти моху і папороті, можуть вийти непогані гніздечка.

— Так, але де тут знайти мох і папороть? — запитав Вогнезір. — Я не бачив нічого на схилі.

— Можуть бути на скелях.

Вогнезір кивнув і знову прийнявся. У печері було повно тваринних запахів: він вирізнив полівку, водяну мишу і навіть кота, але всі сліди були старі. Вогнезір пройшов трохи наперед і обнюхав те місце, яке помітила Піскошторма. Лише спогади

зі сну переконали його, що то були гнізда, а не природні заглиблення в долівці печери.

— Ходімо оглянемо ще інші печери, — сказав він і рушив до виходу, але враз спинився. Його серце затріпотіло.

— Глянь на це, — прошепотів кіт.

Біля входу з одного боку була вузька кам'яна колона, з'єднана зі стіною печери. На її нижній частині виднілися безліч слідів від кігтів. Ледь ди-
хаючи, Вогнезір підійшов ближче, підняв передні лапи і приміряв свої кігті до позначок.

— Ідеально! — гукнула Піскошторма.

Вона мала рацію. Вогнезір провів кігтями по слідах — вони пасували якраз, ніби він сам їх і зробив. Громовий провідник здригнувся від думки, що торкався лапами того місця, де так давно були лапи Небесних котів.

— Поглянь на ті інші позначки!

Піскошторма підійшла до кам'яного стовбура і поклала на нього одну лапу. Вогнезір вперше помітив дрібненькі подряпини по боках колони.

— Мабуть, їх зробили кошенята.

Піскошторма виглядала замисленою.

— Чому б їм було дряпати впоперек замість уздовж?

Вогнезір знизав плечима.

— А чому кошенята взагалі що-небудь роблять? У будь-якому разі це неважливо. Це саме те місце, — нявкнув він, раптом відчувши себе більш упевненим, ніж будь-коли. — Тут Небесний Клан розмістив свій табір.

Піскошторма зблиснула зеленими очима.

— І де вони тепер?

Вогнезір і Піскошторма провели решту дня, оглядаючи інші печери. Вогнезір відчув піднесення, коли вони знайшли ще більше позначок. Це доводило, що у гротах колись жили коти.

— Подивись! — промурмотіла Піскошторма в наступній печері й обережно торкнулася стіни кінчиком хвоста. — Тут лише малесенькі позначки! Мабуть, тут були ясла.

Вогнезір озирнувся на вхід. Більшу його частину затуляв великий кругляк, закриваючи печеру від ворожого ока і зберігаючи в ній прохолоду навіть за найбільшої спеки.

— Кошенята та їхні мами тут були б у безпеці.

Піскошторма зайшла глибше до печери, її блідоруде хутро майже розчинялось у темряві.

— Тут є більші заглибини у землі, — сказала вона. — Якраз як для королеви та її виводка.

Нижче схилом вони натрапили на менші печери, що могли бути кублами для новаків, медикота і провідника Клану. Зрештою коти повернулися до першого гроту.

— Гадаю, тут було вояцьке кубло, — нявкнув Вогнезір, намагаючись притлумити спогади зі сну. — Тут багато місця і близько до верхівки. Вони би змогли захистити решту Клану, якби сюди спробували спуститися лисиці чи Двоноги.

Піскошторма замислено покуштувала повітря.

— Тут є котячий запах, — сказала вона. — Не свіжий, але це все, що ми знайшли. Я думаю, що принаймні один кіт був тут минулого місяця чи десь тоді.

Вогнезір повільно пройшовся печерою і помітив щось біле, що миготіло у проміжку між великим каменем і стіною. Він засунув одну лапу в розщелину і витягнув купку дрібних білих кісточок.

— Схоже на мишу, — сказав він Піскоштормі, яка підійшла поглянути. — Ти маєш рацію, тут були коти, але не схоже, щоб вони жили в печері постійно. Якби так, то запах був би свіжий.

— Цікаво, чому вони приходять? — питання Піскошторми прозвучало риторично, та й Вогнезір не знав би, що відповісти.

Тим часом сонце вже пірнуло за скелю, і в долині стало темно. Коти вилізли на вершину і там пополювали у кушах, що росли вздовж урвища. Повечерявши, вони повернулися ночувати до вояцького кубла.

— Я така втомлена, що могла б цілу повню проспати, — зітхнула Піскошторма і скрутилася в одній з ямок, накривши хвостом носа.

Із часом її дихання вирівнялося, і Вогнезір зрозумів, що кішка заснула. Він сів біля подруги і почав роззиратися печерою, пригадуючи, як вона виглядала у його сні: теплі сонні тіла у кубельцях з моху і папороті й один кіт на чатах біля виходу.

Він моргнув — і коти зникли. Бліде сріблясте сяйво омивало печеру й відбивалося від його хутра. Навколо не було ні звуку, ні натяку на блідого kota, що сидів у тінях.

«Наскільки давно розпався Небесний Клан? — гадав Вогнезір. — Чи є взагалі надія знайти їхніх нащадків? Чи я прийшов уже надто пізно?»



Розділ 16

Вогнезора розбудило шурхотіння та звуки віддалених голосів. Він широко позіхнув і подумав, що треба вже вставати й перевіряти, чи вирядили досвітній патруль. Та, розплющивши очі, Вогнезір побачив незнайому печеру з пористими піщаними стінами й раптом пригадав, де він. Йому тільки здавалося, що він знову у своєму старому кублі під Високим Каменем, спить на тепленькому моху, а сонячні промені лоскочуть його крізь лишайникову завісу біля входу. Проте насправді Вогнезір лежав у покинутій печері, що раніше була частиною табору Небесного Клану.

Біля нього заворушилася Піскошторма і підвела голову.

— Здається, я щось чула.

— Я теж.

Вогнезір підвівся. Він досі чув якийсь рух на вершині скелі, а прийнявшись, вловив сильний свіжий котячий запах.

Вогнезір підняв хвоста, застерігаючи Піскошторму, щоб сиділа тихо, і підійшов до входу. Небо було бліде, сонце ще не зійшло над пагор-

бом, і повітря було прохолодне. Вогнезір визирнув із-за стіни. Глянувши вгору, він саме встиг побачити темний смугастий хвіст, що вже за мить зник у кущах на верхівці.

— Він там? — схвильовано нявкнув кіт.

— Думаю, так!

Ще далі витягнувши шию, Вогнезір вже збирався гукнути, але перш ніж встиг видати звук, із вершини полетів камінь, шугнувши за мишачий хвіст від його носа. Згори знову почулося шкряботіння і ледь здушене насмішкувате «мррряв».

Перший голос крикнув:

— Ну, що видивився в небі, старий ковтюху?

— Не дивно, що в тебе немає друзів, смердюк! — додав другий. — Спробуй упіймай нас!

З верхівки полетів ще один камінь, ледь не зачепивши Вогнезора, і він почув, як двоє котів заговтузилися в кущах, голосно та переможно нявкаючи.

Вогнезір розлючено кинувся до них, але, поки виліз нагору і пробрався крізь кущі, двоє котів втекли вже надто далеко. Він помітив, як темний смугань і плямиста кішка бігли до віддаленого угіддя Двоногів.

— Гівнюки! — гукнув він.

У кущах зашурхотіла Піскошторма.

— Це що взагалі було?

— Не знаю. Але якби хто-небудь із мого Клану зі мною так заговорив, він би до кінця повні вискубував старійшинам клішів.

Піскошторма потерлася об нього мордочкою.

— Ну, вони ж не знають, що ти — Вогнезір, провідник Громового Клану, — заспокоїла кицька. — Ці коти могли подумати, що ми бродяги, які намагаються захопати їхню територію.

— Сумніваюся, — сказав Вогнезір і глянув через занедбаний луг на угіддя Двоногів, куди втекли ті двоє. — Вони думали, що тут лише один кіт, отже, не бачили, як ми прийшли. Їхні образи були досить конкретні, вони знали, до кого звертаються.

— Тоді, мабуть, тут є якийсь інший кіт, — нявкнула Піскошторма. — Може, той, хто залишив кістки в печері?

— Можливо.

Вогнезір повернувся до кущів і почав досліджувати сліди. Він уловив кілька різних котячих запахів, а ще запахи мишей і птахів.

— Жодних лисиць чи борсуків, — сказала Піскошторма, обнюхуючи поруч із ним стовбур го-стролисту.

— Це вже принаймні щось, — нявкнув Вогнезір. — Більшість котячих запахів домашні, у наших гостей — теж. Я б хотів із ними поговорити. Вони можуть знати, чи в цих печерах колись жили коти.

— Можуть, — Піскошторма бридливо форкнула. — Але чи захочуть вони з нами поговорити?

Вогнезір не відповів. Вони обоє трохи пополювали в кушах, а тоді спустилися кам'яними стежками до підніжжя схилу. Дійшовши до річки, Вогнезір побачив ще кілька печер, нижчих за ті, які вони вже дослідили.

— Цікаво, чи Небесний Клан жив і в тих печерах, — нявкнув він, показавши на них хвостом.

— Якщо так, то вони, мабуть, були великим Кланом, — відповіла Піскошторма. — У тих печерах, що ми вже бачили, досить просторо.

— І все ж краще піти перевірити.

Вони вилізли на гору каміння, біля якої витікала річка, і перейшли на інший бік звору. У печерах не було ні котячих запахів, ні слідів від кігтів, ні кісток — нічого, що би натякало на колишній табір.

— Думаю, це тому, що з того боку недостатньо сонця, — припустила Піскошторма. — Більшу частину дня тут холодно і темно.

Вогнезір подумав, що вона, мабуть, має рацію. Він був радий нарешті покинути останній грот і знову повернутися до річки.

Раптом крик із вершини скелі змусив його застигнути. Проти неба з'явилися чотири постаті Двоногів.

— Сюди, швидко! — зашипіла Піскошторма зі свого сховку під великим кругляком.

Вогнезір підбіг і заліз поруч із нею, сподіваючись, що Двоноги його не помітили. Виглянувши нишком нагору, він побачив, що всі вони були молодими чоловіками. Голосно гукаючи, Двоноги спускалися схилом аж до озера. Вогнезір не знав, чи шукали вони їх із Піскоштормою. Він відчував, як калатає її серце.

Тоді Двоноги стали скидати свої шубки. Із гучним криком один із них стрибнув з каменя біля озера прямо у воду. Троє його друзів стрибнули за ним, потім вилізли, обтрусили голови і стрибнули знову.

— Хвала Зореклану! — полегшено зітхнув Вогнезір. — Вони не знають, що ми тут. Вони просто прийшли погратися у воду, як ті попередні Двоноги.

Піскошторма знизала плечима.

— Я ж тобі казала, що Двоноги пришелепуваті.

Коти просиділи у сховку, аж доки Двоногам не набридла їхня гра. Коли вони знову одягнули свої шубки і почали дряпатися на скелю, Вогнезір і Піскошторма вилізли з-під каменя.

— Цікаво, чи часто вони сюди приходять, — нявкнула руда войовниця. — Небесний Клан не прожив би спокійно так близько до Двоногів.

— Це точно, — погодився Вогнезір. — Але вони принаймні галасливі. Коти завжди могли почути їхнє наближення.

Він перескочив по камінню на протилежний берег річки, радий знову опинитися на сонці.

— Я не бачив тут риби, — сказав Вогнезір, коли підійшла Піскошторма.

— Я не бачила жодної риби аж від водоспаду, — нявкнула вона. — Тут можна полювати на полівок, водяних мишей і пташок. Може, ще на кролів іноді.

— А більшість із них — нагорі, — роздумував уголос Вогнезір. — Нелегке це було життя.

— Можливо, тому вони й не живуть тут більше.

«Може, вона має рацію», — думав Вогнезір. Йому з Піскоштормою вдалося прогледуватися без особливих зусиль. Але чи було тут вдосталь їжі для цілого Клану?

Вони вже поверталися до вояцького гроту, коли раптом Піскошторма спинилася.

— Тут є ще одна стежка, — сказала вона і повила вухами в бік вузької кам'янистої топанки, що вела навскоси. Вогнезір зміг розрізнити кілька ледь видимих відбитків лап, наче тут проходив

нешодавно принаймні один кіт. — Я її раніше не помічала. Як думаєш, варто піти глянути?

Вогнезір кивнув.

— Гірше точно не буде.

Стежка вела вгору схилом і закінчувалася біля глибокої розколини на обриві. За розколиною був плаский камінь, що нависав прямо над звором.

Піскошторма спантеличено озирнулася на Вогнезора.

— Тут глухий кут. Чому б вони сюди ходили, якщо тут нічого немає?

Вогнезір оглянув уступ, камінь і краї розщелини. Якби кіт тут утратив рівновагу, він би полетів в урвище.

— Я не певен, — відповів він. — Може...

Вогнезір пригнувся, а тоді сильно відштовхнувся задніми лапами, стрибнув і приземлився на пласкому камені.

— Вогнезоре! — крикнула Піскошторма. — Ти здурів?

Він не відповів, а став рівно на камені й підставив морду вітерцю, що скуйовдив хутро і приніс змішані запахи каміння, води, зелені та здобичі. Якби кіт глянув угору, то побачив би суху долину, що звужувалася догори, під нею — місце, де вода витікала з-під купи червоного каміння, а далі за річкою — туманну далину. Камінь під його лапами був гладенький і теплий. Вогнезір хотів розпростертися і катулятися по ньому туди й назад у сонячному промінні, як вони любили робити на Сонячних Скелях.

— Ходи сюди! — гукнув він до Піскошторми. — Тут чудово!

Піскошторма завагалася, махаючи хвостом. Тоді раптом зібралася для стрибка і граційно приземлилася біля Вогнезора.

— Хочеш, щоб ми собі шиї переламали? — роздратовано запитала вона.

— Та ти тільки поглянь! — Вогнезір майнув хвостом. — Патрульний кіт міг побачити звідси будь-яку небезпеку.

Поки Піскошторма оглядала долину, її роздратування потрохи стихало і хутро на загривку вляглося.

— Маєш рацію, — визнала вона. І, раптом змінивши настрій, лягла на бік та грайливо зачепила Вогнезора лапою. — Тут чудово. Чому б нам трохи не відпочити?

Вогнезір уместився біля неї на прогрітому камені, відчуваючи, як тепло просочується в його тіло. Дрімотно ділячись язиками з коханою, він думками знову полинув до Сонячних Скель і до лісу. Скоро там буде Зборище, й інші Клани дізнаються, що Громовий провідник пішов. Що вони тоді зроблять? Вогнезір відчув, як зачесалися лапи від бажання повернутися додому, але нагадав собі, що його все ще потребував Небесний Клан. Якби ж йому вдалося їх знайти...

Коли сонце зайшло, вони знову пополювали, повечеряли і повернулися до вояцького гроту.

— Де всі коти, що залишили ці сліди? — гадав Вогнезір. — Ми ще жодного не бачили, окрім тих нахабнющих кицюнь нині вранці.

Піскошторма зашкутильгала до печери і провела язиком по лапі.

— Не дивно, що вони сюди не приходять. Це не надто хороше місце для котів. Може, тут і є вода, притулок, але здобичі обмаль. І лапи стерлися від цілоденного піднімання-опускання. Я навіть не знайду щавлю, щоб їх полікувати. І кігті можна собі повидирати на цих каменюках.

У Вогнезора також побилися й напухли лапки, а між подушечками забився порох і пісок. Він так хотів нарешті походити по м'якій травичці. На мить йому здалося гарною ідеєю спуститися і трохи помочити лапи у воді, але він одразу передумав: після цього довелося би знову довго підніматися.

— У Небесного Клану мали бути кам'яні лапи, якщо вони тут жили, — додала Піскошторма, коли закінчила вимивати одну лапу і взялася за другу.

Вогнезір хотів уже з нею погодитися, а тоді раптом пригадав свій сон про Небесний Клан біля річки — про те, як їхня кішка одним дебелим стрибком заплигнула на дерево. Цей навик тут би теж знадобився — перестрибувати з кругляка на кругляк, щоб не збивати лапи й кігті об каміння.

Спинившись на цій думці, він підійшов до входу в печеру й оглянув каміння навколо нього. Там були свіжі позначки, які зробили вони з Піскоштормою, але майже не було подряпин, що міг би залишити Небесний Клан. Значить, вони стриба-ли вгору і вниз урвищем замість того, щоб дертися пішки. Навіть дострибнути до того плаского каменя у розколині їм було б легко.

— Ми б тут не змогли жити, — поволі повернувся він до Піскошторми, — але Небесному Клану було якраз. Вони мали всі необхідні навички. Це був їхній дім. Але ж де вони тепер?

У долині заліг густий туман. Він уже підступив вище до скелі, коли Вогнезір прокинувся наступного ранку. Кіт обережно виглянув надвір, майже очікуючи, що в нього полетить ще один камінь згори. Та навкруги було тихо, і навіть дзюркотіння річки приглушила мряка.

Вогнезір розбудив Піскошторму, і разом вони піднялися на вершину пополювати. У холодному вогкому повітрі було важче розпізнати запах здобичі. Вогнезір довго проповзав у кущах, та марно.

— Ні мишачого хвоста! — пробурмотів він.

Роздратований кіт виліз із кущів і поглянув через відкриту рівнину на угіддя Двоногів, гадаючи, які були шанси упіймати кроля. Тоді раптом почув тріпотіння крил. Обернувшись на звук, він помітив горобця, що порпався у поросі під кущем.

Тихо, як тільки міг, Вогнезір прослизнув ближче, лапа за лапою, поступово зменшуючи відстань між ним і здобиччю. Він уже наготувався стрибнути, як щось зашурхотіло в кущах, і звідти виплигнув інший кіт, простягнувши передні лапи до горобця.

Пташинка голосно писнула і здійнялася в повітря. Новоприбулий кіт враз стрибонув на неймовірну висоту. Його щелепи пройшлися прямо біля крилець горобця, коли той порхнув на дерево, у безпеку. На долівку полетіло кілька пір'їн.

Кіт, темно-коричневий бродяга, стояв, відсапується, дивився на птаха і хльоскав хвостом.

Заціпенілий від злості Вогнезір попер на нього, аж доки двоє котів не стояли ніс у ніс.

— Це була моя здобич, — зашипів Вогнезір. Роздратування захлиснуло його. Він був голодний, вони з Піскоштормою пройшли сюди не знати скільки, щоб побачити порожні печери, а тепер ще цей шолудивий, бридкий котяра відлякав його перший і, можливо, єдиний шанс на сьогодні поїсти!

— Дурня, — гаркнув бродяга. — Він був мій.

Вогнезір зневажливо форкнув.

— Я б його упіймав, якби ти не попер через кущі. Тебе що, ніхто полювати не вчив?

Хутро на загривку бродяги здибалося, і він, виширившись, загарчав. Вогнезір вигнув спину, злісно зашипів і підніс одну лапу з витягнутими кігтями. Якусь мить обидва коти стояли нерухомо, розлючено дивлячись одне на одного. Вогнезір уже приготувався до стрибка, та бродяга раптом прищулив вуха і відступив на кілька кроків назад. Востаннє гаркнувши, він рвучко розвернувся і зник у кущах.

— Прекрасно! — Вогнезір повернувся на голос Піскошторми і побачив її голову, що стирчала над кущем ожини. — Ми мали говорити з місцевими котами, а не розлякувати їх!

Вогнезір весь аж горів від сорому. Він глянув услід бродязі, але побачив лише тінь, що швидко віддалялася від нього.

— Пробач, — нявкнув провідник Піскошторми. — Здається, я не подумав. Але це ж очевид-

но, що горобець мав бути мій! — Він кілька разів поспіхом лизнув свої груди, щоб заспокоїтися. — Я не звик ділити територію з котами, які ніколи не чули про вояцький правильник.

— Ну, доведеться звикнути, — Піскошторма вилізла з кущів і підійшла до нього. — Ти не можеш очікувати, що тутешні коти житимуть за тими самими правилами, що й ми. Не думаю, що вони коли-небудь чули про Зореклан.

Від її слів тілом Вогнезора пробіг дроз. Піскошторма мала рацію. Він не міг очікувати, що Зореклан піде за ними аж сюди. Як він міг виконати своє завдання без допомоги й захисту предків-вояків? Вогнезір навіть не був певен, чи предки Небесного Клану ходять цими небесами. Він підвів голову, гадаючи, чи сіро-білий вояк споглядав за ним, але нічого не порушило блідої білизни туману.

Зрештою їм вдалося впіймати кілька мишей, і вони подалися назад до печери. Пробираючись крізь кущі, Вогнезір почув попереду якесь шарудіння і вловив знайомий запах домашніх котів. Він торкнувся кінчиком хвоста рота Піскошторми і прослизнув під кущ ялівцю.

Минуло небагато часу, і перед ними з'явилися кіт і кішка, що пробиралися через кущі від краю урвища. Він був темний і смугастий, а вона — плямиста. Вогнезір був упевнений, що це ті самі коти, які дражнили його вчора.

У нього лапи зачесалися встряти з ними в бійку. Але Вогнезір був надто далеко, щоб застати їх зненацька, та й не хотів робити із себе посміховисько. Навіть якби він із ними і заговорив, вони б, скоріш за все, заперечили кожне звинувачення.

Тож Вогнезір просто дозволив кицюням повернутися до угіддя Двоногів.

— Що таке? — роздратовано хвиськала хвостом Піскошторма.

— Думаю, це ті самі коти, що вчора кидалися в мене камінням, — відповів Вогнезір. — Мені треба з ними поговорити, але я спершу хочу знати, що сказати.

Він вирушив до печери, сподіваючись зручно вмотитися і подумати, але, коли вони спустилися крутою сковзкою стежкою до входу, то відчули якийсь неприємний запах.

Піскошторма закопилила губу.

— Фе, що це так тхне?

Вона прослизнула повз Вогнезора і заскочила до печери.

Коли Вогнезір підійшов ближче, то побачив, що Піскошторма стоїть над тілом миші. Очевидно, тваринка була мертва вже кілька днів. Білі личинки повзали залишками її хутра, а сморід заповнив усю печеру.

— Це, напевне, ті кицюні! — гаркнув Вогнезір. — Думаю, так вони жартують — залишають падаль у печерах, де живуть коти.

— Якщо вони мені попадуться, побачимо, як тоді пожартують, — прогарчала Піскошторма.

— Краще викинути це звідси, — казав Вогнезір.

Обережно штовхаючи мишу лапами, коти викотили її з печери і скинули вниз. Піскошторма в печері запорпала піском те місце, де лежала падаль.

— Цей сморід цілу вічність буде вивітрюватися, — бідкалася Піскошторма. — У мене всі лапи смердять. Треба спуститися до річки помити.

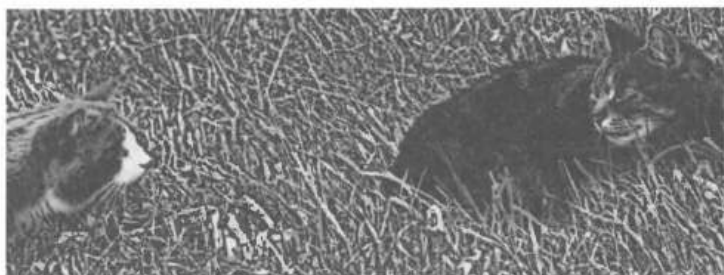
Вогнезір підійшов до виходу з печери і кілька разів глибоко вдихнув чистого повітря. Він не очікував такої гостинності. Тутешні коти були невиховані й настирні, ніби жили за якимись іншими правилами, яких він собі не міг окреслити.

— У лісі бродяги не такі, — нявкнув Вогнезір до Піскошторми. — Більшість із них ходять самі по собі та тримаються подалі від земель Кланів.

— Але тут немає жодних Кланів, — наголосила руда воячка. — У лісі більшість котів знають про вояцький правильник. І якщо вони не хочуть його дотримуватися, то знають, як і де нас уникати.

Вогнезір вдивлявся в туман, що прослався долиною. Вояцький правильник був основою життя усіх Кланів. Кошенята засвоювали його з материнським молоком. А тут ніхто про нього не знав. Але ж колись знали, як і всі інші лісові коти. Він гадав, чи вдасться йому якимось чином пробудити пам'ять про вояцький правильник у цьому зіпсованому місці.

— Доведеться з чогось почати, — пробурмотів Вогнезір радше до себе. — І я знаю з чого. — Випроставшись, він додав: — Піскоштормо, завтра ми мусимо поговорити з тими кицюнями.



Розділ 17

— Ой! — Піскошторма спинилася біля тернового куща і голосно крикнула, а тоді потрясла передньою лапою.

— Тсс! — цитьнув Вогнезір. — Зараз сюди прибіжить кожен кіт із угіддя Двоногів.

Воячка моргнула.

— Я думала, ми цього й хочемо. Пробач, — додала вона, швидко лизнувши лапу. — Я просто наступила на колючку.

Вогнезір роззирнувся.

— Думаю, ніхто не почув. Гаразд, ходімо далі. Як тільки прийдуть киці, спускайся до печери. Запам'ятай: буде краще, якщо їм не вдасться тебе роздивитися.

— Я знаю, — в очах Піскошторми зблиснуло роздратування. — Ми вчора це всю ніч мусолили.

— Так, добре.

Вогнезір ще раз швидко роззирнувся, а тоді зайшов у кущі й пішов до найближчого дерева. Він заліз нагору стовбуром і сів на найнижчій гілці, заховавшись за густим листям.

Піскошторма залишилася під деревом полювати. Вогнезір відчув, як до рота прибуває слина, коли побачив у її щелепах щойно впійману мишу.

Вони обоє не їли ще від минулої ночі. Вогнезір нетерпляче переминав лапами по гілці. Він не був упевнений, чи прийдуть кицюні, але їхній із Піскоштормою план здавався єдиним шансом поговорити з котами, які жили біля покинутого табору.

Вогнезір почув шарудіння в кущах неподалік. Виглянувши з-за листви, він помітив клаптик плямистого хутра. Його погляд перескочив на Піскошторму — вона вглядалася в глиб куща. Вогнезір не наважився гукнути її, щоб не злякати кицюнь.

Раптом Піскошторма сіла і розтулила щелепи, наче почула якийсь запах. За мить вона підхопила ту мишу, що впіймала раніше, і зникла в кущах.

— Гей, він тут! — це був темний кицюня. Він протиснувся крізь поріст і став майже під Вогнезоровим деревом. — Я бачив, як рухалися куші, коли він спускався до печери.

Його плямиста компаньйонка пройшла туди, де сховалася Піскошторма.

«Вони навіть слід не пробують взяти? — дивувався Вогнезір. — Вони не відрізняють запахи різних котів?»

Обоє котів знову зникли, але він досі чув їхні голоси, що погучнішали, наче вони намагалися докричатися до печери.

— Гей, смердюче, тобі сподобався наш презент?

— Зізнайся, це була найкраща миша, яку ти з'їв цього місяця. Ми її для тебе приберегли.

— О, невже? — пробурмотів Вогнезір. — Так, час іти.

Він зіскочив із дерева і пішов слідом за кицюнями до урвища. Коли попереду замаячили їхні спини, Вогнезір спинився і причаївся біля густого куща ожини. Кицюні точно не полізуть туди, щоб втекти від нього.

— Старий ковтюху! — вигукнула плямиста кішка. — Бридкий старий...

— Ти до кого говориш? — голосно перебив її Вогнезір.

Обоє котів розвернулися і застигли з однаково розчепіреними щелепами. Вогнезір оглянув їх, спокійно підніс одну лапу і лизнув її, наче ненавмисно випустивши кігті. Очі обох кицюнь поширилися.

— Ем... ні до кого, — відповів темний кіт, нервово переминаючись з лапи на лапу.

— То ти хочеш сказати, що ви сидите на краю скелі та кричите ні до кого? — запитав Вогнезір. — Ви, мабуть, дуже дивні, якщо таке робите.

— Нічого ми не дивні! — відмовила плямиста кицька.

— Тоді скажіть мені, хто, на вашу думку, там унизу.

— Ми не знаємо. Ми нічого не зробили, — смугастий кіт ступив наперед. — Відпусти нас!

Плямиста кішка стала біля свого товариша. Вони обоє настовбурчили хутро, але не мали і краплі хоробрості, щоб пройти повз Вогнезора,

який заступав їм стежку. Раптом коти підскочили — з іншого боку, біля урвища, щось зашурхотіло, і перед ними з'явилася Піскошторма.

Кицюні витріщилися на неї.

— Ти не... — бовкнула плямиста кішка.

— Не хто? — запитав Вогнезір.

Піскошторма підійшла ближче і сіла біля незнайомців, що враз відсунулися від неї.

— Вогнезоре, не будь таким злим, — нявкнула вона, кинувши на нього застережливий погляд. — Вони не зробили нічого поганого. Ну, небагато.

— Ми не хотіли, — підтакнув смугастий кіт.

— Звісно ж, не хотіли, — заспокійливо сказала Піскошторма. Вогнезір подумав, що ці кицюні ще не чули, як руда воячка лає безвідповідального новака. — Чому б вам спершу не назватися?

— Я Борис, а це — моя сестра Вишенька, — відповів смугань і нервово додав: — Що ви збираєтеся з нами зробити?

— Ми вас не зачепимо, — пообіцяла Піскошторма і знову кинула погляд на Вогнезора, який уже сховав пазурі й обгорнув лапи хвостом. — Ми просто шукаємо котів, які могли тут жити колись давно.

Борис виглядав спантеличеним.

— Яких котів?

— Цілий Клан котів, — нявкнув Вогнезір. Побачивши, що слово «Клан» не викликало жодних змін на обличчях кицюнь, він додав: — Вони колись жили у цих печерах... в одній — вояки, у другій — старші коти, у третій — матері зі своїми виводками. У них був провідник, і вони

навчали свій молодняк законів вояцького правильника. Вони захищали свої кордони...

— А, тих! — нетерпляче нявкнула Вишенька. — Ми чули про них історії. — Вона трохи подумала, а тоді сказала: — Кажуть, у цих печерах жило багато лютих котів. Вони навіть їли кицюнь!

— Це якісь химині кури, — відповів Борис. — Я теж умію битися. Вони б мене не з'їли!

— Щось я не бачила, щоб ти збирався битися з цим котом, — його сестра вказала хвостом на Вогнезора. — У будь-якому разі цих котів більше немає, залишився лише пришепелуватий старий Муня.

— Хто такий Муня? — спитала Піскошторма. Вогнезір додав:

— Це про нього ви думали, що він у печері?

Двоє кицюнь презирнулися, знову виглядаючи присоромленими. Борис втягнув голову і почав прилизувати хутро на грудях.

— Він просто божевільний старий кіт, — пробурмотіла Вишенька. — Він не живе тут, але приходить щоповні та сидить на тому камені, що виступає над урвищем. Він весь час втикає на місяць, тому ми й називаємо його Муня.

— Після того він ночує в печері, а тоді знову йде геть, — додав Борис.

Вишенька зневажливо фокнула.

— Усі знають, що він несповна розуму. Якщо спробуєте з ним поговорити, він почне розповідати дивні історії про котів на зірках.

Вогнезір відчув, як кожна шерстинка на його шкірі стала дибки. Це був перший натяк — слід

Клану живий, був ще кіт, який знав, що означало бути вояком.

— Котів на зірках? — різко спитав він. — Ти впевнена?

— Звісно, я впевнена, — нявкнула Вишенька. — Я вже доста того наслухалася.

— А якщо він таки щось мав до діла з тими іншими котами, — додав її брат, — значить, не такі вони вже й люті були. Муня ніколи не ударить у відповідь, що б не...

Він замовк, отримавши стусана від сестри, що зашипіла:

— Мишомізкий!

Вогнезір хотів дати їм обом по доброму потиличнику, але зустрівся поглядом із Піскоштормою, і та похитала головою. Він із жалем мусив визнати, що вона має рацію. Вони дізнаються від кицюнь більше, якщо не будуть їх лякати.

— Муня не зробив нічого поганого, правда ж? — запитав Вогнезір, навмисно якомога більше пом'якшивши свій голос. — Він же не образив вас чи вкрав вашу їжу?

Кицюні похитали головами, не підводячи поглядів.

— Тоді вам слід залишити його у спокої.

Вони винувато переглянулися.

— Я ж казала тобі, що це не Муня! — шикнула Вишенька на свого брата. — Місяць же ще не повний.

— А як я мав знати? — заремствував Борис. — Сюди більше ніхто не приходить.

— Не переймайтесь через це, — перебив їхню баталію Вогнезір, перш ніж вона не розрослася. —

Що ви ще можете нам розповісти про Муню? Де він живе, коли не тут?

Вишенька знизала плечима.

— Не знаю.

— Він, мабуть, приходить десь згори, — припустив Борис, махнувши своїм смугастим хвостом у тому напрямку. — Ми б помітили, якби він приходив від річки.

— Це все, що ви можете нам розповісти? — Піскошторма нахилилася і проникливо глянула по черзі на обох юних котів.

— Це чесно все, — очі Бориса поширилися. — Можна нам тепер іти?

— Я думаю, так. А ти, Вогнезор?

Вогнезір помовчав кілька митей — досить довго, щоб двоє котів змогли зрозуміти, що так просто вони не відлінуть.

— І я так думаю, — нарешті нявкнув він. — Але жодних більше знущань із беззахисних котів, домовилися?

— Ми не будемо! — пообіцяв Борис і штурхнув сестру. — Ми ж не будемо?

— Ні, більше не будемо! — Вишенька прищулила вуха. — Ми просто не подумали...

— Наступного разу намагайтеся не бути такими мишомізкими, — нявкнув Вогнезір і відсунувся з вузької стежки ближче до кущів. — Можете йти.

В очах обох котів пробігло полегшення. Вони обережно пройшли повз Вогнезора, ніби не були зовсім упевнені, чи його кігті їм все ще не загрожують. Та коли безпечно проминули Громогового провідника і вийшли із заростів, то одразу кинулися бігти. Вишенька проскочила повз дерево, на якому ховався Вогнезір, міцно відштовхнулася

і за одним стрибком опинилася на нижній гілці. Листя посипалося на її брата, який стрибнув слідом за нею.

Вогнезір та Піскошторма пройшли услід за кицунями до краю поросту і стежили, як ті з піднятими хвостами тікають назад до угіддя Двоногів.

— Вони непогані як на кицунь, — мовила Піскошторма. — Принаймні у Вишеньки є характер.

Вогнезір подумав, що юна плямиста кішка нагадала Піскоштормі про її новачку Каролапку.

— У них обох є характер, — відповів він. — Шкода, що вони не можуть бути новаками у справжньому Клані.

— Не можуть... — нявкнула Піскошторма. — Хіба що ми знайдемо Небесний Клан. А виглядає, що тут уже давно нікого немає.

— Окрім Муні, — Вогнезір знову відчув, як захоплення струменить його жилами. — Кіт, який дивиться на повний місяць і розповідає про котів на зірках... Він вояк із Клану, Піскоштормо — мусить бути!

Піскошторма кивнула. Її зелені очі також захоплено мерехтіли.

— Це наше наступне завдання. Потрібно його знайти.

— Подумати лишень, що я скаржилася, ніби тут надто гаряче! — вигукнула Піскошторма.

Вони з Вогнезором саме закінчили полювання і поїли, а тепер ішли хребтом шукати Муню. Світанкова мряка перейшла у морозну мжичку, що вже встигла промочити їхнє хутро. Небо обважні-

ло сірими хмарами, і Вогнезір міг розгледіти щось попереду не далі як на кілька лисячих хвостів.

— Це зовсім недобре, — нявкнув він. — Усе так само, як тоді, коли ми шукали табір Небесного Клану. Якщо ми залишимося тут, то ніколи не знайдемо, де живе Муня.

Піскошторма зітхнула.

— Я боялася, що ти так скажеш.

Спускатися було ще важче, бо каміння стало слизьким від дощу, а внизу досі клубочився туман. Вогнезір ішов першим, обережно переступаючи з кругляка на кругляк і сковзаючи на маленьких камінцях. Нарешті коти дійшли до вузької долини над камінням, біля якого витікала річка. Стежка була в'язка від багнюки, що чіплялася до лап і до хутра на животі. Вони незграбно просувалися вперед, поглядаючи крізь дощ у різні боки та шукаючи будь-яких слідів старого кота.

— Там розщелина у скелі, — показала хвостом Піскошторма. — Може, вона веде до печери. — Руда воячка відскочила, щоб оглянути місце, але за мить повернулася. — Нічого, — сказала вона. — Не досить широка для моїх вусів. Кіт би там не зміг жити.

Вогнезір подумав, чи кіт взагалі захотів би жити у такому покинутому місці, як це, але, продовживши оглядати долину, він почав помічати то тут, то там низькорослі кущі та сліди здобичі. У калюжах навколо великих каменів збиралася дощова вода.

— У цьому місці вижило б пару котів, — нявкнув Вогнезір. — Але це все одно досить сумне житло.

— Особливо коли ти сам, — погодилася Піскошторма. — Якщо Муня трохи й дивний, то на-вряд чи це його провина.

Коти проминули ще кілька ущелин у скелі, але всі вони були надто малі або вузькі для кота. Вогнезір почав уже задумуватися, скільки ще їм доведеться пройти і чи не могли вони випадково проморгати дім Муні.

Звіявся вітер, кидаючи їм в обличчя пригорщі дощу. Вогнезір здригнувся.

— Заради Зореклану, давай пошукаємо якогось сховку, — нявкнула Піскошторма. — Ми так ніколи його не знайдемо.

Не чекаючи на згоду, вона підскочила до ще однієї вузької печери і прослизнула всередину. Там було якраз достатньо місця ще й для Вогнезора, і вони так і сиділи, притулившись одне до одного промоклими шубками. Та, незважаючи на дощ, бруд і біль у лапах, Вогнезір почувався сповненим надії: вони нарешті почули новини про справжнього кота Клану і рано чи пізно знайдуть його.

Він трохи задрімав, а прокинувся від того, що Піскошторма лоскотала хвостом його вухо. Вона стояла біля входу і дивилася на нього.

— Ходімо, — нявкнула кицька. — Дощ скінчився.

Вилізши з печерки, задубілий Вогнезір підвів погляд і побачив, що хмари потроху розсмоктуються. Водянисте сонячне світло линуло яскравіше. Вітер скуйовдив вогке хутро котів і сипонув останні краплі дощу.

— Це вже краще, — нявкнув Вогнезір. — Ходімо.

— Чекай хвилю, — відповіла Піскошторма. — Я хочу спершу попити.

— Тобі ще не досить води? — запитав Вогнезір, ідучи з нею до калюжі між двома покрученими терновими деревами.

Біля краю калюжі Піскошторма раптом застигла, вдивляючись у щось перед собою.

— Вогнезоре, глянь!

Він підбіг до неї. У вогкому ґрунті на краю калюжі були сліди kota — чіткі та свіжі, більші за його власні чи Піскошторміні.

— Це міг бути Муня! — вигукнула кішка. — Чи принаймні хтось, хто знає, де його знайти. І сліди з'явилися недавно, відколи дощ припинився.

Вогнезір махнув хвостом. Якби вони не пішли спати до печери, то могли би зустріти kota, який прийшов сюди попити.

— Хто б це не був, він ще має бути неподалік, — нявкнув Вогнезір. — Ти пошукай з того боку долини, а я — з цього.

Він повільно пішов уздовж підніжжя скелі, шукаючи ще відбитків лап чи котячого запаху. Раптом Піскошторма гукнула і підкликала його хвостом.

— Сюди!

Вогнезір побіг до неї. Ще звіддалік він відчув сильний свіжий запах.

— Я впевнений: це той самий запах, що й у печері, де ми спали, — нявкнув провідник.

Піскошторма кивнула і знову принюхалася.

— Там запах був застояний, але це той самий кіт. Значить, то були сліди Муні.

Ідучи на запах, Вогнезір вийшов на вузьку стежину, що огинала величезні камені. Коти ледве змогли протиснутися між ними і скелею. З іншого боку стежка вела круто вгору до кордубатого дерева, яке стирчало над урвищем. Вогнезір подерся вгору, ковзаючи на маленьких камінцях. Піскошторма полізла слідом за ним.

Уже наблизившись до дерева, Вогнезір побачив, що його коріння вигиналося над червонястим каменем, утворюючи прихисток із твердих покручених гілок. Знадвору валялися кістки, клапті шерсті та клубки брудного моху. Котячий запах усе сильнішав.

— Це воно, — задихано сказав Вогнезір, озирнувшись на Піскошторму. — Тут, мабуть, і живе Муня.

Він почав лізти ще вище, коли раптом з-під коріння вискочив темно-сірий кіт.

— Забирайтеся звідси! — загарчав він. — Залиште мене у спокої! Ви ще не досить з мене познушалися?



Розділ 18

— Усе гаразд, — нявкнув Вогнезір. — Ми не прийшли вас ображати. Ми лише хочемо поговорити.

Муня глянув на нього великими блідо-блакитними очима. Він, певно, був колись міцним і сильним котом, але тепер весь схуд і зіщулювся. Його сіре хутро було рідке і стирчало на усі боки, а морда посивіла від віку.

— А я не хочу з вами говорити, — прогарчав старий.

Розвернувшись, Муня пішов назад до свого кубла. Його сіре хутро розчинилося в тіні, і Вогнезір бачив лише ясні бліді очі, що блискали зі сховку водночас розлючено й налякано. Вони були такого самого кольору, як і очі провідника Небесного Клану зі снів Вогнезора. Він відчував таку близькість Небесного Клану, ніби за крок від нього була ціла печера вояків.

Втягнувши кігті, Вогнезір повільно підійшов на безпечну відстань до кубла. Піскошторма рушила за ним.

— Будь ласка, — нявкнула вона. — Нам стільки треба у вас розпитати.

У відповідь Муня розлючено зашипів:

— Залиште мене у спокої.

— Ви справді цього хочете? — лагідно спитала Піскошторма. — Невже ви недостатньо довго жили самі? Ми хочемо вам допомогти.

— Забирайтеся, — прогарчав старий кіт. — Мені не потрібна ваша допомога. Мені не потрібні ніякі коти. Це моє життя.

Вогнезір розумів, що може силою змусити старого вояка відповісти на його запитання. Але Муня вже достатньо настраждався від кицюнь і, можливо, інших бродяг чи самітників, які на нього натрапляли. Зрештою, він виглядав ще досить-таки на силі надавати стусанів своєму кривднику. Вогнезір хотів заслужити його повагу, а не викликати ворожість. Бійка не була правильним рішенням.

Він підкликав хвостом Піскошторму і відійшов на кілька кроків униз.

— Ходімо, треба залишити його у спокої, — промурмотів Вогнезір.

Піскошторма здивовано підняла хвоста.

— Але ж ми його тільки знайшли!

— Так, але поки що успіхів жодних. Ми ніколи не виведемо його на розмову, поки він захищатиме власне кубло.

— То що нам робити? — спитала Піскошторма.

— Через чотири світанки буде повня, — пояснив Вогнезір. — Ми мусимо повернутися в печеру і чекати, коли Муня прийде до розколини. Там

він буде не настільки вороже налаштованим, а під час Зборища може навіть погодитися розповісти про своїх предків.

Піскошторма замислено моргнула.

— Маєш рацію. Я впевнена, що він ніколи б не порушив перемир'я на Зборищі.

Вогнезір вклонився тіням під корінням дерева, а тоді розвернувся від кубла Муні.

— Може, цієї повні ми дізнаємося те, що треба, — промурмотів він.

Вогнезір застрибнув до печери з повним ротом пір'я й поніс його до Піскошторми, яка вже встеляла їхні кубельця орляком.

— Я знайшов ще це нагорі, — сказав він. — Там був запах лисиці. Думаю, це вона зловила птаха.

— Лисиця? — Піскошторма стурбовано глянула на нього блідо-зеленими очима. — Я сподівалася, що тут їх нема.

— Лисиці всюди є, — нявкнув Вогнезір. — У будь-якому разі з цим пір'ям буде зручніше спати.

— Нам справді потрібен мох, — Піскошторма невдоволено поторсала лапою підстилку з папороті. — Самий орляк зовсім не годиться. Але тут наче взагалі мох не росте.

— Чому б не піти пошукати біля річки? — запропонував Вогнезір. — Я б заодно попив.

Піскошторма була непевна, але сказала:

— Варто спробувати.

Вона першою вийшла на стежку, що вела в долину. Дощі вже закінчилися, і небо знову було

чисто-блакитне, лише з кількома легенькими білими хмаринками. Біля річки, в заглибинах під камінням, блищали калюжі.

Вогнезір вийшов на піщанистий моріжок, де річка вимила вигин у березі, але швидко відскочив назад, бо почав грузнути в багнюці.

— От халепа! — вигукнув він, обтрушуючи лапи. — Небесний Клан щоразу так забруднював лапи, коли хотів попити?

Піскошторма глузливо замуркотіла.

— Якщо вони не були такі нетерплячі, як ти, то могли знайти і кращі місця. Як це, наприклад, — сказала вона і махнула хвостом на широкий плаский камінь, який спускався до води. — Навіть кошенята могли би безпечно пити звідси.

— Так, могли б.

Вогнезір спустився пологим каменем і присів попити поруч із Піскоштормою.

— Ми досі ще не знайшли моху, — сказала кішка, коли підвелася й облизала з вусів краплини води. — Ходімо спробуємо трохи нижче.

Тільки-но коти рушили досліджувати цю ділянку ріки, як дорогу їм перегородили величезні кругляки, і довелося їх обходити. Піскошторма провела по одному з них лапою, а тоді глянула на тоненький шар якоїсь зеленуватої речовини, що причепилась до хутра.

— Це як дуже маленький мох! — сказала вона. — Але чи можна ним встелити кубло?

— Небесному Кланові, мабуть, було дуже важко жити тут без моху, — відповів Вогнезір. — Із нього ж не лише лежанки роблять, а ще й водуносять для кошенят і старійшин.

Піскошторма кивнула.

— А медикоти використовують, щоб промивати рани.

«Це була ще одна загадка про загублений Клан», — роздумував Вогнезір, поки вони з подругою продовжували пошуки. Він уже не міг дочекатися повні, коли Муня зможе погодитися відповісти на їхні запитання.

Трохи нижче ріка закручувалася навколо виступу скелі. Вогнезір видерся на вершину й почув роздратоване зітхання Піскошторми, яка лізла за ним.

— Я собі тут всі лапи обдеру, — бідкалася вона.

З верхівки скелі Вогнезір побачив, куди далі текла річка. Долина розширювалася, й кам'янистий берег рівнішав, а за ним починалися дерева й кущі.

— Це виглядає як краще місце для полювання, — нявкнув він. — Я не міг собі уявити, як Небесний Клан годувався лише з...

— Пригнись! — перебила Піскошторма, плеснувши його хвостом по плечах.

Вогнезір притиснувся до каменя.

— Що таке? — прошепотів він.

Кішка кивнула в бік поросту біля річки. Вогнезір побачив, як затряслися гілки. Раптом із кущів вийшов великий рудий кіт, трохи темніший, ніж Вогнезір. Він тримав у зубах здобич.

— Пробач, — пробурмотіла Піскошторма. — Я думала, що це лисиця.

— Ні, лише бродяга, — Вогнезір підвівся. — Може, варто спуститися і поговорити з ним?

Але рудий незнайомиць швидко побіг униз, прослизнувши у шпарину між кущами і скелею.

Вогнезір не був певен, чи цей кіт узагалі їх помітив. Невдовзі його зовсім не стало видно.

— Ми б його ніколи не наздогнали, — нявкнула Піскошторма. — А якби й наздогнали, то він би подумав, що ми хочемо вкрасти його здобич. Тутешні коти не надто дружелюбні.

«Вона має рацію», — роздратовано подумав Вогнезір, дивлячись услід рудому коту. Він зліз із кругляка і пішов до кущів, принюючись дорогою. Запахи тут були яскравіші, ніж на вершині. Можна було розпізнати полівку, водяну мишу та білку, але значно сильнішими були пташині запахи.

Вогнезір нашорошив вуха, зачувши неподалік шарудіння. Він розвернувся і побачив дрозда, що порпався у смітті біля кущів. Кіт став у мисливську стійку, та тільки почав наближатися, як дрізд задер голову і глянув прямо на нього. Вогнезір кинувся на птаха з розпростертими лапами, але той стрепенувся, перелякано скрикнув і полетів геть.

Вогнезір зашипів, згадавши про того горобця, якого він втратив кілька днів тому, коли йому завадив коричневий бродяга. Полювати на птахів було значно важче, ніж на наземну здобич. Але тут вибір невеликий, якщо він не хоче померти з голоду.

За кілька хвостів від нього чикотень* намагався витягнути черв'яка із вологого ґрунту. Піскошторма вже підкрадалася до нього. Зосереджений на власній здобичі чикотень її взагалі не помічав. Кішка скочила й одним ударом прибила його.

Вогнезір підбіг до неї.

* *Чикотень* — птах роду дроздів.

— Браво! Я свого випустив, — додав він сумовито.

— То нічого, можемо поділитися, — Піскошторма підштовхнула чикотня ближче до нього. — Тут вдосталь здобичі.

— Але все ще немає моху, — нявкнув Вогнезір, оглянувши голе каміння біля річки.

— Значить, Небесний Клан управлявся з цим якось інакше, — роздумувала Піскошторма.

Вогнезір спробував уявити собі ці порожні береги з котами, які ходили в патрулі, полювали, тренували новаків, жили за вояцьким правильником, як і лісові коти за багато сезонів до них. Якщо Муня справді був останнім вояком Небесного Клану, то що взагалі можна було зробити, аби відновити цей Клан?

Вогнезір вийшов із вояцької печери. Передранковий холод нагадав йому, що зеленлист добігає кінця. Надворі вже досить розвиднилося, щоб можна було розрізнити скелю з протилежного боку річки. Здійнявся вітер і притиснув Вогнезорове хутро до боків.

— Нині повня. Треба приготуватися до зустрічі з Мунею.

Піскошторма, що досі лежала у своєму кубельці, позіхнула у відповідь.

— Він сюди не прийде аж до ночі. Ходи ще поспи.

Вогнезір глянув, як її очі-шпаринки поволі знову заплющилися, і вона затулила хвостом носа.

Кубельце виглядало таким спокусливим, але Вогнезір був надто збуджений, щоб знову лягати. Його лапи свербіли від бажання зробити щонебудь.

— Я піду знайду нам щось поїсти, — нявкнув він.

Піскошторма лише повела вухами.

Цього разу Вогнезорові пощастило. Він відразу натрапив на мишу і схопив її, перш ніж вона зібралася тікати. Притрусивши її землею, кіт пробрався в кущі, але здобичі більше ніде не було.

Коли він виринув із кущів з іншого боку, сонце вже викотилося над угіддям Двоногів, заливаючи рівнину м'яким світлом і відблискуючи від потвор, що пробігали повз гнізда Двоногів удалині. Вогнезір незчувся, як уже йшов до угіддя Двоногів. Він більше не намагався полювати, хотів лише оглянути незнайому територію.

Для надійності Вогнезір вирішив сховатися під кущем ялівцю, але його зустріло розлючене шипіння, і раптом прямо біля його носа просвітіла пазуриста лапа. Він спантеличено позадкував. Перед ним сиділа смугаста кішка, її хутро здибалося на загривку, а бурштинові очі вороже палахкотіли. Запах кицьки підказав Вогнезорові, що то була волоцюга.

— Не підходь до мене! — гаркнула вона.

— Пробач, — схилив голову Вогнезір. — Я тебе там не побачив.

Кішка трохи заспокоїлася, але досі виглядала непривітною.

— Тупий клубок хутра. Наступного разу будь обережніший.

Вона розвернулася і, піднявши хвоста, пішла геть.

— Зачекай, — Вогнезір побіг їй навздогін. — Я хочу з тобою поговорити. Мені треба дізнатися...

— Я не хочу з тобою говорити, — перебила його кішка, точно як Муня. — Іди геть і залиш мене у спокої.

Аби довести, що справді цього хоче, вона набрала розгону та чимдуж побігла зарослим пустирем до угіддя Двоногів.

Вогнезір стояв і дивився їй услід, роздратовано махаючи хвостом. Тут усі коти були такі грубі? Ніхто з них не думав про інших. Тут немає і сліду вояцького правильника. Окрім тих двох кицінь, усі коти, яких він зустрів, були волоцюгами.

У серці Вогнезора наче камінь заліг. Коли вони з Піскоштормою лише натрапили на ті печери, у ньому поселилася надія знайти котів Небесного Клану, які живуть разом — бідно і з багатьма випробуваннями, але вперто борючись за своє життя і дотримуючись вояцького правильника. Та тепер Вогнезір зрозумів, як глибоко помилявся. Небесного Клану не було — не стало задовго до того, як він прийшов сюди.

«Чому ти мене сюди послав?» — беззвучно волав він, не знаючи, чи звертається до Зореклану, чи до kota з Небесного Клану, який так довго переслідував його.

Відповіді не було.

Вогнезір уже зібрався повертатися до урвища, але раптом помітив двох кицінь, Бориса й Вишеньку, що сиділи пліч-о-пліч на паркані Двоногів. Йому здалося, що вони за ним стежать. Він не

бачив жодних підстав із ними заговорювати, тим паче навряд чи Борис і Вишенька були б щасливі зустрітися з ним після того випадку на вершині. Вогнезір просто сподівався, що вони засвоїли урок і надалі не зачіпатимуть Муню.

Старий кіт був їхньою останньою надією дізнатися що-небудь про загублений Клан. Вогнезір із Піскоштормою зроблять усе можливе, аби переконати Муню поговорити з ними цієї ночі. А тоді, з'ясувавши, що трапилося з Небесним Кланом, вони нарешті підуть додому. Ніхто й не зміг би зробити більше — Небесний Клан втрачено назавжди.

Вогнезір перескочив розщелину і приземлився на камені. За день вітер розігнав усі хмари, і тепер Срібносмуга яскраво мерехтіла в чистому небі й відбивалася у річці внизу. Місяць, що лише зійшов, заливав долину срібним сяйвом, збільшуючи тінь Вогнезора в кілька разів.

— Якщо Муня нас тут побачить, він може не прийти, — нявкнула Піскошторма, заскочивши на камінь до Вогнезора. — Може, нам варто сховатися?

— Гарна ідея, — Вогнезір вказав хвостом на купу каміння під пласким виступом. — Туди.

Він підійшов і прослизнув у тіні, Піскошторма протиснулася слідом за ним. Крізь шпарку між двома кругляками їм відкривався майже весь виступ і частина кам'янистої стежки, що вела з долини. Тепер залишалося лише чекати.

Місяць підбивався все вище, і тіні коротшали. Вогнезір відчував, як ноги починає судомити. Він би зараз усе віддав за можливість добре потягнутися.

Нарешті почулися тихі кроки, і на стежці з'явився старий кіт. Його рухи були задубілі та зболені, живіт майже торкався каміння, а хвіст волочився у поросі. Але кіт тримав голову високо, і місячне світло мерехтіло на його сріблястому хутрі.

— Він ніколи не дострибне! — прошепотіла Піскошторма Вогнезоріві на вухо.

Муня спинився за кілька хвостів від розколини і звів погляд на зорі. Тоді знову глянув прямо, набрав швидкість і перескочив через урвище. Його передні лапи зачепилися за камінь, на мить він повиснув над розколиною, а тоді почав підтягуватися.

Вогнезір відчув, як напружилася Піскошторма, наче вона ось-ось збиралася вискочити і допомогти Муні. Та перш ніж кішка встигла ворухнутися, старий кіт зробив ще одне зусилля і нарешті опинився у безпеці. Він хвилюк постояв, переводячи дух, а тоді пройшов кілька кроків і сів посередині каменя. Підвівши голову, Муня звернув обличчя на місяць. Кіт виглядав наче суцільна тінь, що вирізнялася на тлі яскравого місячного диска.

Муня почав щось тихо говорити. Вогнезір із Піскоштормою підповзли ближче, щоб послухати.

— Духи котів, які вже відійшли, — нявкнув Муня, — мені прикро, що я — єдиний, хто залишився від славетного Клану. Я намагатимусь залишитися вояком до останнього подиху. Але я боюся, що коли помру, вояцький чин помре зі

мною, і пам'ять про Небесний Клан втратиться назавжди.

Він глянув угору, наче наслухав відповідь, що так і не прийшла. Зрештою кіт важко зітхнув, опустил голову і сидів нерухомо, аж доки місяць не почав поволі спускатися до обр'ю.

Вогнезір не міг перервати його тихе чатування. Скільки сезонів Муня жив сам, оточений котями, які знущалися з нього? Скільки вже часу він намагався жити за вояцьким правильником і берегти пам'ять про Небесний Клан?

Нарешті місяць докотився до угіддя Двоногів. Вогнезір уже збирався вийти зі сховку, коли раптом старий кіт повернув голову. Його очі сяяли, ніби два місяці.

— Я знаю, що ви там, — нявкнув він. — Я не настільки старий, щоб не чути запахів.

Вогнезір нашорошив хутро. Він почувався, наче новак, якого застали за підслуховуванням. Разом із Піскоштормою вони вийшли з-за каменя і стали перед старим котом. Вогнезір схилив голову.

— Вітаємо, Муню. Ми...

— Це не моє ім'я, — перебив старий, підвівшись, так що його тінь сковзнула по каменю і зникла в долині. — Мене звати Небо.



Розділ 19

Вогнезорове серце так калатало, що він боявся, чи не вистрибне воно з грудей. Він ледведихав, і слова, які підібрав, швидко вистрибнули з його рота:

— Ви були колись вояком Небесного Клану?

— Ні, не був, — відповів старий кіт. Та перш ніж Вогнезір встиг розчаруватися, Небо продовжив: — Мати моєї матері народилася у Клані. Коли народився я, Небесного Клану вже не було, але мати навчила мене бути вояком.

Вогнезір захоплено презирнувся з Піскошторною. Її очі були широкі від здивування.

— Ми мали рацію! — нявкнула вона Вогнезорові. — Тут таки жив Небесний Клан.

— Продовжуйте, будь ласка, — Вогнезір підійшов на крок ближче до старого. — Розкажіть нам більше про Небесний Клан.

На жаль, Небо відповів вороже.

— Чому ви хочете знати? — запитав він. — Що вам від того?

— Ми хочемо допомогти вам, — пояснив Вогнезір. — Ми прийшли з того лісу, де колись мешкав Небесний Клан.

— Ми коти Громового Клану, — додала Піскошторма. — Мене звуть Піскошторма, а це Вогнезір, він провідник Клану.

Старий кіт прищулив вуха, наче його внутрішня недовіра боролася зараз із повагою, яку справжній вояк повинен виявляти до провідника Клану. Вогнезір усвідомив, що він, мабуть, взагалі перший провідник, якого Небо зустрічав у житті.

— У мене був сон, — Вогнезір сів і обгорнув лапи хвостом, аби виглядати менш загрозливо. Трохи повагавшись, Небо зробив так само. Він слухав, поки Вогнезір розповідав йому все, що трапилося, відколи в нього вперше з'явилося видіння сіро-білого кота біля табору Громового Клану. — Я впевнений, що то був провідник Небесного Клану, який і вивів твоїх предків із лісу, коли їх вигнали, — сказав Вогнезір на завершення. — Він благав мене прийти і знайти його загублений Клан.

— І ти прийшов аж сюди через сон? — запитав Небо.

— Я прийшов, бо мусив.

Небо знову підвівся, здививши хутро на загривку і плечах.

— Ти думаєш, це так просто? — загарчав він. — Думаєш, помилки минулого можна так просто пробачити?

— Що ви маєте на увазі? — збентежено нявкнула Піскошторма.

— Це через ті чотири лісові Клани моїх предків витурили з власного дому. Небесні коти прийшли сюди у пошуках безпечного місця, але виявилось,

що тут так само жохливо, як і в їхньому колишньому таборі. Твої предки зруйнували мій Клан!

На якусь мить Вогнезір забоявся, що старий наскочить на нього з оголеними кігтями й зубами. Він приготувався, але знав, що ніколи не зміг би піднести лапу на цього шляхетного вояка.

Тоді Небо глибоко вдихнув і знову сів.

— Зараз час перемир'я. Доки місяць повний, я не шукатиму помсти за ті кривди, яких завдали моїм предкам.

Вогнезір насторожився. Що мав на увазі Небо, коли сказав, що Небесний Клан не зміг залишатися в цьому урочищі? Тут була здобич і свіжа вода, Двоноги не турбували, а печери у скелі були надійним прихистком.

— Що сталося? — спитав він. — Чому вони всі пішли?

Небо відвернув голову. Із глибин його горла долинуло низьке голосіння, ніби він оплакував усіх котів Небесного Клану, вигнаних, загублених чи загиблих.

Піскошторма підійшла ближче і лагідно торкнулася його плеча хвостом.

— Розкажіть, чому вас зуть Небом, — попросила вона.

Старий кіт глянув на неї.

— Мене так назвала мати, — сказав він дрижачим голосом, — щоб я ніколи не забув своїх предків. І я не забув. Тому я приходжу сюди щоповні.

— Вам, мабуть, дуже самотньо, — промурмотіла Піскошторма.

Небо зітхнув і перевів погляд на мерехтіння Срібносмуги.

— Я не знаю, чи мої предки-вояки чують мене, але я берегтиму вояцький чин до останнього подиху.

— Ми знаємо, що ви залишаєтеся в одній із тих печер на ніч, коли повня, — вагаючись, сказав Вогнезір. Йому не хотілося більше засмучувати старого кота. — Ми з Піскоштормою там зараз ночуємо. Сподіваюся, ви не проти.

Небо зневажливо форкнув.

— Отже, ви вже зустрічали тих двох кицюнь. Так ви й дізналися про дурнувате ім'я, яким вони мене нарекли.

— Так, ми їх бачили, — нявкнула Піскошторма.

— Вони живуть у гнізді Двоногів і їдять кашу! — вигукнув старий. — І ще кажуть, що це я божевільний!

Вогнезір піймав погляд Піскошторми, наче вона намагалася сказати, щоб він не згадував, що колись теж був кицюнею. Та Вогнезір усе одно не збирався: Небо мав про нього і без того погане враження.

— Ми їх відлякали, — сказав він. — У вас не мало би бути з ними більше проблем.

Небо повів вухами, і Вогнезорові здалося, що він виглядав майже розчарованим.

— Ви помітили в них що-небудь... незвичне? — спитав старий.

Вогнезір повернувся думками до своєї зустрічі з кицунями. Він не пригадував нічого особливого, окрім їхньої невихованості, але навряд чи Небо мав на увазі саме це. Тоді Вогнезір раптом згадав, як вони тікали до гнізда Двоногів.

— Вишенька застрибнула на дерево, — сказав він. — Ви це маєте на увазі?

Небо кивнув.

— Я думаю, що ті двоє кицюнь — нащадки котів Небесного Клану.

Піскошторма здивовано смикнула вухами.

— Ті двоє мишомізких?

— Коли Клан виселявся з урочища, — пояснив Небо, — більшість котів, як і моя мати, стали бродягами або самотниками. Але деякі з них — хто був надто старий чи надто малий, щоб полювати — пішли жити з Двоногами, — він глянув на рівнину, за якою миготіли яскраві помаранчеві ліхтарики угіддя Двоногів. — Дивно... Багато з ким із тих котів у мене спільна кров, але ніхто з них не знає, хто я насправді.

Він знову похилив голову.

— Що сталося? — спитав Вогнезір. — Чому Небесний Клан мусив покинути ці скелі?

Старий кіт не відповів. Вогнезір не був певен, чи він взагалі почув запитання.

— Ви виглядаєте втомленим, — нявкнула Піскошторма. — Може, мені щось вполювати для вас?

Небо напружився. Вогнезір уже почав боятися, що пропозиція Піскошторми його образила. Та раптом старий кіт підвів голову і вдячно глянув на неї.

— Дякую. Це була довга ніч.

Піскошторма вмить перескочила розколину і зникла на стежці. Вогнезір із Небом поволі пішли слідом за нею. Громовий провідник уже наготувався допомогти старому перестрибнути ущели-

ну, але стрибати вниз було легше, ніж угору, тож Небо безпечно приземлився на всі чотири. Вогнезір пустив його наперед до печери.

Ідучи слідом, він зрозумів, що Небо дуже нагадує йому Жовтоіклу. Він був так само гордовито стриманий, як стара медикішка. Йому очевидно було некомфортно поруч із іншими котами, але він був сильним і відданим Кланові. Небо мав усі риси справжнього вояка: хоробрість, віру і вірність Клану. Проте він став таким лише завдяки переказам його матері. Він весь був Небесним Кланом, від носа до кінчика хвоста, а все ж ніколи не бачив справжнього Клану.

Небо виліз до входу в печеру і спинився, смикаючи вусами. Вогнезір боявся, що кіт образиться через те, що вони з Піскоштормою принесли підстилку, коли йому доводилося спати на голій піщаній долівці. Старий ледь чутно форкнув, а тоді підійшов до однієї з ямок і, нічого не кажучи, ліг у гніздечку з папороті й пір'я.

Він тільки-но встиг умоститися, як біля входу з'явилася Піскошторма з мишкою в зубах. Вона зайшла до печери і поклала здобич перед Небом.

Сірий кіт витягнув одну лапу і тицьнув мишу. — Трошки худенька, чи не так?

Та перш ніж Піскошторма встигла щось сказати на захист свого улову, він підсунув мишу ближче і почав швидко їсти.

Воячка глянула на Вогнезора, в її очах мерехтів доброзичливий смішок, і вона промовила самими губами: «Жовтоікла!»

Тим часом Небо закінчив зі своєю вечерею, облизався і протяжно зітхнув. Тоді знову влігся

і майже одразу заснув. Його хропіння рознеслося печерою.

Вогнезір із Піскоштормою скрутилися в іншому встеленому кублі. Та сон не йшов до Вогнезора. Папороть колола його крізь хутро, а хропіння Неба відлунювало від піщаних стін. Піскошторма також не могла заснути і весь час крутилася.

Насправді не тільки це не давало спати Вогнезоріві. У його голові роїлися важкі думи. Він гадав, чи спостерігають за ним предки Небесного Клану та його колишня провідниця Синьозірка. Ніхто з них не посилав жодних знаків, відколи він прийшов сюди. Може, провідник Небесного Клану застряг деінде і не міг наглядати за своєю колишньою домівкою?

Зрештою Вогнезір таки заснув. Наступного ранку його розбудило сонячне світло, що пробилося до печери. Піскошторма вже сиділа поруч і вмивалася, а Небо досі хропів у своєму кубельці.

— Готовий піти на полювання? — спитала Піскошторма.

Вогнезір виліз із кубла і широко позіхнув. Його ноги були ще обм'яклі, але він знав, що більше не засне. Кіт швидко обтрусився від клаптиків папороті.

— Веди, — нявкнув він.

Поки вони дісталися до берега річки, Вогнезору покращало. Він трохи походив на міліні, насолоджуючись прохолодним дотиком води на лапах, що досі боліли від скелелазіння. Тоді вони з Піскоштормою рушили вниз за течією — туди, де під деревами й кущами водилася здобич.

«Гарно було полювати отак пліч-о-пліч, — думав Вогнезір, — не клопочучись про вирядження патрулів чи оборону кордонів». Ліс раптом почав здаватися таким далеким. «Чи міг би я залишитись тут назавжди? — гадав він. — Чи міг би я жити без Клану?»

Тоді Вогнезір почув, як Піскошторма тихо зітхнула. Вона дивилася на коловертень у річці, де течія впиралася у заглибину біля берега під кущем ліщини. Це було схоже на те місце, де Громовий Клан переходив потік дорогою до Чотиридерева.

Думками Вогнезір знову відлетів на свою територію. Як Громовий Клан впорався на Зборищі минулої ночі й що подумали інші Клани, коли почули про його відсутність?

Думка про те, щоб не повертатися, здалася раптом далекою, як зорі. Він провідник Громового Клану, і ліс — його дім. Окрім Неба всі коти Небесного Клану давно пропали. Вогнезір більше нічого не міг для них зробити. Коли він дослухає решту історії і дізнається, чому Небесний Клан покинув печери, йому вже час буде повертатися.

Вони з Піскоштормою пополювали і понесли свою здобич назад до печери. Та коли дійшли до входу, Вогнезір здивовано спинився. Гніздо на долівці було порожнє. Небо пішов.



Розділ 20

Вогнезір розчаровано прищулив вуха.

— Я думав, Небо хоча б почекає, доки ми повернемось, — нявкнув він. — Я ще стільки всього хотів у нього спитати.

Піскошторма поклала свою здобич біля Вогнезорової та підійшла до того кубельця, де спав Небо.

— Він звик бути сам, — сказала вона. — Думаю, йому не надто комфортно біля інших котів.

Вогнезір смикнув кінчиком хвоста, від роздратування в нього настовбурчилося хутро на плечах.

— Тепер нам доведеться знову йти аж у долину. Я не хотів повертатися, не поговоривши з ним. Мені треба більше дізнатися про Небесний Клан, особливо про те, чому вони залишили ці печери.

Зелені очі Піскошторми зблиснули на нього. Вогнезір боявся, що вона подумає, ніби він схибнувся на Небесному Клані, тим паче що й Клану самого вже не було, лише спогади та пісок.

— Я почуватимусь так, наче підвів того кота зі своїх снів, якщо не дізнаюся, чому розпрошився їхній Клан, — сказав Вогнезір на свій

захист. — Це була не лише втеча з лісу. Вони дійшли сюди і цілком могли би тут вижити, особливо зі своєю надприродною здатністю до стрибків. То що ж тоді сталося? Чому вони пішли? — він знервовано похитав головою і повторив: — Я мушу знати.

— Усе гаразд, — Піскошторма притулилася до нього мордочкою. — Я розумію. І якщо...

Раптом знадвору почулося засапане дихання і шкряботіння. До печери заліз Небо, тримаючи в зубах величезний клубок моху.

Вогнезір відчув хвилю полегшення.

— Ви ще тут!

— І ви знайшли мох! — додала Піскошторма.

Старий кинув свою ношу на землю і подивився на неї, наче на пришелепувату.

— Ви ж використовуєте мох для підстилки, правда? Я ж не тяг усе це аж від річки просто так? — Він зневажливо глянув на своє папоротеве кубло. — Хоча, може, вам і подобається, коли щось тисне всю ніч під боком.

— Так, ми збираємо мох, — нявкнув Вогнезір, — але тут не могли його знайти.

Небо форкнув.

— Я вам пізніше покажу, — він підштовхнув клубок моху ближче до них. — Ось, встеляйте свої кубла. Мені не потрібно — я тут на ніч не залишатимусь.

— Дуже шкода, — Піскошторма торкнулася мордочкою плеча старого. Він напружився, але не відсторонився. — Ви нам ще стільки могли б розповісти.

Небо завагався, а тоді повів вухами.

— Мене тут не люблять. Ті кицюні... Мене вигнали, як і моїх предків.

— Мені шкода... — почав Вогнезір.

— Не треба мене жаліти! — гостро зиркнув Небо. — У мене є чудове власне кубло. Мені нічого не потрібно.

Та в його голосі чувся біль від самотності, що суперечив словам.

Піскошторма підійшла до невеликого кагату свіжини, яку вони наловили з Вогнезором, підняла жирненьку водяну мишку і піднесла її Небові.

— Поїжте, будь ласка, — нявкнула кішка.

Старий кіт глянув на неї здивовано, проте присів і з'їв мишу. Піскошторма вибрала для себе шпачка, а Вогнезір тим часом почав встеляти кубельця мохом. Він був світлішим за той, що ріс у лісі, і Вогнезір досі не міг збагнути, де Небо його знайшов. За такий час він не міг сходити кудись далеко.

Коли Вогнезір нарешті вмостився поїсти, Небо вже доживував останні шматки.

— Дякую, — пробубнів він. — Бували й гірші дні.

Піскошторма схилила голову.

— Будь ласка, покажете нам, де шукати мох? — спитала вона. — І, може, ще якісь місця з вашої молодості?

Вогнезір вдячно глянув на Піскошторму. Це була гарна ідея — провести старого кота стежками його спогадів. Він точно захоче ними поділитися після стількох самотніх років.

Небо підвівся і підійшов до виходу з печери. Його погляд упав на подряпини на кам'яному стовпі. Вогнезорві здалося, що він здригнувся, перш ніж перевести очі на імлисте небо.

— Я покажу вам мох, — нявкнув сірий кіт, — та інші місця, куди мене водила мати. Але нам треба вже рушати. Сьогодні буде гаряче, тож доведеться повертатися до сонцепіку.

Вогнезір ковтнув останні шматки свого горобця і підвівся.

— Я готовий, — нявкнув він. — Показуйте дорогу.

Старий кіт вийшов на кам'яну стежку, що вела до підніжжя скелі, а тоді перескочив на вершину купи каменюк, з-під яких витікала річка. Рухи Неба були досить скуті, але Вогнезір був вражений його гнучкістю, зважаючи на такий поважний вік. Небо дуже засапався і важко дихав, але, коли повернувся глянути на Піскошторму й Вогнезора, які дряпалися за ним, в його очах був захват.

— Це називалося Валява,* — сказав він, коли Вогнезір із Піскоштормою піднялися на вершину і зупинились перевести дух. — Провідник ставав тут, коли хотів скликати віче Клану. — Небо вказав хвостом на камінь, який виступав зі скелі позаду них. — Ви вже бачили Небесний Камінь. Там Клан збирався, коли була повня.

— Чому Небесний Клан проводив Зборища, якщо тут більше не було нікого, крім них? — запитав Вогнезір.

Старий кіт спохмурнів.

* *Валява* — безладне нагромадження чогось, наприклад, каміння.

— Тому що такий є вояцький чин. Клан збирався там, щоби бути ближчими до зір, — він відвернувся від кам'яного виступу. — Там знаходилися кубла, — продовжив Небо, махнувши хвостом у бік печер. — Вояки жили там, де ми ночували. Нижче було кубло старійшин, а...

— О, а ми думали, що старійшини мешкали в тому найнижчому, — перебила його Піскошторма. — Бо... — та раптом затнулася і присоромлено провела язиком по грудях.

— Бо старі коти надто слабкі, щоб лазити скелями? — прогарчав Небо, хоч Вогнезорів здавалося, що погляд його був теплий. — Ні, коти Небесного Клану ніколи не втрачали своєї здатності стрибати. Найнижче кубло було для медикішки — воно ближче до води і трав.

Сірий кіт відійшов на кілька кроків, щоб показати ясла — печеру з дрібними подряпинами, — а ще новацьке кубло і, трохи віддалік, печеру провідника поруч зі стежкою, яка вела до Небесного Каменя.

— Тут бували повені? — запитала Піскошторма.

— Так, але вони ніколи не дістають до вояцького гроту, — відповів Небо. — Під час бур там ховався цілий Клан — так моя мати казала.

Він глянув на печери, наче уявляв, як по цих стежках снують туди-сюди коти. Тоді раптом здригнувся.

— Ходімо, я покажу вам, де мох.

Небо зіскочив із найвищого кругляка і пішов уздовж насипу на іншому боці річки. Вогнезір замислився, куди це він іде. Вони були підозріло

близько від чорної води, що витікала з-під каміння. Невже Небо змусить їх плавати?

Та старий кіт обійшов найнижчий кругляк і розчинився. Вогнезір кліпнув. Куди зник Небо? Раптом він помітив вузький виступ, що вів до печери прямо над синьо-зеленим плесом.

Із тіней пролунав голос.

— То ви йдете чи ні?

Вогнезір нервово ковтнув і глянув на Піскошторму. Та знизала плечима.

— Ми не можемо не піти, — нявкнула вона.

Обережно переступаючи з лапи на лапу, Вогнезір вийшов на виступ. Каміння було слизьке й мокре, і він почав сковзати, намагаючись вхопитися за щось кігтями. Річка плюскотіла менш як за хвіст під ним.

— Я точно мишомізкий! — пробурмотів він.

На його полегшення, невдовзі виступ розширювався і заводив до неглибокої печери. Річка тихо впливала з тіней попереду і ринула повз них до устя печери, яке зараз виглядало просто рваною плямою світла.

Небо став так, що бліде світло замерехтіло на його сірому хутрі.

— Увесь мох до ваших послуг, — сказав він і махнув хвостом.

Вогнезір захоплено роззирнувся. За старим котом зі стін печери звисали тугі клубки моху. Та його дуже здивувало бліде світіння, яке він випромінював.

— Блискучий мох! — охнула Піскошторма.

— Він цілком безпечний, — запевнив її Небо. — Можете його використовувати і для води, і для

підстилок. Жоден кіт не знає, чому він так світиться. Це місце називалося Осяйна Печера, — провадив він. — Тут ніхто не жив, але медикоти Небесного Клану приходили сюди поділитися язиками із предками, коли місяць стояв серпом.

Вогнезір аж зніяковів від того, що Небо привів їх у настільки важливе місце. Але він також радів, що не знайшов цієї печери раніше — вони з Піскоштормою могли б набрати звідси моху, зовсім не усвідомлюючи, де були.

— Дякую, що показали нам, — промурмотів він до Неба. Його тихі слова відлунили від стін печери, так що здалося, ніби загомонів цілий Клан. Вогнезір відчув полегшення, коли старий повернувся на вихід.

Коти знову вийшли на берег напроти печер, і Небо повів їх униз до дерев. Вогнезір помітив, що стареча закостенілість Неба кудись зникла — він рухався, як молодий кіт, наче дослідження території його предків дало йому нове життя. Хвіст kota стримів угору, він прудко йшов стежкою в підліску, так що Вогнезір із Піскоштормою за ним не встигали. Нарешті Небо вийшов до поваленого дерева, яке лежало впоперек струмка. Більшість його гілок відгнили, а стовбур був сріблясто-сірий.

Небо заскочив на нього і впевнено пішов на протилежний берег. Вогнезір та Піскошторма рушили слідом, але більш обережно. Вогнезір усе позирав на річку, що булькала внизу, і сильніше чіплявся за стовбур кігтями.

— Тут була межа території Небесного Клану, — промовив Небо, коли вони приєдналися до нього на березі. — І тут я народився.

Він майнув хвостом у бік невеликої печери біля підніжжя скелі. Вхід до неї затуляв низькорослий кущ. Піщана долівка всередині була всяяна дрібними гострими камінцями. Вогнезір намагався уявити, як би вона виглядала з теплим кубельцем із моху та папороті та з мамою-кішкою і її кошенятами.

— Як звали вашу матір? — спитала Піскошторма.

— Низьковіта, — відповів старий кіт. — Я не знав свого батька. Думаю, він був бродягою. У мене ще був брат, якого звали Галузко.

— Він також тут живе?

Небо завмер і швидко глянув на Піскошторму. Замість відповіді він сказав:

— Сюди, — і повернув угору проти течії.

— Пробач, — прошепотіла Піскошторма Вогнезорові. — Я очевидно його засмутила. Але я не хотіла лізти під шкіру.

— Я знаю, — Вогнезір торкнувся її вуха мордочкою. — Думаю, Галузко вже помер.

Замість того щоб повертатися до печер, Небо почав знову дертися на скелю. Цього разу там не було жодних стежок, тож Вогнезорові з Піскоштормою довелося важко видряпуватися на великі каменюки і вузькі виступи, поки вони досягли вершини, відсапуючись і шкутильгаючи на оббитих лапах.

Небо чекав на них, нетерпляче посмикуючи хвостом. Він обвів їх своїм блідо-блакитним поглядом, але не сказав нічого, лише розвернувся й пішов до чагарників. Вогнезір та Піскоштор-

ма пірнули за ним у підлісок і наздогнали вже на відкритому.

— Ми досі на території Небесного Клану? — задихано спитав Вогнезір.

Небо повернувся до великого пня, що стирчав із куща ожини.

— Тут позначався кордон. Моя мати казала, що ще її мати пам'ятала цей пень деревом. А в цих чагарях я впіймав свою першу мишу, — його голос став тихшим, і він замовк, наче пригадував ті далекі часи, коли був ще молодим котом. Тоді в очах Неба промайнув вдоволений вогник. — Гостроноса була вражена, — додав він. — Я так їй і не сказав, що миша рухалася повільно через колючки. Це була легка здобич.

— Гостроноса? Хто... — почала Піскошторма, та відразу ж замовкла, щоб це раптом не виявилось ще одним болючим запитанням. — Хіба Низьковіта не навчила вас полювати?

— Гостроноса була подругою моєї матері. Такий був звичай — одна матір віддавала своїх кошенят на тренування іншій. Гостроноса тренувала мене з Галузком, а моя мати — її кошенят.

Вогнезір нашорошив вушка.

— Чому вони це робили?

Небо знизав плечима.

— Я не знаю. Звичай такий. Може, вони думали, що матір буде надто лагідна із власними кошенятами і радше полюватиме сама замість того, щоби навчати їх це робити.

Вогнезір із Піскоштормою презирнулися.

— Це якби матері-кішки були виховницями, — промурмотів він. — Мабуть, вони пам'ятали щось

про те, як тренували вояків, ще коли коти жили у Небесному Клані.

— Їхні імена досить схожі на Кланові, — відповіла Піскошторма. — Але чомусь вони звучать якось неправильно.

— А кішки-бродяги досі тренують кошенят одна одної? — спитав Вогнезір.

— Не маю уявлення, — фиркнув старий. — У мене не було нічого спільного з тутешніми котами.

Він знову рушив. Вогнезір пішов слідом, намагаючись придушити роздратування від того, що всі ці відгомони Небесного Клану були порожніми й беззмістовними без самого Клану.

— Ми просто марнуємо час, — прошепотів він Піскоштормі. — Це цікаво, але ні до чого нас не наближає. Ми так само можемо розвернутися і піти додому.

Та смарагдовий погляд Піскошторми був спокійний.

— Почекай. Усе ще може статися.

Вогнезір глянув на неї, та не встиг запитати, що вона мала на увазі: їх перебив Небо, щоб показати темну діру між корінням ялівцю.

— Там жив лис, — нявкнув він. Його погляд спохмурнів. — Мати казала, що тут колись убили двох кошенят.

Вогнезір покуштував повітря, та зараз там не було ні сліду лисиці.

— Це досить близько до угіддя Двоногів, — додала Піскошторма, кинувши погляд на паркани Двоногів.

— Колись їхні гнізда були значно далі, але тоді вони набудували більше, — сказав Небо. Він

смикнув хвостом. — Я ще пам'ятаю, як це було, я тоді був кошеням. Величезні потвори розривали землю й відлякували всю здобич своїм галасом.

Вогнезір здригнувся. Він зник до потвор, які ганяли Громошляхами, але не міг собі уявити, щоб вони запхалися на територію його Клану, почали викорчовувати дерева і руйнувати табір...

— Це тому Небесний Клан покинув скелі? — спитав він.

Небо примружив очі.

— Ні. Ти не слухав? Небесний Клан уже розпався, коли прийшли потвори.

— Тоді чому...

Не чекаючи, доки Вогнезір закінчить питання, Небо повернув у інший бік і повів їх уздовж парканів Двоногів. Вогнезорове хутро почало настовбурчуватися від такої близькості до Двоногів. Він побачив, що Піскоштормі також було ніяково.

— Тут багато котів, — сказав Вогнезір. Запахів справді було море.

Небо зневажливо гаркнув.

— Кицюні! Що з них візьмеш? Вони навіть полювати не вміють.

Вогнезір упізнав запахи Вишеньки та Бориса, але їх ніде не було видно. «Шкода», — подумав він. Вогнезір хотів би, щоб ці кицюні зустріли Небо і відтепер ставилися до нього з пошаною, особливо якщо старий мав рацію та брат із сестрою справді були його далекими родичами.

— У тому гнізді колись жив собака, — нявкнув Небо і махнув хвостом на найближчий паркан. — Його всі коти боялися, він так люто гавкав! — В голосі сірого кота промайнула нотка захоплення. — Яюсь ми з Галузком побилися об

заклад: я мав вилізти на цей паркан і подивитися на собаку. І знаєте що! Той пес був не більший за мене! Я на нього зашипів, і він поскакав назад у своє гніздо.

Піскошторма засміялася.

— Хотіла б я це побачити!

— А в цьому гнізді, — продовжив Небо, ведучи їх далі, — Двоноги були дружелюбні. Вони навіть залишали нам їжу. — З його очей та голосу зник гумор, а натомість прийшла глибока зажура, наче темна хмара в сонячний день.

— І що сталося? — спитала Піскошторма.

— Галузко скуштував їжі Двоногів і вирішив, що це було легше, ніж полювати, — голос застряг йому в горлі. — Він пішов жити до Двоногів. Звідтоді я його не бачив.

Піскошторма погладила старого хвостом по плечу. Вогнезір же пригадав свого племінника Хмарохвоста — як той повернувся до кицюнячого життя, але згодом зрозумів, що воно насправді не таке гарне, як життя в лісі. Мабуть, Небові важко було дивитися, як вироджується його сім'я, так само, як і всі їхні предки.

Зрештою коти пройшли ряд парканів до кінця і повернули далі вздовж блискучої сітки, схожої на срібну павутину, яку Вогнезір раніше бачив у гніздах Двоногів.

— Ми можемо повертатись, — сказав Небо.

Вогнезір здивувався. Небо ще було ясне, та й день був не надто спекотний.

— Ми вже далеко від території Небесного Кла-ну? — спитав він.

— Достатньо, — прогарчав Небо. Його лапи були напружені, вуха нашорошені, а хутро на за-

гривку стало дибки. Він кидав швидкі погляди то в один, то в інший бік.

Вогнезір роззирнувся. За сріблястою сіткою була широка галявина з білого каменю, потріскана й поросла травою. Вона оточувала величезне гніздо Двоногів, яке нагадало Вогнезорові ту повітку, де мешкали Круколап та Ячмінь. Та ця повітка була значно більша, із блискучим сріблястим дахом і великими отворами по боках. Не схоже було, що там жили які-небудь Двоноги. Вогнезір чув тільки сміття, падаль і шурів. Тіньовий Клан, мабуть, мав би за щастя тут пополювати, але Вогнезорові не хотілося й думати про те, щоб ступити за цей паркан.

— Гаразд, ходімо, — нявкнув він.

Небо відчув полегшення, хутро на його шиї вляглося, і він попростував назад до скель. Вогнезір не хотів питати, що його так сильно знервувало, а старий не захотів сам пояснити.

Коли вони наблизилися до верхівки скелі, Небо трохи збавив ходу. Вогнезір подумав, що старий кіт, мабуть, заглибився у спогади про свій розпорошений Клан і свою родину. Він також стишив ходу, дозволивши Небу вести перед. Піскошторма повільно йшла слідом за Вогнезором.

— Він такий сумний і самотній. Якби ж ми могли йому допомогти, — промурмотіла вона.

— Знаю, — нявкнув Вогнезір, — що ми можемо зробити? Небо надто глибоко занурився в думки про минуле своїх предків, заплутався в них, як у павутинні, але ті часи ніколи не повернуться.

Піскошторма раптом спинилася.

— Чому не повернуться? Ми довели, що в цьому місці коти можуть жити. І тут достатньо котів

навколо — і кицюнь, і самітників, — щоб відбудувати Клан. У декому з них навіть тече кров Небесного Клану.

Вогнезір витріщився на подругу.

— І хто ж скаже кицуням і самітникам, що вони повинні прийти сюди і жити в печерах? Клан — це не лише коти, Піскоштормо. Клан — це єдність, яка живе за вояцьким правильником.

— То ти просто здаєшся? — загарчала на нього Піскошторма.

— А що я ще можу зробити? Небесний Клан жив тут колись давно, а тоді сталося щось жахливе настільки, що Небо навіть не хоче про це згадувати — і вони розбіглися. Їх нема. Я б залишився, якби знав, що можу допомогти, але я не можу. Тут нема за що навіть братися.

Його голос тремтів, але іншого виходу він не бачив. Усе, що залишилося від колись величнього Клану, — це один старий кіт, який хапався за зникаючі тіні вояцького життя. Та цього було недостатньо. Небесний Клан втрачено назавжди.

Імла розвіялася, і сонце яскраво світило з бездонного синього неба. Вогнезір був вдячний затінкові вояцького гроту, коли вони з Піскоштормою зайшли туди слідом за Небом. Старий вояк присів біля входу, підібгавши під себе лапи, і невідривно дивився на скелі з протилежного боку.

Вогнезір схилив голову.

— Дякую, що показали нам територію. Ми відпочинемо, доки спека спаде, а тоді будемо вже йти.

Небо підвівся і примружено подивився то на Вогнезора, то на Піскошторму. Раптом сірий кіт наче виріс, а його погляд загострився. Він уже менше скидався на самотнього старого kota — радше на справжнього вояка Клану.

— Іти? — перепитав він. — Що ви маєте на увазі? Я хочу знати, ви це зробите?

Вогнезір збентежено витріщився на нього, а Піскошторма, яка, очевидно, розуміла трохи більше, вдоволено муркнула.

— Що зробимо? — спитав Вогнезір. — Наша подорож завершена. Ми знайшли місце, де жив Небесний Клан, але самого Клану вже немає.

— Не для цього тебе сюди прислали, — гаркнув Небо. — Ти сказав мені, що один із предків Небесного Клану приходив до тебе у снах. Він мусив знати, що його Клану вже давно немає, що його вигнало зі скель дещо жажливіше, ніж те, через що вони тікали з лісу. І все ж він попросив тебе прийти.

Вогнезір пригадав своє видіння провідника Небесного Клану в Ляпковому саду. Тоді цей кіт сказав, що його доля — відродити Небесний Клан. Але Вогнезір очікував, що зможе знайти принаймні якусь частинку Клану на новій території. Не одного старого вояка, оточеного бродягами і кицюнями, які ніколи не чули про вояцький правильник.

— О ні, — нявкнув він. — Ви не можете просити мене...

— Ти мусиш виправити помилки своїх предків, — сказав Небо. Його блідий погляд мигтів, як відблиски сонця на воді. — Ти мусиш відновити Небесний Клан.



Розділ 21

— Я знаю, це здається неможливим, — продовжив Небо, — але я також знаю, що в тобі вистачить на це снаги. Повір у себе, Вогнезоре. Скоро ми знову зустрінемось.

Він поважно кивнув і вийшов з вояцького гроту на кам'яну стежку.

— Ну? — тихо озвалася Піскошторма. — Хочеш наздогнати його і сказати, що не зможеш цього зробити? Чи просто піти і дозволити йому самому дізнатися, що всі надії виявилися марними?

Вогнезір безпомічно похитав головою. Ідея відновлення Небесного Клану була такою величезною, що він навіть думати про неї не міг.

— Я йду на полювання, — сказав він. — Пробач, Піскоштормо. Мені треба трохи побути наодинці.

Кішка торкнулася до нього мордочкою. В її очах пульсувало м'яке світло любові.

— Я розумію.

Не маючи бажання наштовхнутися на Небо, Вогнезір повернув у інший бік, униз до дерев біля старого кордону Небесного Клану. У голові вихо-

ром кружляли думки. Він був провідником Гро-
мового Клану, і там був його дім. І все ж Небо
просить його взяти на себе відповідальність ще за
інший Клан. Це очевидно не могла бути воля Зо-
реклану, щоб один кіт був провідником двох Кла-
нів, особливо якщо між їхніми територіями був
добрий місяць ходи.

Вогнезір пригадав, як Тигрозір оголосив себе
провідником Тіньового та Річкового Кланів
і спробував захопити ще два Клани. Його крово-
жерні амбіції пам'ятатимуть у лісі ще довго.

— Я не буду ще одним Тигрозором, — мовив
він уголос, спинившись на березі річки. — Я вір-
ний Громовому Кланові.

Та чи це правильно? Може, варто бути вірним
вояцькому правильнику, а не окремому Клану?

Намагаючись відігнати ці питання, Вогнезір
побіг униз річкою. Хоч сонце вже котилося до
обрію, пісок досі гаряче пік його в лапи, а ху-
денькі чагарі біля скелі відкидали небагато тіні.
Він сумував за прохолодними вогкими лісовими
галявами, за густою ковдрою листя, за шамотін-
ням здобичі в підліску. Вогнезір уже стільки часу
тут провів, що його подушечки на лапах почали
тверднути від постійної ходи по піску й камін-
ню, і він потрохи навчився крастися за здобиччю
в поодиноких ріденьких кущах, які росли в цьо-
му урочищі.

«Але це не мій дім, — подумав Вогнезір. —
І ніколи не буде».

Він переліз через кам'яний виступ і з полег-
шенням поглянув на густі зарості внизу. Спус-
каючись з іншого боку, Вогнезір раптом помітив

якийсь рух, а тоді побачив темно-рудого кота, якого вже зустрічав раніше.

— Агов! — гукнув він. — Зачекай!

Рудий кіт озирнувся через плече, але не зупинився. Навпаки, забіг глибше в підлісок. Вогнезір його більше не бачив і навіть не знав, радіти з цього чи сумувати.

Він рушив кам'янистою стежкою до найближчого чагарнику, нашорошивши вуха й розтуливши рота, щоб легше було вловити запах здобичі. Раптом Вогнезір спантеличено спинився. Там був запах, якого він не міг розпізнати: то була здобич, але її сильно перебивав дух прілого листя, і Вогнезір не міг відгадати, що це було за створіння. Раптом у нього з'явилося відчуття, що за ним стежать, і його хутро наїжачилося.

Намагаючись відігнати це відчуття, Вогнезір прослизнув у сховок між кущами папороті й трави до затінку. Та впевненість у тому, що за ним хтось стежить, тільки посилювалася. Він уявив холодний зловісний погляд, зосереджений на ньому, і тілом пройшов дроз. У заростях чатувало щось не надто дружелюбне до котів.

— Хто тут? — прошипів Вогнезір. Він крутнувся на місці та злякав дрозда, який тієї ж миті пурхнув на найближче дерево. Вогнезір розчаровано зрозумів, що своїм вигуком розполохав усю здобич у долині. Він заліз під низький терновий кущ і сів там. Навколо було тихо. Вогнезір не бачив нічого, що могло б пояснити його настороженість. Серце важко гупало, і він вчепився кігтями у ґрунт, готуючись до нападу...

Раптом відчуття зникло. Серцебиття Вогнезора сповільнилося, і він, почуваячись трохи дурнувати, виліз із-під куща. «Ти ж не кошеня, — дорікав він собі. — У тебе що, проблем мало, що ти їх собі ще й вигадуєш?»

Вогнезір спробував знову зосередитися на полюванні. Скоро він почув запах миші й помітив, як вона шкряботіла собі під кущем бузини. Припавши до землі, Вогнезір почав підповзати ближче. Він уже збирався стрибнути, як його здобич сполохало голосне шелестіння в кущах. Миша тільки майнула хвостиком і зникла у гущавині.

Вогнезір роздратовано прогарчав і вп'явся кігтями в землю. Він знову відчував на собі чийсь погляд, але цього разу не було тієї ворожості, що раніше. Озирнувшись через плече, кіт помітив плямисте хутро і почув шепотіння:

— Тихо! Він нас почує.

— Лиши мене! — відповів інший голос. — Тупий ковтюх.

Вогнезір ледь зітхнув, почувши запах домашніх котів. «Вишенька і Борис! Я б мав це зрозуміти.» Він почав пробиратися підліском, збираючись наскочити на них ззаду і налякати до смерті. Та раптом замислився: «То вони хочуть шпигувати за мною? Гаразд, я дам їм на що подивитися».

Вогнезір знову скуштував повітря і майже одразу почув ще одну мишу — вона гризла насіння під буком. Ставши у мисливську стійку, він поплазував уперед, ледь-ледь торкаючись лапами землі. Миша зібралася тікати, та цього разу Вогнезір виявився швидшим і збив її одним ударом.

Позаду хтось захоплено ахнув. Вогнезір вдоволено смикнув вусами і заборпав здобич у землю. Він хотів показати цим кицюням, що вміє кіт Клану, загартований вояцьким правильником.

За кілька хвостів від нього біля кущів порпався дрізд. Вогнезір почав підкрадатися до нього. «Зореклане, не дай йому цього разу втекти!» Напруживши м'язи, кіт відштовхнувся задніми лапами і приземлився прямо на птаха, який ось-ось збирався злетіти.

— Дякую, Зореклане! — вигукнув Вогнезір, а тоді поніс улов до миші.

Не встиг він заборпати дрозда, як почув неподалік запах білки — вона бігла крізь траву до дерева, що стояло за кілька лисячих хвостів. Вогнезір ринув із кущів і перестрів білку біля самого підніжжя дерева, де вбив її швидким укусом за горло.

Повертаючись до заростів, він кинув погляд на куш ялівцю — його гілки несамовито тряслися.

— Я знаю, що ви там, — нявкнув Вогнезір. — Хочете вийти і спробувати самі?

Якусь мить панувала тиша. Тоді з кущів висунулася Вишенька, а одразу за нею й Борис.

— Я ж казала, що він тебе почує! — кинула кицька через плече.

— Я чув вас обох, — сказав Вогнезір. — Ви там у кушах бушували, як пара лисиць. Я взагалі здивований, що ви ще не всю здобич розлякали. Ходімо, — вже дружелюбніше додав він. — Я покажу вам, що робити.

Вишенька глянула на свого брата, а тоді підбігла до Вогнезора з високо піднятим хвостом.

— Ти справді можеш навчити нас так полювати?

Борис підійшов повільніше.

— Чому ти поховав мишу і дрозда? — спитав він. — Ти не хочеш їх їсти?

Вогнезір поклав білку на землю.

— Хочу, — пояснив він, — але не зараз. Ми ховаємо здобич, щоб приховати запах і щоб інші хижаки не знайшли її, перш ніж ми будемо готові віднести її до табору.

— Але який сенс кудись нести здобич? — не вгавала Вишенька. — Чому не з'їсти її одразу на місці й позбавити себе проблем?

Вогнезір пригадав один зі своїх перших уроків, коли ще був новакom: спершу потрібно нагодувати Клан. Він тоді тільки-но полишив життя кицюні і, мабуть, не надто відрізнявся від цих двох.

— Коти Клану не полюють лише для себе, — пояснив Вогнезір. — Вони несуть здобич у табір, щоб нагодувати старійшин і королев із малими кошенятами, а також інших котів, які нездатні полювати. Це дуже важлива частина вояцького правильника.

Вишенька з Борисом знову перезирнулися. Вони виглядали дуже здивованими. Вогнезір гадав, чи кицюні взагалі зрозуміли, що він їм сказав.

— Гаразд, давайте почнемо, — нявкнув він. — Вишенько, які ти відчуваєш запахи?

Вишенька засміялася.

— Твій і Бориса!

— Окрім мене і Бориса, — зітхнув Вогнезір. — Яку здобич?

Обоє котів стали і втягнули повітря нюховими залозами. Принаймні вони намагалися зосередитися. Вогнезір підняв білку і поніс до решти улову, так щоб її запах не відволікав Бориса і Вишеньку від пошуку здобичі.

Коли він повернувся, Борис підбіг до нього із триумфальним блиском в очах.

— Мишу! Я почув мишу.

— Молодець, — нявкнув Вогнезір. — Але надовго вона тут не затримається, якщо ти будеш так гупати. Миша може відчувати твої кроки по землі ще до того, як почує тебе чи твій запах. Пам'ятаєш, як я підкрадався до тієї миші, яку впіймав?

— Я пам'ятаю! — похвалилася Вишенька. Вона припала у мисливську стійку і поплазувала вперед, але раптом зупинилась і чихнула: низька трава залоскотала її носа.

— От лайно! — кинула кицька.

— Це було зовсім непогано, — сказав їй Вогнезір. Стійка була недосконалою, і Вишеньці доведеться навчитися ступати значно тихіше, якщо вона сподівається впіймати мишу, але як на першу спробу це багатообіцяюче. — Борисе, спробуй ти.

Юний смугань не мав того запалу, як його сестра, і через свою вагу не міг ступати так легко, але старався з усіх сил.

— Отак, — Вогнезір почав крастися, і двоє кицюнь повторювали його рухи напрочуд зосереджено.

Тоді він помітив мишу за кущем висохлої папороті й показав на неї хвостом. Смикнувши вухами, Вогнезір натякнув, щоб Вишенька спробувала її впіймати.

Її очі захоплено заблистіли. Майже не дихаючи і намагаючись правильно рухатись, вона підкрадалася все ближче, та, зосередивши погляд на миші, не помітила кількох пагонів папороті, що стирчали попереду. Вишенька зачепила їх, і тінь впала на мишу. За мить здобичі вже не було.

Вишенька сіла і роздратовано замахала хвостом.

— Я ніколи не зможу це зробити! — похнюпилася вона.

— Зможеш, — запевнив її Вогнезір, а Борис погладив хвостом по плечах. — Тобі просто не пощастило через папороть.

Він роззирнувся і знову покуштував повітря. Вогнезір хотів, щоб до кінця уроку принаймні один із них упіймав щось. Раптом він помітив білку на найнижчій гілці поближного дерева.

— Як щодо цього? — запропонував Вогнезір, гадаючи, чи вдасться знову побачити дивовижний стрибок Вишеньки. — Зможете упіймати?

— Я зможу! — вибігла наперед Вишенька, а за нею й Борис. Наблизившись до дерева, вона стрибнула з простягнутими лапами і вколола одним кігтем білку за хвіст. Та впала на землю, де на неї стрибнув Борис і прикінчив укусом в горло. Вишенька стояла здивована, наче не могла повірити, що вони і справді щось упіймали.

— Молодці! — вигукнув Вогнезір. — Чудово спрацьовано! Ви обоє вмієте так стрибати?

— Звісно, — Борис пошарпав лапою по землі. — Інші коти кажуть, що ми хизуємося, але ми просто завжди так уміли.

— Що ж, це чудовий навик, — нявкнув Вогнезір. — І якщо він є у вас обох, то це означає, що ваші предки теж уміли так стрибати. Якби вони вас зараз побачили, то дуже б вами пишалися.

Борис виглядав спантеличено.

— Так, але ж вони нас зараз не можуть бачити, правда?

Вогнезір замислився, чи варто було зараз розповідати юним котам про Небесний Клан, але вирішив, що для цього ще зарано.

— Можете з'їсти білку, якщо хочете, — сказав він, переводячи тему. — У вас немає голодного Клану, який треба годувати.

— Пахне смачно, — нявкнув Борис. — Ти будеш?

Вогнезір відчув, як від теплого запаху здобичі рот наповнюється слиною. Його живіт забуркотів від голоду після довгого дня з Небом, та він не міг прийняти улову іншого кота. До того ж він мав власну здобич, якою збирався поділитися з Піскоштормою після повернення до печери.

— Ні, дякую, — відповів Вогнезір. — Поділіться з Вишенькою.

Коти непевно презирнулися.

— Справа в тому, — почала Вишенька, — що наші домашні турбуються, якщо ми не їмо їхню їжу. І якщо ми зараз понапихаємося білкою, то... ну...

— Вони дадуть нам менше наступного разу! — схвильовано нявкнув Борис.

Вогнезір, який встиг побачити, як коти гинуть з голоду через брак здобичі, не надто поділяв їхні

турботи. Але хтось мусив з'їсти білку. Якщо її залишити лежати тут, вона лише привабить лисиць.

— Знаєш, що? — сказала Вишенька. — Вона так гарно пахне, що мені байдуже! Ми завжди зможемо упіймати ще одну, якщо вдома нас не нагодують.

Кицька схилилася над білкою й почала вгризатися в неї зубами. За мить Борис уже приєднався до сестри, жадібно заковтуючи цілі шматки м'яса. Не виказуючи вдоволення, Вогнезір попрощався з ними і пішов по власну здобич.

Сонце тим часом котилося до обрію, і, коли він повернувся до табору Небесного Клану, печери вже накрила тінь. Піскошторма сиділа біля входу до вояцького гроту і вдивлялася в долину.

— Ти гарно полюював, — сказала вона, коли Вогнезір поклав здобич біля її лап.

— Так, а ще знову натрапив на тих двох кицюнь.

Він розповів їй про урок полювання і про те, як Вишенька з Борисом упіймали білку. Вогнезір нічого не сказав про дивне відчуття того, як за ним хтось стежив, перш ніж з'явилися кицюні. Можливо, він це просто надумав, тож не хотів, щоб Піскошторма хвилювалася марно.

— У них є всі шанси стати добрими вояками, — нявкнула вона, коли Вогнезір закінчив розповідати. — Ти питав їх, чи вони б не хотіли приєднатися до Небесного Клану?

— Ні...

— Чому? — Піскошторма смикнула кінчиком хвоста. — Тобі треба звідкись почати.

— Я ще не вирішив, чи взагалі хочу починати.
Вона нахилила голову в один бік.

— То ти збираєшся підвести Небо?

Вогнезір не знайшов відповіді. Він досі вірив, що вже пізно відбудовувати втрачений Клан, але водночас його заповонило почуття провини на згадці про біль, який переживе через це Небо.

— Я думаю, що ми мусимо спробувати — продовжила Піскошторма. — Але ми не зможемо залишитися тут назавжди. У нас є власний Клан, якому ми теж потрібні, отже, нам треба почати збирати залишки Небесного Клану якнайшвидше.

Вона так добре знала Вогнезора і могла одразу вловити причину його сумнівів. Як він міг поєднати обов'язки перед власним Кланом і те завдання, яке на нього поклав Небо? Яку стежину він повинен обрати, якщо хоче залишатися вірним вояцькому правильнику?

— Вишенька та Борис мають силу волі, — почав Вогнезір. — Якщо вони житимуть за вояцьким правильником, то муситимуть добровільно змінитися. Поки що вони не бачать нічого поганого у своєму способі життя. Вояцький правильник повинен бути їхнім свідомим вибором.

Піскошторма підозріливо глянула на нього, наче знала, що Вогнезір виправдовується. Та він і сам уже не був певен.

— Поїж, — нявкнув Вогнезір і підштовхнув білку ближче до Піскошторми. — Я подумаю про те, що сказав Небо. Може, зранку щось проясниться.

«О Зореклане, вкажи мені шлях! Покажи мені, як допомогти цьому Кланові!»



Розділ 22

— Вогнезоре! Вогнезоре!

Вогнезір розплющив очі й побачив темні обриси двох котів на вході до печери.

— Святий Зореклане, що сталося? — пробурмотів він, спинаючись на лапи.

Коли двоє котів підбігли ближче, йому вдалося їх розпізнати: то були Вишенька і Борис, їхні вуха були нагострені, а очі блистіли.

— Ми хочемо ще один урок полювання! — оголосила Вишенька.

— Будь ласка, — додав Борис, легенько підштовхнувши сестру.

Піскошторма заворушилася й розплющила очі у дві вузьенькі зелені шпаринки. Вона широко позіхнула.

— Я думала, всі киці сплять до сонцепіку, — пробурмотіла воячка, виповзаючи зі свого кубла і обтрушуючись.

— Іноді так, — нявкнув Борис. — Але вчора було так цікаво і...

— І весело! — перебила Вишенька. — Ти ж візьмеш нас із собою сьогодні?

Їхній ентузіазм приємно здивував Вогнезора. Раптом він відчув приплив ностальгії. Ці двоє цілком могли би бути новачками Громого Клану, яких починали брати на мисливські патрулі.

— Ми можемо взяти по одному, — запропонувала Піскошторма і ще раз позіхнула. — Але треба буде розділитися. Забагато котів можуть розлякати всю здобич.

— Це правда, — погодився Вогнезір. — Особливо тут, де майже немає укриття. Тоді ти візьми Бориса, а я — Вишеньку.

Юна плямиста кицька аж підстрибнула від захвату.

— Ми точно зловимо більше, ніж ви! — задиралася вона до брата.

Піскошторма з Борисом вийшли з печери й пішли тією стежкою, що вела до кущів на верхівці скелі. Вогнезір повів Вишеньку в інший бік, униз до річки. Сонце вже вийшло, і небо було всипане дрібними білими хмарками. Сонячні зайчики мерехтіли на поверхні води, але день був прохолодний. Свіжий вітерець скуйовдив Вогнезорове хутро.

— Ми йдемо туди, де вчора полювали? — захоплено спитала Вишенька.

Вогнезір спинився на півдорозі. Внизу було досить багато здобичі, але він не міг забути те відчуття холодної загрози, яке налякало його напередодні. І хоча Вогнезір знав, що лише через це не варто відмовлятися від хорошого мисливського угіддя, все ж йому не надто хотілося зустрітися з тими невидимими пильними очима.

— Ні, — вирішив він. — Ми сьогодні підемо вгору.

Якусь мить Вишенька виглядала так, ніби збиралася засперечатися, але тоді вирішила облишити це. Вогнезір рушив поміж розкиданого каміння, де річка витікала на світло. Зістрибнувши на землю, він ступив однією лапою на гострий уламок каменя. Біль пронизав, наче кігтем. Розлючено зашипівши, Вогнезір почав зализувати рану. Крові не було, але лапа напухла, так що йому довелося кульгати.

Вишенька побігла наперед, та, коли усвідомила, що Вогнезора за нею нема, повернулась назад.

— Що таке?

Вогнезір подивився на неї.

— У тебе не болять лапи?

Вишенька похитала головою і підняла одну лапу, щоб йому показати. Її подушечки були грубіші, ніж його, вкриті жорсткою сірою шкірою, придатною для ходіння по камінню. Вогнезір сумно показав їй свої подушечки — його ніжна чорна шкірка була подряпана й натерта.

Вишенька здивовано глянула на нього.

— Я ніколи не думала, що в котів бувають такі подушечки!

— Згадай, що я не звідси, — сказав Вогнезір. — Я звик ходити по м'якій лісовій долівці.

Він раптом подумав, чи була це нагода розповісти Вишеньці про її предків. Їй потрібно все знати, якщо вона коли-небудь захоче стати воячкою Небесного Клану. Вогнезір глибоко вдихнув.

— Пам'ятаєш, я розповідав, як ви успадкували свою здатність стрибати від своїх предків? Ну,

твої сильні й міцні лапи — теж від них. Твої предки змогли тут оселитися, тому що в них була відповідна будова тіла і потрібні навички.

Юна плямиста кицька здивовано глипнула на нього.

— Справді? Ти не просто байки розказуєш?

— Ні, це правда.

— Звідки ти так багато знаєш про моїх предків?

Вогнезір махнув хвостом і повів Вишеньку на затінений моріжок під низьким терновим деревцем біля підніжжя скелі. Коли вони всілися поруч, він розповів їй про ліс, звідки прийшов, і як там жили чотири Клани котів.

— Колись у ньому було п'ять Кланів, але п'ятий Клан — Небесний — мусив піти. Коти прийшли сюди й оселилися в печерах, але потім розбіглися. Тепер більше немає Небесного Клану, але деякі коти — як ви з Борисом, наприклад — походять від цього давнього Клану.

Вишенька захоплено смикнула вусами.

— Ого!

— Дивися, — Вогнезір вказав хвостом на печери у скелі та на кам'янисті стежки, що їх з'єднували. — Це був табір Небесного Клану. Вояки жили у тій печері, де спимо ми з Піскоштормою. Та печера, що затулена великою каменюкою, була яслами...

— Так, я бачу, що тут вистачає місця для багатьох котів, — перебила Вишенька. — Але чому ти це мені розповідаєш?

— Тому що Небо вірить...

Плямиста кицька спантеличено закліпала.

— Небо? Хто такий Небо?

— Той кіт, якого ви звете Мунею, — нявкнув Вогнезір. — Так, той, з яким ви так негарно поводитися. Він — останній вояк Небесного Клану, а ще він твій родич.

Вишенька нашорошила хутро, а її очі поширилися ще більше.

— Родич? Але ж ми з Борисом кицюні!

— Ви і Небо походите від котів Небесного Клану. І ось тому я сюди прийшов — щоб знайти розпорошений Клан і відновити його.

— Почавши з мене і Бориса? — здивовано пискнула Вишенька.

Вогнезір ледь стримався, щоб не замуркотіти від вдовolenня.

— Ви самі повинні для себе це вирішити, — відповів він. — Я покажу вам, що таке життя Клану і вояцький правильник, а тоді вам доведеться обрати.

Якийсь час Вишенька сиділа мовчки. Кицька перевела погляд на скелю з печерами. Вогнезір гадав, чи намагається вона уявити, як було б жити там із цілим Кланом котів. І він зрозумів, що якимось несвідомо, навіть не приймаючи рішення, вона погодилася залишитися.

Вогнезір і Вишенька повернулися до вояцького гроту у сонцепік, несучи повні роти здобичі. Долина вигрівалася на сонці, наче величезна руда тварина. Вогнезір кривився щоразу, як ставав лапою на розпечений камінь, а Вишенька собі бігла вперед, наче нічого й не помічала.

Піскошторма з Борисом уже повернулися. Вони сиділи біля невеликої купки свіжини. Борис обідав горобцем.

Вишенька подріботіла через печеру і скинула свою здобич на купу.

— Борисе, вгадай що! Ми зовсім не кицяні! Ми з Небесного Клану! Небесні коти прийшли з того лісу, де живуть Вогнезір із Піскоштормою, з долини річки, і поселилися тут. Вони...

— Піскошторма мені теж розказала, — перебив Борис. Його бурштинові очі захоплено горіли. — Вона каже, що ми зможемо бути вояками Небесного Клану, якщо захочемо.

— Ви б могли стати гарними вояками, — докинула Піскошторма, схвально глянувши на смугастого кота. — Борис сьогодні полював просто чудово.

— Вишенька теж, — Вогнезір повів вухами, вказуючи на кагат свіжини. — Ну ж бо, пригощайся.

Вишенька взяла мишу і почала з апетитом її гризти. Обоє, здавалося, геть забули про свої переживання стосовно Двоножачої їжі.

— Це так смачно! — Борис розправився зі своїм горобцем і лапою провів по вусах. — Можна нам завтра знову прийти?

— Звісно, — відповіла Піскошторма. — Вам доведеться прийти, якщо хочете дізнатися про вояцький правильник.

— Ми хочемо! — з ентузіазмом нявкнула Вишенька.

— Чекайте хвилинку, — Вогнезір перейшов через печеру і сів перед двома кицянями. — Ви ж

розумієте, що вояцький правильник означає не лише веселощі? Це спосіб життя. Ви не зможете жити зі своїми домашніми і забігати в долину, коли заманеться. Якщо хочете стати вояками, це буде вашим домом.

— Залишити домашніх? — Борис підвів погляд, його очі були великі й серйозні. — Не знаю... вони добрі й годують нас, і вони будуть хвилюватися, якщо ми підемо геть.

— Але якщо ми насправді коти Небесного Клану, то мусимо тут жити, — заперечила Вишенька. Вона легенько підштовхнула брата. — Та ну! Ти не хочеш залишатися надворі, скільки завгодно, навіть коли темно? Невже тобі б не хотілося їсти мишей і білок замість тої дурної кицюнячої їжі?

Вогнезір презирнувся з Піскоштурмою. Вишенька ще не розуміла, що насправді означало бути вояком. Коли прийде гололист, здобичі поменшає, а на землі лежатиме сніг, її думки можуть зазнати певних змін.

— Ви не мусите вирішувати вже, — сказав Вогнезір. Він відчував, що слід попередити юну кицьку, хоч і зовсім не хотів позбавляти її ентузіазму. — Жити за вояцьким правильником може бути важко.

— Але ти сказав, що у нас підхожа будова тіла, — Вишенька ще раз підштовхнула брата, так що він мало не перекинувся. — Борисе, ти ж знаєш, що хочеш цього.

— Напевно... — Борис ще обдумував це. Тоді раптом підвівся з рішучим виглядом. — Що ж, я спробую.

— І я! — підскочила Вишенька, проковтнувши останній шматочок своєї здобичі. — Ходімо, Борисе. Можемо попрактикуватися у скраданні в нашому саду.

Обоє юних котів побігли до виходу. Вишенька на мить повернулася, щоб нявкнути:

— Дякую! Бувайте! — і знову зникла.

Зелені очі Піскошторми захоплено блистіли.

— Здається, ми знайшли перших двох новаків.

Вони з Вогнезором вирішили поспати, щоб перечекати спеку. Коли тіні почали згущуватися, коти вирушили на подальші дослідження долини.

— Небо показав нам нижні кордони території, — нявкнув Вогнезір, — але так і не сказав, доки вона простягається з цього боку.

— Можемо його спитати.

Вогнезір глянув на інший бік долини. Вони саме проминали величезний кругляк, за яким між корінням тернового деревця ховалася крута стежка до Небового кубла. Навколо не було і сліду старого кота, а Вогнезір не хотів іти його шукати. Він чекав, доки з'явиться більше новин, ніж про двох потенційних новаків, щоби знову поговорити з Небом.

— Ходімо глянемо, що вдасться знайти самим, — нявкнув Вогнезір.

Долина доверху звужувалася так, що доводилося мало не перестрибувати з одного берега на інший. Небо над їхніми головами було ще ясне, але між навислих скель долиналио небагато світла. Долівка була суха й піщаниста, а повітря — засто-
яне.

Раптом Піскошторма спинилася.

— Лисиця!

У ту ж мить запах долинув і до Вогнезора, і він почув протяжне гарчання з тіней попереду. За ним пролунало шипіння kota.

— Ходи!

Вогнезір мало не полетів над землею, забувши про свої зболені лапи.

Піскошторма побігла за ним. За наступним закрутом долини вони побачили лисицю. Вона стояла, напруживши ноги і виширивши гострі ікла. Вогнезір припустив, що лисиця довго голодувала: її ребра просвічувалися крізь тонку потріпану шерсть.

Перед лисицею стояла світло-коричнева кішка. Її хутро вороже настовбурчилося, але в очах горів страх. За нею був насип піщанистого каміння, оброслий терном. Вогнезір помітив темну ущелину в камінні й почув нажаханий нявкіт.

— Вона захищає своїх кошенят! — вигукнула Піскошторма.

Вогнезір гучно скрикнув і кинувся на лисицю. Та повернулася до нього та спрямувала щелепи на його горло. Піскошторма наскочила ззаду і вчепилася в неї кігтями, лисиця різко крутнулася і вдарила руду воячку лапою. Вогнезір розлютовано накинувся на її плече, шматуючи кігтями й намагаючись уп'ястися зубами в шию.

Хоча лисиця й голодувала, билася вона люто — можливо, якраз через голод. Вона крутила головою з боку в бік і припала до землі, намагаючись придавити собою Вогнезора. Він

втиснувся мордою в її хутро, її запах був такий гарячий і міцний, що він ледве дихав. Вогнезір відчув гострі кігті на своєму животі. Одним потужним ривком йому вдалося вивільнитися, і він підвівся. Кров із його рани цабеніла на пісок, кіт ледве стояв на ногах.

Піскошторма напала знову різким ударом і, перш ніж лисиця змогла відповісти, відскочила вбік, щоб відвести її подалі від кошенят. Коричнева кішка досі стояла біля входу до кубла, охороняючи своє потомство. Лисиця люто загарчала і, ринувши вперед, схопила Піскошторму за задню ногу. Воячка зболено скрикнула. Вогнезір побіг до них, але від болю його зір затуманився, і він лише безпорадно дряпав лисицю кігтями, не маючи сили завдати удару.

«Зореклане, допоможи!»

Раптом з долини прозвучав чийсь вигук, і в битву ринув ще один вояк. Це був темнорудий кіт, який полював у кущах нижче за течією.

Люто зашипівши, бродяга заскочив на каміння над входом до кубла. Він постояв там кілька митей, приміряючись, а тоді скочив прямо лисиці на голову.

Звір скрикнув від болю й відпустив Піскошторму. Та підвелася і на трьох лапах знову кинулася в бій, прооравши глибоку рану в боці лисиці. Тим часом у голові Вогнезора роз'яснилося. Він укусив лисицю за хвоста і почув її писк.

Бродяга тримався за її голову, всіма лапами міцно вчепившись у хутро. Із подряпин сочилася кров і заливала лисиці очі. Раптом вона обм'якла і піддалася. Рудий кіт зіскочив униз, Вогнезір вос-

танне вдарив лисицю в стегно, і вона зашкутильгала кудись геть.

Важко відсапуючись, троє котів презирнулись.

— Дякую, — сказав Вогнезір. — Не знаю, як би все обернулось, якби ти не з'явився.

— Не дякуй, — кіт примружив очі. — Я люблю лисиць не більше за вас. Виглядаєте трохи пошарпано, — додав він, переводячи погляд то на Вогнезора, то на Піскошторму.

Руда воячка зігнула ушкоджену лапу й поклала її на землю.

— Нічого страшного.

Вогнезір оглянув свою рану на животі й кілька разів лизнув закривавлене хутро. На його полегшення, подряпина була неглибока, а кровотеча вже спинилася.

— З нами все буде гаразд, — нявкнув він. — Нам потрібна добра бійка, щоб ожитися.

Вогнезір здивувався, зрозумівши, що це насправді так. Останні кілька днів вони з Піскоштормою тільки те й робили, що вилежувалися у вояцькому гроті та час від часу полювали. Зараз він почувався значно краще — як справжній вояк Клану.

— Ви такі хоробрі! Дякую вам! Ви врятували моїх кошенят.

Вогнезір розвернувся й побачив світло-коричневу кішку, що вела до них трьох малих кошенят, обережно обгорнувши їх хвостом: чорного та рудого котиків і дрібненьку білу кішечку.

— Мене звуть Команиця, — відрекомендувалася кішка, — а це Камінець, Скок і Ляля.

Піскошторма схилила голову.

— Мене звуть Піскошторма, а це Вогнезір.

Вогнезір повернувся до бродяги, чекаючи, доки він назветься. Та натомість зустрів викличний погляд зелених очей, що світилися розумом.

— Імена — це добре, — нявкнув рудий кіт, — але хто ви? Що ви тут робите і на скільки збираєтеся залишитися?

Це застало Вогнезора зненацька. Запитання і владний тон нагадали йому те, як він би міг говорити, якби на територію Громового Клану зайшли бродяги.

— Я бачив тебе в долині, — почав Вогнезір.

— А я бачив тебе, — прищулив вуха рудий кіт. — Ти полював із тими двома пришелепуватими. Чому ти з ними носишся?

— Вишенька з Борисом нормальні, — нявкнула Піскошторма.

— Яка різниця, чому вони тут? — вклинилася в розмову Команиця. — Та лисиця з'їла б моїх кошенят, якби вони не прийшли!

— Я ж був там, чи не так? — прогарчав рудий кіт. Він випустив свої величезні кігті та вп'явся у піщанистий ґрунт. — Я можу прогнати яку завгодно лисицю. — Бродяга знову зосередив погляд на Вогнезорів. — То ви чий будете?

— Ви ж іще не підете, правда? — благально запитала Команиця, стурбовано поглядаючи вбік. — Лисиця може повернутися.

— Ми ще залишимося трохи, — пообіцяла Піскошторма.

Команиця лягла біля входу до кубла, а троє кошенят вмостилися біля неї і почали ссати молоко. Решта котів повсідалися навколо коричневої

кицьки. Вогнезір із Піскоштормою зализували свої рани і тим часом розповідали рудому бродязі про Небесний Клан.

— Я бачив того старого кілька разів, — нявкнув кіт, коли Вогнезір згадав про Небо. — Але ніколи з ним не говорив. Він виглядає трохи божевільним.

— Він не божевільний. Він знає про втрачений Клан більше за всіх, — Вогнезір переповів йому історію Неба. — Клан жив тут багато повень тому в печерах біля насипу, з-під якого витікає річка. Нікого з них тепер немає, але Небо вірить, що я зможу знайти їхніх нащадків і відновити Клан.

Вогнезір раптом усвідомив, наскільки подурному це звучало.

— Я знаю, що це складний вибір для будького... — продовжив він.

— Не для мене, — Команиця підвела погляд і нашорошила вуха. — Я би в цю ж мить погодилася жити у твоєму Клані. Батько моїх кошенят пішов геть, коли вони ще не народилися, а мені важко виховувати їх самій, — вона міцніше обгорнула малюків хвостом. Вони вже закінчили їсти і зараз спали, скрутившись триколірним теплим клубочком. — Що, як та лисиця повернеться, коли ви підете?

— Я можу про тебе подбати, — нагадав їй бродяга. — Я ж сьогодні вчасно прийшов, чи як?

— Але ти рідко заходиш так далеко, — відказала Команиця. — І скільки разів до цього ми з тобою говорили? — ігноруючи його роздратоване шипіння, вона повернулася до Вогнезора. —

Я хочу приєднатися до нового Клану. Ми всі підемо з тобою до печер сьогодні.

Вогнезір відчув, як у нього в лапах залоскотало. Королева з трьома кошенятами була цінним доповненням до будь-якого Клану.

— То це чудово. Ми вже можемо вирушити. А як щодо тебе? — додав він, глянувши на рудого кота. — Ти теж до нас приєднаєшся?

— Я можу й сам впоратися, дякую.

Вогнезір почувався розчарованим. Цей шляхетний, сильний і розумний кіт міг би стати добрим вояком.

— Взагалі-то, — продовжив бродяга, перш ніж Вогнезір встиг вигадати аргументи для його переконання, — мені до вподоби думка навчати котів самозахисту. І ще мені сподобалися ті прийоми, якими ви билися проти лисиці.

— То ходімо з нами, і ми тебе навчимо, — запропонував Вогнезір.

Рудий бродяга закліпав очима.

— Ви справді можете навчити мене всього, що знаєте? — Він звучав так, наче не міг повірити, що коти готові поділитися своїми секретами і тим самим зробити себе значно вразливішими.

— Звісно, — нявкнув Вогнезір. — Товариші у Клані не б'ються одне з одним, окрім як на тренуваннях.

— Це може бути хороший спосіб життя, — нявкнув бродяга.

— То ти підеш? — спитала Піскошторма.

Кіт завагався, а тоді кивнув.

— Спробую. Але я не обіцяю залишитися назавжди.

— Ми не просимо тебе вирішувати зараз, — нявкнув Вогнезір. — Можеш просто приходити до печер і дізнаватися більше про те, що означає жити в Клані.

— І скажи, будь ласка, як тебе звати, — додала Піскошторма.

Рудий кіт кілька секунд мовчки вдивлявся кудись вдалину.

— Коли кіт живе сам, йому непотрібне ім'я, але тепер... Колись давно, здається, мати називала мене Шрамом.

Щербатий місяць висів над долиною, осяваючи блідим світлом Небесний Камінь. Вогнезір перескочив через ущелину і зупинився почекаати на Піскошторму.

— Ну? — спитав він, коли подруга приземлилася поруч. — Що думаєш? Уже є зародки нового Клану?

Піскошторма сіла й кілька разів лизнула хутро на грудях.

— Це вже початок, — нявкнула вона, — але перед нами ще дуже довгий шлях.

— Я знаю, — відповів Вогнезір. — Я боюся, що Шрам вирішить не залишатися. Він не захотів сьогодні спати з нами у вояцькому гроті. Він досі мислить як бродяга.

— Дай йому час. От мене турбує те, — продовжила Піскошторма, провівши лапою над вухом, — що Команиця хоче, аби про неї весь час піклувалися. Я намагалася сказати, що їй з кошенятами буде зручно в яслах, навіть запропонувала

назбирати моху й папороті, але чи вона послухала? Команиця наполягає на тому, щоб спати у вояцькому кублі — на випадок, якщо прийде лисиця.

— Їй також потрібен час, — заспокоїв подругу Вогнезір, поклавши на плече кінчик хвоста. — Вона сьогодні пережила важкий день. Скоро Команиця навчиться кільком прийомам самозахисту і тоді зрозуміє, що може сама подбати про кошенят.

— Сподіваюся, ти маєш рацію, — нявкнула Піскошторма.

Вогнезір почув звуки кроків на стежці, що вела до Небесного Каменя. Він глянув униз, очікуючи побачити Шрама, але, на його здивування, то був Небо.

— Що він тут робить? — промурмотів Вогнезір до Піскошторми. — Місяць же не повний.

У місячному сяйві сіре хутро старого kota переливалося сріблом. Він ішов, гордо піднісши голову, як справжній вояк Небесного Клану. Наблизившись до Небесного Каменя, Небо без вагань перескочив через розщелину та приземлився на гладенькій долівці.

— Вітаємо, — Вогнезір із Піскоштормою схилили голови.

Старий кіт відповів кивком.

— Я побачив, що сьогодні прийшло більше котів.

— Так і є, — Вогнезір сподівався, що Небо буде більш задоволений, але в очах старого kota виднілася тривога. — Я думаю, що ми вже на шляху до відбудови Клану.

Небо у відповідь тихо загарчав:

— Той рудий волоцюга роздере вам горлянки водномить. А щодо тих кицунь... Я не знаю, чому ви гаєте на них свій час.

— Із кицунями все гаразд, — нявкнула Піскошторма. — Вони ще юні й мають багато чого навчитися. Вишенька і Борис — справжні коти Небесного Клану! Ви бачили, як високо вони вміють стрибати?

Небо лише форкнув.

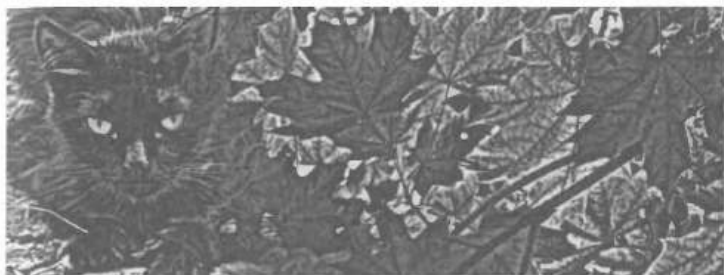
— А Шрам — так звать рудого волоцюгу, — продовжив Вогнезір, — добрий боєць, і коли вивчить вояцький правильник, стане чудовим членом Клану.

На його полегшення, старий кивнув.

— Може, ви маєте рацію, — неохоче нявкнув він. — Принаймні ти дотримався обіцянки.

Небо підвів голову і глянув на мерехтливу Срібносмугу над ними. Простеживши за його поглядом, Вогнезір задумався, чи спостерігає за ним предок Небесного Клану. «Ти також задоволений? — спитав Вогнезір. — Це те, чого ти хотів від мене?»

Та відповіді не було, лише зорі мерехтіли своїм вічним далеким сяйвом.



Розділ 23

— Коти, які живуть у Клані, виряджають мисливські патрулі по кілька разів на день, — пояснював Вогнезір, спинившись біля ряду плотів Двоногів. — І двічі виходять патрулі кордонів: один досвітній і один призахідний.

— То ми, значить, досвітній патруль? — спитав Борис.

— Мишомізкий! — Вишенька штурхнула його лапою. — Небесний Клан ще не має кордонів. Ми — мисливці, правда, Вогнезоре?

— Так, правда, — нявкнув той. — Та скоро у нас будуть кордони, коли я краще ознайомлюся з територією і дізнаюся, скільки котів тут житиме. А тим часом це перший справжній мисливський патруль Небесного Клану.

Вишенька радісно підстрибнула.

— Чудово! Але ми небагато наловили, — додала вона розчаровано. — Я щось взагалі не чую жодного запаху.

— Це тому що сьогодні волого, — сказав їй Вогнезір. — Навіть досвідченим мисливцям через це важко.

Туман залив долину й розтягнувся пустирем на верхівці скелі аж до угіддя Двоногів. Сонячне світло у мряці було молочно-біле. Кожна травинка схилилася під вагою крапель, і роса осідала на хутрі котів.

— Але це не виправдання, щоб так ризикувати, — Шрам поглянув на них. Він випорпував здобич, яку коти наловили раніше. — Я вам повірити не можу. Ви застрибнули в той сад, навіть не подивившись.

— Пробач, — пробурмотіла Вишенька, тим часом як Борис місив передніми лапами землю.

— Пробач? — гаркнув бродяга. — Ви ж мало не приземлилися на того собаку. Якби Вогнезір його не відволік, він би вас уже доїдав. А ще ви втратили білку.

Борис зітхнув.

— Вона була гарна і пухка.

Шрам закотив очі та продовжив викопувати здобич.

Вогнезір кинув на нього швидкий погляд. Минуло вже чотири дні, відколи Шрам із Команицею прийшли жити в печери, і мисливські здібності Шрама вже встигли виправдати себе, але він не мав жодного терпіння до двох кицюнь.

— Вони навчаться, — нявкнув Вогнезір, а для Вишеньки з Борисом додав: — Ви впоралися дуже добре.

— А можна нам переселитися до табору назавжди? — попросила Вишенька.

— Ще ні, — Вогнезір почував полегшення через те, що вона хотіла приєднатися до Клану, але не був певен, чи розуміє юна кицька, яке це

важливе рішення. — Ти хочеш покинути своїх домашніх?

Вишенька опустила хвоста і задумалась.

— Я люблю, коли мене гладять, люблю сидіти в них на колінах, гратися і тішити їх... але я також люблю полювати. Якби ж можна було і те, і те.

— Не можна, — нявкнув Борис. — Я ще переживаю, що вони будуть за нами сумувати. Якби ж ми могли просто сказати їм, що з нами все буде гаразд... — Він глибоко вдихнув. — Але якщо ми справді нащадки Небесного Клану, то наше місце — в долині.

Вогнезір глянув на нього.

— Думаю, вам ще знадобиться час, перш ніж ви приймете остаточне рішення.

Шрам мав рацію, коли висварив їх за те, що стрибнули у сад, хоч міг би бути і лагіднішим. Найбільша проблема кицюнь була в тому, що вони сліпо кидалися будь-куди. Та принаймні це означало, що вони хоробрі, а це цінна риса вояка.

— Скільки ще? — запитала Вишенька. — Ми вже зможемо скоро стати новаками?

Перш ніж Вогнезір встиг відповісти, озвався Шрам.

— Ми ще довго будемо тут стояти? Я хочу повернутися до печер, перш ніж розсіється туман. Я ще ніколи не мав діла із Двоногами і зараз не збираюся.

— Гарна думка, — нявкнув Вогнезір. Обриси гнізд Двоногів уже чіткіше проступали на тлі до-світнього неба, і він почув, як десь удалині прокинулася потвора. — Беріть свій улов і ходімо.

Він повів їх пустирем, тримаючи в зубах здобич і нагостривши вуха на випадок небезпеки. Настрій був оптимістичний. За Вогнезором ішов патруль, який ніс здобич до табору. Оце вперше, відколи покинув ліс, він почувався справді частиною Клану.

Поки вони повернулися до вояцького гроту, сонце вже випарувало більшість мрячки. Листя починало потрохи жовтіти, але в долині досі панувала спека зеленлисту.

Піскошторма піднімалася стежкою з долини. Її зелені очі блискали від роздратування, а кінчик хвоста посмикувався.

— Що трапилося? — спитав Вогнезір, поклавши свою здобич біля входу до печери.

Піскошторма підкликала його хвостом, і він підбіг до неї, подалі від Шрама і кицюнь.

— Це все Команиця, — промурмотіла вона, коли Вогнезір підійшов достатньо близько. — Я намагалася навчити її кільком прийомам. Вона сильна і здорова кішка, у неї не мало б виникнути з цим жодних проблем, але чи можу я переконати її, чому потрібно цього навчитися? «Ой, ви з Вогнезором такі гарні бійці, я знаю, що ви зможете про нас подбати», — Піскошторма зітхнула. — Команиця дуже хоче приєднатися до Небесного Клану, але лише заради захисту. Її не цікавить ні вояцький правильник, ні те, що вона може зробити для інших котів.

Вогнезір примружив очі.

— Цього може бути важко навчитися зараз, — нявкнув він. — Для королеви цілком нормально ставити безпеку кошенят понад усе. І Команиця, мабуть, дуже втомлена, сама виховуючи трьох малюків.

— Але вона могла би принаймні спробувати, — сказала Піскошторма. Руда воячка глянула вниз на долину, де Команиця вигрівалася на камені біля води, а поруч із нею гралися кошенята. — Скок, Камінець і Ляля намагалися повторити за мною рухи, які я показувала їхній мамі. Я думаю, що вони навчилися більше, ніж вона!

Вогнезір притулився до неї мордочкою.

— Усе вдасться. Принаймні у Команиці найкраща вчителька.

Піскошторма косо на нього глянула, але наче заспокоїлася.

— Ходімо до річки, — нявкнула вона. — Я би помочила лапи.

Вогнезорові подушечки також боліли, тому, йдучи слідом за Піскоштормою кам'янистою стежкою, він мріяв про прохолодний і вологий лісовий ґрунт під лапами. За кілька лисячих хвостів вище лунали радісні крики кошенят Команиці.

— Знаєш, вони вже майже готові стати новачками, — зауважив Вогнезір, коли разом із Піскоштормою зайшов на мілину.

— Кошенятам уже має бути майже по шість повень, — погодилася Піскошторма, примружившись від сонячних зайчиків, що бігали по воді. — Але ми не можемо зробити їх новачками, доки не знайдемо ще кількох виховників.

— Я питаю Шрама і Команицю, чи вони не знають ще якихось котів, — нявкнув Вогнезір.

Його перервали голоси, що гукали десь згори. Вишенька та Борис бігли схилом, граційно перестрибуючи ділянки скелі, де Вогнезорові з Піскоштормою доводилося обережно стежити за кожним кроком.

— Вогнезоре! — засапано гукнула Вишенька, зіскочивши на землю, і побігла прямо до нього. — У нас є ідея!

— Ти хотіла сказати, у мене є ідея, — нявкнув Борис, наздогнавши сестру.

Вишенька спробувала зіштовхнути його плечем у воду, але Борис пригнувся і заїхав їй лапою у вухо. Вишенька стрибнула на нього, і вони почали борюкатися на березі.

— Ви там коли закінчите, — перебила Піскошторма, — то, може, розкажете, яка ваша ідея?

Обоє котів присоромлено підвелися.

— Гадаю, новаки так не поводяться, — пробурмотіла Вишенька.

«Новаки весь час так і поводяться», — подумав Вогнезір.

— Я слухаю, — нявкнув він.

— Я подумав, що тобі слід зробити збори, — захоплено сказав Борис. — Ми можемо повідомити всім котам, які живуть поблизу, щоби прийшли, а ти розкажеш їм про новий Клан.

— Але ми не знаємо більше жодних котів, — зауважив Вогнезір.

— Ні, чекай, — нявкнула Піскошторма поперед Бориса. — Я думаю, що це гарна ідея. Зреш-

тою, ми шукаємо котів, які зможуть жити разом і співпрацювати. Якщо вони з'являться на збори, то, вважай, вони пройшли перше випробування.

— Я про це не думав, — Вогнезір вийшов із річки, обтрусив по черзі кожну лапу і сів на розігрітий камінь. — Добре, продовжуй. Де нам взяти цих котів?

— Ми їх знайдемо, — очі Вишеньки горіли. — Ми можемо передати повідомлення всім іншим кицуням. Якщо хочеш, то підемо зараз.

— У такий день вони точно всі надворі, — додав Борис.

Вогнезір презирнувся з Піскоштормою.

— Гаразд, — вирішив він. — Спробуємо. Але якщо ми хочемо, щоб ці коти прийшли на збори, вони мають побачити того, з ким говоритимуть. Я піду з вами.

Вогнезір заглянув у сад Двоногів крізь шелестливу завісу з листя. Він побачив небагато — лише смугу трави і кілька кущів яскравих квітів, але там був сильний котячий запах.

Вишенька з Борисом сиділи на гілці під ним.

— Агов, Оскар! — вигукнула Вишенька. — Ходи сюди! Ми хочемо з тобою поговорити.

За мить Вогнезір помітив м'язистого чорного кота, що біг через траву. Він заскочив на дерево одним величезним стрибком. «Кров Небесного Клану», — подумав Вогнезір, коли новоприбулий став на гілці біля Бориса та Вишеньки.

— Що сталося? — спитав Оскар. Помітивши Вогнезора, кіт смикнув вусами. — Хто він?

Вогнезір набрав повітря.

— Мене звати Вогнезір, — нявкнув він, вирішивши не збивати чорного кота з пантелику деталями про ліс і Громовий Клан. Це зараз було неважливо. — Ти чув коли-небудь про Небесний Клан? Котів, які колись жили в долині біля річки?

Оскар махнув хвостом.

— Ні. Ніколи про них не чув.

Вишенька з Борисом презирнулися. Плямиста кицька вже розкрила рота, щоби щось відповісти, але Вогнезір попросив її помовчати, смикнувши вухами.

— Але вони чули про тебе, — продовжив він, — і є деякі речі, які тобі слід про них знати. Ми проведемо збори в долині завтра ввечері, біля каміння, з-під якого витікає річка. Ти приймеш?

Оскар примружив ясні зелені очі. Він підніс одну лапу, випустив кігті й почав байдуже їх розглядати.

— Можливо. А можливо, ні.

Вогнезір роздратовано прикусив язика. Оскар був трохи чванькуватим, але водночас і сильним котом, який міг би стати корисним членом Клану.

— Я намагаюся відновити Небесний Клан і шукаю котів, які могли би долучитися до нього.

Оскар широко позіхнув.

— Чому б я цього хотів? — і, не чекаючи на відповідь, зіскочив із дерева і зник.

— Усе одно приходить! Подумаєш про це! — гукнув йому навздогін Вогнезір.

Вишенька настовбурчила хутро.

— Треба було подумати краще, перш ніж питати його! — нявкнула вона. — Він справжня тобі шпичка у хвості.

— То нічого, — відповів Вогнезір. — Нам треба поговорити з усіма котами, з якими зможемо.

— Тоді ходімо, — нетерпляче скочив на лапи Борис. — Думаю, далі слід поговорити з Гутчем.

— Так! — очі Вишеньки загорілися, і вона смачно облизалася. — Його Двоноги дають йому сметану!

Двоє кицюнь повели Вогнезора уздовж Оskarового саду до вузької алеї. Вогнезорове хутро настовбурчилося, коли він згадав, як загубився в угіддях Двоногів, шукаючи Піскошторму, але його поводитирі впевнено йшли вперед.

Раптом із-за рогу з'явилася інша кішка. Вона зупинилася і наїжачила хутро, але помітно заспокоїлася, коли Борис із Вишенькою підійшли ближче.

— Привіт, Белло, — привіталася Вишенька. — Ходи познайомишся з нашим новим другом.

Вогнезір підійшов до Белли — вродливої смугасто-білої кішки з теплими бурштиновими очима. Вона нагадала Вогнезору його сестру Принцесу, яка жила у гнізді Двоногів біля лісу. Ця кішка не виглядала як спадкоємиця Небесного Клану. У неї не було таких міцних задніх лап, як у Вишеньки з Борисом, а коли вона піднесла лапу, аби витерти ніс від пороху, Вогнезір побачив її м'які рожеві подушечки.

— Привіт, — ввічливо кивнула Белла. — Ти тут новенький. Де живуть твої домашні?

— У Вогнезора немає своїх Двоногів, — відповів Борис. — Він — кіт Клану.

Очі Белли блищали цікавістю, а коли Вогнезір коротко переповів їй свою історію, її вираз змінився зачудуванням.

— Ти ж прийдеш на збори, правда? — спитала її Вишенька, коли він договорив. — Жити у Клані буде чудово! Я покажу тобі, як ловити мишей.

Белла похитала головою.

— Я б навряд чи так змогла. Я б дуже сумувала за своїми домашніми, і вони б за мною сумували.

— Але... — почав Борис.

— Ні, — вже впевненіше повторила Белла. — Яюсь мене випадково замкнули в сусідньому сараї, і коли я повернулася, діти моїх Двоногів плакали. Я не хочу, щоб вони знову були такі засмучені, — вона ніжно притулилася мордочкою до Вишеньки. — Але я сподіваюся, що тобі сподобається жити в новому Клані, якщо ти справді цього хочеш.

— Дякую, Белло, — Вишенька виглядала незвично серйозною. — Ми будемо приходити до тебе в гості, обіцяю.

Вона дивилася вслід подрузі, яка віддалялася від них алеєю.

— Я сумуватиму за нею, — промурмотіла Вишенька. — Вона гарна подруга.

Борис лизнув її у вухо.

— Ходімо, треба знайти Гутча.

На протилежному кінці алеї Вишенька з Борисом зупинилися біля ще одного паркана. Одна дерев'яна штахетина була надламана, і внизу

залишалося достатньо місця, щоб там міг протиснутися кіт.

— Обережніше, — попередив Борис. — У Гутчевих Двоногів є ще пес. Він мав би бути замкнений, але пильуйте.

Вишенька вже пролізла крізь шпарину. Вогнезір насторожено подався за нею, а замикав ряд Борис.

З іншого боку паркана Вогнезір опинився у заростях ароматних кушів. За ними була смуга трави і стежка, викладена з невеличких гострих камінців, що вела навколо гнізда Двоногів.

— Агов, Гутче! — загукав Борис. — Ти там?

Вогнезір напружився, коли із гнізда пролунав гавкіт, але пес так і не з'явився. Натомість у великих дверях Двоногів прочинилися маленькі дверцята, і з них висунулася темна котяча голова. Помітивши Вишеньку та Бориса, кіт вийшов, перескочив через кам'яну стежку і побіг травою до затінку під кушами. Він був не настільки міцно збудований, як Оскар, але виглядав сильним, і коли Гутч перестрибнув стежку, Вогнезір помітив, що в нього були тверді подушечки — ознака Небесного Клану. Від нього сильно пахло кицюнською їжею.

— Привіт, — нявкнув він і дружелюбно смикнув вухом. — Мене звати Гутч, а тебе як?

І знову Вогнезір відрекомендувався і розповів історію Небесного Клану.

— Коти Небесного Клану могли жити в печерах, бо мали сильні задні лапи, щоб стрибати, і тверді подушечки, щоб ходити по камінню. Як

у Вишеньки та Бориса, — він відчув певне полегшення, коли Гутч підняв одну лапу і почав роздивлятися свої подушечки. — Ми хочемо провести збори, щоб поговорити про це.

Гутч виглядав заінтригованим.

— Я чув про диких котів, які жили на скелях, — сказав він. — Мені мама розповідала, але я думав, що то лише казки для кошенят.

— Ні, це все правда, — нявкнув Борис, а Вишенька захоплено додала:

— Ми будемо новаками Небесного Клану!

— Ти прийдеш на збори? — спитав Вогнезір. — Завтра ввечері, біля витоків річки.

— Звісно, — відповів Гутч.

Вогнезір схилив голову.

— Тоді зустрінемося там.

Гутч повів хвостом і вже розвернувся, щоб іти, але раптом озирнувся.

— Ви голодні?

Вишенька нашорошила вушка.

— Сметана? — з надією нявкнула вона й облизалась.

— Ціла миска.

— Хвилинку, — нявкнув Вогнезір, перш ніж Вишенька з Борисом встигли ступити хоч крок. — Ви можете або бути новаками Небесного Клану, або піти у гніздо Двоногів їсти сметану. Тільки одне.

— Але ж ми ще не новаки, — жваво відповіла Вишенька.

Вогнезора це трохи насмішило, та він не міг зараз дозволити їм, бо кицюні так ніколи й не збагнуть, що означає жити у Клані. Якщо Вишенька і Борис не будуть готові відмовитися від

комфорту Двоногів, отже, вони не будуть готові й до вояцького життя.

— Або Небесний Клан, або сметана, — нявкнув він. — Обирайте.

Вишенька з Борисом перезирнулися, а тоді Вишенька розчаровано зітхнула.

— Отже, Небесний Клан, — відповіла вона.

— Свіжина все одно смачніша, — нявкнув Борис. — Ходімо, нам ще треба багато з ким зустрітися.

І вони пірнули в кущі біля огорожі. Вогнезір затримався, щоби попрощатися з Гутчем, і побачив у його очах вдоволенний вираз. Це неабияк підбадьорило Вогнезора. Із цим котом можна працювати.

Вишенька з Борисом повели його назад на алею, а тоді до краю невеликого Громошляху за рогом. Вогнезір спинився біля огорожі, настовбурчивши хутро від смороду потвор. Одна з них сиділа за кілька лисячих хвостів, але, здавалося, спала.

— Усе гаразд, — нявкнув Борис, безтурботно крокуючи до краю Громошляху. — О цій порі дня тут досить тихо.

Вишенька побігла за ним. Вогнезір був вражений. Цим двом кицуням належало ще багато чого вивчити про життя Клану і вояцький правильник, але вони були впевненими та наполегливими і, здавалося, знали кожен крок в угіддях Двоногів.

Намагаючись не виказувати своєї тривоги, він наздогнав Вишеньку з Борисом і уважно глянув в обидва боки Громошляху. Потвор було не чутно.

— Ходімо! — сказала Вишенька.

Вогнезір подав знак хвостом, хоч і не був впевнений, що двоє котів чекали на його наказ.

— Гаразд, ходімо.

Усі троє кинулися на інший бік. Вишенька з Борисом заскочили на найближчий паркан і спинилися нагорі, чекаючи на Вогнезора.

— Можемо піти вздовж цієї огорожі, — сказав Борис. — Ми проходимемо два чи три сади, де живуть коти. Але будь обережний біля цього: тутешні Двоноги тримають собаку.

— Малий дзявкітливий нахаба, — фокнула Вишенька. — Він точно не пропустить нагоди, щоб пошуміти.

Вона мала рацію. Як тільки Борис ступив на наступний прогін огорожі, невеликий білий собака вистрибнув із гнізда Двоногів і почав розлютовано гавкати. Він підстрибнув біля паркана, і той затрясся, так що Вогнезорові довелося міцніше вчепитися в дерев'яну штахету.

— Гуляй, блохастий, — зашипіла Вишенька. — Іди пускай слину біля своїх Двоногів. Не турбуйся, — сказала вона Вогнезорові. — Цей телепень не вміє вилазити на пліт.

Вогнезір почувався так, наче зараз він був новачком, а ці двоє кицьонь — його виховниками.

— Я не боюся собак, але дякую, — нявкнув він.

Пес усе продовжував гавкати, а троє котів рушили далі огорожею. Вогнезір відчув полегшення, коли позаду них стих галас.

Згодом Борис зупинився і глянув у великий сад, посеред якого була широка трав'яниста галявина, оточена яскравими квітами. Вогнезір відчув сильний котячий запах.

Вишенька подала знак хвостом.

— Он там.

Вона вказувала на якусь дерев'яну річ Двоногів, що стояла між травою і квітами. На ній лежала безформна купка кремово-коричневого хутра.

Вишенька зіскочила з паркана у квіти. Вогнезір та Борис спустилися слідом за нею і, обійшовши квітник, підійшли до дерев'яної штуки.

Із клубка хутра піднялися дві однакові голови. Вогнезір зацікавлено повів вухами. Він ще ніколи не бачив таких котів. Їхні стрункі тіла були кремові, але лапи, хвости, вуха і мордочки — коричневі, а очі — найяснішого блакитного кольору, який він ко́ли-небудь бачив.

Одна голова видала дивний високий писк.

— Привіт, Вишенько. Привіт, Борисе.

— Чого вам? — спитала друга таким самим дивним голосом.

— Ми привели до вас Вогнезора, щоб познайомити, — нявкнув Борис. — Це Роза, а це Ліля, — сказав він до Вогнезора, по черзі вказуючи хвостом на кожну кішку.

— Вітаю, — сказав Вогнезір. Він раптом завагався: ці кішки навряд чи могли бути нащадками Небесного Клану. — Я прийшов, щоб розповісти вам про котів, які колись жили в долині...

Дві кішки мовчки слухали його розповідь, зосередивши на ньому здивовані погляди. Коли він закінчив, вони так само здивовано поглянули одна на одну.

— Що ти про це думаєш? — спитала Роза.

— Це неймовірно! — відповіла Ліля.

— Ви ж прийдете на збори, правда? — з надією запитала Вишенька. — Це має бути грандіозно!

— Що, ми? — поширила очі Роза. — Та ти жартуєш, напевно.

— Щоб ми жили в печері? Без тепленької ковдри? — додала Ліля. — Без курочки в сметані?

— Бігати за мишами і вбивати їх? — Роза делікатно провела язиком по коричневій лапі. — Як грубо!

Кішки, як одна, поклали голови на лапи і заплющили очі.

Вишенька презирнулася з Борисом, а той лише знизав плечима.

— Вибач, — нявкнув він до Вогнезора. — Спробувати було варто.

— Не переймайся, — відповів Вогнезір. Він усе одно не міг уявити, як такі кішки пристосовувалися б до життя у Клані, але про всяк випадок залишив ці думки при собі.

Вогнезір заскочив на огорожу і здивувався, побачивши, що сонце вже почало хилитися до заходу. Вони провели більшість дня в угіддях Двоногів, і тепер він був страшенно голодний. Тієї ж миті до них долинув крик Двонога десь у сусідньому саду.

— Це один із наших, — сказав йому Борис. — Нам пора вже йти. — І сумовито додав: — Ми будемо за ними сумувати.

— Це ж не погано? — стурбовано спитала Вишенька.

— Ні, — відповів Вогнезір, пригадавши власні приступи ностальгії. — Це не погано. Але ви повинні обрати.

— Ми вже обрали, — рішуче нявкнув Борис, а Вишенька смикнула хвостом і додала:

— Ходімо, Вогнезоре! Ми тобі покажемо, як звідси вийти.

Повертаючись через пустир наодинці, Вогнезір раптом помітив рух під терновим кущем. Він обережно наблизився і впізнав коричневого бродягу, який колись сполохав його горобця. Кіт сидів над тушкою здобичі, а почувши Вогнезора, підозріливо підвів погляд.

— Привіт, — Вогнезір намагався звучати дружелюбно. — Ти чув про Клан котів, які колись жили в долині?

Коричневий бродяга пробурмотів щось незрозуміле і повернувся до трапези. Вогнезір не був певен, чи він слухає, та все одно розповів про Небесний Клан і про збори наступного вечора.

— Що ти думаєш? — спитав він. — Ти прийдеш?

Бродяга ковтнув останній шматок свіжини і провів лапою по морді.

— Мені й самому добре, — він примружив очі. — І я не хочу, щоб ти мною командував.

— Ти неправильно зрозумів... — заперечив Вогнезір, але кіт пішов геть, не дослухавши. Почуття провини охопило Вогнезора, і він рушив назад до печери. Може, якби він не був такий грубий, коли вони вперше зустрілися, то міг би переконати незнайомця хоча би подумати про Небесний Клан.

Знайшовши стежку, що вела до урвища, Вогнезір втомлено побрів до вояцького гроту. З долини чулися далекі захоплені крики. Він глянув униз і побачив, як Піскошторма і троє кошенят Команиці б'ють по чомусь лапами біля самої води. Помітивши, як щасливо та безтурботно його

товаришка грається з кошенятами, Вогнезір відчув, що на нього накочує тепла хвиля. Мабуть, уперше з тих пір, як вони залишили ліс, Піскошторма виглядала такою щасливою.

— Привіт, Вогнезоре, — перервав його думки голос Шрама. — Піскошторма сказала, що ти робитимеш збори, щоб розповісти котам про новий Клан. Я б міг відвести тебе до інших самітників, якщо хочеш. Вони могли би прийти, якби я їх попросив.

Вогнезір радів, що Шрам усе більше цікавиться Небесним Кланом, але не був у захваті від того, як спокійно цей кіт перебирає на себе владу над іншими бродягами. Утім, якщо вони його поважали, це би значно полегшило Вогнезорові завдання.

— Гаразд, дякую, — нявкнув він.

— Тоді ходімо, — Шрам вийшов із вояцького гроту й рушив униз стежкою.

«Що, вже? — подумки простогнав про себе Вогнезір. — Я не їв весь день!»

Зітхнувши, він подався за Шрамом і наздогнав його вже внизу. Кіт говорив із Піскоштормою.

— Я збираюся познайомити Вогнезора з кількома самітниками, — розповідав він.

— Чудово, — Піскошторма пригнула голову, коли на неї застрибнув Камінець. — Злізай! — нявкнула вона й перекотилася, легенько притиснувши його одною лапою. Камінець радісно писнув, і Піскошторма враз потонула під навалою хутра, що складалася зі Скока й Лялі.

— Бачу, ти зайнята, — промурмотів Вогнезір. — Побачимося пізніше.

Шрам із Вогнезором обійшли кам'яний виступ і дійшли до зелених насаджень нижче за течією. Вогнезір не був у цій частині долини, відколи зустрів тут Вишеньку та Бориса. Раптом йому згадалося те відчуття — наче за ним хтось стежить. Він спинився, серце його гучно гупало, а хутро стало дибки. Це був не просто спогад! На нього нахлинули ті самі почуття, і крижаний холод страху пробіг від вух до кінчика хвоста.

— Що сталося? — запитав Шрам.

— Нічого, — голос Вогнезора тремтів, але він намагався звучати переконливо. — Просто подумав, що ми могли би спинитися й пополювати. Я від ранку ще навіть миші не нюхав.

— Гаразд, — Шрам повернувся і почав принюхуватися.

— Ти не відчуваєш нічого... дивного? — спитав Вогнезір. Він знову почув той запах — здобичі, замаскованої гострим духом прілого листа.

Шрам спинився і ще раз вдихнув, а тоді знизав плечима.

— Здобич. Траву і листа. А що?

— Нічого, — Вогнезір хотів завоювати повагу Шрама, тож він не мав виглядати як боягуз, який шукає небезпеки за кожним кущем. — Давай полювати.

Шрам занурився в куші, а Вогнезір відійшов у іншому напрямку. Шукаючи здобич, він залишався насторожі.

Це якось пов'язано з тим, чому Небесний Клан залишив долину? Небо неохоче відповідав на запитання, але Вогнезір був упевнений, що старий знає більше, ніж розповідає. «Я розпитаю його ще раз», — вирішив він. Майбутнє нового Клану

може бути під загрозою, якщо Небо й далі вирішить мовчати про можливі небезпеки.

Вогнезір стояв у затінку під терновим кущем і дивився в гушавину. У траві нічого не ворухнулося.

— Хто ти? — прошепотів він. — Чого ти хочеш?

Відповіді не було, тільки люта ненависть раптом ударила з такою силою, що мало не збила з лап. Йому здалося, що він побачив у сутінках темні, блискучі очі. Шубка Вогнезора наїжачилась.

Почувши шурхотіння у поближньому кущі, він замалим не підстрибнув, але то була просто миша, що вишмигнула на відкрите. Вогнезір кинувся за нею та вхопив за шию. Коли він її підняв, запах здобичі перебив усі інші, тож відчуття ворожої присутності поблизу нього трохи ослабло. Проте Вогнезір усе-таки вийшов із підліску на відкритий простір біля річки, перш ніж узятися до їжі.

Шрам сидів за кілька хвостів униз за течією, вмиваючи лице та вуса.

— Ти готовий? — запитав він, проводячи лапою за вухом. — Скоро вже стемніє.

Вогнезір проковтнув рештки своєї миші.

— Гаразд, vedi.

Смугастий бродяга стрибав із каменя на камінь уздовж берега, аж поки вони досягнули поваленого дерева, яким кілька днів тому переходив Небо. Перевівши Вогнезора на дальній берег, Шрам узявся дертися вгору іншою стежкою, яка виводила на скелю на протилежному березі. Вогнезір захекано дряпався за ним, шкодуючи, що природа не наділила його такими ж сильними задні-

ми лапами. Шрам на правду був котом Небесного Клану!

Ніколи досі Вогнезір не залазив на скелю з цього боку річки. На вершині була широка смуга трави, яка далі переходила у підлісок та хаші. Щойно він услід за Шрамом увійшов під прихисток гілля, йому негайно полегшало на душі. Це більше нагадувало його лісову територію.

— Коли будемо мітити кордони, треба буде зробити це частиною земель Небесного Клану, — схвально принохався Вогнезір. — Здобичі вдосталь. Мошу також, — додав він, смикнувши вухами в напрямку густих подушок, які проростали просто з покорченого коріння дуба.

Шрам зиркнув на нього.

— Тоді нам краще переконати бродяг, які вже тут живуть.

Вогнезір збагнув, що той має рацію. Він не хотів зачинати Клан, виганяючи інших котів із кубел, які ті займали численні повні.

Шрам вів його поміж дерев, аж поки вони вийшли до порожнього стовбура, що лежав на соковитій траві посеред галявини. Бліда, розмита постать прозирала в отворі стовбура. Наблизившись, Вогнезір упізнав ніжно-буру кицю, яку він заскочив зненацька в чагарях біля земель Двоногів.

— Шраме? — вона тривожно смикнула вушками, коли двоє котів підійшли. — Хто це з тобою?

— Привіт, — нявкнув Вогнезір, трішки засоромившись, коли Шрам його відрекомендував. — Ми оце нещодавно зустрічалися...

Киця наблизилася до них із протилежного кінця стовбура; її бурштиновий погляд спокійно перебігав з одного на іншого.

— Я тебе пригадую, — промуркотіла вона. — Пробач, не хотіла бути такою різкою. Але й ви мене перелякали, ви ж, вважайте, наскочили на мене.

Вогнезір схилив голову.

— То все через мене.

— Мене звати Листинка, — повела далі киця, всідаючи на довгій траві та хвостом натякаючи Вогнезору наслідувати її приклад. — Чим я можу допомогти?

Вогнезір присів біля неї, підібгавши під себе лапи, а Шрам тим часом видерся на верхівку стовбура і втупився в гущавину. Вогнезір замислився, хоча відчуття близької небезпеки вгамувалося, коли вони перетнули річку, а зараз його оточували просто звичайні для присмеркового лісу запахи і звуки.

— Ти знаєш ту місцину серед круч, із якої витікає річка? — почав він.

Листинка мовчки слухала розповідь про те, як Небесний Клан силою вигнали з лісу.

— Чому ви мені це розповідаєте? — запитала вона, коли він закінчив.

— Старі вояки Небесного Клану являлися мені у снах, — пояснив Вогнезір. — Вони послали мене відновити Клан, то я й шукаю котів, які захочуть приєднатися.

Листинка наче збентежилась і якийсь час не відповідала, втупивши погляд у тіні, що густішали поміж дерев.

— Я не знаю... — нарешті нявкнула вона. — Мені тут подобається, самій. Шраме, ти підеш до них?

Шрам підійшов ближче, щоби глянути на неї впритул.

— Я про це думаю. Коти, що живуть разом, можуть захищати одне одного.

Листинка кивнула.

— Це правда. А старим котам чи кішкам із кошенятами взагалі дуже важко жити на самоті. Ти ж пам'ятаєш Крем'яха? — запитала вона.

— Того самітника, що жив біля старої верби?

— Його, — очі Листинки повила туга. — Я бачила, як він намагався відігнати лисицю. Вона показала хвоста, щойно мене помітила, але Крем'ях був важко поранений. Тієї ночі я була з ним, спробувала допомогти, але вдосвіта він помер, — кицька пильно глянула на Вогнезора. — У Клані цього б не сталося, правда ж?

— Могло й статися, — чесно відповів Вогнезір. — Але переважно котам Клану не доводиться битися на самоті, а коли вони поранені, їх доглядає медикіт.

Листинка кілька разів замислено лизнула хутро.

— Завтра вночі у нас буде зустріч, — сказав їй Вогнезір. — Не хочеш прийти і дізнатися більше?

— Гаразд, — нявкнула вона. — Я прийду на зустріч. Але більше нічого не обіцяю.

— Більшого я й не прошу, — запевнив її Вогнезір.

Він повернувся, і Шрам повів його глибше в ліс. Вогнезір сподівався, що Листинка погодиться приєднатися до Небесного Клану. Вона, здавалося, вже розуміла, як зможе допомагати слабшим. Листинка була б цінним надбанням для будь-якого Клану.

Шрам вів його далі вузькою стежиною, що вилхляла поміж кущів папороті, густе гілля затуляло їм останні промені денного світла. Вогнезір вловив міцний котячий запах, ще перш ніж щось побачив, проте невдовзі з темряви пролунало роздратоване шипіння.

Попереду Вогнезора нявкнув Шрам:

— Привіт, Ковтюху.

— Це моє місце, — відрізав голос. Визирнувши з-поза Шрамового плеча, Вогнезір розгледів великого котяру зі скуйовдженою шерстю, який припав до землі поміж корінням дерева. Його хутро стояло дибки, а бурштинові очі палали, наче він збирався ось-ось на них кинутись. — Забирайтесь геть!

Вогнезір вийшов наперед і шанобливо схилив голову.

— Мене звати Вогнезір. Я скликаю збори всіх котів, що...

— Я не люблю збори, — відрізав Ковтюх. — Інших котів я теж не люблю. А тепер валіть, поки я вам хутро не повиривав.

Шрам торкнув Вогнезора за плече.

— Він це серйозно. Краще нам піти.

— Завтра вночі, на кручах, якщо ти передумаєш, — швиденько нявкнув Вогнезір.

Ковтюх випустив кігті. Шрам плечем відштовхнув Вогнезора убік і прошипів:

— Рухайся! — а Ковтюху додав: — Ми вже йдемо. Якось побачимось.

— Побачимось. Якщо я перший вас не побачу, — прошипів Ковтюх навздогін Вогнезору та Шраму, які сховались у папоротях.

— Щось він не дуже приязний, ти помітив? — зауважив Вогнезір, коли вони відійшли на безпечну відстань.

Шрам знизав плечима.

— Та він ніколи й не був приязний. Я подумав, що можна б його запитати, але не дивуюся тому, як він повівся.

Коти підійшли до вузького струмка, в якому відбивалося бліде вечірнє небо, повторюючи вигини води поміж трави та водяної м'яти. Шрам перестрибнув потік і рушив угору течією, аж поки досягнув місця, де берег трохи нависав над вузькою смужкою каміння. І знову Вогнезір вловив міцний котячий запах.

Шрам зупинився.

— Клаптю, ти тут? — нявкнув він.

З-під навісу висунулася чорно-біла голова.

— Шраме, то ти?

Голос звучав насторожено, проте Вогнезір не чув у ньому й частини тієї неприязні, якою променів Ковтюх.

— Я тут іще одного кота привів до тебе на оглядини, — відповів Шрам. — Ми прийшли розповісти про котів, які живуть біля кручі.

— А, про тих! — Клапоть вийшов із кубла. — Я про них знаю. Сподіваюся, ти не привів того дурнуватого старого, який постійно про них базікає.

— Ні, він привів мене, — Вогнезір виступив наперед і зазирнув у яскраво-зелені очі Клаптя. — А Небо не божевільний, далеко не божевільний. Він безліч сезонів беріг пам'ять про Небесний Клан, — і знову довелося пояснювати те саме. — Небесний Клан може розквітнути, — завершив він. — Ми шукаємо сильних котів, які

захочуть до нас приєднатись, а Шрам подумав, що тебе це може зацікавити.

— Ну, подеколи тут доволі самотньо, — визнав Клапоть, смикнувши кінчиком хвоста. — Мабуть, я міг би прийти на вашу зустріч та глянути на інших котів, які захочуть приєднатися.

— Дякую, — нявкнув Вогнезір. — Радий буду бачити.

Коли вони розпрощалися з Клаптем, то рушили назад до річки. Тим часом уже майже геть стемніло, лише слабеньке світло пробивалося крізь щільне укривало листя. Шрам перевірів галлявину біля трухлявого дуба, але там було порожньо, а поблизу не було жодних котячих запахів.

— Це кубло Дощошуба, — зауважив він. — Виглядає на те, що його кілька днів тут не було.

Коли вони повернулися на кручі, Вогнезір почувався просто виснаженим.

Та якщо бодай кілька котів із тих, що вони бачили сьогодні, вирішать приєднатися, у них будуть зачатки Клану. «Проте тільки зачатки», — нагадав він собі. Перед ними була ще прірва роботи, перш ніж Небесний Клан і справді відродиться.

Вони вже майже досягнули стежки, що збігала зі скелі, коли це Шрам гучно скрикнув і кинувся вперед. Вогнезір поквапився навздогін, але поки підійшов, рудий бродяга уже говорив із котом, чия блідо-сіра шубка була помережана темнішими смужками.

— Це Дощошуб, — сказав Шрам Вогнезорові й додав сірому котові: — Ми тебе в кублі шукали. Дощошуб смикнув вухами.

— Ну а я був унизу за течією. Якись проблеми?

— Ні, тільки новини. Вогнезоре, скажи йому те, що ти іншим казав.

Переповідаючи свою історію в черговий раз, Вогнезір помітив на обличчі Дошошуба вираз сумніву. Він скидався на сильного, гордого кота, якому потрібні були справді вагомі причини, щоб відмовитися від своєї незалежності. Коли Вогнезір запрошував його на збори, то вже був більш-менш готовий до відмови. Тому й вельми здивувався, коли кіт кивнув.

— Я прийду, — нявкнув він, — але поки що не знаю, чи подобається мені така ідея. Що буде з тутешніми котами, якщо вони не захочуть приєднатися?

— Нічого, — Вогнезір намагався вкласти у свій голос усю свою здатність переконувати. — Ми ні з ким не хочемо сварки.

Дошошуб примружився.

— Це чудова місцина. І я б не хотів, аби щось її зіпсувало, — він рвучко повернувся і зчезнув у підліску.

— До завтра! — гукнув Шрам йому навздогін.

Ідучи за Шрамом униз стежиною, до річки, Вогнезір розважав над словами сірого кота. Він хотів додати бодай шматинку цього лісу до нових угідь Клану, проте не бажав спричиняти проблеми з бродягами, що вирішать зостатися самі по собі.

Шрам спустився до підніжжя скелі й хотів було повернутися до поваленого стовбура, проте Вогнезір задер хвоста та повів його вгору річкою, маючи на гадці перейти її біля Валяви. Він досі пам'ятав ту лиховісну силу, яку відчував у підліс-

ку, і в животі йому замлоїло від самої думки про те, що доведеться знову стикатися з нею.

Коли Вогнезір та Шрам перейшли річку, кручі вже омивало місячне світло. Вогнезір зістрибнув з останнього каменя на землю, і назустріч йому із затінку каміння негайно звелась бліда постать.

— Піскоштормо! — вигукнув Вогнезір. — Я думав, ти вже спиш. Пізно ж.

Подруга підійшла і тицьнула в нього носом.

— Я хотіла почути, що сталося.

— Ну а я собі піду, — помахав хвостом їм обом Шрам і пострибав до своєї печери.

Згадавши, що Команиця з кошенятами мали спати у вояцькому гроті, Вогнезір вмовився на камені при березі. Піскошторма сіла біля нього, притиснувшись теплим бочком, і почала слухати оповідь про зустрічі з бродягами.

— Виглядає на те, що Небесний Клан таки повернеться, — лагідно нявкнула руда воячка.

— Так, гадаю, повернеться, — проте, попри такі оптимістичні слова, живіт Вогнезора звело судомою на думці про прийдешні збори. Він звик промовляти до Громового Клану як його провідник, але він не був провідником котам, що мали зібратися тут вночі. Чи ж вони його послухають?

«Чи я все роблю правильно? Хіба на це не має бути якогось знаку від Зореклану, чи то від вояцьких предків Небесного Клану? Де ж ті предки-вояки розпорошеного Клану?»

Вогнезір іще довго сидів, дивлячись на сяйво Срібносмуги, аж поки Піскошторма не лизнула його за вушком, запрошуючи назад до печери — спати.



Розділ 24

Щербатий місяць холодно осявав кам'яну стежку, якою Вогнезір прямував до Валяви. Його там ніхто не чекав, і він не бачив жодних котів, які би спускалися зі скелі чи піднімалися з долини річки. З ним була лише Піскошторма. Вона спинилася біля підніжжя кам'яної навали і глянула на нього променистими зеленими очима.

Вогнезір переминався з лапи на лапу, почувачись непевно у світлі місяця. Це був час, коли медикоти зустрічалися й ділилися снами із Зорекланом. Може, неправильно було чекати, що коти зберуться, коли місяць ще не повний. Може, це був поганий знак?

Він обтрусився, намагаючись скинути це жахливе передчуття, і ковзнув поглядом уздовж закрутів річки, що мерехтіла у сяйві зір. Вогнезір хотів заскочити на верхівку насипу і закричати слова, якими збирав свій Клан на віче. Та знайомі йому фрази тут нічого не значили, і він навіть не був певен, чи хто-небудь їх почує.

«А якщо ніхто не прийде на збори? Що я тоді робитиму?»

— Усе буде гаразд, — Піскошторма торкнулася його плеча кінчиком хвоста. — Я знаю, тобі важко, бо ти не провідник цих котів, але ти повинен об'єднати їх у Клан.

— Декого з них, — виправив її Вогнезір. З усім своїм оптимізмом він усе одно не міг повірити, що всі коти, з якими вони говорили, погодяться приєднатися до нового Клану. А найменше Вогнезір хотів змушувати кого-небудь силоміць. Йому було важливо, аби всі вступили до Клану добровільно і добровільно хотіли жити за вояцьким правильником.

«Невже я боюся, що вони не робитимуть те, що я хочу?» Ні, тут було дещо важливіше. Коти, які приєднуються до Небесного Клану, повинні бути достатньо рішучими, аби залишитися разом, коли він із Піскоштормою повернеться до лісу. А вдасться їм це, тільки якщо вони будуть вірні вояцькому правильнику до кінчиків вусів.

— Ходи, — підштовхнула його Піскошторма до Валяви. — Уже час.

Вогнезір зустрівся з її ясним поглядом і вдихнув солодкий запах. У нього влилася нова хвиля сили, і він заскочив на верхівку Валяви за лічені миті. Нагорі Вогнезір міг краще бачити і долину річки, і верхів'я звору, але жодного кота досі не було, окрім Піскошторми, що терпляче сиділа біля підніжжя насипу. Щербатий місяць підбивався дедалі вище небом.

«Де ж ви?» — у відчаї гадав Вогнезір.

Раптом він помітив якийсь рух у тінях біля скелі. Почулося шкряботіння кігтів по камінню, і раптом на кругляк біля нього виліз Небо.

— Вітаю, — нявкнув він. — Бачу, я вчасно.

— Ви знали про збори? — здивовано запитав Вогнезір.

Небо на це лише повів вухами. Його сіре хутро переливалося сріблом у сяйві місяця, а бліді очі ясніли зорями. Вогнезір гадав, чи не мав Небо якихось власних методів дізнаватися про все, яких не розумів більше ніхто.

— Ви б хотіли першим до них звернутися? — запропонував він. — Ви ж нащадок Небесного Клану, вони вас послухають.

— Послухають мене? Божевільного самотника, який сидить і витріщається на місяць? — хрипко промуркотів здивований старий. — Ні, ти повинен з ними говорити. Більше за все їм потрібен провідник, а ти для цього годишся значно краще, ніж я.

— Але я не їхній провідник... — заперечив Вогнезір.

Небо пильно глянув йому в очі.

— Ти зможеш скоро повернутися до свого Клану. — Але зараз ти потрібен моєму.

Вогнезір схилив голову.

— Я спробую, — прошепотів він.

Випроставшись, Вогнезір зі здивуванням побачив, що в долині почали з'являтися коти. Біля підніжжя сидів Шрам, ховаючись у тінях. Кам'яною стежкою вела своїх кошенят Команиця, лагідно підштовхуючи їх до ніші у Валяві. Усі троє захоплено попискували.

— Тихенько, — промурмотіла Команиця. — Нам треба послухати Вогнезора. Він має сказати щось дуже важливе.

Радісний вигук перекрив відповідь кошенят. Підвівши голову, Вогнезір побачив Вишеньку та Бориса, що зіскочили з краю скелі та швидко збігли стежкою до Валяви.

— Де вони всі? — спитав Борис, обурено роззираючись. — Я думав, тут уже всі зібрались.

— Я ж казала, що треба було зайти за Гутчем, — нявкнула Вишенька. — Він, мабуть, спить собідесь зі своїми Двоногами. Жирний, ледачий...

— Тихо, — перебила Піскошторма. — Гляньте, хтось іде.

Вогнезір уже встиг помітити струнку постать, що піднімалася від річки. Це була Ворішинка — ще одна кішка, яку він напередодні зустрів у лісі. Вона спинилася, очевидно збентежена такою кількістю котів, і сіла на камені біля річки.

За нею прибули Листинка та Доощуб, крокуючи пліч-о-пліч, наче вже були знайомі. Вони помітили Шрама й підійшли до нього. У той самий час Вогнезір вловив якийсь рух вище, на скелі. Гутч обережно спускався до Вишеньки та Бориса, а за ним, на превелике Вогнезорове здивування, крокував Оскар. Чорний кіт спинився на виступі за кілька хвостів над землею й сів там, підібгавши під себе лапи. Останнім з'явився Клапоть — прудко прибіг із-за річки, наче боявся, що запізниться. Він кивнув Ворішинці та присів обабіч зборища.

Вогнезір відчув, що його хутро почало настовбурчуватися, бо кожен кіт у долині спрямував на нього свій погляд. Він презирнувся з Небом, але той відійшов і зіскочив з каменя, залишивши Вогнезора самого на верхівці Валяви. Вогнезір випростався й підвів голову, намагаючись усім своїм виглядом показати, як пишався тим, що був вояком.

— Вітаю, — почав він, — і дякую вам усім, що прийшли. Вчора я розповідав вам про Небесний Клан, який колись жив у цій долині. Я розповідав також, що мене сюди послали, аби відновити цей Клан.

— То можеш цю частину пропустити, — пролунав змуджений вигук із того місця, де сидів Оскар.

Вогнезір смикнув вусами. Цей чорний кіт прийшов лише для того, щоб перебивати збори? Він проігнорував його закид і продовжив:

— Живучи у Клані, коти заручаються підтримкою своїх товаришів від народження до смерті. Матері доглядають за своїми кошенятами, а дорослі вояки захищають їх і годують. Коли кошенята досягають шести повень, вони стають новаками, і їхні виховники навчають їх битися і полювати.

Знизу пролунали захоплені вигуки:

— Я хочу бути новаком!

— Я теж! А можна?

— Я хочу вже стати новаком!

— Тихо, — Вогнезір почув голос Команіці. — Я вас зараз поведу назад у печеру, якщо не будете чемно слухати.

— Коли новаки вже належно натреновані, — продовжив Вогнезір, — вони стають вояками. Вояки — це сила Клану. Вони повинні бути готовими захищати його від ворогів, наприклад лисиць, борсуків чи інших котів, — його тілом пробіг дроз, коли він згадав битву з Кривавим Кланом за ліс. — Вояки полюють для Клану і забезпечують усіх його членів їжею.

— А що вони від цього отримують? — гукнув Дошошуб, підвівшись на лапи.

— Гонор і повагу, — відповів Вогнезір. — Вірність друзів. Задоволення від того, що прислужилися своїм друзям.

Дошошуб скупно кивнув і знову сів. Вогнезір подумав, що цей кіт, мабуть, не надто задоволений відповіддю.

— Коли вояки старішають, — провадив він, — вони полишають свої обов'язки і стають старійшинами. Одним із обов'язків новаків є догляд за ними. Новаки змінюють їм підстилки і приносять їжу. Старійшин шанують, тому що вони віддали своє життя служінню Клану. У кожному Клані є провідник та воєвода, які наглядають за тренуваннями, виряджають патрулі й вирішують, що робити у випадку небезпеки. Провідники Кланів отримують по дев'ять життів від Зоряного Клану, тож можуть вести перед у кожній битві й бути останніми в черзі на їжу в голодні часи.

Вогнезір помітив, як зацікавлено зблиснули очі Шрама на згадці про дев'ять життів, і відчув неприємне поколювання в хутрі.

— І якщо хтось захворів чи поранився, — продовжив він, — у кожному Клані є медикіт, щоби

про нього подбати. Медикоти володіють особливими знаннями про лікарські трави і тлумачать для Клану сни, які посилає Зоряний Клан.

— Ти вже двічі згадав про Зоряний Клан, — нявкнула Листинка. Вона уважно слухала кожне його слово й невідривно дивилася на нього. — Що це таке?

Вогнезора це питання не застало зненацька, але він трохи почекав, перш ніж відповідати. Чи варто було розповідати цим котам про духів їхніх предків, які за ними споглядають? Він не був певен, чи Зореклан ходить цими небесами, а сам бачив лише одного із предків Небесного Клану.

— Ви можете побачити Зоряний Клан прямо над собою, — пояснив Вогнезір і підняв хвоста, щоб показати на мерехтливу Срібносмугу. — Коти Кланів, коли помирають, відходять на вічне полювання до них. Але я не знаю, що відбувається з тими котами, які не мають свого Клану.

Із гурту котів долинуло непевне мурмотіння. Вогнезір розумів, що це було складно для них. Усе, що він розповідав раніше, мало практичний сенс, а це треба було просто прийняти на віру.

Команиця скочила на лапи.

— Я збираюся приєднатися до нового Клану, — нявкнула вона. — Вогнезір, Піскошторма і Шрам врятували моїх кошенят від лисиці. Мої малі будуть у безпеці, якщо стануть частиною Клану.

Вогнезір насумрився. Упіймавши погляд Піскоштормої, він побачив, що її це так само роздратувало. Команиця досі вважала Небесний Клан просто чимось, на що можна буде покластися,

і зовсім не думала про власний внесок у спільне життя.

Небо заскочив нагору і став біля Вогнезора. Його бліді очі засяяли, коли він оглянув котів унизу. Помітно було, як вони здивувалися, почувши низький хриплий голос старого.

— Я беріг пам'ять про Небесний Клан усе своє життя, — сказав він. — Я знаю, що мої предки чекали, аби побачити його відродження, але іноді мені здавалося, що цього ніколи не трапиться.

Вогнезір досі не був певен, чи розуміють зібрані тут коти, хто взагалі такі ці предки, але ніхто не перебивав Небо. Навпаки, у їхніх очах зароджувалась повага. Це більше не був старий кіт, з якого вони насміхалися і якого вважали божевільним. Це був кіт, який володів мудрістю, досвідом і якого слід було послухати.

— Тепер у вас є провідник, який пройшов довгий шлях, щоб відродити Небесний Клан, — продовжив старий. — Слухайте його добре, перш ніж вирішувати. Він покаже вам життя, гідне кожного kota.

«Так, я провідник, — подумав Вогнезір і раптом відчув приступ паніки. — Але ж не їхній провідник». Він не був родом із цієї долини, і коти слухали його зі значно меншою повагою, ніж Небо. Вони знову почали тихо перемовлятися, але ніхто з новоприбулих так і не заявив, що хоче приєднатися до Небесного Клану. Вогнезір збагнув, що збори можуть ось-ось закінчитися невдачею.

— Ми приєднаємося до Клану! — захоплено підскочила Вишенька. — Давайте! Це буде чудово!

— Я в ділі, — Шрам повернувся і заговорив безпосередньо до Вогнезора. — Коти справді сильніші, коли в гурті.

Тепер Вогнезір почувався більш упевнено. Він дуже сподівався, що Шрам погодиться, бо той був сильним котом. І хоч цей рудий бродяга мусив ще навчитися жити за вояцьким правильником, він уже проявив себе вправним бійцем і мисливцем. Але раптом Шрам вирішив приєднатися тільки тому, що хотів стати провідником із дев'ятьма життями?

— Дякую, — нявкнув Вогнезір, намагаючись притлумити сумніви. — Ласкаво просимо до Нebesного Клану.

— Ну а я не буду, — ввічливо, але впевнено сказала Ворішинка. — Пробачте, просто мені не дуже зручно жити зі стількома котами. Я надто люблю бути сама.

— Це твоє рішення, — сказав Вогнезір, хоч і вельми розчарувався. Йому сподобалася ця кицька. — А якщо передумаєш, ти знаєш, де нас знайти.

— Дякую, але я не передумаю. Проте я бажаю вам успіху, — і, кивнувши, вона обернулася та пішла вниз берегом.

Дошошуб провів її поглядом, а тоді підвівся.

— Я не почув нічого, що би переконало мене приєднатися, — прогарчав він. — Я бачу лише, як інші коти будуть увесь час вказувати мені, що робити.

— Ти не так зрозумів... — заперечив Вогнезір, але частково міг пояснити, чому сірому котові так здалося. Вогнезір не мав жодного права вчити

цих котів, як жити. Навіщо його слухати, якщо до цього їм прекрасно все вдавалося без нього?

— І я хочу полювати сам для себе, — продовжив Доощуб. — Мені не потрібен Небесний Клан.

— Пробач, — нявкнув Вогнезір. — Ти міг би прислужитися Небесному Кланові.

Доощуб наїжачив хутро.

— Я не хочу нікому служити, дякую, — відрубав Доощуб і, розвернувшись, пішов за Ворішинкою. Вогнезір дивився йому вслід і злився сам на себе, що таке сказав. Тоді раптом помітив на собі співчутливий погляд Листинки.

— Не зважай на Доощуба, — нявкнула вона. — Він завжди трохи уразливий. Може, нам вдасться переконати його пізніше, коли він побачить, як працює Клан.

Вогнезір смикнув вухами.

— Нам?

— Так, я приєднуюсь, — відповіла йому Листинка. — Якщо життя у Клані справді таке, як ти описав, тоді у котів буде якась мета. Ми будемо не просто бродягами, які живуть лише задля того, щоб жити.

Вогнезір був вражений. Це були слова справжнього члена Клану. Він відчув, як наростає у грудях муркіт.

— Дякую, — нявкнув Вогнезір і, оглянувши котів, які досі не визначилися (Клаптя, Гутча та Оскара), додав: — Усе, що я можу вам сказати: Небесний Клан жив тут колись і зможе жити знову, дотримуючись вояцького правильника

задля зиску кожного свого кота. Чи хочете ви стати його частиною?

Клапоть провів язиком по шубці.

— Гаразд, можна спробувати.

Вишенька легенько штурхнула Гутча плечем.

— Ну ж бо, Гутче! Що скажеш?

Гутч підвів погляд на Вогнезора. У бурштинових очах котика стояв вираз сорому.

— Я б хотів, справді, але я боюся, що не згоджуся для полювання і бійок. Я завжди був домашнім котом.

— Ми теж домашні, — сказав Борис. — Вогнезір тебе зможе всього навчити.

— Якщо приєднаєшся, ми будемо дуже раді, — сказав йому Вогнезір.

Смугань кивнув.

— Тоді гаразд. Я все одно сумував би за Вишенькою і Борисом, якби вони пішли без мене.

Вогнезір повернув вуха до єдиного кота, який ще не сказав свого слова.

— Як щодо тебе, Оскаре?

Чорний киця повільно підвівся зі свого місця на виступі.

— Ти ж не думаєш, що я прийшов сюди, щоб долучитися до вас? З чого б це я покидав пару чудових Двоногів, які дають мені все, що я хочу? Я не для цього їх стільки місяців дресирував.

— То чому ти тут? — запитав Борис.

Оскар розтулив щелепи і згорда позіхнув.

— Я просто хотів послухати, які тупі ідеї поприходять вам у голови. І вони справді тупі. Ви всі мишомізки.

І, майнувши хвостом, Оскар рушив стежкою до вершини скелі.

— Сам ти мишомізкий! — вигукнула йому вслід Вишенька.

Небо підійшов до краю Валяви й оглянув котів, що zostалися.

— Небесний Клан знову живий! — оголосив він. Підвівши голову до молочного місячного серпика, він загукав: — Небесний Клан! Небесний Клан!

— Небесний Клан! Небесний Клан! — підхопили коти у долині.

Вогнезором пробіг дрозд від вух до кінчика хвоста. Те, що колись здавалося неможливим, тепер стало реальним. Коти, які стояли навколо Валяви й гукали до зірок, були першими членами нового Клану, що постав замість давно втраченого старого.

Та раптом його серце пронизали крижані пазури. Те відчуття злості й ненависті, яке нахлинуло на нього в підліску біля річки, знову повернулося. Він підвів голову і спрямував погляд у кущі на верхівці скелі. Вогнезір був майже впевнений, що знову помітив блискучі холодні очі між гілками.



Розділ 25

Наступного дня світанок був прозорий і холодний. Вогнезір вийшов на виступ біля вояцького гроту й побачив Клаптя та Листинку, що піднімалися відрогом скелі до печер.

Після зборів усі нові члени Клану повернулися до своїх домівок. Одним із їхніх перших завдань було назбирати більше підстилок і облаштувати кубла, щоб печери на скелі стали справжнім табором Клану.

До нього підійшла Піскошторма, позіхнула й енергійно почухала вухо задньою лапою.

— Треба переселити Команицю вниз у ясла, — нявкнула вона і смикнула вухами в бік печери, де спала кішка зі своїми кошенятами. — Тут не буде достатньо місця для них, коли прийдуть вояки.

— Ще нам потрібне кубло для новаків, — зауважив Вогнезір. — І для старійшин, і для провідника, і для медикота...

— Ну, в нас буде один старійшина, коли до нас переселиться Небо, — задумано моргнула Піскошторма. — Але окрім тебе тут немає провідника.

— Ні! Я провідник Громового Клану. Зореклан покаже, хто повинен стати провідником Небесного Клану.

— І медикотом, — додала Піскошторма. — Не може бути Клану без медикота.

Вогнезір замурмотів, погоджуючись. Він підозрював, що знайти медикота буде навіть складніше, ніж провідника. У нього не було часу як слід обдумати цю проблему. До минулої ночі Вогнезір іще взагалі не був упевнений, чи існуватиме Небесний Клан.

Йому довелося відкласти свої турботи, коли на стежці з'явилися Листинка з Клаптом і привіталися. Клапоть виглядав схвильованим, а Листинка рішуче нашорошила вушка. За мить Вогнезір почув кроки згори, і з вершини скелі прибігли Вишенька, Борис та Гутч.

— Ми готові до уроку полювання, — нявкнув Борис, сяючи очима.

— Це добре, — схвально махнула хвостом Піскошторма. — Ми зможемо сформувати два повноцінні патрулі.

— Можна нам їх повести? — Вишенька підстрибом підбігла до Вогнезора. — Будь ласка! Ми вже знаємо найкращі місця для полювання.

— Ні, ви ще не вояки, — Вогнезір не хотів приглумлювати їхній ентузіазм, але їм потрібно буде звикати до вояцького правильника. — Не турбуйтеся, — додав він, побачивши, що Вишенька розчаровано опустила вуха. — Ви й оком не змигнете, як уже почнете водити патрулі.

— Борисе й Листинко, ви підете зі мною, — нявкнула Піскошторма. — Дорогою підберемо Шрама й подивимося, що вдасться знайти в кушах у долині. Вогнезоре, так буде гаразд?

— Так. Тоді ми з рештою пополюємо нагорі.

Коли Піскошторма зі своїм патрулем відбула, Вогнезір повів Вишеньку, Гутча та Клаптя угору стежкою до краю скелі. Небо на сході вже проясніло, але в угіддях Двоногів досі не було жодного руху.

— Ходімо он туди, — запропонував Вогнезір, майнувши хвостом у бік величезної повітки Двоногів. — Я там ще не пробував полювати.

Та вже невдовзі він почав шкодувати, що прийняв таке рішення. Біля дерев і кущів обабіч огорожі велетенського гнізда було на диво мало здобичі. Сморід пахла і щурів, що тягнувся з-за паркану, перебивав майже всі інші запахи.

— Патруль Піскоштормої наловить значно більше, ніж ми, — пробурмотіла Вишенька. — І Борис буде до смерті мені вихвалитися!

Уже вирішивши здатися і піти куди-інде, Вогнезір припинив марні спроби вислідити здобич і почав показувати Гутчеві та Клаптю, як ставати в мисливську стійку й як правильно скрадатися. Гутч зосереджено намагався повторювати за ним, але йому складно було правильно розставити задні лапи. Клаптю ж усе вдалося майже з першого разу. І не дивно — бродяги полювали для себе з дитинства. Їм потрібно лише навчитися полювати в гурті, і тоді вони будуть такими ж вправними, як будь-який лісовий вояк.

— Гаразд, — нявкнув Вогнезір. — Я хочу, щоб ви уявили, ніби під тим ялівцем заховалася здобич, — він махнув хвостом у бік куща. — Покажіть, як ви будете до неї підкрадатися.

Усі троє рушили плазом. Вогнезір пильно за ними стежив і відзначив про себе граційні та зосереджені рухи Вишеньки. Кицька багато чого навчилася, відколи вони зустрілися в кущах у долині. Клапоть підкрадався, майже торкаючись животом землі, і навіть Гутч начебто взяв свої лапи під контроль.

— Продовжуйте, у вас чудово виходить, — захопив їх Вогнезір.

Раптом Клапоть підскочив і здивовано зашипів. Він викинув вперед одну лапу, і Вогнезір помітив дрібне коричневе створіння, що злетіло в повітря. Коли воно впало на землю, Клапоть підбрав його зубами. Він повернувся до Вогнезора, з його щелеп нерухомо звисала миша.

— Молодець! — нявкнув Вогнезір. — Перший улов — тобі.

— Думаю, вона спала, — зізнався Клапоть, упустивши мишу. — У неї не було шансів.

— Але здобич є здобич, яким би чином ти її не впіймав, — Вогнезір почав шкребти землю задніми лапами. — Зараз ми її запорпаємо, а заберемо, коли будемо повертатися.

«А це буде дуже скоро», — додав він про себе. Йому не подобалася ця частина території. Тут було надто тихо, надто мало живності, а від розмірів цієї повітки йому було чомусь некомфортно.

— Давайте знову подивимося, як ви тримаєте стійку, — нявкнув Вогнезір.

Гутч ішов трохи попереду Вишеньки. Він уже майже підкрався до куша ялівцю, коли раптом із-під гілля вискочила білка і побігла до кількох буків. Гутч злякався й не одразу додумався погнатися за нею.

— Я зловлю! — гукнула Вишенька і пролетіла повз Гутча з піднятим хвостом.

Гутч спантеличено зупинився.

Ледь не потрапивши Вишеньці в зуби, білка добігла до дерева і видряпалася по стовбуру на найнижчу гілку.

— Попалась! — гукнула Вишенька і стрибнула.

Але вона промахнулась. Недострибнувши всього на мишачий хвіст, кицька зачепилася за листя і повисла там, відчайдушно намагаючись вхопитися за дерево, перебираючи задніми лапами й розсипаючи довкола ошмаття листя, аж доки їй не вдалося залізти на гілку. Тим часом білка вже сховалася на верхніх гілках.

— От лайно! — фиркнула Вишенька.

Вогнезір підійшов до підніжжя дерева і глянув на неї. Про себе він подумав, що від цієї невдачі юній кішці не буде жодної біди — їй потрібно було навчитися не хвастати — але нічого не сказав, щоб не засмутити її. Вона й так виглядала досить сердитою.

— Усе гаразд? — запитав він.

— Ні! Тупа білка. Я мала її зловити.

— Це я винен, — Гутч підійшов до Вогнезора. — Мені слід було швидше зреагувати.

— Не турбуйся, — Вогнезір торкнувся до його плеча кінчиком хвоста. — Це лише твій перший урок. У тебе чудово виходить.

Та Гутча це, здається, не переконало.

— Я почуваюся так, ніби підводжу вас. Ніхто не захоче полювати для мене, якщо я сам не можу полювати.

Вогнезір поклав хвоста йому на плече.

— У Клані все не зовсім так працює, — пояснив він. — Ти заслуговуєш на свою частку свіжину, як і будь-який інший вояк. І вже зовсім скоро зможеш полювати і для себе, і для решти, — перевівши погляд із розчарованого Гутча на набурмосену Вишеньку, Вогнезір обернувся і помахав хвостом Клаптеві. — Забери ту мишу. Пошукаємо ще здобичі ближче до вершини.

Як він і сподівався, біля урвища полювання пішло краще, і вже невдовзі вони поверталися до печери із солідним уловом. Гутч аж світився від гордошів, упіймавши свого першого горобця й одним стрибком довівши, що в його жилах текла кров Небесного Клану.

Із повним ротом здобичі Вогнезір вів свій патруль стежкою. Сонце вже піднялося високо, і тепле медове світло лагідно торкалося каміння й переливалося на гладеньких звивинах річки. Вогнезір із Піскоштормою складали свою здобич на невелику купку біля входу до вояцького гроту, але тепер це вже не годилося. Їм потрібно було знайти для кагату захищене місце біля води, де би кожен кіт міг прийти і поїсти.

Спустившись трохи далі стежкою, Вогнезір побачив, що Піскошторма та її патруль теж уже повернулися. Раптом він спинився. Неподалік від Валяви ніс до носа стояли Піскошторма та Шрам, настовбурчивши хутро, ніби перед бійкою. Листинка й Борис стурбовано спостерігали, а Команиця підсунула своїх кошенят ближче до себе.

Вогнезір кинувся униз. Піскошторма посклала улов свого патрулю під навісом біля підніжжя Валяви. Він доклав туди свою здобич і повернувся до суперечників.

— А я тобі кажу, що так не робиться, — прогарчала Піскошторма, люто блискаючи очима. — У Клані старійшини і королеви з кошенятами завжди їдять першими.

Шрам махнув хвостом.

— Це маячня якась! Вони не полюють!

— Немає потреби сваритися, — тихо перебила їх Команиця. — Я не заперечую. Ти можеш поїсти перший. Тут на всіх вистачить.

— Справа не в цьому, — втрутився Вогнезір. Піскошторма рвучко повернулася. Мабуть, вона настільки зосередилася на сварці зі Шрамом, що й не помітила, як він прийшов. Коли руда воячка побачила Вогнезора, то трохи заспокоїлася.

— Дяка Зорекланові, що ти тут! Скажи цьому ковтюху...

Вогнезір підняв хвоста, щоб вона замовкла. Образи тут не допоможуть. Він сказав до Шрама:

— Піскошторма має рацію. Вояки достатньо сильні, щоб полювати, але це не означає, що вони мають право їсти першими.

— Я не це мав на увазі, — заперечив Шрам, обурено глянувши на нього. — Клан залежить від своїх вояків. Вони повинні бути нагодовані першими, щоб мати силу боротися з непередбаченими небезпеками, — і, кинувши ворожий погляд на Піскошторму, додав: — А дехто просто не вміє слухати.

На Вогнезорове полегшення, Піскошторма промовчала. Заспокійливо лизнувши її хутро, Вогнезір підійшов до рудого кота.

— Так, для Клану важливо мати сильних вояків. Але вояцький правильник не ґрунтується лише на тому, що має практичну вигоду. Шляхетність теж важлива риса вояка. До старійшин і матерів потрібно виявляти пошану, бо без них Клан би не вижив.

— Небесний Клан і не вижив, — понуро пробурмотів Шрам.

— Це правда, але це не привід нехтувати вояцьким правильником. Що б не сталося з колишніми котами Небесного Клану, — а якби ж він знав, що з ними сталося, — це не була провина старійшин чи королів. Ми все одно повинні їх поважати.

Шрам повагався, а тоді розвернувся і глянув на Команицю.

— Гарзд. Їжте.

Команиця присоромлено підбігла повз нього до кагату, вихопила дрозда і понесла до кошенят, що сиділи біля води.

Піскошторма зітхнула і відійшла перемовитися про щось із Листинкою, а та співчутливо погладдила її хвостом по плечу. Вогнезір дав знак іншим

котам підійти і взяти з кагату здобич, хоч у самого вже й апетит пропав. Він гадав, скільки ще суперечок доведеться пережити, перш ніж Шрам та решта котів насправді зрозуміють вояцький правильник.

На час сонцепіку нагодовані коти вийшли подрімати на сонечку, а дехто, навпаки, заховався у прохолодні печери. Там були всі члени нового Клану, навіть Небо спустився зі звору і вмовився у затінку під терновим деревцем.

Вогнезір лежав біля Піскошторми й ритмічно вилизував її плече. Вона примружила очі й гучно муркотіла.

— Пробач, що зірвалася на Шрамі, — промурмотіла кішка. — Тобі значно краще вдалося це владнати.

Вогнезір ще раз її лизнув і відповів:

— Зі Шрама буде чудовий вояк. Але він повинен зрозуміти, що вояцький правильник полягає не лише в силі. Із часом він навчиться.

Піскошторма зітхнула.

— Як і Команиця... Вона повинна зрозуміти, що Клан полягає не лише в захисті, — кицька з любов'ю схилила голову до його плеча. — Ми мусимо їм показати.

— Це правда. І, здається, я знаю, з чого почати.

Він підвівся і потягнувся. Тоді вискочив на Валяву й загукав такі знайомі йому слова:

— Нехай усі коти, здатні спіймати собі здобич, зберуться під Валявою на віче Клану!

Небо здригнувся і сів, розгублено озираючись, наче не знав, звідки йшов звук. Листинка і Клапоть, які дрімали біля води, підвели голови, а тоді сіли послухати. Шрам вигулькнув із печери. Вишенька з Борисом збігли з верхівки скелі, кошенята Команиці радісно вискочили з вояцького гроту й подріботили в долину, а сама Команиця поволі спускалася за ними. За кілька митей усі зібралися навколо Валяви й підвели погляди на Вогнезора.

— Коти Небесного Клану, — почав Вогнезір, відчуючи, як його переповнює гордість, адже оце вперше він звернувся до них як до справжнього Клану. — Учора ви вирішили присвятити себе цьому Кланові та вояцькому правильнику. Сьогодні ми вшануємо вас Клановими іменами. Шраме, Листинко, Гутче, Команице і Клаптю, станьте, будь ласка, біля підніжжя Валяви.

П'ятеро котів підвелися і підійшли ближче до насипу. Кошенята Команиці хотіли піти за нею, але Піскошторма лагідно спинила їх хвостом.

Вогнезір зійшов по камінню до гурту котів. У нього ще ніколи не було такої вояцької церемонії, і він мусив зробити усе правильно перед обличчям їхніх предків-вояків — якщо вони взагалі були.

— Я, Вогнезір, провідник Громового Клану і наставник Небесного, прикликаю славетних предків-вояків звернути погляди на цих котів, — почав Вогнезір. — Вони істинно прагнуть пізнати ваш шляхетний вояцький правильник, я ж засвідчую їх перед вами як вояків нового Клану.

Підійшовши до Шрама, він продовжив:

— Шраме, чи присягаєшся ти дотримуватися вояцького правильника, захищати й оберігати цей Клан навіть ціною власного життя?

Шрам завагався. Позаду нього прослизнула Піскошторма і шепнула:

— Скажи: «Присягаюсь».

— Присягаюсь, — нявкнув Шрам, не зводячи очей із Вогнезора.

— Тоді владою, даною мені Зорекланом, я нарікаю тебе вояцьким ім'ям. Шраме, відтепер тебе знатимуть як Гострокігтя. Зореклан вірить, що ти віддаси всю свою хоробрість і силу новому Кланові.

Гострокіготь закліпав, а тоді схилив голову. Вогнезір нахилився й торкнувся мордочкою голови нового вояка.

— Лизни його плече, — підказала Піскошторма.

Гострокіготь послухався, а тоді ступив крок назад.

— Тепер ми можемо привітати його у Клані, вигукуючи нове ім'я, — нявкнула Піскошторма. — Гострокіготь! Гострокіготь!

Решта Клану вторила їй. Вишенька аж пищала: «Гострокіготь!» і радісно підстрибувала.

Вогнезір нарік Клаптя Клаптеногом, а Команицю — Конюшинохвостою. Повернувшись до Гутча, він побачив у його очах сумнів і страх, і вже почав боятися, що той відмовиться давати присягу.

— Гутче, чи присягаєшся ти дотримуватися вояцького правильника, захищати й оберігати цей Клан навіть ціною власного життя?

Гутч нервово ковтнув і тремтячим голосом відповів:

— Присягаюсь.

— Тоді владою, даною мені Зорекланом, я нарікаю тебе вояцьким ім'ям. Гутче, віднині тебе зна-

тимуть як Дрібновуса. Зореклан вірить, що ти віддаси всю свою хоробрість і силу новому Кланові.

На цих словах він помітив, як сумнів згас в очах Дрібновуса, поступившись місцем рішучості. Вогнезір знав: цей котик стане чудовим вояком, коли навчиться довіряти самому собі.

Зрештою він повернувся до Листинки. Вона тихо чекала, доки Вогнезір звертався до інших, і разом з усіма вигукувала нові імена товаришів. Його здивувала зосередженість кішки, коли він звернувся до неї. І в голосі Листинки не було й нотки сумніву, коли вона сказала:

— Присягаюсь.

— Тоді владою, даною мені Зорекланом, я нарікаю тебе вояцьким ім'ям. Листинко, віднині тебе знатимуть як Ряболистку. Зореклан вірить, що ти віддаси всю свою хоробрість і силу новому Кланові.

Вогнезір схилив мордочку до голови Ряболистки, і її очі променисто засяяли.

Коли Клан закінчив вітати Ряболистку з новим іменем, Вогнезір підкликав хвостом Вишеньку та Бориса. Вишенька одразу ж ринулася вперед, її очі завзято палали, а Борис помітно вагався, наче усвідомлював краще за сестру, на який важливий крок вони наважуються.

— Пора додати двох новаків до цього Кла-ну, — нявкнув Вогнезір. — Відсьогодні, — почав він, торкнувшись хвостом плеча Вишеньки, — цю новачку знатимуть як Вишнелапку. Гострокігтю, ти маєш чого навчити новака, тож будеш її виховником.

Вишнелапка крутнула головою і глянула на Гострокігтя.

— Це означає, що я маю робити все, що він скаже?

— Саме так, — стиха відповіла Піскошторма. — Можеш привітатися з ним носами.

Гострокіготь виступив наперед. Вишнелапка витягнула шию, швидко торкнулася його носа і знову відскочила.

— А що, коли вона не виконуватиме моїх наказів? — спитав Гострокіготь, окинувши поглядом свою новачку. — Що мені тоді робити?

Піскошторма зблиснула очима.

— Що захочеш.

— У межах розумного, — поспіхом додав Вогнезір, повівши вухами на Піскошторму. — Якщо потрібно буде її покарати, можеш порадитися зі мною чи з Піскоштормою. Ми розповімо, що зазвичай робимо у нашому Клані.

Повернувшись до Бориса, що тим часом уважно слухав, він поклав хвоста на його плече.

— Відсьогодні цього новака знатимуть як Горобцелапа. Ряболистко, ти станеш його виховницею й ділитимешся з ним своїм досвідом.

Новонаречений Горобцелап вийшов, щоби привітатися з Ряболисткою, але вона раптом спинилася і стурбовано підвела погляд.

— Пробач, Вогнезоре, але я не впевнена, що впораюсь, — нявкнула вона. — Я ще зовсім не звикла жити у Клані. Як я зможу правильно виховувати новака?

— Не хвилюйся, — відповів він. — Ми з Піскоштормою тобі допоможемо. Якийсь час ми всі будемо вчитися разом.

Вогнезір побачив полегшення в очах кішки, і Ряболистка торкнулася носом до Горобцелапа.

— Я старатимусь з усіх сил, — пообіцяла вона.

Решта Клану привітала двох новаків з їхніми іменами, а самі Вишнелапка і Горобцелап гордо слухали вигуки котів.

— А ми? — підстрибнув Скок зі свого місця біля Конюшинохвостої. — Чому нам не можна бути новачками?

— Ми теж хочемо справжні імена, — додала Ляля.

— Ви не можете стати новачками, доки вам не виповниться по шість повень, — пояснив Вогнезір.

— Але це так довго! — заскиглив Камінець, вимахуючи коротеньким чорним хвостиком.

Вогнезір перекинувся поглядами з Піскоштормою й побачив у її очах віху.

— Гаразд, — нявкнув він і підкликав кошенят хвостом. — Підходьте сюди. Вам ще не час бути новачками, але ви можете отримати справжні Кланові імена.

Троє кошенят поскакали до нього, плутаючись у власних лапах. Коли вони поставали рядком, аж тремтячи від захоплення, Вогнезір по черзі торкнувся хвостом їхніх голівок.

— Відтепер ці кошенята зватимуться Рінько, Стрибко і Дрібка.

— Рінько! Стрибко! Дрібка! — загукала Ряболистка, і кішку підтримав радісним муркотом увесь Клан.

Троє кошенят подріботіли назад до мами, високо піднявши хвости.

— А як щодо провідника Клану? — запитав Гострокіготь. — Ти ж не збираєшся залишатися тут назавжди?

Вогнезір подумав, чи не планував Гострокіготь стати новим провідником Небесного Клану. Він був сильний, добре знав ці території і не боявся відповідальності. Але Вогнезір не був певен, чи має право вирішувати, хто повинен очолити новий Клан — це ж було завдання їхніх предків.

— Тут я не можу нічого сказати, — відповів він. — Не мені обирати провідника. Це зробить Зореклан.

Гострокіготь примружив очі й недовірливо спитав:

— Як?

— Вони дадуть нам знак, — пояснив Вогнезір.

Гострокіготь форкнув, але нічого не відповів.

— Залишилося дати ще одне ім'я, — оголосив Вогнезір, подумки полегшено зітхнувши від того, що питання провідництва вдалося відкласти. Він повернувся в той бік, де у затінку скелі сидів Небо. — Небо, підійдіть сюди, будь ласка.

Старий кіт підвівся і пішов до нього. Коли він став перед Вогнезором, той вклонився на знак пошани за все, що Небо зробив, аби зберегти пам'ять про Небесний Клан.

— Я, Вогнезір, провідник Громового Клану і наставник Небесного Клану, закликаю духів предків-вояків звернути свої погляди на цього кота. Він служив вояцькому правильнику все своє життя, і завдяки йому цей Клан стоїть тут сьогодні. І тому я не прошу від Неба жодної присяги, адже він уже є справжнім вояком. Небо, відсьо-

годні вас знатимуть як Небостража — на честь вашої віри і вірності Небесному Кланові.

Бліді очі старого гордо засяяли.

— Небостраж! Небостраж!

Небостраж проникливо глянув Вогнезорові у вічі.

— Дякую. Я й не мріяв, що це колись станеться. Я... я сподіваюся, що мої предки зараз можуть мене бачити.

— Я впевнений, що можуть, — сказав йому Вогнезір.

Небостраж нахилився ближче до Вогнезора і промурмотів йому на вухо: «Прийди сьогодні до мого кубла. Я мушу тобі дещо розповісти».

Місяць заливав срібним сяйвом долину, якою йшов Вогнезір. Він ніяк не міг позбутися неприємного відчуття, але цього разу воно стосувалося не ворожості чи блискучих холодних очей у заростях. Що йому мав розповісти старий кіт, чого не міг сказати на зборах біля Валяви? І чому Небостраж вирішив повернутися до свого кубла під кушем замість того, щоб переселитися до Клану, де б до нього ставилися з усією повагою, як до старійшини?

Вогнезір відшукав звивисту стежку за каменем і пішов нею вгору. Прохолодний вітер куйовдив його хутро, наче нагадуючи, що невдовзі зелен-лист добіжить кінця. Піднявшись трохи вище крутосхилом, він помітив шматочок сірого хутра під терновим деревцем: Небостраж сидів біля входу до кубла, підібгавши під себе лапи.

— Ви просили мене прийти.

Кілька митей Небостраж просто дивився на нього своїми великими очима.

— Я хочу тобі подякувати, — серйозно нявкнув він. — Ти відбудував втрачений Клан.

— Нема за що дякувати, — відповів Вогнезір. — Я зробив лише те, що мав зробити.

Небостраж кивнув і замислено кліпнув.

— Як думаєш, ти був хорошим провідником для Громового Клану?

Це питання захопило його зненацька, і він спершу навіть не уявляв, що відповісти.

— Я не знаю, — зрештою нявкнув Вогнезір. — Це було нелегко, але я завжди намагався вчинити так, як було би краще для мого Клану.

— Ніхто б не міг сумніватися у твоїй вірності, — погодився Небостраж. — Але на скільки її вистачить?

Вогнезір спантеличено промовчав. Чому Небостраж питав його про Громовий Клан?

— Попереду важкі часи, — провадив старий, — і твоя вірність пройде найскладніші випробування. Іноді доля одного кота не така, як доля цілого Клану.

Вогнезір схилив голову набік. Слова Небостража звучали для нього як незрозумілий набір фраз. Громовому Кланові щось загрожувало? Коли він ішов, усе було спокійно, але ж минуло вже кілька повень. Що може трапитися із Кланом без провідника, коли навколо такі вороги, як Тіньовий Клан?

Небостраж звівся на лапи. Його очі мерехтіли. На мить Вогнезорові здалося, що він бачить, як зорі переливаються у хутрі сірого кота. Голос старого був тихий, але бринів силою.

— Твій Клан зараз у безпеці. Але будуть троє, кров від твоєї крові, які триматимуть зоряну силу у своїх лапах.

Вогнезір витріщився на старого вояка.

— Я не розумію. Чому ви мені це кажете?

Відповіді не було, лише вуха Небостража легенько смикнулися.

— Ви повинні розповісти більше! — вигукнув Вогнезір. — Як я можу вирішити, що робити, якщо ви не пояснюєте нічого?

Старий глибоко вдихнув і сказав:

— Прощавай, Вогнезоре. Пам'ятай мене у прийдешні часи.

Він помахав хвостом на знак того, що Вогнезір мусить піти геть.

Вогнезір безпорадно подивився на нього, а тоді розвернувся і пішов стежкою вниз. Усе його тіло пробирав дроз. Слова Небостража були явним посланням від Зореклану, але Вогнезір не мав жодного уявлення, що вони означали.

«Але будуть троє, кров від твоєї крові, які триматимуть зоряну силу у своїх лапах».

У Вогнезора не було кровних родичів у Громовому Клані, окрім Хмарохвоста, то де ж тоді візьмуться троє?

Підійшовши до Валяви і прислухавшись до невинного дзюркоту річки, Вогнезір спинився та підвів очі до Срібносмуги. У лісі сяйво його предків-вояків заспокоювало, але тут... Він не був навіть певен, чи бувають вони на цих небесах.

— Ви мене чуєте? — прошепотів Вогнезір. — Синьозірко, Плямолистко, Жовтоікло, якщо ви слухаєте, будь ласка, допоможіть мені вберегти Громовий Клан від майбутніх небезпек.



Розділ 26

Цю ніч Вогнезір спав уривчасто, а коли прокинувся на світанку, то побачив, що все небо заволокло хмарами. Дув сильний вітер, і з вершини скелі злітало вниз поодинокі листя кушів. Незабаром уже й падолист. Нашвидкулап умиваючись, він усе намагався відігнати страхи минулої ночі. Значення пророцтва Небостража ховалося у прийдешніх повнях. Зараз він нічого не міг із цим вдіяти.

Конюшинохвоста зі своїми кошенятами нарешті переселилася до ясел, звільнивши місце для нових вояків Небесного Клану в печері з Вогнезором та Піскоштормою. Охочий чим-небудь зайнятися, Вогнезір підійшов до іншого краю печери і тицьнув лапою Гострокігтя.

— Що...? — підвів голову той і закліпав.

— Час для досвітнього патруля, — заявив Вогнезір. Гострокіготь застогнав, а тоді підвівся зі свого кубла і почав обтрушуватися від моху, доки Вогнезір будив Ряболистку.

— Ми підберемо дорогою Вишнелапку та Горобцелапа і підемо оглядати кордони, — сказав він.

Ряболистка здивувалася.

— Але в нас немає кордонів.

— Ми їх встановимо.

Вогнезір повів їх стежкою до печери, яку вони відвели під новацьке кубло. Він гадав, як Вишнелапка й Горобцелап пережили свою першу ніч без Двоногів. Вогнезір пригадав, як минулого вечора допомагав їм носити мох із печери біля річки і влаштувати з нього зручні гніздечка.

Очі Горобцелапа поширилися від хвилювання, коли сонце сіло і в долині запала ніч.

— Цікаво, як там почуваються наші домашні, — промурмотів він.

Вишнелапка заспокійливо лизнула його.

— З ними все буде гаразд, і з нами також. Ми тепер члени Клану.

Але Вогнезір помітив, як тремтів кінчик її хвоста: очевидно, вона почувалася не так впевнено, як хотіла показати.

Коли він з іншими вояками підійшов до їхньої печери, Вишнелапка прожогом вибігла надвір, а її хутро стирчало на всі боки.

— Ми йдемо на лови? — запитала вона. — Я така голодна!

— Старійшини і матері-годувальниці їдять першими, — нагадав Гострокіготь.

— Це так, але Піскошторма поведе мисливський патруль пізніше для решти Клану, — нявкнув Вогнезір. — А ми — досвітній патруль, і до тогою можемо щось перехопити.

— А так можна? — спитала Вишнелапка.

— Звісно, — відповів Вогнезір. — Лише мисливські патрулі повинні приносити здобич у Клан.

— Добре, — вигулькнув із кубла Горобця-лап. — Тоді ходімо!

Вогнезір рушив угору схилом повз стежку, що вела до кубла Небостража, аж до кам'яного насипу, де вони з Піскоштормою порятували Конюшинохвосту та її кошенят від лисиці. Він гадав, чи могли десь поблизу бути справжні кордони Небесного Клану. Мабуть, їхня територія була більшою, ніж тепер потрібно новому Небесному Клану зараз, і менше голодних ротів, і менше вояків, щоб охороняти кордони.

— Залишимо перші помітки тут, — сказав Вогнезір. — Тоді кожен кіт, який проходитиме цими землями, знатиме, що вони належать нам. Якщо ви регулярно їх поновлюватимете, через кілька місяців тут буде досить усталений запах.

Раптом його тілом пробіг дроз. Коли він вперше прийшов до лісу, запахам на кордонах Громого Клану було вже більше повень, ніж будь-хто міг пам'ятати. Його нинішнє рішення може вплинути на все майбутнє Небесного Клану.

— А інші коти зважають на кордони? — спитала Ряболистка.

«Це хороше питання», — пробурмотів про себе Вогнезір. Коти з інших Кланів подумали би двічі, перш ніж перетинати помітки, але тут не було жодних інших Кланів.

— У вас можуть виникнути проблеми з бродягами... — почав він.

— Ми хутко навчимо їх триматися подалі від наших земель, — перебив Гострокіготь і випустив пазурі.

— Або переконаємо їх приєднатися, — тихо додала Ряболистка. — Ми самі ще не так давно були бродягами.

Коли вони залишили перші помітки, Вогнезір знайшов стежку, що вела на верхівку скелі з іншого боку від табору. Вибравшись на скелю, коти почали спускатися уздовж річки.

— Тут хороше місце для ще одної помітки, — нявкнув Вогнезір і вказав на камінь, що випинався з-під тоненького ґрунту за декілька хвостів від краю скелі. — Завжди краще мати ще й видимі позначки, а не тільки відчутні на запах. Так легше запам'ятати межі території.

— Можна мені? Будь ласка! — підбігла до каменя Вишнелапка.

— Гаразд. Ти бачила, як я це зробив того разу. Наздоганяй, коли закінчиш.

Поки Вишнелапка помічала територію, Вогнезір повів інших котів уздовж скелі, і зрештою патруль вийшов до лісу. Плямиста новачка наздогнала їх, коли вони спинилися, щоб Горобцелап залишив помітку на місці, де розкришився шматок скелі.

— Я б хотів додати до наших земель ліс, — нявкнув Вогнезір. — Там найбільше здобичі. Але я не хочу наступати на хвости бродягам, які вирішили не приєднуватися. Нам не потрібна бійка.

Ряболистка кивнула.

— Якщо збережемо з ними хороші стосунки, може, дехто з них і передумає.

Вогнезір пустив наперед Гострокігтя, коли вони дійшли до перших насаджень. Двоє новаків ще ніколи раніше не були в густому лісі. Їхні

очі поширилися, і Вишнелапка радісно писнула, а тоді швиденько затулила собі рота хвостом і винувато глянула на Гострокігтя.

— Правильно, розлякай усю здобич у лісі, — пробурмотів той.

Вогнезір глянув на рудого вояка, сподіваючись, що той не буде поводитися надто грубо з новачкою, яка мала значно менше досвіду, ніж її ровесники з Клану. Але Вишнелапку це, здається, не сильно засмутило. Вона вже встигла помітити дрозда, що дзьобав щось під кушем, і почала до нього підкрадатися.

Ряболистка махнула хвостом до Горобцелапа.

— Ти також можеш полювати, якщо хочеш.

Горобцелап нашорошив вуха і покуштував повітря, а тоді почав скрадатися у високій траві до якоїсь здобичі, якої Вогнезорові не було видно.

— Пропоную вирушити до струмка, — нявкнув Гострокіготь, одним оком поглядаючи на свою новачку. — Якщо проведемо там кордон, то кубла Доощуба і Ворішинки опиняться за межами нашої території.

— А як щодо Ковтюха? — спитав Вогнезір, пригадавши зустріч зі старим буркотуном.

Ряболистка тихенько муркнула.

— Ковтюх переселяється кудись щоповні. Якщо йому не сподобається жити на нашій території, він може піти деінде.

Вогнезір кивнув. Гострокігтева ідея йому сподобалася, але він нагадав собі сказати воякам, щоб не нападали на бродяг, якщо знайдуть їх на території Небесного Клану — принаймні доти, доки вони не змиряться з присутністю Клану в лісі.

— Отже, біля струмка, — нявкнув Вогнезір.

І в ту ж мить Вишнелапка підскочила і зловила дрозда прямо в повітрі, коли він уже збирався злетіти. Приземлившись, новачка подріботіла назад зі здобиччю в зубах і поклала її біля лап Гострокігтя.

— Це для тебе, — нявкнула вона й поважно вклонилася. — Я скоро ще одного зловлю.

Гострокіготь витріщився на неї, а тоді на здобич.

— Дякую, — сказав він. — Гарний стрибок.

Очі Вишнелапки засяяли, і вона з високо піднятим хвостом пішла далі.

Щоб не відставати, Горобцелап віддав свою першу здобич — мишу — Ряболистці, а тоді пішов полювати для себе. Вогнезору радісно було спостерігати за їхніми спробами поводитися як справжні коти Клану, тож він вирішив не казати їм, що новаки зазвичай не полюють для своїх виховників. Для себе він спіймав білку, і то в стрибку, майже гідному Небесного Клану.

Коли всі поснідали, Гострокіготь повів їх до струмка. Ще перш ніж вони туди прийшли, Вишнелапка радо махнула хвостом на повалене дерево, що стояло самотою на галявині.

— Ось чудове місце для мітки!

Вогнезір спинився.

— Непогано, але я думаю, що тут буде краще, — він кивнув на зарослий плющем дуб, який ріс біля краю галявини.

— Чому? — запитав Горобцелап. — Якщо захопимо мертве дерево, в нас буде більше території.

— Так, але на галявині немає укриття, — пояс-
нив Вогнезір. А тоді аж стрепенувся від захвату.
Це такі само рішення Громові вояки приймали
в лісі ще давним-давно? — Здобичі там ніде схо-
ватися і вам теж, якщо наскочить лисиця чи бор-
сук.

— Це логічно, — Гострокіготь підійшов до де-
рева і залишив там мітку.

Пройшовши за течією, коти збігли на верхівку
пагорба і зішли вниз, туди, де повалений стовбур
перетинав річку.

Вогнезір знову очолив колону, повів її дальнім
краєм кручі, а тоді вгору пагорбом до угіддя Дво-
ногів, позалишавши сліди біля пня і покинутого
лисячого кубла, де, за словами Небостража, про-
лягав колишній кордон. Тоді патруль пройшовся
межею угіддя Двоногів, аж до амбара. Вогнезір
відчув, як його хутро знову настовбурчується, що
ближче до нього вони підходять. Він не любив це
місце і знав, що ніколи його не полюбить, але те-
пер воно принаймні знаходилося за межею.

Нарешті Вогнезір повів свій патруль назад до
табору шляхом, який захоплював для них біль-
шість поросту на верхівці скелі. Він гадав, що уже
саме наближається сонцепік, хоча небо досі було
затягнуте хмарами, а в повітрі пахло дощем.

Коли патруль підійшов до кушів, звідти ви-
йшла Піскошторма, тримаючи в зубах мишу.

— Привіт, — нявкнула вона, кидаючи здо-
бич. — Я думала, що ви пішли на патрулювання.

— Ми помітили кордони! — гордо заявила
Вишнелапка.

— Добре, — схвально смикнула вусами Піскошторма. — Треба повідомити решті, де ж ви поставили ті кордони.

— За наступні кілька днів кожен кіт зможе піти в патруль, — нявкнув Вогнезір. — А ви, я так бачу, полювали, — додав він, вказуючи хвостом на мишу.

— Так, тут поблизу чимало здобичі, — відповіла Піскошторма. — Клаптеніг уже добрий мисливець, а Дрібновус швидко вчиться.

Вогнезір радий був це чути. Кілька успіхів можуть дати колишній кицюні таку необхідну впевненість.

— Мене єдине бентежить, — уже тихіше заговорила Піскошторма, так, щоб її чув тільки Вогнезір. — Від Небостража нині не було ні слуху.

Вогнезір відчув, як йому в живіт боляче впливається лихе передчуття. Згадка про Небостража нагадала йому про дивний настрій kota відучора та про зловісні слова його пророцтва.

— Гадаю, тобі слід його провідати, — запропонувала Піскошторма. — Він має бути в таборі, а не сидіти в тій своїй пародії на кубло.

— Просто зараз і піду, — нявкнув Вогнезір.

Він рушив кам'янистою стежкою та попрямував на верхівку кручі. Пам'ятаючи, що Піскошторма казала про лисицю, Вогнезір не дозволяв собі втратити пильність. Небостраж був шляхетним старим котом, але тягатися із сильним та рішучим хижаком він не зміг би. А проте поблизу не було і сліду лисячого запаху.

Поки він вийшов на стежку за кругляком, почала сіяти дрібна мжичка, хапаючи його хутро

холодними кігтями. У кублі старого вояка видно не було. Можливо, він пішов на полювання...

Наблизившись, Вогнезір побачив клопот сірого хутра, ніби напівзахований поміж корінням терну.

— Небостраже! — покликав він. Відповіді не було.

Коли Вогнезір став біля входу до кубла, то побачив, що старий кіт скулився аж біля дальньої стіни, притиснувшись до неї під плетивом коріння.

— Небостраже? — повторив Вогнезір.

Сірий вояк не зворухнувся. Вогнезір зітхнув, нараз усе збагнувши. Він пригнув голову, вліз до кубла і ступив кілька кроків до Небостража. Старий кіт не рухався, а Вогнезір, делікатно торкнувшись його лапою, відчув холод. Зараз Небесний вояк чомусь виглядав дрібнішим, ніж коли був живим.

У Вогнезорове серце шпичкою впився смуток. Можливо, старий кіт чіплявся за життя доти, доки не побачив, що Небесний Клан відновлено. Вогнезір сподівався, що він помер щасливим, знаючи, що його мрії здійснилися.

— Бувай, друже, — голос загубився ще десь у горлі, але він зміг обвити голову старого kota своїм хвостом. — Нехай Зореклан освітить твій шлях.

Вогнезір застрибнув на верхівку Валяви і глянув униз на котів Небесного Клану. Конюшиного хвоста розляглася біля струмка, навколо неї гра-

лися її кошенята, Вишнелапка і Горобцелап їли біля кагату. Гострокіготь і Клаптеніг тренувалися біля підніжжя пагорба. Піскошторма сиділа поруч, спостерігаючи за ними та час від часу докидаючи якісь коментарі з приводу їхньої техніки. Вогнезору було дуже важко зібратися із силами повідомити їм ці новини.

— Нехай усі коти, здатні спіймати власну здобич, зберуться під Валявою на віче Клану! — загукав він.

Гострокіготь і Клаптеніг розійшлися і всілися, нашорошивши вуха. Двоє новаків доїли свою свіжину і підвели голови, в їхніх очах сяяла цікавість. Ряболистка почала пробиватися до скелі, приєднавшись до Дрібновуса, який саме виліз із кубла.

— Я маю для вас усіх погану новину, — нявкнув Вогнезір, коли навколо вже зібрався цілий Клан. — Небостраж помер.

На мить запала тиша, тільки кошенята Конюшинохвостой радісно попискували, граючись біля своєї матері. Кішка хвостом пригорнула їх ближче до себе.

— Цить, — нявкнула вона. — Вогнезір розповідає про дещо дуже сумне.

— Це погані новини, — згодився Гострокіготь, впиваючись кігтями в камінь. — Без його досвіду Клан буде слабшим.

Вогнезір смикнув хвостом — на нього знову накотила туга за старим котом. Надто ж тепер, коли він побачив відсутні погляди більшості котів Клану. Вогнезір зрозумів, що мало хто з них насправді тужить за Небостражем.

Піскошторма підбігла до нього, коли він зістрибнув із Валяви, і зарилася носом у хутро на його плечі.

— Не винувать їх, — промурмотіла киця. — Вони ж заледве знали Небостража, вони не так давно тільки зрозуміли, що він не просто старий дурко.

— Я знаю, — зітхнув Вогнезір. — Але їм слід розуміти, як багато він зробив для цього Клану.

Він попросив Клаптеного допомогти йому з Піскоштормою принести тіло старого до табору, щоби поховати. Вони поклали його біля підніжжя Валяви, і решта Клану зібралась навколо.

— Пам'ятайте, що сьогодні вам не можна спати цілу ніч, — казала Конюшинохвоста своїм кошенятам, притримуючи непосидьків своїм хвостом. — Не можна спати, що б не сталося.

— Ні, все гаразд, — нявкнув Вогнезір, здивований тим, що колишня самітниця знала про традицію стійкування. — Кошенята можуть поспати.

Конюшинохвоста витріщицалась на нього, стривожено розплющивши очі та наїжачивши хутро на загривку.

— Ти хочеш, щоб мої кошенята померли? — зашипіла вона.

— Що? — збентежився Вогнезір. — Твоїм кошенятам нічого не загрожує.

Дрібновус здригнувся.

— Ні, Конюшинохвоста правду каже. Коли кіт помирає, треба не спати цілу ніч, інакше й сам помреш. Мені мама таке казала.

— Це правда, — нявкнув Гострокіготь. — Пам'ятаєте Лиска? Він пішов спати, коли помер його брат, а вже через кілька днів його вбила потвора.

— Так, я пам'ятаю, — втрутилась Ряболистка.

— Але ж це неправда, — твердо сказав Вогнезір, помітивши стривожені погляди колишніх кицюнь. Він хотів пізніше повернутися до розмови про цей дивакуватий забобон, що, мабуть, дійшов до них ще з Кланових часів, хоч самого Клану вже давно не було. — Ми також не спимо, але лише для того, щоб ушанувати пам'ять полеглого кота і провести його до Зореклану. Ніколи не чув такого, щоб кіт помер, якщо спав у цю ніч.

— Не всі коти відбувають цілонічне чатування, — додала Піскошторма. — Лише найближчі друзі. Але я думаю, що сьогодні варто це зробити всьому Кланові, бо нас усе одно зовсім мало.

— І ми ж його родичі, правильно? — спитав Горобцелап. — Ті, в кого є кров Небесного Клану. Вогнезір кивнув.

— Так. Тоді будемо не спати всі, а зранку його поховаємо. Зазвичай у нас це роблять старійшини, але Небостража зможемо поховати ми з Піскоштормою.

— Я б хотіла допомогти, — нявкнула Вишне-лапка. Вона виглядала незвично пригніченою. — Ми так і не встигли попросити вибачення за те, що прозивалися.

— Мені так шкода, — сумно додав Горобцелап. Піскошторма торкнулася носом до його вуха.

— Думаю, він вам і так вибачив. Небостраж побачив, як ви стали новаками Небесного Клану, а цього він прагнув найбільше... побачити, як його Клан відроджується.

Сонце зайшло за обрій, і в долині запанували сутінки. Клан зібрався на нічне чатування. Вог-

незір із Піскоштормою сіли найближче до Небостража і притулилися носами до його холодного сірого хутра. Вишнелапка та Горобцелап сиділи трохи віддалік, разом із рештою Клану. Конюшинохвоста, трохи провагавшись, вмостилася біля підніжжя скелі, а до неї попритулялися її кошенята, наче готувалися до сну, як зазвичай. Дрібновус виглядав найбільш схвильованим, і Вогнезір подумав: чи не навмисно цей кіт обрав собі місце на гострому камені, аби раптом не заснути?

Останні промені сонця розчинилися в сутіні. Хмари розвіялися, і на небі почали з'являтися вояки Зореклану. Невдовзі Вогнезір помітив якийсь рух у Клані й почув позаду себе шурхотіння і мурмотіння. Вишнелапка широко позіхнула, і її очі потрохи заплющилися, але Горобцелап штурхнув сестру в бік, і вона різко спохопилася.

Тоді Вогнезір почув, як йому на вухо зашепотіла Конюшинохвоста:

— Пробач, Вогнезоре, але вже холодає. Якщо ти впевнений, що це безпечно, то я би забрала своїх малюків до печери.

— Звісно, — промурмотів він.

Коли Конюшинохвоста пішла, ще один кіт підвівся й подався слідом за нею. Озирнувшись, Вогнезір побачив, що то був Гострокіготь. Дрібновус та Клаптеніг тихо про щось гомоніли. За мить Дрібновус підвівся, але лише для того, щоби пересісти на інший камінь, трохи нижче за течією. Вишнелапка та Горобцелап, попри свої найкращі наміри, позасинали. Лише Ряболистка сиділа, незмигно дивлячись на зорі.

Вогнезір зітхнув про себе. Ці коти не зовсім розуміли, що означало жити, як вояки, і дотримуватися вояцького правильника. Їм потрібно збагнути значення нічного чатування — окрім усього іншого — перш ніж вони зможуть стати справжнім Кланом. Та принаймні коти повірили йому, що вони не помруть, якщо підуть сьогодні спати. Мабуть, їм було легше не спати вночі, коли їхні життя були менш впорядковані — без досвігнів та мисливських патрулів і виснажливих табірних обов'язків.

Вогнезір піднявся, щоб розім'ятися. Він підвів погляд на морозяне мерехтіння Срібносмуги і задумався, де у ній знаходився дух Небостража. «Ви знайшли дорогу до своїх предків із Небесного Клану?» Вогнезір сподівався, що так. Якщо хто й заслужив на те, щоб гуляти серед зір, то це був Небостраж.

Місячне світло залило вхід до печери й розбудило Вогнезора. Роззирнувшись, він побачив, що Дрібновуса не було. Вогнезір схвильовано висунув голову надвір і помітив смуганя на камені біля річки, де він сидів ще три дні тому, коли Клан проводжав Небостража.

Вогнезір почав спускатися вниз. Коли він наблизився, Дрібновус підскочив, а в його очах блимнув якийсь захисний вогник.

— Ти чогось хотів? — спитав він.

— Ні, нічого конкретного, — сказав Вогнезір і застрибнув на камінь біля нього. — Але я відчуваю, що тебе щось турбує. Ти можеш мені сказати, якщо щось трапилося.

Дрібновус посунувся, щоби біля нього вмотився Вогнезір.

— Нічого не трапилося, — нявкнув він. — Усе гаразд. Я навчився речам, про які ніколи й не мріяв. Просто... ну, тут так багато котів. Особливо в печері, коли ми всі спимо разом. Я звик жити сам, зі своїми домашніми.

— Знаєш, я теж колись був кицюнею і почувався так само, коли вперше прийшов жити в Клан, — сказав Вогнезір. — Але скоро тобі буде дивно навіть подумати, як ти взагалі міг спати сам.

— Мабуть, — нявкнув Дрібновус, хоч і не надто переконано.

Смугань задивився на річку, і Вогнезір подумав, що той, мабуть, хоче побути наодинці. Він зіскочив із каменя і повернувся до кубла, все думаючи, як полегшити Дрібновусові процес звикання. Можливо, йому допоможе гордість за мисливські успіхи.

Через кілька днів після розмови з Дрібновусом Вогнезір повернувся з мисливського патруля разом із Горобцелопом та Ряболисткою і застав табір порожнім. У вояцькому гроті не було нікого, а коли патруль спустився до річки, то зустрів лише Конюшинохвосту з кошенятами.

— Стрибку, повернися! — гукнула кішка й обгорнула хвостом сміливе кошеня, відсуваючи його від води. Глянувши на Вогнезора, вона дала: — Вони стають такими сильними й енергійними! А якщо потрапляють в якусь халепу, то можна, навіть не вагаючись, думати на Стрибка.

— Вони дуже добре виглядають, — сказав їй Вогнезір. — Невдовзі вже зможуть стати новаками. А вояків у нас так мало, що тобі, мабуть, доведеться бути для одного з них виховницею. Щоправда, не дуже добре, коли новаків тренують їхні матері, але...

Конюшинохвоста здивовано поширила очі.

— Але я поняття не маю, як виховувати новака.

— Мабуть, тобі вже пора приєднатися до патрулів, — запропонував Вогнезір. — Я певен, що ти швидко навчишся.

— Ой, це точно ні! — вигукнула Конюшинохвоста. — Я ще потрібна моїм кошенятам. Хто за ними пригляне, коли мене тут не буде? Ріньку, злазь звідти! — крикнула вона чорному котику, який вже збирався залазити на Валяву. — Ти впадеш у воду!

Глянувши на трьох невисидючих кошенят, Вогнезір подумав, що вона, мабуть, має рацію.

— А де всі? — спитав він. — У долині наче спорожніло.

— Вони пішли з Піскоштормою, — відповіла Конюшинохвоста і махнула хвостом у бік яру. — Вона сказала, що поведе їх на впоряд.

Поглянувши на своїх кошенят і впевнившись, що вони не роблять знову якусь шкоду, кішка підійшла до кагату свіжини і вибрала звідти мишку.

Вогнезір покликав Горобцелапа та Ряболистку і пішов із ними до яру. За кілька хвостів попереду скеля закручувалася всередину й утворювала на землі порожню піщанисту галяву. Вогнезір саме дійшов до неї та побачив, як Вишнелапка

стрибнула на Піскошторму. Кішки покотилися клубком із лап і хвостів. Гострокіготь, Дрібновус та Клаптеніг стояли й дивилися на них.

Нарешті Піскошторма вивільнилася й підвелася, обтрушуючи хутро.

— Молодець, — нявкнула вона. — У тебе добре виходять стрибки і прийоми з кігтями. Якби я була лисицею, я би двічі подумала, перш ніж потрапити тобі на очі.

Вишнелапка аж засяяла від її слів.

— Дрібновусе, спробуй ти, — звернулася до kota Піскошторма. — Уяви, що я — лисиця, яка намагається прокрастися в ясла.

Дрібновус завагався, озираючись на інших котів, а Піскошторма тим часом стала у стійку і нетерпляче махала хвостом.

— Ну ж бо, — сказала вона. — Я б за цей час уже кількох кошенят зжерла.

Дрібновус кинувся на неї, випустивши кігті, але не розрахував стрибка. Він приземлився прямо перед Піскоштормою, і вона притиснула його за вуха передніми лапами. Дрібновус роздратовано зашипів і замахав хвостом.

— Не хвилюйся, — нявкнула Піскошторма. — Спробуй ще раз.

— Ні, дякую, на цей раз досить, — позадкував Дрібновус. — Я трохи сам потренуюся.

Піскошторма якусь мить запитально на нього дивилася, а тоді кивнула.

— Гарзд. Завтра потренуємося ще.

Дрібновус обійшов заглибину в скелі та зник з поля зору. Вогнезір презирнувся з Піскоштор-

мою і подався за ним. Дрібновус у якийсь момент відчув, що за ним хтось іде, і спинився почекаати.

— Пробач, — нявкнув він, не давши Вогнезорові шансу заговорити першим. — Я знаю, що дав маху, — кіт сумно закліпав очима. — У мене ніколи не вийде. Мені просто так незручно тренуватися, коли всі на мене дивляться.

Вогнезір ледь зітхнув. Це була та сама проблема, про яку вони вже раніше говорили тоді, на камені біля річки. Дрібновусові важко було пристосуватися до життя зі стількома котями.

— Ну, це з усіма так, — почав він. Дрібновус хотів його перебити, але Вогнезір смикнув хвостом, закликаючи що тиші. — Я знаю, як ти почувашся, але, заради Зореклану, чому ти про це не сказав Піскоштормі? Вона ж усе зрозуміє. Вона могла би провести з тобою індивідуальний впо-ряд, якби ти її попросив.

Дрібновус схвильовано перебирав лапами по піску.

— Я просто не хочу її зайвий раз турбувати. Вона й так має по горло справ.

— Я знаю, але це не завдасть їй жодного клопоту, чесно. Я тобі от що скажу, — продовжив Вогнезір. — Хотів би потренуватися зі мною просто зараз? Ніхто не дивиться.

Очі Дрібновуса засяяли.

— А можна?

— Звісно. Яких прийомів тебе намагалася навчити Піскошторма?

— Вона показувала, як заскочити на ворога зверху. Казала, що йому так важче буде тебе зачепити.

— Це правда, — махнув хвостом Вогнезір. —
Гаразд, нападай.

Він ледве встиг договорити, як Дрібновус уже
скочив на нього з лютим шипінням. Вогнезір сту-
пив убік, і кіт приземлився біля нього, але встиг
проїхатися лапами по його боку.

— Молодець! — вигукнув Вогнезір.

— Але я промахнувся, — понуро нявкнув Дріб-
новус.

Вогнезір зціпив зуби. Цей кіт збирається
у всьому помічати лише найгірше?

— Але тобі все одно вдалося мене вдарити, —
відповів він. — Спробуй ще раз, але тепер не при-
пиняй битися, доки я тобі не скажу.

Вогнезір став у стійку, чекаючи стрибка. Побачивши, що увагу смуганя відволік метелик, який
пролітав повз, він на мить розслабився. Стрибок
захопив його зненацька.

— Це підступ! — простогнав Вогнезір, коли
Дрібновус притис його до землі, вибивши дух. Він
почув вдоволене форкання. Кіт вхопився лапами
за його плечі та вкусив за шию. Вогнезір переко-
тився і хвицнув задніми лапами, цілячись Дрібно-
вусові у живіт. Той втратив хватку і замахав усіма
чотирма лапами, намагаючись знову вчепитися
у Вогнезора.

— Достатньо, — засапано сказав той.

Дрібновус зіп'явся на лапи.

— Я ж тебе не дуже зачепив?

У Вогнезора пекло в боці, але він похитав го-
ловою.

— Це було чудово. Із тебе вийде справді небез-
печний боєць.

Очі Дрібновуса променіли гордощами.

— Справді?

— Справді. Тобі нема чого соромитися перед іншими котами.

Смугань знизав плечима.

— Думаю, що рано чи пізно я звикну, — він схилив голову перед Вогнезором. — Я хочу трохи потренуватися наодинці, якщо можна.

— Звісно.

Вогнезір повернувся до звору й побачив, що впоряд уже закінчився і коти збиралися до табору. Піскошторма сиділа посеред тренувальної галлявини, вимиваючись від піску.

— Я поговорив із Дрібновусом, — сказав Вогнезір і розповів, що трапилось далі.

— Я потренуюся з ним наодинці, — пообіцяла Піскошторма. Вона закінчила вмиватися і підвелася. — Але я переймаюся за нього менше, ніж за Конюшинохвосту. Вона ще не була на жодному впоряді.

— Вона досі займається своїми кошенятами.

Піскошторма повела вусами.

— Її кошенята вже достатньо великі й можуть деякий час побути самі. Та й зрештою, вони ж можуть приходити і дивитися!

— Не нервуйся, — Вогнезір торкнувся хвостом до її плеча. — Скоро вони стануть новакми, і тоді Конюшинохвоста зрозуміє, що їй також треба тренуватися. Не забувай, що вона у Клані зовсім недовго.

Піскошторма форкнула.

— Коли її було висвячено на воячку, Конюшинохвоста присяглася оберігати й захищати Клан.

А як вона збирається дотриматися присяги, якщо навіть не хоче навчитися битися?

— Дай їй час, — сказав Вогнезір. — Вона ще не розуміє цієї присяги. Одного дня зрозуміє.

— Чим швидше, тим краще, — пробурмотіла Піскошторма.

Вони разом пішли до табору, але несвідомо їхні лапи завели їх на верхівку Валяви. Піскошторма лягла на бік і заплющила очі, мружачись від сонця. Вогнезір сів біля неї і глянув на місце, де витікала річка. Клаптеніг сидів на камені біля води, потягуючись. За кілька хвостів від нього борюкалися Вишнелапка та Горобцелап, а їхні виховники спостерігали і давали поради. Конюшинохвоста зі своїми кошенятами перейшла річку, і малі цікаво обстежували камінці на тому боці.

— Знаєш, це нагадує мені Сонячні Скелі, — промурмотіла Піскошторма. — Тепле каміння, дзюркіт річки... Цікаво, чим там інші займаються удома?

— Я впевнений, що Сіросмуг про все гарно подбає, — нявкнув Вогнезір. — Я довіряю йому більше, ніж будь-кому.

Його охопила ностальгія. Хоч він і вірив обіцянці Небостража, що Громовий Клан буде в безпеці, все одно більше за все хотів побачити свого воєводу і найкращого друга.

Піскошторма лагідно погладила його хвостом по плечу.

— Цікаво, як там Каролапка з Порохошубом, — вона вдоволено муркнула. — Хотіла би я подивитися, як вони тренуються!

Вогнезір муркнув у відповідь.

— Сподіваюся, що Порохошуб це переживе...

Його перебив нажаханий вереск знизу. Він підскочив і побачив Конюшинохвосту, що стояла біля краю річки з таким настовбурченим хутром, що здавалася вдвічі більшою.

На якусь мить він не міг знайти поглядом кошенят. Тоді помітив Стрибка: той нестямно борсався в течії, яка відносила його від печери. Він перебирав передніми лапами і налякано пищав, але раптом затих, пішовши під воду.

Вогнезір ринув униз, а одразу за ним бігла Піскошторма. Та Конюшинохвоста виявилася спритнішою. Вони ще не встигли добігти до стежки з іншого боку печери, як вона кинулась у воду і швидко попливла туди, де зникло її кошеня.

Вогнезора пронизав жах. Невже йому доведеться рятувати не лише кошеня, а ще й матір? Та Конюшинохвоста зринула над водою, міцно тримаючи Стрибка за загривок. Вона допливла до берега і передала малого Вогнезорові з Піскоштормою, а тоді й сама вилізла на суше.

— Стрибку! — закричала кішка. — Стрибку, ти живий?

Стрибко весь затремтів, ледь чутно нявкнув і виблював цілу пригоршню води. Мати підсунула його на світло, і він упав, як осінній листок. Конюшинохвоста почала активно його вилизувати проти шерсті, щоб якнайшвидше висушити і зігріти.

Вогнезір роззирнувся за двома іншими кошенятами і помітив, як вони нерішуче йшли стеж-

кою, що вела під скелею до печери, де ріс мох. Вийшовши звідти, малі подріботіли берегом і спинилися перед мамою, дивлячись на неї величезними від страху очима.

— А зі Стрибком усе буде добре? — тихенько спитала Дрібка. Конюшинохвоста підвела голову. Хутро кошеняти було майже сухе, і він намагався сісти.

— Про що ви собі думали?! — зашипіла кішка. — Ви ж знали, що без мене не можна ходити у ту печеру.

— Але ти би нас не пустила... — почав Рінько.

— Звичайно, що не пустила б! І тепер ви знаєте чому.

Конюшинохвоста ще кілька разів різко лизнула Стрибка, але Вогнезір бачив: вона лиха лише тому, що дуже налякалася.

— Там дуже небезпечно, а ви ще замалі, щоб добре плавати. А що якби мене там не було?

Стрибко зіп'явся на лапки і намагався втримати рівновагу.

— Це я винен, — нявкнув він. — То була моя ідея.

— Мені неважливо, хто винен, — Конюшинохвоста підвелася й обтрусилася, забризкавши водою Вогнезора й Піскошторму. — Ви троє зараз же повертаєтесь до ясел. Сьогодні більше жодних забавок.

Рінько обурено забуркотів, але миттю замовк, зловивши на собі мамин погляд.

— Пішли. Уже, — звеліла вона.

Кошенята понуро зібралися йти, але Дрібка раптом повернулася.

— Там є печера, повна блискучого моху, — нявкнула вона. — І там до нас говорили голоси.

Вогнезір здивувався.

— Що вони казали?

— Вони говорили так тихо, що ми не почули, — відповів Стрибко.

— Аякже, голоси! — сварливо сказала Конюшинохвоста. — Ви недостатньо провинилися, що ще й байки вигадуете?

— Але ми не вигадуємо! — запротестувала Дрібка. Її білий хвостик тремтів. — Ми чесно чули голоси, багато.

— Я більше нічого не хочу про це чути, — нявкнула їхня мати. — Ви більше в ту печеру не ходите, і кінець, — вона роздратовано форкала і підштовхувала кошенят назад до Валяви.

Вогнезір презирнувся з Піскоштормою. Небостраж розповідав їм, що медикоти Небесного Клану ділилися язиками з предками в тій печері, з якої витікала річка. Чи могли кошенята і справді почути голоси древніх вояків Небесного Клану?

Вони допомогли малюкам перелізти через Валяву, але коли вже почали підніматися до ясел, Вогнезір підкликав Конюшинохвосту до себе, торкнувшись до неї хвостом.

— Де ти навчилась так плавати?

Вона знизала плечима.

— Я не завжди жила в цій долині, — пояснила кішка. — Я народилася значно нижче, біля покинутого гнізда Двоногів. Моя мама навчила мене плавати, щоб ловити рибу.

Вогнезір задумався, чи не було це те саме гніздо Двоногів, яке вони з Піскоштормою минали у своїй подорожі.

— Один із Кланів у нашому лісі називається Річковим, — сказав він. — Вони весь час плавають і рибалять. Я ще ніколи не чув про жодних інших котів, яким би подобалося плавати. Цікаво, чи не було в тебе предків із Річкового Клану.

Конюшинохвоста поширила очі.

— Це означає, що я не належу до Небесного Клану?

Розчарування в її голосі підбадьорило Вогнезора. Воно показало, що Конюшинохвоста принаймні хотіла бути частиною Небесного Клану і що в неї вже були перші паростки вірності своїм товаришам і вояцькому правильнику.

— Ні, — нявкнула Піскошторма й торкнулася носом до її вуха. — Ти кішка Небесного Клану від вусів до кінчика хвоста, бо ти сама його обрала.

— Коти можуть змінювати свій Клан, — додав Вогнезір, пригадавши, як Вохрошубка, сестра Ожинокігтя, перейшла до Тіньового Клану слідом за батьком — Тигрозором. — Це стається нечасто, і не завжди з цього щось виходить. Але членство Клану визначається чимось більшим, ніж кровна спорідненість.

— До того ж, — провадила Піскошторма, — ти довела, що в тобі тече вояцька кров. Ти мусиш вшанувати своїх предків, навчившись, як і вони, полювати й боротися, щоби продовжити традицію вояцького правильника.

Конюшинохвоста закліпала.

— Я ж про це поклялася, коли стала воячкою. Тепер я починаю розуміти значення цих слів. Але мені все ще здається, що з мене буде небагато користі — я не така, як ви та Гострокіготь.

— Ти сьогодні була дуже смілива, — сказав Вогнезір. — Ти врятувала Стрибка сама, без жодної допомоги.

Конюшинохвоста зрештою кивнула.

— Я ніколи не дивилася на це з такого боку, — нявкнула вона. — Тоді добре, відтепер я приєднуюся до тренувань.

— Чудово, — Вогнезір торкнувся до неї хвостом. — Ти відчуваєшся справжньою частиною Клану, коли щось даєш йому навзаєм. Подумай про своїх кошенят. Одного дня вони стануть вояками, а ти зможеш бути для них прекрасним прикладом.

— Ми розуміємо, що це непросто, — сказала їй Піскошторма і по-дружньому лизнула. — Але скажу чесно: воно того варте.

— І тобі не доведеться хвилюватися про своїх кошенят, — додав Вогнезір. — Скоро вони стануть новачками, а до того ми будемо стежити, щоби хтось обов'язково за ними наглядав, доки ти будеш тренуватися. І більше жодних вилазок до тієї печери!

Наступного ранку Вогнезір узяв Гострокігтя, Вишнелапку та Клаптенюгу у досвітній патруль. Коли вони повернулися, то побачили Горобцелапа, Дрібновуса й Ряболистку, що скупчилися біля Валяви і щось одне до одного активно нявчали. Піскошторма сиділа трохи віддалік із огидливим виразом.

Вогнезір глянув на Гострокігтя.

— Що сталося?

Рудий кіт знизав плечима.

— Поняття не маю.

Тоді Вогнезір підійшов до групки котів.

— Привіт. Усе гаразд?

Вони всі, як один, стурбовано повернулись до нього.

— Ми говорили про Шепітку Печеру, — відповів йому Дрібновус.

Вогнезір витріщився на нього.

— Про що?

— Печеру під скелею, — підвелася Піскошторма, примруживши очі. — Так вони її тепер називають. Кошенята поширили чутки про голоси, і...

— Там мусить щось бути, — перебив її Горобцелап. — Рінько сказав, що він бачив великих блискучих котів із величезними кігтями. Їхні очі сяяли, як місяць, а зуби були більші, ніж у лисиці.

Клаптеніг виглядав наляканим.

— Справді?

— Я знаю, це ж кошенята, — повела хвостом Ряболистка. — Але вони виглядали такими переляканими! Не могли ж вони все те вигадати.

— Гмм... — Вогнезір подумав, що малюки суттєво прикрасили свою розповідь.

— А якщо ці величезні коти повиходять? — нявкнув Дрібновус.

Піскошторма закотила очі.

— А якщо їжаки почнуть літати? — фоккнула вона.

— Якщо там справді щось є, нам треба з цим розібратися.

Гострокіготь випустив кігті.

— Нам треба зайти туди і напасти першими, щоб у них не було шансів.

Вогнезір підніс одну лапу, щоб його заспокоїти.

— Ми туди підемо, але пізніше. Я не думаю, що там є чого боятися. А зараз — час для мислив-

ських патрулів, — додав він. — Гострокігтю, ти поведи перший, а ти, Ряболистко, візьми другий.

Коти Небесного Клану все позирали на нього з непевністю, відходячи у різні боки. Піскошторма відстала від гурту, підійшовши ближче до Вогнезора.

— Як думаєш, що там? — промурмотіла вона. — Небостраж казав, що медикоти Небесного Клану ділилися язиками з предками в тій печері.

Вогнезір кивнув.

— Я на це й сподіваюся. Кожному Клану потрібне особливе місце, таке, як Місяцескеля, і ця печера може бути таким місцем для Небесного Клану. Мене турбує, що досі немає медикота. Можливо, якщо ми сьогодні туди підемо, то предки Небесного Клану покажуть нам, кого обрати.

Піскошторма засяяла очима.

— Чудова ідея. Ми не можемо вічно сидіти і чекати, доки медикіт сам з'явиться.

Вогнезір знову притлумив ностальгію, що загрожувала заповонити всі його думки. Це був не його Клан, але він не міг піти геть, не впевнившись, що Небесні коти зможуть вижити без нього, і пошуки медикота були важливим моментом.

— Предки Небесного Клану мусять десь там бути, — нявкнув Вогнезір, загібаючи лапами пісок.

Коли запала ніч, Вогнезір повів свій Клан до печери під скелею. Місяць тонким кіттиком яснів у небі, а мерехтіння зір відбивалося в річці.

Усі члени Клану йшли за ним вузькою стежкою на березі — всі, окрім Конюшинохвостої, яка залишилася в яслах із кошенятами. Вона досі відмовлялася вірити, що в печері щось було, і добря-

че висварила Рінька, Стрибка та Дрібку за те, що всіх перелякали.

— Будьте обережні! — гукнув Вогнезір. — Вишнелапка, жодних витівок! На вологому камінні легко послизнутися, а в нас зараз немає Конюшинохвостої, щоб тебе рятувати!

— Там попереду щось світиться, — долинув тремтливий голос позаду Вогнезора. Мабуть, це був Дрібновус.

Кіт мав рацію. Вогнезір побачив бліде світло, що долинало з печери й відбивалося на поверхні води.

— Усе гаразд, — відповів він. — Це не величезні страшні коти, обіцяю.

Обережно переставляючи лапи, Вогнезір дійшов до пологої стежки, що вела уздовж підземної річки, і подався вбік, впускаючи досередини решту Клану.

Піскошторма замикала процесію.

— Бачите? — нявкнула вона. — Це лише мох.

— І він такий гарний, — додав Вогнезір. — Погляньте, як світло переливається на стелі.

Коти Небесного Клану почали роззиратися. У їхніх очах мерехтіло неземне світло.

— Гей! — нявкнув Гострокіготь. — Це ми, страшні коти, чиї очі сяють, ніби місяць.

Ряболистка засміялася, а Вишнелапка та Горобцелап презирнулися, присоромлені через те, що повірили в казки кошенят.

— Небостраж розповів нам, що ваші предки з Небесного Клану називали це Осяйною Печерою, — сказав Вогнезір. — Це було для них особливе місце.

Та «Шепітка Печера» здалася йому кращою назвою. Він нашорошив вуха, наслухаючи будь-якого знаку від предків Небесного Клану, та чув лише дзюркіт чорної води і нявкіт товаришів.

— Що в ній такого особливого? — спитав Гострокіготь.

Вогнезір очікувально глянув по черзі на кожного кота Небесного Клану, перш ніж відповісти. Небостраж розповідав, що це було особливе місце для медикотів, але Вогнезір не хотів руйнувати їхню впевненість розмовою про те, що вони не зможуть стати справжнім Кланом без такого важливого його члена. Натомість він дивився, чи ніхто з них не почує голоси. На його розчарування, коти просто роззиралися навколо — з пошаною, але без жодного розуміння глибокого сенсу цієї печери. Навіть Ряболистка, здавалося, нічого не втямила.

— Ми знайдемо їй застосування, коли буде треба, — сказав Вогнезір Гострокігтю, подумки зітхнувши. — Усьому свій час.

Рудий кіт глянув на Вогнезора, але нічого не відповів, лише повернувся й пішов надвір.

Вогнезір почекав, доки всі коти вийдуть, щоби ще раз прислухатися до голосів. Хутро на ньому почало ставати дибки: може, щось і було — щось дуже тихе і віддалене — але він не був певен. Як він міг налагодити зв'язок між цими котами та їхніми предками з колишнього Небесного Клану, якщо сам також не міг їх почути?

— Ви там? — уголос нявкнув Вогнезір, сподіваючись, що предки Небесного Клану його почують. — Якщо так, то покажіться нам. І заради нового Клану пошліть нам медикота.



Розділ 27

Вогнезір сидів окрай тренувальної галявини і дивився, як Піскошторма займається з Конюшинохвостою. Уже минуло кілька днів, відколи коричнева кішка погодилася приєднатися до впорядів. Вона досі вагалася щодо свого місця у Клані, але старалася з усіх сил.

Конюшинохвоста стояла, махаючи хвостом із боку в бік, і зосереджено дивилася на Піскошторму. Руда кішка стрибнула, але коричнева воячка вхопила її та перевернула, притиснувши до піщаної долівки. Кошенята, що стежили за тренуванням біля Вогнезора, почали радісно стрибати і захоплювально нявкати.

— Так! — запищав Рінько. — Ко-ню-ши-но-хвос-та! Вперед!

— Вкуси її за горло! — кричав Сtribко.

Піскошторма відштовхнула Конюшинохвосту і глянула на трьох кошенят, випльовуючи пісок.

— Я вам тут не заважаю? — нявкнула вона. — Почекайте, скоро станете новаками — я вам покажу, як за горло кусатися.

Усі троє покотилися від сміху, махаючи в повітрі своїми куцими хвостиками.

— Навіть не намагайся, — нявкнув Вогнезір до подруги. — Вони знають, що ти не така лиха, як здаєшся.

Піскошторма пропустила його коментар повз вуха.

— У тебе чудово виходить, — сказала вона Конюшинохвостій. — Але тобі слід попрацювати з...

Раптом вона замовкла: її перебило гучне завивання з долини. Вогнезір скочив на лапи і махнув хвостом Піскоштормій.

— Ходімо. Конюшинохвосте, залишайся з малими тут.

Не чекаючи на відповідь, він кинувся вниз разом із Піскоштормою. Доки вони добігли до Ваяви, виття припинилося, але тиша була не менш моторозна.

Оббігши найнижчі каменюки насипу, Вогнезір раптом спинився. За кілька хвостів перед собою він побачив Доощуба — сірого бродягу, який відмовився приєднуватися до Клану. Його боки засапано надималися.

Клаптеніг стояв, наїжачивши хутро й вищиривши ікла. Ряболистка та Гострокіготь разом зі своїми новачками були готові до бійки з непроханим гостем.

— Забирайся, — прошипів Клаптеніг. — Ти мав шанс залишитися, але відкинув його. Тепер можеш іти, доки ми тобі хутро не повискубували.

— Зачекай, — нявкнув Вогнезір, протиснувшись між Клаптеногом і Доощубом. — Що сталося?

— Дощошуб знає, що йому не варто сюди ходити, — почав було Клаптеніг.

Вогнезір торкнувся хвостом до плеча Небесного вояка.

— Дозволь йому самому сказати.

За цей час сірий бродяга вже встиг відсапатися.

— Мені потрібна ваша допомога, — нявкнув він. — Вогнезоре, будь ласка. Це не для мене — для моєї подруги та її кошенят.

До цього Вогнезір навіть уявлення не мав, що у Дощошуба є подруга.

— А що з ними?

— Пелюстка — домашня кішка, — пояснив Дощошуб. — Вона живе нижче за течією, — він махнув хвостом у бік, протилежний зворові, — зі старим Двоногом, який її майже не годує. Вона зі мною часом зустрічалася, і я для неї полював. Я намагався переконати її піти жити зі мною, але Пелюстка боялася, особливо коли дізналася, що матиме кошенят. Вона думала, що її Двоніг про них подбає.

— Але ж він і про неї не дбав! — збентежено сказала Піскошторма.

Дощошуб безпомічно похитав головою.

— Я не зміг переконати Пелюстку. Але тепер, коли народилися кошенята, її Двоніг став ще гірший. Пелюстка з кожним днем лише кволіє, і в неї не вистачає молока, щоби прогодувати кошенят. Ви мусите нам допомогти!

Ряболистка глянула на Вогнезора.

— Думаю, нам слід піти.

— Хвилинку, — не чекаючи на Вогнезорову відповідь, Гострокіготь вийшов наперед і окинув

Доощуба підозріливим поглядом. — Якщо твоя подруга тікала до тебе, то чому не може втекти зараз і взяти із собою кошенят? — а звернувшись до Вогнезора, додав: — Я думаю, що він влаштував для нас пастку.

Доощуб наїжачив хутро.

— Чому б мені таке робити? — нявкнув він. — Пелюстка не може втекти, бо її Двоніг забив ту дірку, через яку вона виходила. — Сірий кіт здригнувся і почав нервово переминатися з лапи на лапу. — Вони всі помруть! Я не знаю, що робити!

— Ми прийдемо, — вирішив Вогнезір. — Скільки кошенят?

— Двоє, — відповів Доощуб, здивовано й полегшено водночас.

— Гаразд, — нявкнув Вогнезір. — Гострокігтю, Ряболистко і Клаптеноже, ви підете зі мною. Нас буде досить, щоб відволікти Двонога і винести кошенят. Піскоштормо, ти за старшу, доки я не повернусь.

— Добре, — майнула хвостом Піскошторма. — Щасти вам.

Доощуб повів котів їх берегом, а тоді — на інший бік річки через повалений стовбур. Вони залізли на скелю й перетнули кордон Небесного Клану, все ще прямуючи вниз. Це була нова територія для Вогнезора. Він нашорошив вуха і нагострив усі чуття, але в лісі було тихо.

Нарешті Доощуб спинився і підняв хвоста.

— Гніздо Двонога тут неподалік, — сказав бродяга, кивнувши у бік ожинових заростей. — Треба

бути обережними, щоб він нас не побачив. Він раніше кидався у мене всякими речами.

Вогнезір повів перед, повзучи попід ожиною і торкаючись животом трави. Він спинився, коли перед ними з'явилося гніздо Двонога, і уважно роззирнувся. Гніздо оточував дерев'яний паркан, але він був подекуди надламаний, і з обох боків до нього тулилися кущі. За ним темніло мовчазне гніздо. Вогнезір почув сильні запахи Двонога й kota, але не бачив жодного руху.

— Гаразд, ходімо, — промурмотів він через плече. — Але тихо.

Вогнезір знову поповз уперед вздовж огорожі, доки не натрапив на дірку вниз, і крізь неї прослизнув у сад. Він опинився у таких густих заростях, що крізь них ледве пробивалися сонячні промені. За ними простягалася смуга високої жорсткої трави, яка вела до самого гнізда. У траві росли квіти Двоногів, але вони були недоглянуті, зовсім не такі, як у більшості садів Двоногів.

Стіни гнізда заросли павутинням, а в даху Вогнезір помітив дірку. Воно виглядало майже таким старим, як і те покинуте гніздо, в яке вони з Піскоштормою заходили дорогою до скель.

— Тут живуть Двоноги? — шепнула Ряболистка позаду Вогнезора.

— Отам живе Пелюстка, — Доощуб вказав хвостом на дірку в стіні гнізда.

Вогнезір почув тихий нявкіт і побачив бліду пляму за якоюсь твердою прозорою загорожею, що заповнювала дірку.

— Он вона! — нявкнув Доощуб. Він кинувся повз Вогнезора й заскочив на виступ біля дірки в стіні.

— Довбень, — пробурмотів Гострокіготь. — Через нього нас усіх спіймають.

Але в ту ж мить Доощуб зіскочив додолу і прослизнув назад до загону котів, майже невидимий у високій траві.

— Вона хоче піти з нами, — сказав він. — Але треба її звідси витягнути.

Наслухаючи звуків Двонога, Вогнезір повернувся до решти загону.

— Є ідеї?

Гострокіготь примружено оглянув гніздо.

— Треба подивитися з іншого боку. Нам потрібно прокрастися всередину.

— Але Доощуб сказав, що Двоніг тримає Пелюстку замкненою, — нявкнула Ряболистка. — Значить, там неможливо дістатися ні всередину, ні назовні.

— Тоді нам треба змусити Двонога відчинити двері.

Вогнезір глянув по черзі на кожного вояка: Клаптеніг виглядав спантеличеним, а Гострокіготь нетерпляче перебирав лапами. Доощуб час від часу нервово поглядав на гніздо. Ряболистка зосереджено про щось міркувала.

— Хтось мусить пробратися всередину, — нявкнула вона. — Якщо Пелюстка справді така квола, як каже Доощуб, вона не зможе винести кошенят.

Вогнезір уже мав кілька ідей, але хотів, щоб коти Небесного Клану самі запропонували свої рішення. Вони ніколи не стануть незалежними, якщо у всьому покладатимуться лише на нього.

— Як можна виманити Двонога надвір? — підштовхнув він їх на думку.

— Котяча бійка! — вигукнув Гострокіготь. — Дошошубе, ти казав, що цей Двоніг кидався в тебе чимось, коли бачив. Йому доведеться відчинити двері, щоб це зробити.

— Геніально! — засяяв очима Дошошуб. — Тоді решта котів може прослизнути всередину і врятувати Пелюстку.

Вогнезір кивнув.

— Гаразд. Битися будуть Гострокіготь із Клаптеногом. Намагайтеся зчинити якомога більше галасу, але почекайте, доки я дам знак. Ряболистко і Дошошубе, ви зі мною.

Разом із бродягою та смугастою кицькою Вогнезір прослизнув високою травою і став під тим місцем, де була Пелюстка. Вона дивилася надвір, притулившись носиком до блискучого вікна.

Дошошуб знову заскочив до неї та підкликав Вогнезора хвостом.

— Ходи сюди, — нявкнув він. — Скажи їй, що робити.

На мигах показавши Ряболистці залишатися на місці, Вогнезір заскочив на виступ біля Дошошуба. Його тілом пробіг дріж, коли він уперше зблизька глянув на Пелюстку. Її хутро було світлосіре, майже біле, і вона виглядала такою худою, що можна було порахувати всі ребра. У блакитних очах Пелюстки світилося благання про допомогу.

З одного боку прозора перегородка надламалася, утворюючи достатньо велику дірку, щоб у неї міг вміститися кіт, але далі шлях загороджував шматок дерева, не даючи Пелюстці та її кошенятам вийти.

— Дощошуб сказав, що ви допоможете моїм кошенятам, — нявкнула Пелюстка, підсунувшись ближче до дерев'яної загорожі.

Вогнезір швидко розповів про їхній план.

— Коли двері відчиняться, ми троє зайдемо всередину, — сказав він. — Ми виведемо вас на двір і приєднаємося до решти. Будь готова бігти, коли я накажу.

Пелюстка кивнула.

— Я готова.

— Гаразд, тоді зробимо це.

Вогнезір зістрибнув на траву до Ряболистки. Дощошуб одразу приєднався до них і махнув хвостом туди, де сиділи Гострокіготь із Клаптеногом.

Гострокіготь пронизливо закричав. Відразу за ним протяжно заволав Клаптеніг. Коти стрибнули одне на одного і покотилися у траві, завиваючи все гучніше.

За мить Вогнезір почув, як із гнізда долинув розлючений голос Двонога.

— Це працює! — прошепотіла Ряболистка.

Двері гнізда розчахнулися. Звідти вийшов Двоніг, його хутро було розідране, а очі горіли від злості. Він тримав у руках якісь речі Двоногів. Щось нерозбірливо волаючи, він пожбурих одну з них у котів. Вона пролетіла над їхніми головами і впала у кущі.

— Тепер! — крикнув Вогнезір.

Він повів двох інших котів уздовж стіни і прослизнув за двері. Вогнезір упізнав кухню і закопирив губи від смороду гнилої їжі Двоногів, що клубочився їм назустріч.

Дощошуб махнув хвостом у бік внутрішніх дверей, які були відчинені.

Сюди.

Коли Вогнезір подався за ним, знадвору знову щось гупнуло і пролунав гучний крик. «Допоможи нам, Зореклане!» — молився він, сподіваючись, що Двоногу не вдасться поцілити у його вояків.

За дверима було невелике темне кубло. Пелюстка сиділа на дерев'яному гнізді біля стіни. На ньому були розкидані брудні шубки Двонога. Зверху на них лежали двоє кошенят — сіре і смугасте. Малі звивались і безпорадно нявкали. Біля гнізда стояла порожня миска з присохлими рештками кицяночой їжі, а над нею літало кілька мух.

— Бідолашки! — вигукнула Ряболистка і лагідно торкнулася носом до обох кошенят.

— Ви впевнені, що це безпечно? — спитала Пелюстка, поширивши очі від страху. — Мій Двоніг нас побачить!

— Твій Двоніг зараз зайнятий трохи іншим, — сказав їй Доощуб. — Ходімо.

Пелюстка вхопила одне кошеня за загривок, підвелася і подалася до дверей, важко перебираючи лапами.

— Дай мені маля, — сказав їй Вогнезір. — Ряболистко, візьми інше, а ти, Доощубе, допоможи Пелюстці.

Міцно вхопивши кошеня, він подав іншим знак виходити. Але коли вони вислизнули з кубла, зовнішні двері їм затулила тінь. Двоніг стояв перед ними, кричав і махав передніми лапами.

Вогнезір кинув погляд на Ряболистку, і вони розділилися та пробігли повз Двонога з двох боків. Величезна лиса рожева лапа понеслася на Вогнезора, але, перш ніж вона встигла його вхопити, на Двонога кинувся Доощуб і вчепився

кігтями. Двоніг болісно скрикнув. Озирнувшись через плече, Вогнезір побачив, як Пелюстка дряпає пазурами задню лапу Двонога.

Вогнезір вискочив через зовнішні двері в сад. Поклавши кошеня на землю, він подав знак Ряболистці бігти до інших вояків у кущі. Він збирався кинутися назад у бій, але Доощуб і Пелюстка вже вибігли за ним із гнізда. Знову підхопивши кошеня, він погнав до огорожі, де чекав Гострокіготь. Він допоміг Пелюстці й Доощубові протиснутися до Ряболистки. Двоніг уже біг до них через сад.

— Ворушіться! — прошипів Гострокіготь.

Вогнезір прослизнув у шпарину. Рудий вояк вийшов за ним, і весь загін помчав лісом, слухаючи, як позаду них стихають крики Двонога. Вони не зупинялися, поки не добігли до позначок Небесного Клану біля вершини скелі.

Якийсь час усі коти стояли й віддихувалися. Пелюстка спиралася на плече Доощуба, але як тільки Вогнезір із Ряболисткою поклали її кошенят на землю, підбігла до них.

— Що, як мій Двоніг прийде за нами? — схвильовано нявкнула вона. — Що, як він спробує вкрасти кошенят?

— Ми йому не дамо, — пообіцяв Доощуб і притулився мордою до її плеча.

«Ми?» — подумав Вогнезір, але промовчав. Може, Доощуб оцінив нарешті ту підтримку, на яку можна розраховувати у Клані?

Пелюстка сіла біля своїх кошенят і почала їх заспокійливо вилизувати. Малята притислися до її блілого живота і розтривожено нявкали.

— У мене не досить молока, — Пелюстка печально глянула на Вогнезора. — Вони помруть.

— Ні, не помруть, — відповів їй Вогнезір. — Ми заберемо їх у табір і там будемо доглядати.

У Конюшинохвостої ще було молоко, та й вона не зможе відмовитися допомогти цим бідолашним клубочкам.

В очах кішки засяяла надія.

— Справді? Дякую!

Ряболистка лагідно погладила її.

— Тобі більше не треба хвилюватися.

Коли вони дійшли до табору, Піскошторма з рештою Клану саме поверталася з тренувань. Вишнелапка й Горобцелап захоплено прибігли подивитися на кошенят, а прямо за ними причали малюки Конюшинохвостої.

— Ви це зробили! — вигукнула Вишнелапка. — Шкода, що нас там не було, щоб допомогти.

— Це було неважко, — вдоволено смикнув вусами Гострокіготь. — Бачили б ви, як той тупий Двоніг намагався в нас поцілити.

Піскошторма підійшла до кошенят і обережно їх обнюхала. Вона роздратовано махнула хвостом.

— Навіщо Двоногам кицяні, якщо вони так до них ставляться?

— Коли кошенят ще не було, все було не так погано, — нявкнула Пелюстка. — Я могла виходити з гнізда і полювати на мишей. Але коли вони народилися, Двоніг загородив вікно...

— Тобі не треба виправдовуватися, — до них підійшла Конюшинохвоста і торкнулася носом до Пелюстки. — Приведи малят у ясла, я їх погодую, — вона повернулася до власних кошенят і пильно на них глянула. — Ви залишаєтеся тут.

Цим кошенятам треба спокійно поспати. І не думайте навіть капостити!

— Хто, ми? — глянув на неї Рінько широкими очима.

— Не турбуйся, — сказала Вишнелапка їхній мамі. — Ми з Горобцелапом за ними приглянемо. Ходіть, малі, — вона підкликала кошенят хвостом. — Ми навчимо вас мисливської стійки.

Очі непосидьків задоволено засяяли, і вони подріботіли за новачкою до тренувальної галявини.

— Ми тепер не найменші! — нявкнула Дрібка.

Коли вони пішли, Конюшинохвоста піднялася до ясел і вмостилася на моховій підстилці. У печері було темно та прохолодно, камінь при вході захищав її від прямих променів.

Вогнезір та Ряболистка поклали двох кошенят біля її живота. За мить вони вже активно присмокталися, притулившись до її м'якого хутра.

Пелюстка дивилася на них і наче не могла повірити своїм очам.

— Я не знаю навіть, як дякувати, — прошепотіла вона і похитнулася, наче більше не могла втриматися на ногах. Ряболистка допомогла їй лягти на м'який мох біля Конюшинохвостої.

— Вони такі гарні, — промурмотіла коричнева кішка. — Як їх звати?

— Це М'ятка, — відповіла Пелюстка, показавши вушками на сіру дівчинку. — А це Полин, — додала вона, кивнувши на блідо-сірого хлопчика. — Я дуже любила дивитися через вікно на трави в саду Двонога.

«М'ятонька і Полинко», — подумав Вогнезір, гадаючи, чи захоче Пелюстка виховати своїх кошенят у Клані.

— Я принесу тобі поїсти, — сказала Ряболистка і вийшла з печери.

Вогнезір попросився з кішками і подався за Ряболисткою.

— Пелюстці потрібно щось, щоб відновити сили, — промурмотіла вона, коли Вогнезір підійшов ближче. — Вона виглядає такою кволою.

— Ти знаєш, що їй треба? — спитав Вогнезір.

— Попелюшка казала, що для сили допомагають ягоди ялівцю, — відповіла кішка. — Але я не знаю, де їх тут шукати, — вона смикнула кінчиком хвоста. — Їм потрібен медикіт.

Вогнезір похитав головою.

— Це не нам вирішувати, — нявкнув він. — Медикотів обирає Зореклан. А в мене від них не було жодних знаків.

— Ну, я би радила Зорекланові поквапитися, — роздратовано відповіла Піскошторма. — А тим часом я спробую допомогти Пелюстці. Спитаю Гострокігтя, може, він знає, де росте ялівець.

Вона відійшла до рудого кота.

Вогнезір помітив Дошошуба на скелі біля вояцького гроту. Коли він підійшов до нього, той зірвався на лапи.

— З ними все добре?

— Так, усе буде чудово, — нявкнув Вогнезір, сподіваючись, що це правда. — Чому б тобі самому не глянути?

— Я б хотів, якщо ніхто не проти, — Дошошуб кілька разів присоромлено лизнув хутро на грудях.

Вогнезір подумав, що йому, мабуть, було незручно заходити до кубел Небесного Клану.

— Ти можеш залишатися тут, скільки хочеш, — нявкнув він.

Дощошуб пильно глянув на нього.

— Дякую, Вогнезоре. Я...

— Ми би зробили це для будь-кого.

— Я хочу вибачитися за те, що сказав на зборах, — нявкнув Дощошуб. — І ще я б хотів пожити з вами, принаймні деякий час. Пелюстка ще надто слабка, щоб іти куди-небудь, а кошенятам потрібна Конюшинохвоста. Якщо так можна, — додав він.

— Звісно. Ми будемо лише раді.

Та все ж Вогнезорові було трохи ніяково запрошувати Дощошуба до них. Бродяга ставився до нього, ніби до провідника Небесного Клану, але він ним не був і не хотів бути. Що швидше він знайде їм справжнього провідника, то краще. Гострокіготь виглядав цілком реальним кандидатом. Рудий кіт був сильний, хоробрий і бився краще за всіх. Але він надто зацікавився розповіддю Вогнезора про дев'ять життів провідника Клану. Це був поганий привід до того, щоб стати провідником, адже це може змусити кота легковажно кидатися у будь-яку небезпеку, а подаровані життя дуже легко втратити, якщо не ставитися до них з належною повагою.

«Це не твій вибір, — нагадав він собі. — Справжнього провідника повинен схвалити Зореклан».

Вогнезір підвів погляд на небо. Зорі ще не з'явилися.

«Ви ходите в цих небесах? — подумки спитав він предків Небесного Клану. — Якщо ви там, будь ласка, вкажіть мені на гідного провідника для цього Клану».



Розділ 28

Вишнелапка сиділа на краю тренувальної галлявини, махаючи хвостом, а в її очах палали вогники. Її плямисте хутро стало дибки, і вона вистрибнула, спрямувавши кігті на плече свого виховника. Гострокіготь пригнувся вбік, щоб збити юну кішку з ніг. Вона повалилася на нього, і вони почали боротися на піску.

— Непогано! — нявкнув Вогнезір. — Вишнелапко, ти вже значно краще засвоїла цей прийом.

Коти посідали, відсапуючись і витрушуючи пісок із хутра. Вишнелапка переможно глянула на свого виховника.

— Одного дня я тебе поборю, — сказала вона.

— Сподіваюся, що так і буде, — спокійно відповів Гострокіготь. — Тоді я знатиму, що не дарма старався.

— Думаю, достатньо тренувань на сьогодні, — сказав Вогнезір і підвівся. — Гострокігтю, я думав, що коли Горобцелап повернеться з мисливського патруля, ви з Ряболисткою зможете послати новаків на випробу.

— Що це? — зацікавлено спитала Вишнелапка.

— Твій виховник дає тобі завдання, — відповів Вогнезір. — Зазвичай піти на полювання в якесь конкретне місце. Він стежить за тобою і за тим, як ти порадешся із завданням, але ти його не бачиш. Кожен новак Громового Клану...

Його перебили чийсь швидкі кроки, а тоді хтось гукнув його на ім'я. Обернувшись, Вогнезір побачив Горобцелапа. Хутро новака було наїжачене, а очі поширилися від страху.

— На нас напали! — засапано крикнув він. — Клаптеного поранили.

— Де?

Горобцелап розвернувся і побіг униз схилом. Вогнезір помчав за ним, а слідом кинулися Гострокіготь та Вишнелапка.

Оббігши вигин і проминувши Валяву, Вогнезір побачив Дрібновуса та Піскошторму, що тягнули Клаптеного у затінок під скелею. Його голова безвольно звисала, а хвіст волочився по піску. З рани на плечі крапала кров. У Вогнезора замлоїло в животі.

Він підійшов до Клаптеного й побачив, що той часто й поривчасто дихає. Його очі були розплющені, сповнені болю й жаху.

— Що сталося? — спитав Вогнезір, повернувшись до Піскошторми.

Вона заспокійливо погладила хвостом Клаптеного.

— Не хвилюйся, — нявкнула кішка. — Ми тебе швидко підлатаємо. — Повернувшись до Вогнезора, вона додала: — На нас напали щури біля покинутої повітки Двоногів.

— Їх було більше, ніж ти можеш собі уявити! — сказав Дрібновус. Його хутро досі стояло дїбки.

Вогнезір відчув, як спиною пробіг мороз.

— Я знав, що щось було не так із цим місцем, — нявкнув він.

— Ми від них відбивалися, — продовжила Піскошторма, — але двоє з них стрибнули на Клаптенога.

— Та ти й сама поранена, — сказав Вогнезір, помітивши сліди крові на її боці.

Піскошторма смикнула вухами.

— Це не страшно. Розберуся з цим, коли допоможу Клаптеногові.

Тим часом біля них зібралося більше котів: із вояцького гроту спустилася Ряболистка, а Пелюстка й Конюшинохвоста, що гралися з кошенятами на березі, підійшли і стурбовано оглядали пораненого вояка.

— Він помер? — тремтячим голосом спитала Пелюстка.

— Я постараюся, щоб не помер, — відповіла Піскошторма. — Вишнелапко, біжи до Шепіткої Печери і назбирай мені моху. Горобцелапе, ти піди до незаселених печер і принеси, скільки знайдеш, павутини.

Горобцелап здивовано повів вусами.

— Павутини?

— Щоб спинити кровотечу, — махнула хвостом Піскошторма. — Швидко!

Коли новачки побігли геть, Вогнезір та Ряболистка підняли Клаптенога та понесли його до найнижчої печери, яка колись, як розповідав

Небостраж, належала медикоту. Там була простора кімната з виїмками в долівці, а за нею — ще одна, але менша, що могла слугувати кублом для медикота. У ніші в стіні Піскошторма знайшла кілька давніх засушених листків. У повітрі висів солодкавий запах трав.

Клаптеніг застогнав, коли коти його підняли, але доки вони донесли його до печери медикота, він уже знепритомнів.

— Ти зможеш йому допомогти? — спитав Вогнезір.

Піскошторма виглядала стурбованою.

— Не знаю. Я можу спинити кровотечу павутиною, але боюся, що в рану зайде інфекція. Попелюшка використала би нагідки або хвощ, але я не знаю, де вони тут ростуть.

— Я знаю, — сказала Пелюстка. Блідо-сіра кішка дивилася на них зі входу до печери. — У саду мого Двонога ростуть нагідки.

Піскошторма обернулася, в її очах зблиснула надія.

— Ти можеш принести трохи?

Пелюстка прищулила вуха. Вогнезір побачив, що вона затремтіла.

— Це... це дуже важливо?

— Дуже, — відповіла Піскошторма.

Пелюстка випросталася.

— Тоді я піду принесу.

— О, ні, не підеш, — біля Пелюстки з'явився Дошошуб. — Я піду. Я знаю, де ростуть нагідки, — він лизнув її у вушко. — Ти краще дивися за кошенятами, а я скоро повернусь.

— Це було б чудово, — нявкнув Вогнезір. Дошшуб у ту ж мить шугнув по нагідки, а Вогнезір підійшов до Пелюстки.

— Дякую, що запропонувала, але тобі справді не слід повертатися більше до того Двонога.

Пелюстка винувато глянула на нього.

— Іноді я думаю, що варто було залишитися з ним, — промурмотіла вона. — Але зараз мені навіть згадувати про нього важко.

— То не треба, — сказав їй Вогнезір. — Тут ти у безпеці.

Пелюстка схилила голову і вийшла, гукаючи своїх малят.

Піскошторма сіла біля Клаптеного і почала вилизувати його кров від хутра. Вогнезір подивився на неї, а тоді теж вийшов. За мить до печери забігла Вишнелапка з величезним клубком моху.

Решта Клану зібралася навколо Дрібновуса, слухаючи його розповідь про напад щурів.

— А тоді вони ринули з повітки, як ріка! — нявкнув він. — Тих щурів було так багато, що землі навіть не було видно.

— Усе, досить, — Вогнезір підійшов і помахом хвоста наказав вояку замовкнути. Клан уже був достатньо наляканий ранами Клаптеного, не треба було їм слухати ще й перебільшені історії про те, як він їх заробив. — Я раніше стикався зі щурами, — продовжив Вогнезір. — Вони огидні, але сильний загін котів може їх відбити. Гострокігтю, підеш зі мною. І Вишнелапка... — він підкликав новачку, коли та вийшла з печери медикота. — Ми підемо і самі перевіримо.

— А ти якраз відточила сьогодні бойові прийоми, — промурмотів Гострокіготь до своєї новачки.

Вишнелапка у відповідь лише помахала хвостом. Її очі захоплено блистіли.

— Ряболистко, ти за старшу. Я б на твоєму місці зібрав усіх кошенят у яслах із Конюшинохвостою і чатував на вході. Просто на всяк випадок.

Кішка кивнула.

— Не турбуйся, Вогнезоре. Ми впораємося.

Вогнезір востаннє оглянув табір, а тоді повів свій загін кам'яною стежкою на вершину скелі. Навколо не було запаху щурів, лише гарячий слід Клаптеногової крові, але він наказав котам іти мовчки і тихо-тихо прокрадався пустирем до повітки Двоногів.

Ще до того, як вони дійшли до неї, Вогнезір почув сильний щурячий запах. Підійшовши ближче, він знову відчув ту зловісну силу, ті холодні очі, що стежили за ним із тіней. Його тілом пробіг дроз.

Щури!

Ось що він відчув у підліску біля річки. Щурів, чия ненависть до котів нуртувала, як чорна отруйна ріка. Вогнезора здивувало те, наскільки сильною вона була і наскільки зосередженою. Щури, яких він зустрічав раніше, були люті, але не такі, як ці — цілеспрямовані й підступні.

Загін Небесного Клану наблизився до блискоучого паркану, що оточував повітку. Навколо було тихо. Здавалося, що з діри у стіні хтось за ними стежить, але окрім запаху не було більше жодного натяку на щурів.

— Вогнезоре, сюди! — Гострокіготь стояв трохи далі біля огорожі й підкликав його хвостом.

Коли Вогнезір підійшов до рудого кота, то побачив, що земля там була поорана кігтями і заляпана кров'ю.

— Мабуть, тут і відбувся напад, — нявкнув Гострокіготь.

Вогнезір кивнув. Прямо за тим місцем в огорожі була дірка, досить велика, щоб у неї протиснувся кіт. На мить він застиг, але тоді обтрусився. Це була лише зграя щурів, нічого такого, з чим він не міг би впоратися, маючи на підмозі сильних вояків.

— Гаразд, — промурмотів Вогнезір. — Зайдемо туди. Вишнелапко, ти за мною. Гострокіготь на прикритті.

Нагостривши вуха й вуса, він прослизнув крізь шпарину і тихо пішов білою кам'яною поверхнею до повітки. Там досі не було жодного руху. Вогнезір би подумав, що загін Піскошторми відлякав щурів, якби не гнітюче відчуття того, що за ними стежать.

— Ми йдемо всередину? — спитав Гострокіготь.

— Ні, якщо не доведеться, — відповів Вогнезір. — Вони можуть зробити що завгодно на своїй території. Ми лише оглянемо все надворі, а тоді...

Він раптом замовк, і кожна волосинка на його шкірі стала дибки від жаху. Тарабанячи маленькими лапками, щури посунули зі всіх дір у стінах — більше, ніж Вогнезір коли-небудь бачив, більше, ніж могло навіть уміститися в одній повітці. Розвернувшись, він побачив, як з іншої діри полізли ще щури. Два потоки ринули навколо

котів — шурхїтлива течія коричневих тїл і довгих тонких хвостів. Вони не пищали, чути було тільки тихе монотонне дріботіння цілеспрямованих лап. Вони оточили загін Вогнезора. Перед котами постала щільна шеренга щурів, заступаючи шлях до діри в паркані. Дрібні очиці зловісно блистіли.

«Дрібновус не перебільшував! — із жахом подумав Вогнезір. — Від щурів насправді не видно землі».

Гострокіготь став у стійку, готовий до стрибка, і виширив ікла. Вогнезір став біля нього і глянув на Вишнелапку. Її очі поширилися від страху, але вона намагалася міцно триматися на тремтячих лапах.

— Так, — промурмотів Вогнезір. — Біжіть до паркана, коли я підніму хвоста.

Гострокіготь махнув хвостом, показавши, що зрозумів наказ. Вогнезір напружився, готуючись дати сигнал, і вже шкодував, що не попрощався з Піскоштормою. Та перш ніж він встиг зробити що-небудь, натовп розступився і наперед вийшов один щур. Він був більший за решту, мав жилаве міцне тіло і криві жовті зуби.

— Чудово, — прогарчав Гострокіготь. — Хочеш померти першим?

Щур захитав своєю клиноподібною головою вперед і назад, перебігаючи злісними очицями з одного кота на іншого, а тоді почав говорити. Вогнезір неабияк спантеличився, усвідомивши, що розуміє його мову, хоча покручені слова дуже важко було розпізнати.

— Щури не помирають, — голос щура був скрипучий, ніби хтось проїхався кігтями по каменю. — Коти помирають.

Гострокіготь випустив пазурі.

— Ти точно впевнений?

— Забирайтеся, — продовжив щур. — Усі коти тікають. Ми вже вбивали вас раніше. Будемо вбивати знову.

— Ви вбивали нас раніше? — вигукнув Вогнезір.

— Цього разу ми відпустили чорно-білого кота живим, — очі щура зблиснули ненавистю. — Але тільки цього разу. Залишіться біля річки — помрете.

Він зігнув хвіст за спиною, і, наче чекаючи його сигналу, щури знову розділилися на два потоки і посунули до повітки. Щур, який розмовляв із ними, прослизнув у натовп і зник.

Вогнезір махнув хвостом у бік огорожі.

— Пішли!

Вишнелапка та Гострокіготь вислизнули на відкрите, а Вогнезір обернувся до повітки. Його серце так гупало, що здавалося, ніби воно ось-ось випаде з грудей.

— Ця долина — наша, — крикнув він услід потоку щурів. — Ми не підемо.

Тоді Вогнезір розвернувся, протиснувся в дірку і побіг через пустир разом із Вишнелапкою та Гострокігтем. Вони не зупинялися, доки не добігли до кущів на вершині скелі.

— Я ще ніколи не бачила стільки щурів! — засапано сказала Вишнелапка.

— Я теж, — зізнався Вогнезір. — І ще ніколи не натрапляв на щура, який умів би говорити з котами.

Гострокіготь кілька разів лизнув своє хутро, наче намагався приховати переляк.

— Я ніколи ще їх не зустрічав, але чув про таких шурів, які вміють думати, складати плани і ненавидіти. Мені мама розповідала про них, але я думав, що це лише казки.

— Якби ж, — Вогнезір відчував, як його тривога наростає. — Щур сказав: «Ми вже вбивали вас раніше». І в мене є таке відчуття, що я знаю, про що він.

— Про що? — спитала Вишнелапка.

Та Вогнезір ще не готовий був відповісти, йому треба було дещо перевірити. Махнувши хвостом, щоб коти йшли за ним, він прослизнув крізь кущі на верхівку скелі й почав спускатися до вояцького гроту.

— Гляньте на це, — нявкнув Вогнезір, вказавши хвостом на подряпини на колоні біля входу.

— Так, це відмітки наших предків, — кивнув Гострокіготь.

— Подивіться на менші подряпини внизу, ті, що впоперек, а не вздовж. Я думав, що їх залишили кошенята, але тепер гадаю, що це сліди шурів.

Пильніше вдивляючись у відмітки, Вогнезір подумки зіставляв їх із маленькими шурячими кігтями. У жодного кошеняти не могли бути такі гострі кігтики.

Вишнелапка здивовано поширила очі.

— Щури приходили сюди?

Вогнезір кивнув.

— Ми весь час знали, що щось вигнало Небесний Клан звідси, тому він і розпався. Тепер я здогадуюсь, чим це «щось» було.

— Щури! — прогарчав Гострокіготь.

— Щури, — погодився Вогнезір.

Дивлячись на дрібні відмітини поверх котячих подряпин, Вогнезір уявив собі натовп щурів, що заливає долину та накриває вояків Небесного Клану. Вони залишили свої позначки у цій печері на знак перемоги. Вогнезір тепер не мав сумнівів, що дивиться на свідчення про поразку Небесного Клану.

Це була таємниця, яку відмовився розкривати Небостраж — таємниця того, як перший Небесний Клан вигнали з цієї долини. Щуряча ненависть до котів передавалася весь цей час, а тепер її підживлював вождь, якого Вогнезір та його загін зустріли біля повітки. Цей щур розмовляв котячою мовою. Він вивчив мову свого ворога, аби однозначно дати йому знати, що збирається з ним зробити. Він не зупиниться ні перед чим, аби вигнати котів зі своєї території — так, як зробили це його предки колись давно.

Вогнезір переминав лапами по піщаній долівці. Невже Небесний Клан був приречений знову тікати, як і їхні предки?

Він вийшов із печери й оглянув долину. Хмари покрили небо, але крізь них пробивалися слабкі промені сонця. Хмари поволі сунули небом, формуючи світлі та темні фрагменти, аж поки там не з'явилося обличчя предка Небесного Клану, яке дивилось на нього сповненими мудрості очима. Вогнезорові лапи наче примерзли до каменя, і кожна волосинка на ньому стала дибки. Чому предок Небесного Клану вирішив з'явитися тепер, коли Вогнезір уже так давно його не бачив? Та щось йому підказало, що це був знак — мусив бути спосіб побороти щурів і врятувати Клан.

Хмари знову посунулися, і обличчя предка зникло. Але від цього короткого видіння Вогнезоровим тілом заструмувала рішучість.

— Ходімо, — нявкнув він. — Я збираюся скликати віче Клану.

— Коти Небесного Клану, — Вогнезір стояв на верхівці Валяви, а його вогниста шубка палала на сонці. — Ви вже чули, що сталося сьогодні, спочатку із загоном Піскошторми, а потім зі мною, Гострокігтем та Вишнелапкою. Зараз нам потрібно вирішити, що робити.

Він зробив паузу й оглянув Клан унизу. Усі коти сиділи близько одне до одного, наче їм потрібна була фізична підтримка товаришів. Бракувало Пелюстки — вона сиділа з кошенятами у яслах, — але був Дошошуб, хоч він і не приєднався до Клану. Піскошторма була біля входу до кубла медикота, де вона могла приглядати за Клаптеногом і одночасно слухати, що казали на вічі.

— Ми можемо що-небудь зробити? — спитала Ряболистка. — Якщо там стільки шурів, як ти кажеш, то як нам їх побороти?

Вона глянула на Вогнезора. Її погляд не був наляканий чи безнадійний, але Вогнезір розумів, що Ряболистка не бачить сенсу встрявати у битву, яку вони не зможуть виграти. І він знав, що мусять бути з нею чесним.

— Це буде важко. Я ще ніколи не бачив таких шурів, як ці. Але нам непотрібно вбивати їх усіх. Досить просто змусити їх залишатися на своїй території.

— Вони вигнали звідси перший Небесний Клан, — нервово нявкнув Горобцелап. — Чому би з нами мало бути по-іншому?

Дрібновус згідливо замурмотів і повів вусами.

— Принаймні ми знаємо, з чим треба боротися, — відповів Вогнезір. Він переминався з лапи на лапу, мріючи знову перетворити цю купку панічних котів на Клан вірних і рішучих вояків. — Ваші предки-вояки зараз дивляться на вас, — сказав він їм, сподіваючись, що це правда. — Вам потрібно битися і заради них, а не лише заради себе. Це ваш шанс на помсту!

— Навіщо? — запитала Вишнелапка. — Ми ніколи не бачили наших предків-вояків. Ну так, ми живемо в їхньому таборі, але це не означає, що ми повинні продовжувати їхні битви.

Конюшинохвоста кивнула і підійшла ближче до новачки.

— Вишнелапка має рацію. Ми повинні вирішувати, як краще для нас, а не для якихось мертвих котів, які уже програли свою битву.

Вогнезір спохмурнів. Слова Конюшинохвостої були жорстокі, але вона мала рацію.

— І як щодо кошенят? — схвильовано додав Дрібновус. — Вони ще не можуть битися, але шури повбивають їх, якщо прийдуть сюди.

Дошошуб вищирився.

— Через мій труп.

Вогнезір розчаровано глянув на котів. Дрібновус очевидно не розумів вояцького правильника, за яким слід було перш за все охороняти найслабших членів Клану. А Дошошуб, здавалося, не усвідомлював, що може покладатися на допомогу Клану.

Та він не встиг відповісти, бо наперед вийшов Гострокіготь.

— Ви хто — вояки чи миші? Ви дозволите своїй здобичі себе перемогти? Я буду битися до смерті — і стільки, скільки потрібно, — додав він.

Той напружився. Гострокіготь кинув більш ніж очевидний натяк на те, що очікував стати провідником Клану.

— Немає сенсу кожному вояку битися на смерть, — тихо сказав Вогнезір. — Тоді не залишиться Клану, за який ти б'єшся. Але подумайте про це, — продовжив він. — Якщо ви не хочете битися за своїх предків, то бийтеся за себе. Ви вже стільки всього досягли. Хіба за це не варто боротися?

Його серце забилося швидше, коли Вогнезір побачив, що нарешті достукався до них.

— Тут ваш дім, — нявкнув він, обвівши хвостом річку і печери у скелі. — Ви важко для цього працювали, і ви заслуговуєте тут жити. Ви що, збираєтеся так просто дати цим шурам вас вигнати?

— Ні! Ми залишаємось, — прошипів Гострокіготь. — І ми розірвемо горлянку кожному шуру, який спробує нас зупинити.

— Так! — закричала Вишнелапка і вискочила наперед.

— Ми будемо битися! — казав Горобцелап.

А тоді цілий Клан закричав:

— Ми будемо битися!

Вогнезір глянув понад їхніми головами до кубла медикота, біля якого сиділа Піскошторма. Їхні погляди зустрілися.

«Ох, Зореклане, — подумав Вогнезір, — сподіваюся, я не веду їх на смерть».



Розділ 29

— Як Клаптеніг? — спитав Вогнезір, тихо про-
слизнувши до печери медикота.

Настала ніч, і місячний серпик заливав сріб-
лястим саявом долину. У цей час у лісі медико-
ти мали би вирушати до Високих Скель на збори.
Вогнезоріві зараз дуже бракувало мудрості Попе-
люшки.

Піскошторма підвела на нього погляд, повний
смутку.

— Йому гіршає, — нявкнула вона. — Рана за-
палилася, як я й боялася.

— Ти пробувала нагідки? — спитав Вогнезір,
підійшовши і глянувши на Клаптенюга. Чорно-
білий вояк неспокійно крутився уві сні та стогнав
від болю.

Піскошторма кивнула.

— Пелюстка з Дошошубом принесли багато,
але вони не допомагають. Має бути щось сильні-
ше від шурячих укусів, але Попелюшка мені про
це не розповідала, — руда воячка роздратовано
махнула хвостом.

— Ти не встигла би вивчити все до нашого виходу, — заспокоїв її Вогнезір. — Я знаю, що ти стараєшся з усіх сил.

— Значить, мало в мене сил, якщо Клаптеніг помре.

Вогнезір хотів підбадьорити її, але знав, що слів не досить. Він відчував, як у Клаптеніґа посилюється лихоманка. Лапи кота смикнулися, він розплющив очі й застогнав.

Піскошторма поклала йому на чоло кінчик хвоста. Клаптеніг знову заплющив очі й, здавалося, заснув.

— Він більше так не протримається, — промурмотіла Піскошторма. — Ні в кого нема стільки сил.

Вогнезір лизнув її вухо, але не встиг нічого сказати, бо ззаду почулися чийсь кроки. До нього прилинув солодкий запах, і його хутро нашорошилося. Прямолистка!

Обернувшись, він побачив бліду постать плямистої кішки, яку оточував мерехтливий ореол Зоряного Клану. Вона поклала на землю жмуток трав і підійшла ближче до Клаптеніґа, ставши між Вогнезором та Піскоштормою.

«Я сплю? — гадав Вогнезір. — Але коли я заснув?»

Піскошторма нашорошила вуха. Вона обернулася й спантеличено поширила очі.

— Прямолистко!

Але як Піскошторма могла бачити Прямолистку, якщо медикішка була в його сні?

— Прямолистко, як...?

Прямолистка торкнулася до нього носом.

— Я прийшла, бо була вам обом потрібна, — вона повернулася до трав, які принесла, і підштовхнула їх ближче до Піскошторми. — Коріння лопуха найкраще допомагає при шурячих укусах.

Піскошторма витріщилася на медикішку Зореклану, наче не могла повірити своїм очам. Лискучі зелені листочки зашурхотіли під її лапами, вона моргнула і нахилилася обнюхати корінці.

— Це допоможе Клаптенігу?

Плямолистка кивнула.

— Я розжую корінці, а ти обмий його рану від нагідок.

Наче вирішивши не надто замислюватися над тим, що відбувалося, Піскошторма почала вилизувати розжовані нагідки з рани вояка. Вогнезір мовчки дивився, як Плямолистка сіла над лопухом, заклавши під себе лапки, і почала пережовувати один корінець. Коли мазь була готова, вона показала Піскоштормі, як її накладати, ретельно втираючи в рану.

Клаптеніг тривожно завовтузився. Плямолистка нахилилася до нього.

— Спи, — прошепотіла вона йому на вухо. — Усе буде добре, обіцяю.

Наче почувши її слова, Клаптеніг зітхнув і притих.

Піскошторма стурбовано підвела погляд.

— Йому справді стане краще?

Плямолистка кивнула.

— Просто продовжуй прикладати коріння до рани. Воно росте у лісі біля струмка, що на кордоні. Покажи листочки вашим воякам, вони знатимуть, що шукати.

— Дякую, Плямолистко, — нявкнув Вогнезір. Притулившись до неї, він додав: — Я не знав, що ти можеш прийти так далеко, щоб допомогти нам. Я тебе не бачив, відколи ми вийшли з лісу.

Надто пізно. Він відчув, як біля нього нашорошила хутро Піскошторма.

— Ти хочеш сказати, що вже раніше бачився з Плямолистою?

Вогнезір глянув на неї і побачив у зелених очах злобу й образу.

— Плямолистка приходить до мене у снах. Вона мені допомагає...

— Ти ніколи не розповідав!

Вогнезір відчув, як усередині все стиснулося. Він знав, якою невпевненою почувалася Піскошторма, коли думала про його зв'язок із Плямолистою. Але він ніколи не вважав, що зраджує її, зустрічаючись із колишньою медикішкою у снах.

Перш ніж Вогнезір встиг щось відповісти, між ними прослизнула Плямолистка і лагідно поклала кінчик хвоста Піскоштормі на плече.

— Заспокойся, люба, — промурмотіла вона. — Вогнезір любить тебе.

— Але тебе він любить більше, — тремтячим голосом сказала Піскошторма.

Плямолистка замислилася, уважно глянувши на руду кішку.

— Це неправда. Ми з Вогнезором не встигли навіть зрозуміти, що могли би означати одне для одного, — зрештою нявкнула вона. — Я ще недовго прожила у Громовому Клані після того, як він прийшов. Але я знаю напевне, — вже гучніше додала Зоряна кицька, — що ми з ним ніколи не

могли би бути разом. Я була й завжди буду медикішкою. Це для мене головне, важливіше за будь-кого у лісі, важливіше навіть за Вогнезора.

Піскошторма глянула на плямисту кішку.

— Це правда?

— Звісно, — замуркотіла Плямолистка. — Навіть зараз я медикішка. Не для котів Зоряного Клану, а для всіх, хто живе у лісі.

— Я люблю тебе, Піскоштормо, — сказав Вогнезір. — Ти ніколи не будеш для мене запасним варіантом. Моє кохання до тебе належить цьому часу і простору, життю, яке ми з тобою живемо разом, і воно триватиме в усі прийдешні повні, обіцяю.

Піскошторма перевела погляд із Плямолистки на Вогнезора і назад. Зрештою вона протяжно зітхнула.

— Дякую, Плямолистко. Я постійно думала про те, як ви з Вогнезором, здавалося, належали одне одному, ще звідколи він потрапив до лісу. Але тепер я розумію краще.

— Я думав, ти завжди знала, що я до тебе відчуваю, — спантеличено нявкнув Вогнезір.

Піскошторма глянула на нього. Хоч її очі були сповнені любові, але був у них і слід озлобленості.

— Вогнезоре, ти іноді буваєш такий нездогадливий.

Плямолистка схилила голову.

— Я вже мушу йти, але ми ще зустрінемося, обіцяю. А поки що нехай Зореклан освітлює ваші стежки.

— Бувай. І дякую не лише за коріння лопуха, — нявкнув Вогнезір.

Плямиста кішка пішла до виходу з печери, але затрималася на мить, проходячи повз нього. Ледь-ледь, так щоб Піскошторма її не почувла, вона промуркотіла:

— Іноді я б що завгодно віддала, аби все було по-інакшому.

Плямолистка не зачекала на відповідь. Місячне світло потрохи згасало. Якусь мить її струнка по-стать вирізнялася на тлі блілого світанку, а тоді вона раптом зникла.

Піскошторма потрясла головою.

— Я спала чи це справді було?

Вогнезір підійшов до неї і торкнувся мордочкою до плеча.

— Це справді було.

— Не можу повірити, що вона прийшла, щоб нам допомогти.

— Ніхто у лісі не зможе зрівнятися з нею. Але вона — не ти, Піскоштормо.

Кішка повернулася і глянула на нього.

— Але більше жодних таємниць. Я обіцяю, що спробую зрозуміти те, наскільки Плямолистка для тебе важлива, але хочу тобі довіряти.

— Ти можеш мені довіряти, — сказав Вогнезір.

Клаптеніг зітхнув, відволікши Вогнезора від глибин очей Піскошторми. Чорно-білий вояк лежав уже тихіше і дихав рівніше. Здавалося, він глибоко заснув.

— Із ним усе буде добре, — нявкнув Вогнезір. — І думаю, що з рештою Клану також.

— Зараз же почнемо додаткове бойове тренування.

Вогнезір стояв біля підніжжя Валяви, а навколо нього зібрався весь Небесний Клан. Над скелею сходило сонце, прославши у долині довгі тіні.

— Нам потрібно бути якомога сильнішими, щоб битися зі щурами.

Біля нього стояла Піскошторма. Від ранкового приходу Плямолистки Клаптеногові настільки покращало, що руда воячка змогла залишити його на деякий час і прийти на збори.

— Тільки не зволікай, — порадила вона, смикнувши вухами. — Інакше щури самі прийдуть сюди, коли ми не будемо до цього готові.

Вогнезір знав, що вона мала рацію.

— Нам потрібна цілодобова варта на Небесному Камені.

— І ще додаткові патрулі до їхньої повітки, — запропонувала Ряболистка.

Вогнезір кивнув.

— Так, але не надто близько. Я не хочу починати битву, доки ми ще не готові.

— Я розподілю патрулі, — нявкнула Піскошторма. — І розклад тренувань.

— Варта, патрулі й додаткові тренування? — Вишнелапка спантеличено поширила очі. — Здається, це буде нелегко.

— А що, краще, щоб тобі горлянку перегриз щур? — Гострокіготь плеснув хвостом по вухові кицьки, і вона відскочила, невдоволено зашипівши. — Моя новачка мусить робити так, як наказують, і без зайвих коментарів.

Вишнелапка вже розкрила рота, щоб заперечити, але Вогнезір смикнув вухами, закликаючи до тиші.

— Якщо ні в кого більше немає зауваг, — нявкнув він, — можемо починати.

Раптом підвівся Доощуб.

— Ми з Пелюсткою також хочемо тренуватися.

— Так, — Пелюстка, здавалося, соромилася говорити перед усім Кланом. — Мої кошенята ще надто малі, і ми не можемо нікуди піти, але ми хочемо бути готовими захищатися.

— Дякую, — вклонився Вогнезір. — Ми раді, що ви приєдналися. Піскошторма додасть вас у розклад.

— Але я і Конюшинохвоста мусимо по черзі сидіти з кошенятами, — сказала Пелюстка.

— Не турбуйся, — відповіла Піскошторма. — Я це вирішу. Є ще питання? Гаразд, — коли ніхто не відповів, продовжила вона. — Ряболистка та Гострокігтю, ви будете першим патрулем. Вишнелапко, побудеш вартовою на Небесному Камені? Мені треба глянути на Клаптенюга, а тоді я проведу тренування з Горобцелапом та Доощубом. Пелюстко, можеш приєднуватися, якщо з малими зараз посидить Конюшинохвоста.

— А я що? — спитав Дрібновус.

— Ти можеш піти зі мною на полювання, — відповів Вогнезір. — Нам потрібна свіжина, щоби зберігати сили. І ще одне, — додав він, перш ніж усі розійшлися. — Відтепер ніхто не повинен виходити з табору наодинці. І всі мають бути напоготові. Якщо щури прийдуть, ми повинні чекати на них щомиті.

Він розпустив збори помахом хвоста. Гострокіготь та Ряболистка побігли на вершину скелі, а за ними подалася Вишнелапка, звернувши на

стежку, що вела до Небесного Каменя. Пелюстка, Дошошуб та Горобцелап пішли до тренувальної галявини.

Попросивши Дрібновуса трохи зачекати, Вогнезір підійшов до Піскошторми, що вже зібралася до печери медикота.

— Знаєш, Вишнелапка мала рацію, — нявкнув він. — Це буде складно. У нас недостатньо котів, щоб підготуватися до нападу щурів і ще й виконувати звичні обов'язки, — Вогнезір зітхнув. — Я б останню волосинку віддав, щоб зараз мати тут кількох вояків Громогого Клану.

— Але ти не можеш, — Піскошторма лизнула його вухо. — Не турбуйся. Ти знайдеш вихід. Ти переміг Бича — переможеш і цих щурів.

Хотів би Вогнезір бути таким упевненим, як вона!

— Принаймні Прямолистка допомогла нам із Клаптеногом.

— Це правда, — відповіла Піскошторма, — але це лише показало, наскільки нам потрібен медикіт.

— Медикотами народжуються, а не стають. Поки що жоден кіт Небесного Клану не засвідчив зв'язку з їхніми предками. Ніхто з них не почув нічого, коли вони зайшли до Шепіткої Печери.

— Нам потрібен хоча би хтось, хто знається на травах і вміє лікувати рани, — сказала Піскошторма, нетерпляче смикнувши хвостом. — Я б могла когось із них навчити того, що знаю сама. Це вже був би принаймні початок.

Вогнезір спинився на стежці прямо біля входу до печери медикота.

— Гострокіготь не годиться, — думав він у голос. — Він надто хороший вояк. У Конюшинохвості кошенята... Як щодо Дрібновуса?

Піскошторма похитала головою.

— Він ледь не знепритомнів від вигляду крові, коли поранили Клаптенюга.

— Тоді Ряболистка?

— Можливо... — замислилась Піскошторма. — Вона турбується про слабших котів.

— Я знаю, — сказав Вогнезір. — Якщо Прямолистка прийде до мене, я її спитаю.

Піскошторма на мить відвела погляд, а тоді знову глянула на нього.

— Так, це гарна ідея, — промурмотіла вона.

Вогнезір скрутився у вояцькому кублі. В його голові паморочилося від втоми. Уже три дні минуло, відколи він організував новий розклад патрулів і тренувань, і кожен кіт у таборі був на ногах від світанку до заходу сонця. Цього ранку Вогнезір повів патруль до повітки Двоногів, а решту дня полював. Коли йому нарешті випало заснути, місяць уже зійшов, а пізніше йому доведеться прокинутися, щоб змінити варту на Небесному Камені.

«Скільки ми ще так протримаємося?»

Як тільки Вогнезір заплющив очі, він опинився на Небесному Камені. Місяць висів високо над головою, а в небі мерехтіла Срібносмуга. Ніч була тиха, чути було лише шелестіння річки вдалині.

«Моя черга ще не прийшла!» — подумав він.

— Вітаю, — позаду нього пролунав голос і, обернувшись, Вогнезір побачив кота, що стояв на самому краю Небесного Камня.

Його густе сіре хутро переливалося сріблом у сяйві місяця, а очі горіли блідими вогниками. Навколо його лап мерехтіли морозні зорі.

Щось у цьому коті йому було знайоме. Вогнезір спершу подумав, що то був предок Небесного Клану, який його переслідував. Та тоді він упізнав запах і затамував подих.

— Небостраже!

Кіт Зоряного Клану вклонився.

— Радий знову тебе бачити, Вогнезоре. Ну що таке? — продовжив Небостраж, доводячи, що не втратив свого гострого язика. — Не стій тут із відкритим ротом. Ніч не вічна.

Вогнезір спробував зібратися до купи.

— Чому ви прийшли?

— Небесний Клан стоїть на роздоріжжі, — відповів Небостраж. — Небезпека близько.

— Ви маєте на увазі шурів? Це вони знищили перший Небесний Клан, чи не так? Чому ви не розповіли мені про них?

Небостраж сів і пильно глянув на Вогнезора.

— Було би погано, якби через це ти вирішив здатися. І як би тобі допомогло знання про старих ворогів Небесного Клану, перш ніж шури напали? Тепер у тебе є Клан сильних вояків, щоб із ними боротися.

— Але чи достатньо вони сильні? — промурмотів Вогнезір.

— Вони повинні бути готові захищатися, — відповів Небостраж. — Можливо, тобі слід розглядати цих шурів як перше випробування Клану. Після цього Небесні коти будуть ще сильнішими.

Вогнезір кивнув. Зоряний кіт мав рацію, але він не міг зрозуміти, як Клан може стати сильнішим,

коли всі його вояки помруть. Думки про смерть нагадали йому про те, що Клан досі жодним чином не встановив контакт зі своїми предками.

— Ви можете сказати, чи в Небесному Клані вже є медикіт? — спитав він. — Адже Клан довго без нього не проживе. Як щодо Ряболистки?

Небостраж повів вухами.

— Ні, це не її доля.

— Але нам потрібен медикіт!

— Зараз ваша медикішка вже ступила на шлях, який приведе її до тебе, — сказав Небостраж. — Але ти повинен шукати за межами Клану. Є кішка, яка має сни про своїх предків-вояків, але вона ще не чула про новий Клан.

— Мені треба піти і знайти її? — Вогнезір відчув, як у лапи вдарив прилив енергії. — А де вона?

Та Небостраж не відповів. Підвівшись, він прощально помахав хвостом і зіскочив із краю каменя прямо в небо. Вогнезір ледь не скрикнув — ніхто із живих котів не вижив би після такого стрибка. Та Небостраж зник посеред лету, залишивши тільки зоряний пил, що поволі згасав. За мить Вогнезір розплющив очі у вояцькому гроті. Його будив Дрібновус — надійшла черга вартувати на Небесному Камені.

— Горобцелапе, ти сьогодні звільнений від тренування, — сказав Вогнезір. — Я хочу дати тобі особливе завдання.

Юний смугань захоплено зблиснув очима.

— Яке завдання?

— Я мушу піти в угоддя Двоногів, і мені потрібен кіт, який добре знає цю місцевість, — він

швидко переповів Горобцелаві, що Небостраж сказав йому уві сні.

Хоч Небостраж і не згадував, чи живе нова медикішка в угіддях Двоногів, Вогнезір відчував, що це найбільш імовірно. Гострокіготь та Ряболистка не розповідали йому про яких-небудь інших самітників, що жили в лісі, а він не міг піти шукати кудись далі, бо це б означало покинути Небесний Клан напризволяще перед загрозою щурів.

Ще кілька днів тому вони би щодуху побігли через пустир до угідь Двоногів. Тепер їм доводилося скрадатися, перебігаючи з-під одного куша до іншого, нагостривши всі чуття на випадок щурів. Вогнезір згадав, як він почувався, коли лісом бродила зграя собак. Це суперечило всьому, що сказано у вояцькому правильнику — котам доводилося поводитися як здобич.

Хмари пропливали небом, гнані холодним вітром. Листя крутилося вихором. Скоро від тепла зеленлисту не залишиться нічого, крім спогадів. «Як зможе Клан упоратися з важкими днями гололисту, — гадав Вогнезір, — якщо їм доводиться ще й захищатися від щурів?»

— Це жахливо, — прошипів Горобцелав, коли вони присіли за кущем ялівцю, вистежуючи наступний сховок на своєму шляху. — Це очікування... воно мене лякає. Чому би щурам просто не напасти, та й по всьому? Чого вони чекають?

— Я не знаю, — Вогнезір випустив кігті. — Але думаю, що щури добре розуміють, наскільки нас виснажує чекання. Вони думають, що однак переможуть, коли б не напали, тож їм нічого не вартує ще й змусити нас страждати.

Він не згадав, що чим довше вони чекатимуть, тим більше втомлюватиметься Клан. Усі це й так знали. Щури, мабуть, це знали також — вони були розумніші за будь-яких інших щурів, яких Вогнезір коли-небудь бачив. Його повага до них зростала з кожним днем, але разом із нею зростала і ненависть. Він повів би загін у бій проти щурів на їхній території, щоб напасти першими і виграти завдяки ефекту несподіванки, якби не одне але: у Небесного Клану не було медикота, який би загоїв їхні рани чи витлумачив знаки від Зореклану.

— Ходімо далі, — пробурмотів Вогнезір.

Коли вони спинилися під огорожею, що оточувала сади Двоногів, Горобцелап сумно заглянув крізь шпаринку.

— Тут ми з Вишнелапкою колись жили, — промурмотів він, а тоді, наче на свій захист, додав: — Не те щоб я хотів повернутися...

— Я знаю, — заспокоїв його Вогнезір. — Двоноги нам не вороги, хоч вони й не розуміють вояцького способу життя. Іноді я сумую за своїми старими Двоногами.

— Справді? — поширив очі Горобцелап.

Вогнезір кивнув.

— Вони до мене добре ставилися. Але я народився, щоби бути вояком.

Горобцелап випростався, і сум у його очах змінився на гордість.

— Я теж.

— У моїх Двоногів тепер нова кішка, — продовжив Вогнезір. — Її звуть Фетра. Вона наче непогана і значно краще пасує до домашнього життя, ніж я.

На мить обличчям Горобцелапа пробігла тривога, коли він подумав, що замість нього може прийти інший кіт.

— Сподіваюся, мої домашні також візьмуть собі іншого кота, — нявкнув новак. — Тоді вони більше не сумуватимуть за нами з Вишнелапкою.

Вогнезір поклав йому хвоста на плече.

— Ходімо. Нам ще треба знайти цю кішку.

Вогнезір відчув невелике полегшення, коли вони з Горобцелапом прослизнули в першу доріжку, що вела до середини угідь Двоногів. Раніше він уже мав справу з Двоногами та собаками, тож тут, поміж їхніх гнізд, було значно менше шансів натрапити на розумних та підступних щурів.

Проте Горобцелап, здавалося, почувався більш розгубленим, ніж коли востаннє відвідував угіддя Двоногів. Його хутро настовбурчилося від далекого гавкоту собаки, а коли вони вийшли з доріжки на невеликий Громошлях, він підскочив, як тільки повз нього промчала блискуча потвора.

— Здається, я вже забув, яке тут усе, — нявкнув новак, присоромлено лизнувши плече.

Перевіривши, чи немає поблизу більше потвор, Вогнезір перейшов на іншу доріжку, але в ніздрі йому одразу вдарив сильний котячий запах.

— Дивіться, хто тут, — протягнув голос позаду. Горобцелап підскочив і знову настовбурчив шубку. Вогнезір підвів погляд і побачив чорного кицюню Оскара, що розтягнувся на огорожі. Він широко позіхнув, показавши гострі ікла.

— Чи ж це не наш божевільний волоцюга, — оскалився Оскар, зневажливо смикнувши вусами в бік Вогнезора. — І маленький Борис! Узагалі-

то, я на вас чекав, — додав він. — Але думав, що ви прийдете трохи швидше.

Вогнезір застиг. Оскар же точно не міг бути медикішкою, про яку говорив Небостраж.

Чорний кіт легко зіскочив з огорожі й став перед ними.

— Приповз назад до своїх домашніх, як тільки похолодало?

— Ні! — зиркнув на нього Горобцелап. — Я збираюся стати вояком. І не називай мене більше Борисом. Тепер я — Горобцелап.

Оскар насмішкувато форкнув.

— Горобцелап! Це що за ім'я таке?

— Це моє ім'я, — Горобцелап випустив кігті. — Хочеш про це поговорити?

Вогнезір поспішно вклинився між ними.

— Ми сюди не битися прийшли, — нявкнув він, хоч про себе й подумав, що хотів би побачити, як новак Небесного Клану покаже Оскару, чого навчився за останню повню. — Ми шукаємо особливу кішку, — сказав він Оскару. — У неї мають бути дивні сни. Ти не чув про таку?

«Будь ласка, Небостраже, — подумки додав Вогнезір, — тільки б Оскар не сказав мені, що мав сни про тебе!»

Зелені очі Оскара поширшали й аж заіскрилися презирством.

— Ні, — відповів він. — А ще я не чув про котів, які літають.

— Ти думаєш, що такий розумний, ти... — гарячково почав Горобцелап.

— Думаю, ви шукаєте мене, — перебив його голос із-за спини, лункий і юний. — Мене звуть Луна. Мені сняться коти із зорями в хутрі.



Розділ 30

Вогнезором пробіг дроз від вух до кінчика хвоста. Минуло кілька митей, перш ніж він зміг порухати лапами й повернутися до незнайомки. Перед ним стояла сріблясто-сіра кішка із проникливими зеленими очима, дрібна й гарно збудована, з маленькими темно-сірими лапками. Вогнезорові вона здалася такою крихкою, що він задумався, чи зможе ця кицька витримати важке життя у Клані.

— Вітаю, — нявкнув він. — У тебе були сни про... про сіро-білого кота?

— Так, багато разів. І про інших котів теж. Невдавно до них додався іще один — великий кіт із морозно-сірим хутром, — вона глянула на Вогнезора, і в її очах усе зростала цікавість. — Ви можете розповісти, хто ці зоряні коти?

— Так, — відповів Вогнезір. — Вони духи твоїх предків-вояків.

— Духи! — фоккнув Оскар. — Сподіваюсь, ти ж не слухатимеш цю маячню? — прошипів він до Луни.

На Вогнезорове полегшення, Луна пропустила коментар повз вуха.

— Ти знаєш, чому вони приходили до мене? — спитала вона Вогнезора.

— Ти чула що-небудь про Клан котів, які оселилися в долині?

Луна похитала головою.

— Сіро-білий кіт приходив до мене і просив про допомогу, — пояснив Вогнезір. — Багато сезонів тому він був провідником Небесного Клану, але цих котів уже давно немає. Небостраж — це той новий сірий кіт, якого ти бачила — настановив мене відбудувати Клан. Але не може бути справжнього Клану без медикота, — продовжив він, глибоко вдихнувши. — А ти...

— Учора вночі сірий кіт приходив до мене уві сні, — перебила Луна, сяючи очима. — Він сказав мені прийти сюди сьогодні й пошукати двох незнайомих котів. Так, я приєднаюся до вас.

— Що? — встряв Оскар, перш ніж Вогнезір устиг відповісти. — Піти із цими божевільними ковтюхами? Ти, мабуть, здуріла, як і вони.

— Може й так, — спокійно відповіла Луна. — Але ніхто, крім них, не зміг мені розтлумачити мої сни. Я піду.

— А як щодо твоїх Двоногів? — спитав Горобцелап.

У її очах пробіг вираз смутку.

— Останні кілька місяців мені було так неспокійно, що я гуляла все далі й далі від їхнього гнізда. Я відчувала, що зорі дали б мені відповідь, якби я знала, як правильно дослухатися. Тепер, коли піду від моїх Двоногів назавжди, вони про-

сто подумують, що я знайшла собі інше гніздо. Вони сумуватимуть за мною, але боятися не будуть.

— Тоді ходімо, — нявкнув Вогнезір.

— Хвилинку, — Оскар відштовхнув його і став перед Луною. — Ти що, справді зібралася йти? Через якісь сни?

— Тобі цього не зрозуміти, — тихо промурмотіла Луна. Тоді повернулася до Вогнезора зі стурбованим виразом.

— Це важливий крок, — сказав він, відчуючи, що мусить дати їй шанс передумати.

— Я знаю. Але я впевнена, що це моя доля.

Вогнезір кивнув. Якщо Луна хотіла довіритися своїм снам, то для нього це був достатній аргумент.

— Ходімо, — нявкнув він.

Оскар стояв і ошелешено витріщався їм услід, поки вони не звернули з доріжки і не вийшли з угідь Двоногів.

— А як це — жити у Клані? — спитала Луна, коли вони поверталися до звору.

— Спершу тобі доведеться бути новачкою, — сказав Горобцелап. — Ти вчитимешся полювати, битися і ще всякого такого. А...

— Стривай, — перебив Вогнезір. — У Луни... ну, в неї буде трохи інша роль — вона збиратиме лікарські трави і тлумачитиме сни про зоряних котів.

— А де я навчуся цього всього? — спитала Луна збентежено.

Вони ховалися під кущем ялівцю, де дорогою до угідь Двоногів сиділи Вогнезір із Горобцела-

пом. Горобцелап визирнув, щоб перевірити, чи немає поблизу щурів.

— Я не знаю, — відповів Луні Вогнезір. — Моя подруга, Піскошторма, зможе навчити тебе розрізняти трави. А щодо решти... Якщо предки Небесного Клану справді хочуть, щоб ти приєдналася до нас, вони самі вкажуть тобі шлях.

На його полегшення, ця відповідь начебто задовольнила кицьку.

— Я чекатиму на їхні знаки, — нявкнула вона.

Коли троє котів дісталися звору, на Небесному Камені чатував Гострокіготь. Він заскочив до них на верхівку скелі.

— Досі жодних ознак щурів, — доповів рудий вояк, а тоді зацікавлено обнюхав Луну. — Хто це?

— Це Луна, — відповів Вогнезір. — Я... мені здається, що вона буде вашою медикішкою.

Хутро Гострокігтя почало наїжачуватися, і він примружив очі.

— Чужинка? Я думав, ти призначиш медикотом когось із нас.

Вогнезір глибоко вдихнув.

— Я не можу призначати медикота, — пояснив він. — Медикіт повинен мати особливий зв'язок із вашими предками. Я думаю, що в Луни він є. Ви всі — чудові вояки, — додав Вогнезір, — але, щоб захистити Клан, вам потрібна підтримка kota, який зможе лікувати вас і ділитися язиками з вашими предками.

Гострокіготь наче заспокоївся, але вираз його досі був підозріливий.

— А звідки вона? — спитав вояк. — І звідки нам знати, що вона дасть правильні трави і ліки?

— Я жила з Двоногами, — Луна спокійно глянула на Гострокігтя, хоч у її голосі вчувалася нотка невпевненості. — І я даю слово, що ви можете мені довіряти. Коли я вивчу все про трави, то лікуватиму якнайкраще кожного kota.

Гострокіготь різко кивнув.

— Побачимо, як ти впораєшся, — нявкнув він. — Однак щастя.

Вогнезір торкнувся хвостом плеча Луни.

— Ходімо. Треба познайомити тебе з іншими. Горобцелапе, біжи розкажи усім, що у Клані нова кішка.

Горобцелап одразу ж застрибав униз по камінню. Вогнезір пішов слідом за ним кам'яною стежкою й заглянув до вояцького гроту, але зараз там було порожньо. Коли вони дійшли до ясел, він також зазирнув усередину й побачив Конюшинохвосту з кошенятами. Її трійня гралася біля входу, а М'ятка і Полин спали у гніздечку.

— Заходь, Вогнезоре, — Конюшинохвоста підвелася. — Тобі щось потрібно?

— Я хочу познайомити тебе з новою кішкою Небесного Клану, — Вогнезір обійшов кругляк і підкликав Луну хвостом. — Це Луна. Луно, це Конюшинохвоста.

— А я Рінько! — підбіг до них чорний котик і обнюхав Луну. Його братик і сестричка підійшли теж і почали зацікавлено розглядати незнайомку.

Конюшинохвоста кивнула, але Вогнезір помітив, що вона була трохи знервована.

— Я думаю, що Луна зможе стати медикішкою Небесного Клану, — нявкнув він.

— Це твої? — спитала Луна, повівши вухами в бік трьох кошенят, що її оточили. — Які гарні й сильні кошенята! Ти, мабуть, дуже ними пишаєшся.

— Це правда, — промуркотіла Конюшинохвоста, і Вогнезір зрозумів, що Луна сказала якраз те, що треба було. — Але іноді вони бувають нечемні.

Луна лагідно муркнула. Підійшовши до кубельця з моху, в якому спали М'ятка з Полином, вона нявкнула:

— А ці також твої?

— Ні, це мої, — біля входу з'явилася Пелюстка й зайшла до печери, несучи в зубах полівку. Показавши її біля Конюшинохвостої, вона додала вже чіткіше: — Горобцелап розповів, що у нас буде медикішка, — Пелюстка кивнула Луні. — Ласкаво просимо.

— Дякую, — очі Луни сповнилися теплом, коли вона опустила погляд на кошенят. — Вони такі гарні й такі крихітні!

— Бачила б ти їх, коли ми тільки прийшли сюди, — відповіла Пелюстка. — Тепер вони вже зміцніли. Вогнезір врятував нас від мого Двонога. Думаю, вони би померли, якби не Конюшинохвоста. Вона вигодовувала їх і доглядала, доки я не зміцніла.

— Це чудово! — вигукнула Луна.

Конюшинохвоста замуркотіла. Мабуть, вона таки вирішила втішитися тому, що Луна приєднається до Клану. Вогнезір ще трохи поговорив із королевами, а тоді повів майбутню медикішку з ясел далі стежкою.

— Я покажу тобі старе кубло медикота, — сказав він.

Піскошторма досі доглядала за Клаптеногом у зовнішній печері, хоч до цього часу чорно-білий вояк уже потрохи оклигався, а запалення рани майже минуло. Коли Вогнезір із Луною зайшли всередину, Клаптеніг саме схилився над шматком свіжини, а біля нього сиділа Піскошторма.

Вона підвелася і підійшла до Луни, щоб поноськатися.

— Вітаємо в Небесному Клані, — нявкнула Піскошторма.

Луна глянула на Клаптеного, і її очі розширилися, коли вона помітила огидну рану на його плечі.

— Як ти поранився? — спитала вона.

Клаптеніг махнув хвостом, вітаючись, і проковтнув решту дрозда.

— Щур вкусив, — відповів він. — Але Піскошторма мене підлатала.

Руда воячка похитала головою.

— Я не знаю стільки, як справжня медикішка — лише кілька корисних ліків.

Луна підійшла до Клаптеного і ввічливо спитала:

— Можна? — а тоді пильно обнюхала його рану. — Що це за запах?

— Корінь лопуха, — відповіла Піскошторма. — Він найкраще допомагає при укусах щурів, особливо якщо є запалення. Для звичайних ран ми зазвичай використовуємо нагідки. А найперше — павутину, щоб зупинити кровотечу.

Луна захоплено моргнула.

— Ти стільки всього знаєш!

— У мене були чудові наставниці, — Піскошторма глянула на Вогнезора — вона мала на увазі й Попелюшку, і Плямолистку. Від блиску її очей у нього на серці потепліло, і він зрозумів, що Піскошторма нарешті осягнула його зв'язок із Плямолисткою і більше не думала про неї як про суперницю.

Коти по черзі перестрибували ущелину в скелі та приземлялися на пласкій долівці Небесного Каменя. Повня висіла в безхмарному небі, а навколо сяяли зорі Срібносмуги. Вогнезір із ностальгією подумав, що у лісі коти зараз збираються біля Чотиридерева. Тут був лише один Клан, але він усе одно зібрався, щоби вшанувати своїх предків-вояків.

Пелюстка залишилася в таборі з кошенятами. На Камені вже зібрався майже весь Клан, коли це Вогнезір помітив трьох котів, які поволі піднімалися стежкою: Піскошторма, Луна і Клаптеніг! Як йому вдасться перестрибнути розколину? Вогнезір вийшов наперед між Гострокігтем та Доощубом, але не встиг нічого сказати — Піскошторма вже легко перескочила до них і повернулася до Клаптенюга.

— Гарзд, — нявкнула вона. — Я готова.

Клаптеніг наддав ходу, хоча Вогнезір бачив, що він накульгував і болісно кривився щоразу, як торкався пораненою лапою землі. Вояк знявся в повітря і приземлився всіма чотирма лапами на

камені, але так близько до краю, що під дією інерції подався назад, мало не падаючи. Піскошторма вчепилася зубами в його хутро на неушкодженому плечі й витягнула на рівне. Останньою стрибнула Луна й уважно обнюхала Клаптеногове плече.

— Ви мишомізкі? — прошипів Вогнезір, підійшовши до них. — Клаптеноче, а якби ти упав?

— Я член цього Клану, — рішуче заявив Клаптеніг. — Я хотів бути на нашому першому Зборищі.

Зустрівши його сповнений хоробрості погляд, Вогнезір більше не міг злитися.

— Добре, — нявкнув він і махнув хвостом. — Тепер ти тут. Але, заради Зореклану, будь обережний, коли повертатимешся. Ти занадто хороший вояк, щоб ми тебе просто так втратили.

Вогнезір заскочив на один із кругляків під скелею. Коли решта Клану повернулася до нього, бліде мерехтіння їхніх очей змусило кожную шерстинку на ньому стати дибки. Гострокіготь переминав під лапами каміння, наче не міг уже дочекатися, щоби вчепитися кігтями у щура. Вишнелапка сиділа біля нього, налаштована на бій, як і її виховник. Ряболистка підкликала хвостом Горобцелапа, і вони удвох вмостилися слухати біля підніжжя Вогнезорового каменя.

Вогнезір бачив, які віддані вони своєму Кланові, як рішуче налаштовані відвоювати своє право жити в цій долині. У ту мить йому не вірилось, що хтось, навіть щури, зможе їх подолати.

— Коти Небесного Клану, — почав він, — коли сходяться разом кілька Кланів, вони діляться

новинами за попередню повню. Ми цього не можемо робити, але можемо поділитися власними новинами одне з одним. Чи хто-небудь хоче про щось розповісти?

Ряболистка підняла хвоста.

— Я б хотіла сказати, що в Горобцелапа значно покращилися мисливські навички. Він учора приніс найбільше здобичі.

— Чудово! — нявкнув Вогнезір, а Горобцелап тим часом засоромлено лизнув хутро на грудях.

— Моя новачка також добре справується, — очевидно, Гострокіготь не планував пасти задніх. — Я вам кажу, вона би мені вухо відірвала на сьогоднішньому тренуванні, якби Піскошторма її не зупинила.

— Чекай, чекай! — напівжартома промурмотіла Вишнелапка. — Одного разу Піскошторми не буде поблизу...

Гострокіготь ласкаво торкнувся до неї хвостом.

— Молодець, — сказав їй Вогнезір. — Але постарайся, будь ласка, щоб від твого виховника нічого не відпало. Він нам ще потрібен.

Наперед вийшла Піскошторма.

— Я б хотіла сказати дещо про Пелюстку, хоч вона і не член Небесного Клану. Пелюстка сама запропонувала сьогодні побути з кошенятами, щоб Конюшинохвоста змогла прийти на Зборище. І вона дуже допомогла, збираючи трави в лісі. Я не знаю, що б ми з Луною робили без неї.

— Я передам їй, — пообіцяв Вогнезір.

— Я хочу ще дещо сказати, — нявкнув Гострокіготь. — Ми не бачили жодного щура, відколи

їхній вожак поговорив із нами біля повітки Двоногів. Що нам із ними робити?

— Ти вже знаєш, що ми робимо, — відповів Вогнезір. — Патрулі, бойові тренування...

Гострокіготь махнув хвостом.

— Але від цього щурів не меншає. Чому б нам не піти до них і нарешті з цим розібратися?

— Ще не час.

— Та ніколи не час, — показав зуби Гострокіготь. — Скільки ми ще маємо жити під цією загрозою?

— Недовго, сподіваюся, — відповів Вогнезір. — Мені так само набридло чекати, як і тобі. Якщо хочеш, думаю, можемо напасти, як тільки одужає Клаптеніг.

— Це буде недовго, — додав Клаптеніг. — Я б міг і зараз битися, якби довелося.

— Ти будеш битися, коли Піскошторма скаже, що тобі вже можна, — зауважив Вогнезір. — Гострокігтю, я відповів на твоє запитання?

Гострокіготь повагався, а тоді скупю кивнув. Вогнезір розумів, що вояка не вдовольнило таке рішення, але іноді знати, коли почекати, було не менш важливо, ніж знати, коли напасти.

Усі інші коти мовчали, тож Вогнезір повернувся до Луни.

— Коти Небесного Клану, — вигукнув він, — сьогодні, під цим місяцем, ми вітаємо нову кішку й оголошуємо її членом Клану перед духами наших предків. Я, Вогнезір, провідник Громового Клану і наставник Небесного Клану, закликаю ваших предків-вояків поглянути на цю кішку. Вона зустрічалася з вами у снах, і я засвідчую

перед вами її як частину Небесного Клану. — Зіскочивши з каменя, Вогнезір став перед Луною і продовжив: — Луно, чи присягаєшся ти дотримуватися вояцького правильника, захищати та оберігати цей Клан навіть ціною власного життя?

Луна підвела голову.

— Присягаюсь.

— Тоді перед духами твоїх предків я нарікаю тебе новим ім'ям. Віднині тебе знатимуть як Луноспіву. Зоряний Клан шанує твою мудрість і віру, а ми приймаємо тебе до Небесного Клану.

Вогнезір поклав мордочку їй на голову, а вона у відповідь лизнула його плече.

— Луноспіва... Луноспіва... — її ім'я пронеслося над Небесним Каменем, наче вітер, під сяйвом Зоряного Клану.

«Дякую, Небостраже», — подумав Вогнезір.

Минуло вже кілька світанків після Зборища. Вогнезір спустився стежкою до річки й побачив там Піскошторму, що розбиралася з денними обов'язками. Сонце світило ясно, але в повітрі вже чувся холодок — передвісник заморозків. Настав падолист, принісши із собою коротші дні й забравши у здобичі сховки.

— Але мені вже набридли щурині патрулі! — протестувала Вишнелапка. — Чому не можна піти на полювання?

— Тому що Піскошторма призначила тебе на щуриний патруль, — хвицьнув її у вухо Гострокіготь. — Не сперечайся.

Вишнелапка розлючено глянула на нього.

— Ці тупі щури все одно не прийдуть, — пробурмотіла вона досить голосно, щоб її почули.

Вогнезір спинився і примружив очі. Якщо весь Клан почне так думати, то скоро всі втратять свій бойовий запал. Їм треба атакувати якнайшвидше.

— Ряболистко, зараз твоя варта, — сказала Піскошторма. — На Небесному Камені тепер Горобцелап, відійшли його на тренування, коли будеш там.

Смугаста кішка помахала хвостом і рушила стежкою до Небесного Каменя. Гострокіготь подався на щуриний патруль разом із Вишнелапкою та Дрібновусом.

Коли вони пішли, Вогнезір підійшов до Піскошторми.

— Як Клаптеніг?

— Значно краще, — Піскошторма кивнула туди, де стояв чорно-білий вояк із Доощубом та Конюшинохвостою. — Сьогодні він іде на полювання подивитися, чи витримає його плече.

— Добре. Я поговорю з ним, коли повернеться.

Тим часом зі свого кубла вийшла Луноспіва, легко збігла зі скелі й підійшла до Клаптеного. Вона ретельно обнюхала його плече, а тоді відійшла. Мисливський патруль помахав хвостами на прощання й вирушив униз річкою. Клаптеніг не відставав.

— У Луноспіви вже чудово виходить, — промуркотіла Піскошторма. — Вона наче просто знає, що треба робити. І вона так швидко вчиться! Скоро мені вже навіть нічого буде її навчити.

Та слова Піскошторми схвилювали Вогнезора зовсім з інших причин. Як Луноспіва зможе

навчитися всього, що треба, якщо у Клані немає іншого медикота? Піскошторма могла розповісти їй дещо про трави і ліки, але навчання у справжнього медикота займає цілі повні та включає також таємниці, про які невідомо жодному іншому коту в Клані.

Коли мисливський патруль пішов, Луноспіва підійшла до Вогнезора й Піскошторми, що стояли біля Валяви.

— Я готова, — нявкнула вона до Піскоштормої.

Вогнезір запитально повів вухами.

— Я збираюся провести з Луноспівою бойове тренування, — пояснила Піскошторма.

Луноспіва кивнула.

— Піскошторма сказала, що медикоти зазвичай не б'ються, але їм потрібно вміти захистити себе і товаришів із Клану.

— Скоро тобі, мабуть, доведеться, — нявкнув Вогнезір.

Коти рушили до тренувальної галявини, і до них приєднався Горобцелап, що прибіг від Небесного Каменя. Біля верхівки Валяви Вогнезір почув захоплене пицання й помітив Пелюстку, яка виводила всіх п'ятох кошенят із ясел. Він почекав на них, пустивши Піскошторму з рештою наперед.

— Ми хочемо подивитися на тренування, — заліз до Вогнезора Стрибко. — Пелюстка сказала, що можна.

— Сподіваюся, то ж нічого? — додала Пелюстка. — Це дозволить і мені трохи потренуватися. Ну, на випадок нападу шурів, — вона стишила

голос і стурбовано глянула на М'ятку й Полина, що дріботіли за старшими кошенятами.

— Так, усе гаразд, — відповів Вогнезір. Гукнувши до кошенят, він додав: — Тільки тримайтесь подалі від бійки. Там гострі кігті, а я не хочу, щоб когось із вас поранили.

— А коли нам можна буде битися? — спитала Дрібка.

— Скоро, — нявкнула Пелюстка. — Коли станете новаками.

— А нам? — спитала М'ятка. — Ми теж будемо новаками?

— Ні, — сказала їй мама. — Ми не належимо до Небесного Клану.

— Це нечесно! — запищав Полин. — Чому ні? Пелюстка лагідно погладила його хвостом.

— Ти ще надто маленький, щоб зрозуміти.

— Це тому їхні імена не закінчуються на «ко», як наші? — спитав Рінько.

Вогнезір кивнув.

— Якщо Доощуб і Пелюстка вирішать приєднатися до Клану, тоді у М'ятки та Полина теж будуть нові імена.

М'ятка нашорошила вушка.

— Ти мусиш залишитися! — нявкнула вона до мами. — Будь ласочка!

Пелюстка похитала головою.

— Це не так просто.

Вони дійшли до тренувальної галявини, де вже боролися Піскошторма з Горобцелапом. Вогнезір був вражений швидкістю новака, що пролетів повз Піскошторму і вдарив її у плече, перш ніж вона встигла розвернутися.

— Тепер ти, Луноспівю, — нявкнула Піскошторма. — Ти вже багато разів бачила, як це робить Горобцелап — подивимося, чи ти зможеш повторити.

Юна кішка вийшла наперед, але не встигла дійти до Піскошторми, бо їх перебив гучний вереск Полина. Вогнезір рвучко повернувся. Котик виліз на камінь і хилитався на самій верхівці.

Перш ніж хто-небудь встиг добігти, він утратив рівновагу і скотився додола одним клубком лап і хвоста.

Пелюстка побігла до Полина. Кошеня підвелось й виставило наперед одну лапку.

— Болить, — заскімлив Полин.

У ту ж мить біля нього з'явилася Луноспіва й обнюхала пошкоджену лапку.

— Ти пошкодив кігтик, — промурмотіла вона, кілька разів лагідно його лизнувши. — Я знаю, що це боляче, але скоро загоїться.

Луноспіва продовжила його облизувати, і скімлення Полина поступово стихло.

— Ой, так краще, — нявкнув він.

— Ти дуже хоробрий, — сказала кошеняті Луноспіва. — Як справжній вояк. Спробуй стати на лапку.

Полин підвівся й обережно поставив лапку на землю.

— Наче нормально. Дякую, — додав він і пострибав до сестрички та інших кошенят. — Я вояк! — похваستався котик. — Луноспіва сказала.

Кішка глянула йому вслід сяючими очима.

— Молодець, — промурмотів їй Вогнезір на вухо.

Луноспіва повернулася до нього.

— Забитий кігтик — це легко.

Але Вогнезір бачив, що її очі горіли новою певністю.

Коли Клаптену покрещало, Піскошторма дозволила йому повернутися до тренувань.

— Він дуже старається, але ще досі повільний, — доповіла вона Вогнезорові. — І швидко втомлюється.

— Він ще не готовий до зустрічі зі щурами? — спитав Вогнезір.

— Ще ні, — відповіла Піскошторма.

Вогнезір уже почав замислюватися, чи не напасти їм без Клаптеного. Вояк міг би залишитися з Луноспівом та одною з породіль, щоб захищати табір. Напруга між іншими котами зростала. Гострокіготь та Дошошуб, які звичайно були найкращими друзями, зараз мало не билися за шматок здобичі, а Дрібновус виглядав нервовим і весь час озирався, наче боявся, що за ним стежить якийсь щур. Навіть на кошенят це впливало: вони хвацько гралися в напад щурів, але від кожного невідомого звуку спішили до ясел.

«Але де вони?» — думав Вогнезір. Він намагався поводитися нормально між котами, але страх ходив за ним назирці вдень і вночі.

«Вони пригрозили нас убити. Чому ж не приходять?»

Та Вогнезір уже знав відповідь, її він дав Горобцелапові того дня, коли вони ходили до угідь Двоногів і знайшли Луноспіву. Щури хотіли осла-

бити Клан, тримаючи котів у постійній підозрі. Вони нападуть, коли будуть готові.

Вогнезір повернувся з останнього на день мисливського патруля і застав Луноспіву, яка сиділа біля витоку річки. Долина лежала в сутінках, ловлячи останні червоні промені сонця.

Поклавши свою здобич до кагату, Вогнезір підійшов до кішки.

— Вогнезоре, я мушу з тобою поговорити, — нявкнула вона. Її очі були великі й схвильовані. Луноспіва відвела погляд і глянула на гладке плесо біля печери. — Коли ми зустрілися в угіддях Двоногів, — почала вона, — я сказала тобі, що мала сни про зоряних котів.

— Так, через це я й дізнався, що предки Небесного Клану призначили тебе медикішкою Клану, — нагадав їй Вогнезір.

Луноспіва тяжко зітхнула.

— Але що, як вони помилилися?

Перш ніж Вогнезір встиг відповісти, вона випалила слова, наче їй було боляче тримати їх усеєдині.

— Відколи я прийшла сюди, ті сни припинилися. Взагалі.

Вогнезір нервово ковтнув.

— Але раніше ти бачила цих котів, — підбадьорив він її, намагаючись звучати якомога переконливіше. — І скоро побачиш знову. Вони знають, де тебе знайти.

— То чому сни зникли?

Вогнезір похитав головою.

— Я не знаю. Може, тобі варто переспати ніч на Небесному Камені, — припустив він. — Там Небесний Клан найближчий до своїх предків.

Очі Луноспіви проясніли, і вона випустила кігті в землю.

— Я спатиму там сьогодні! — вигукнула вона. Вогнезір притулився обличчям до її плеча.

— Я піду з тобою.

Запала ніч. Двоє котів перескочили розколину і приземлилися на Небесному Камені. Срібносмуга морозно мерехтіла в небі, а місяць витончився до маленької подряпини. Вогнезір нашорошив хутро проти вітру.

— А де вартовий?

На камені було порожньо, його пласка поверхня блідо відсвічувала у зоряному сяйві. Вогнезір закололо в лапах, і він глибоко вдихнув, куштуючи повітря.

— Ти чуєш щурів? — спитала стурбовано Луноспіва.

— Ні, лише kota.

Вогнезір підійшов до кам'яного насипу біля скелі та вгледівся у тіні. Коли очі звикли до темряви, він побачив kota, що лежав, скрутившись, — Дрібновуса.

Вогнезір відчув, як ізсередини наростає гарчання. Він поштурхав Дрібновуса лапою.

— Прокинься.

Кіт заворушився, смикаючи вухами.

— Ееє... що?

Вогнезір знову поштурхав його, вже сильніше. Цього разу Дрібновус скочив на лапи, наїжачивши хутро.

— Щури прийшли?

— Ні, — відповів Вогнезір. — Але не завдяки тобі. Ти чому тут спиш, якщо мусиш стояти на варті?

Дрібновус дико роззирався. Він очевидно не знав, де він і що тут робить. Тоді до нього поступово прийшло усвідомлення, і Дрібновус звів голову.

— Пробач, Вогнезоре.

— Пробач нікого не захистить, — кинув Вогнезір. — А що, якби щури напали? Нас усіх би могли повбивати.

— Я знаю. Мені справді шкода, — Дрібновус нервово переминався з лапи на лапу. — Просто я такий втомлений.

— Ми всі втомлені, — відповів Вогнезір, хоч його злість уже почала згасати. Може, він очікував від котів Небесного Клану надто багато, змушуючи їх готуватися до нападу щурів з усіх сил? — Гаразд, — зітхнувши, продовжив він. — Я мушу тут побути, тож ти можеш іти далі спати у вояцькому гроті. Хто мав вартувати після тебе?

— Дошошуб.

— Добре, я розбуджу його, коли прийде час.

Дрібновус похилив голову і подався до розколини. Там він спинився й озирнувся, в його погляді була сама провинна.

— Мені справді шкода, — повторив він. — Це більше не повториться.

Вогнезір лише кивнув і дивився, як той мовчки віддалявся, похнюпившись і волочачи за собою хвоста. Він перескочив розколину і зник унизу.

Луноспіва підійшла до Вогнезора. Вона виглядала замисленою.

— А є якісь трави для зміцнення сили? — спитала кішка. — Або для того, щоб коти не засинали?

— Для сили... ягоди ялівцю, здається, — відповів Вогнезір. — Піскошторма має знати. Але я ніколи не чув про трави, від яких не сплять.

— Справжня медикішка би знала, — у її голосі вчувалася гіркість. Вогнезір пригадав, як вона востаннє стояла на Небесному Камені у світлі повні, сяючи впевненістю, коли він нарік її новим Клановим ім'ям. Рішучість Луноспіви згасла, як і місяць, і від неї залишилося не більше, як той тоненький серпик, що сяяв над їхніми головами.

— Спробуй поспати, — запропонував Вогнезір. — Подивишся, чи заговорить до тебе тут Зореклан.

Сріблясто-сіра кицька слухняно вместилася під одним із каменів. Невдовзі її легке рівномірне дихання сповістило Вогнезорові, що вона заснула. Він сів поруч і глянув на зорі, нагостривши слух і нюх на випадок наближення щурів.

Місяць поволі пропливав небом. Навколо було тихо, лише вдалині дзюркотіла ріка, та ще ледь шелестів вітер. Раптом Луноспіва заворушилася, закліпала й глянула на Вогнезора. Йому не довелося питати, що їй снилося — вираз відчаю в її очах промовляв сам за себе.

— Я думаю, що зоряні коти залишили мене назавжди, — нявкнула вона.

Вогнезір нахилився і заспокійливо лизнув її голову.

— А в тебе взагалі були сні?

— Так, я начебто стояла на пустирі. Навколо мене був туман, я нічого не бачила, але відчувала поблизу котів і знала, що вони були жакливо налякані. І ще я знала, що один кіт мене кличе, але не чула, що він казав. Я ніяк не могла до нього дістатися.

Вогнезір відчув, як хутро у нього на шиї стає дибки.

— Думаю, тобі наснився перший Небесний Клан, коли вони тікали з лісу, — пояснив він. — Мені теж таке снилося. Кіт, який намагався догукатися до тебе, мабуть, їхній провідник.

Луноспіва тої ж миті проясніла, але раптом надія згасла в її очах.

— Тоді, значить, це не був справжній сон медикота.

— Усі сні можуть бути снами медикотів, — сказав їй Вогнезір.

— Я більше не впевнена, що мені судилося бути медикішкою, — Луноспіва похитала головою й зітхнула. — Може, це тому, що я народилася кицюнею?

— Я теж народився кицюнею, — Луноспіва збентежено глянула на нього, а він провадив далі. — Але Зореклан обрав мене, щоби я врятував свій Клан і став його провідником. До того ж усі коти колись були дикими, навіть предки кицунь.

— Справді?

— Колись на світі були три Клани гігантських котів, — Вогнезір пригадав легенди, які почув ще новакон, коли прийшов до Гронового Клауу. — Левиний, Тигровий і Леопардовий. Вони

вільно ходили лісом і ніколи не жили з Двоногами. Частка їхньої дикості досі живе у кожному коті.

— Навіть у кицюні?

— У кожному, — повторив Вогнезір. — Луноспів, не впадай у відчай. У тебе були сни про предків Небесного Клану раніше, будуть і потім. Сни не можна викликати. Їх посилають, треба просто мати терпіння. Предки Небесного Клану прийдуть до тебе, коли їм буде, що сказати.

Луноспіва згідливо промурмотіла, але Вогнезір таки не був певен, що зміг її переконати. Він підбадьорливо її лизнув, а тоді підвівся і пішов будити Дошошуба для наступної варти.

Наступної ночі, незважаючи на втому, Вогнезір ніяк не міг заснути. Він усе крутився з боку на бік, а тоді знудився й вийшов з вояцького гроту. Кіт сів на виступі й спостерігав, як бліде світанкове світло прокрадається в долину.

Невдовзі він відчув солодкий запах Піскошторми та доторк її язика до вуха.

— Я теж не могла заснути, — сказала вона.

Вогнезір повернувся і глянув їй у вічі.

— Якщо ми збираємося нападати на шурів, то це треба зробити якнайшвидше, — нявкнув він. — Але чи це буде правильно? Я взагалі правильно зробив, коли сказав Небесному Клану, що тут їхній дім і вони повинні за нього битися?

Піскошторма здивовано смикнула вухами.

— А що їм робити? Розбігтися і знову жити як бродяги та кицюні?

— Є інший вихід, — Вогнезір глибоко вдихнув. — Ми можемо відвести їх до лісу.

— Після всього, що ми зробили, аби вони змогли тут обжитися?

— Чому ні? Предки лісових Кланів вигнали Небесних котів, але ми знаємо, що це було неправильно. Можливо, зараз нам слід повернути їх?

Піскошторма повернула голову, щоби прилизати хутро на плечі.

— Думаю, це би було непогано, — нявкнула вона. — Але тоді їм би довелося розділитися між іншими чотирма Кланами. Тепер, коли збудували гніздо Двоногів, у лісі не вистачить місця для п'ятого Клану. Це й спричинило проблеми від самого початку.

— Вони не захочуть розділитися, — відповів Вогнезір. — Нам треба придумати, як по-новому поділити територію.

Піскошторма махнула хвостом.

— Та ніяк. Ти сам бачив, що було, коли Бич намагався поселитися в лісі з Кривавим Кланом. Територію Небесного Клану було втрачено, коли на її місці Двоноги збудували своє гніздо. Ліс не захоче зараз зайвого Клану.

Вогнезір знав, що Піскошторма має рацію, але його серце сповнила провина, як дощ переповнює увігнутий листок. Чи, може, він погоджувався лише тому, що глибоко в душі не хотів ділитися територією власного Клану? Йому здалося, що зараз він нічим не кращий за старі Клани, які вигнали Небесний Клан із лісу.

Піскошторма притулилася до нього мордочкою.

— Не накручуй себе, — нявкнула вона. — Невесний Клан не хоче повертатися до лісу. Тут вони почуваються як удома. Знаєш, що? — додала Піскошторма, майнувши хвостом. — Ти так кажеш, бо боїшся, що ведеш їх на смерть. Але ти повинен довіряти їхньому предку, який сказав тобі прийти сюди і відновити цей Клан. Він не дозволить, щоб шурі прогнали їх звідси.

— Напевно... — Вогнезір затнувся — його відволік якийсь порух у темряві долини. Він глянув униз і помітив Луноспіву, що зійшла на Валяву і переходила на інший бік річки. — Що вона робить?

Вогнезір рушив за нею, але доки збіг у долину, Луноспіва вже зникла. Він вислідив її за запахом на стежці, що вела до Шепіткої Печери. Там Вогнезір тихо прослизнув досередини, уздовж вузького виступу, під яким хлюпотіла вода. Світанкові промені відбивалися від плеса і згасали під землею.

Він застав Луноспіву біля води у Шепіткій Печері. Вона сиділа, підібгавши під себе лапки, й зосереджено дивилася на чорно-зелену від неземного саява ріку, що тихо пропливала. Почувши його кроки, кішка підвела погляд. Бліде світло моху мерехтіло на її хутрі й віддзеркалювалося в її гарних очах.

— Луноспіво... — мовив Вогнезір.

— Дрібка розповіла мені про голоси, — пояснила вона. Очі медикішки сяяли. — І це правда, Вогнезоре! Я їх чую! Вони надто тихі, аби щось розібрати, але вони повсюди, і звертаються до мене. Наші предки тут, просто до них ніяк доступитися. Але коли вони будуть готові, то прийдуть до мене.



Розділ 31

— Шури! Шури!

Вогнезір стрепенувся і прокинувся від нажаханого вереску, що розколов нічну тишу. Вояцький грот ще повнився темрявою, тож якусь мить він не міг розібрати, де знаходиться вхід. Йдучи за легенькими подувами леготу, які відчувалися вусами, Вогнезір вибрався назовні, тільки щоби втелюшитися в когось із вояків.

— Лайно! — огризнувся інший кіт. Вогнезір упізнав запах Гострокігтя. — Забирайся з дороги.

Він пробіг повз Вогнезора і вибрався з печери. Вогнезір пішов за ним, на вході зіткнувшись із ще одним котом; відчув, як повз нього майнув запах Піскошторми. А верески все ближчали, тепер уже чітко можна було розрізнити голос Вишнелапки.

Щойно минулої ночі Вогнезір побачив Луноспіву в Шепіткій Печері. Цілу ніч дощило, а небо все ще було затягнуте хмарами, які закривали сяво зірок і срібло місяця. Вогнезір посковзнувся на вогкому камінні й на мить уявив, як, не втримавши рівноваги, падає з кручі. Його лапи наче

примерзли до каменя. Коли очі призвичаїлися до темряви, він розібрав стежку, яка вела вгору, а ще побачив kota, котрий плентався цією стежкою до нього.

— Це шури! — видихнула Вишнелапка. — Так багато шурів! Вони прийшли з-за скелі...

Вогнезір підвів погляд. Звідти, де стежка сягала краю кручі, униз до нього, наче річка, плинула темна маса. Він не міг розібрати окремих істот, але міцний сморід котився ще попереду них, тож Вишнелапка мала рацію. Шури нарешті нападали.

У животі йому замлоїло, але коли Вогнезір заговорив, голос був напрочуд спокійним.

— Піскоштормо, піди перевір, чи королеви в яслах точно знають, що відбувається. Тоді попередь Луноспіву та Клаптенюга. Залишайся там і допоможи їм.

— Уже йду, — він відчув, як кінчик хвоста Піскошторми майнув повз його вухо, і ось вона вже зникла.

— Вишнелапко, — Вогнезір обійняв засапану кицю хвостом за плече. — Горобцелап має бути у твоїй печері. Піди та попередь його. Тоді йди в бій туди, де з тебе буде найбільше користі.

— Правильно, — новачка також сковзнула повз нього і зникла десь на стежці.

— Гострокігтю, ти ще тут?

Із темряви просто попереду нього почулось гарчання.

— Я тут. Чого ми чекаємо?

Тим часом із печери повиходили й інші вояки. Вогнезір відчув запах Дошошуба та Ряболистки, а також різкий сморід Дрібновусового страху.

— Ходімо, — нявкнув Вогнезір. — По зможі тримайтесь на відкритому. Не давайте їм затиснути вас у печерах, ваша перевага в тому, що ви можете відбігти чи відстрибнути від них.

І він кинувся стежкою вперед — на лави щурів, що все напірали. Гострокіготь біг біля нього, інші не відставали. Вогнезір встиг лише зміркувати, що саме цього ворог і чекав — безмісячної ночі! Щури наступали.

Дрібні кігтики черкнули його шерсть і впилися у плечі — його зусібіч обступили лискучі брунатні тіла. Їхній гарячий сморід забивав памороки і спирав подих. Він відчув зубки, що впилися в його шию, і передньою лапою скинув із себе щура. Високо пискнувши, той зник. На його місце негайно кинулися ще двоє, аж Вогнезір заледве втримався на лапах. Якщо він впаде, всі ці щури налетять на нього і більше не буде жодного шансу.

Вогнезір почув відчайдушне завивання звідкись ізнизу кручі, але не міг впізнати, що то за кіт кричить. Будь ласка, тільки не ясла! Зараз він уже розрізняв блискучі очі своїх ворогів та їхні гострі білі зуби. Вогнезір вдивлявся в їхні ряди, шукаючи щурачого провідника, але того ніде не було видно. Він або ховався в темряві, або ж вирішив не встрягати в бійку.

Вогнезір помітив Гострокігтя, який зганяв щурів із валунів — вони падали у провалля, пронизливо попискуючи від страху. Поруч із рудим вояком катулялась землею Ряболистка, намагаючись скинути зі своєї шубки двох пацюків. Вогнезір спробував проштовхатися крізь масу тіл їй на допомогу, але вона водномить перекусила одному

з них горло і той негайно обм'як. Інший налякано пискнув і покульгав геть.

Вогнезір здригнувся, коли ще один щур застрибнув йому на плечі. Він потерся спиною об кругляк, намагаючись скинути ворога, але той тримався міцно. Щур впився зубами у плече провідника — потекла кров. Вогнезір вивернувся, намагаючись вхопити його зубами чи кігтями. Задня лапа сковзнула: вниз не було нічого, а Вогнезір зупинився на самому краю стежки, розбалансований вагою щура на плечах.

Тоді щур коротко скрикнув і відпустив його. Зуби перестали вгризатись під шкіру, а вага зникла з плечей. Кігті якогось kota проорали хутро Вогнезора і страхітливим кидком відкинули щура геть.

— Усе добре? — нявкнув йому на вухо Дошошуб.

— Так, дякую, — видихнув Вогнезір.

А щури все перли, їх було все більше й більше, вони перехлюпувалися через гребінь скелі та стікали вниз. Скільки б їх не вбили Небесні вояки, підкріплення не вичерпувалося. Вогнезір збагнув, що їх відтісняють назад, повз устя вояцької печери, униз до ясел.

Тоді знизу пролунали нові натужні верески. Вогнезір, впившись зубами в горло чергового пацюка, на кілька митей завмер і глянув униз.

Він нічого не бачив, але жах шугнув йому аж у кінцівки. Щури, либонь, прийшли і з річки! Друга група, що підступала з урвища, щоб напасати на Небесний табір знизу.

Відкинувши мертвого ворога набік, Вогнезір почав проштовхуватися крізь нуртовище пацюків.

На нього накочував страх за долю новаків, долю Луноспіви і кошенят. Його кігті зблискували на-всібіч, а пацюки, що траплялися йому на шляху, зі скімленням відступали.

Нараз бій припинився. Щури як один повернулися і почали дряпатися вгору, на верхівки скель. Триумфально вереснувши, Гострокіготь кинувся їм навздогін.

— Ні! — закричав Вогнезір. — Зачекай!

Гострокіготь повернувся і глянув на нього — водночас люто і недовіжливо.

— Вони ж тікають! Треба їх наздогнати.

— Ні, — повторив Вогнезір. — Це може бути пастка.

— Але ж ми можемо покінчити з ними раз і назавжди!

Вогнезір підліз вище і перегородив дорогу Гострокігтю, а шамотіння щурячих лап тим часом стихало вдалині.

— Вони можуть чекати на верхівці, щоб напас-ти на нас зненацька, — наполягав він. — Подумай, Гострокігтю! Нащо їм битися на смерть? Їм достатньо буде просто відлякати нас. Може, вони думають, що вже це зробили.

— Ніколи! — Гострокіготь виширився, проте залишився на місці, вдивляючись у темряву, туди, де зникли щури. Звуки бою в ущелині також затихли.

Вогнезір роззирнувся. Як і Гострокіготь, він розрізняв бліді відблиски шубки Ряболистки та темніші обриси Доощуба. Проте ніде не було ні сліду Дрібновуса, і Вогнезорові замлоїло в животі, коли він подумав, що смуганя могли затисну-

ти в ушелині, що він може лежати десь посеред скель, випускаючи останній подих.

— Ходімо вниз, — нявкнув Вогнезір. — Треба перевірити ясла, а тоді печеру Луноспіви.

Він закульгав униз, а інші коти йшли за ним, збившись у зграйку. Щойно Вогнезір завернув за скелю, як із темряви пролунало розлютоване шипіння. Конюшинохвоста сиділа, припавши до землі, у вузькому проході між кругляком і стіною скелі. Вогнезір заледве впізнав кішку, що приєдналася до Клану задля захисту та легкого укриття. Її очі були налиті люттю, а зуби — оголені у вищирі.

Проте вже за мить вона розслабилася.

— А, це ти, Вогнезоре. Я думала, то нові щури.

— Як кошенята? — запитав Вогнезір.

— Ой, та з ними все добре, — то відповіла Пелюстка, виринувши з темряви ясел. Доощуб ки-
нувся їй назустріч, і вони поноськалися. — Конюшинохвоста перегородила вхід до ясел і не впустила нікого.

Вогнезір поклав хвоста на плече Конюшинохвостої.

— Чудова робота.

Кішка зболено звелась на рівні, відкриваючи сліди щурячих укусів на грудині та плечах.

— Тобі треба піти до Луноспіви, — сказала їй Пелюстка. — Я пригляну за кошенятами.

Конюшинохвоста щось пробурмотіла на знак згоди. Вона вочевидь була виснажена і мало не впала, підходячи до Вогнезора та інших. Вогнезір підтримував її плечем, поки вони йшли до кубла медикішки.

На його polegшення, Піскошторма була з Луноспівом в бічній печері; Луноспіва вже перебирала свої запаси трав.

— Нам знадобиться багато коріння лопуха, — нявкнула вона. — Добре, що ми з Пелюсткою допіру назбирали хороший запас.

— А ще павутина, — додала Піскошторма. Вона зиркала на новоприбулих котів і на мить затримала погляд на Вогнезорів, перш ніж запитати:

— Котрий із вас найтяжче поранений?

Вогнезір підштовхнув Конюшинохвосту наперед.

— А де Клаптеніг?

— Він пішов битися, — відповіла Піскошторма. — Ми побачили, що щури приходять із боку річки, але сюди майже не пробиваються. Тож ми з Клаптеногом напали на них, але там назовні їх були цілі полчища. Ми розділилися в темряві, звідтоді я його не бачила.

Вогнезір з усіх сил намагався не виказати тривоги. Клаптеніг був навіть у більшій небезпеці, ніж інші коти, бо ще не відновив до кінця всі сили. А де ж Вишнелапка та Горобцелап?

Незважаючи на власні рани, від яких уже крутило в кістках, він пішов із печери на пошуки новаків. Але щойно переступивши поріг, помітив метушню серед каміння, і вже за мить перед ним з'явилися всі троє котів: Клаптеніг та Горобцелап підтримували Вишнелапку.

— Що сталося? — запитав Вогнезір.

— Пацюки загнали нас у кубло, — пояснив Горобцелап. — У нас не було достатньо простору, щоб битися, як нас навчали. Думаю, нам би

довелося тугіше, якби Клаптеніг не прийшов на поміч.

— А ще ми багатьох убили, — видихнула Вишнелапка, підводячи голову.

Побратими завели її до печери Луноспіви, там новачка негайно впала на землю і заплющила очі. Піскошторма поквапилась до Вишнелапки та заходилась зализувати рану на її плечі. За мить, глипнувши на Вогнезора, руда воячка сказала:

— Думаю, тут нічого страшного. Вона житиме.

— Звісно, житиму, — не розплющуючи очей, промурмотіла Вишнелапка. — Я ж маю ще повбивати щурів.

— Тоді зараз бракує лише Дрібновуса, — нявкнув Вогнезір. — Хтось його бачив?

— Після початку битви — ні, — відповів Гострокіготь.

— Якщо хочеш, я піду на пошуки, — запропонувала Ряболистка. — Хоча, мабуть, краще почекати світанку. Скоро ж має світати.

— Мабуть, твоя правда, — почав було Вогнезір, якому геть не хотілося відпускати когось із котів блукати в темряві. Вони ж іще не знали, чи минула загроза з боку щурів. — Ми обоє підемо, коли...

Його перебив сумовитий окрик, що долинув іззовні.

— Агов! Є тут хто живий?

— Дрібновусе! — вигукнула Піскошторма.

Із превеликим полегшенням Вогнезір рушив назад до входу в печеру. У небі вже почали з'являтися перші промені світанку. У його блідому світлі він побачив Дрібновуса, що піднімався від річки, ледве переставляючи лапи від утоми.

— Сюди! — гукнув Вогнезір.

Дрібновус підвів голову і трохи пришвидшив крок. Вогнезір роздивився його краще, коли той наблизився. На обох плечах хутро було розідране, один бік був роздряпаний щурячими кігтями, але начебто нічого серйознішого.

— Радий тебе бачити, — Вогнезір торкнувся до нього носом, коли кіт дійшов до печери. — Є вже всі. І, дяка Зореклану, ні в кого немає смертельних поранень.

— На мить мені здалося, що я вже вороняче їдло, — очі Дрібновуса були великі й повні жаху. — Троє з них затиснули мене у маленькій печері. Я тільки й міг, що відбиватися. Тоді вони раптом розвернулися і втекли.

Вогнезір кивнув. Заганяти котів у замкнений простір, де вони не могли нормально оборонятися, — такою, очевидно, була головна щуряча стратегія. Навіть якщо сам щурячий вожак не брав участі у нападі, його кмітливий, владний розум точно стояв за всім цим.

Вогнезір показав Дрібновусові хвостом, щоб заходив до печери перед ним, і оглянув увесь Клан. Луноспіва саме закінчила лікувати Конюшинохвосту і тепер оглядала стару рану Клаптенoga, а Піскошторма обстежувала Вишнелапку. Решта котів лежали вкупі й зализували одне одному подряпини. Усі вони виглядали вкрай втомленими.

Горобцелап підвів голову.

— Ми ж не перемогли, правда? Щури просто вирішили припинити битву.

— Це правда, — відповів Вогнезір. — Але ми і не програли. Битва ще не закінчена. Ми біль-

ше на них не чекатимемо. Ми повинні самі стати з ними до бою.

Гострокіготь смикнув вухами.

— Але чи це мудро?

Вогнезір зрозумів, що ця битва навчила Гострокігтя бути обережнішим.

— Ми не хочемо дати щурам шанс запланувати наступний напад. Біля повітки у них не буде так багато місць, щоб загнати котів. Тепер саме час.

Решта Клану згідливо замурмотіла.

— Я йду з тобою, — заявив Клаптеніг. — Я вже сьогодні бився. Ніхто не зможе сказати, що я ще не готовий.

— Я теж, — хльоснула хвостом Конюшинохвоста. — За кошенятами зможе пригланути Пелюстка.

Вогнезора підкорила відвага всіх вояків: Клаптенюга, який міг би прикритися своєю раною й залишитися в безпеці; Конюшинохвостої, що була готова битися не лише за своїх кошенят, але й за весь Клан; Дрібновуса, який був страшенно боязкий, але готовий перебороти свій страх. Усі вони залишили позаду своє старе життя, віддавшись мрії про Небесний Клан — і втілили цю мрію в реальність. У долині знову запанував вояцький правильник.

Гострокіготь звівся на лапи.

— Тоді підемо завтра вночі, коли Двоноги повернуться до гнізд, — нявкнув він. — І сподіваюся, що ніч буде місячна. Я люблю бачити свого ворога.

Клан загорлав згоду на його слова. «Із Гострокігтя вийшов би добрий провідник», — подумав

Вогнезір. Він зустрівся поглядом із рудим вояком: у ньому був виклик, наче Гострокіготь подумав про те саме.

Та щось стримувало Вогнезора від того, щоб запропонувати йому провідництво. Він досі відчував, наче це рішення залежить не від нього. Гострокіготь міг успішно вести своїх вояків у битву, та чи здатен він цінувати все, що передбачає життя провідника Клану.

«Це в лапах предків-вояків, — сказав собі Вогнезір. — І тим паче хтозна, чи післязавтра взагалі залишиться для кого бути провідником».

Уранці Клан відпочивав, а до сонцепіку прокинувся й почав збиратися на тренувальній галявині, щоб востаннє відточити свої бойові навички. Вогнезір відчував, як його кінцівками струмує нова сила, коли проходив прийоми з Доощубом: для цього він і тренувався колись, хоч і битися зараз мусив не за свій Клан. Вогнезір бачив навколо себе рішучі обличчя, спостерігав за блискавичністю зубів та кігтів, і вже точно знав, що вдруге Небесний Клан звідси нікому не вдасться вигнати. Нашадки першого Клану повернулися, і вони будуть битися до останнього подиху за право жити на цій землі.

Піскошторма вже збиралася завершувати впоряд, як раптом до них із долини підійшли Луноспіва з Пелюсткою, задоволено сяючи очима.

— Ми назбирали повно коріння лопуха, — гордо промовила Пелюстка.

— І макового насіння, — додала Луноспіва. — Піскоштормо, ти казала, що воно допомагає від болю, але я не знала раніше, де його знайти.

— У мого колишнього Двонога росте мак у саду, — пояснила Пелюстка.

— Сподіваюся, у вас не виникло проблем із твоїм Двоногом, — нявкнув Вогнезір.

Пелюстка лише повела хвостом.

— Він вийшов із гнізда і трохи покричав, але не зміг нас зловити.

Вогнезір не міг дорікати їй за те, що вона так ризикувала. Після битви у них буде багато поранених вояків, які будуть раді полеглим свій біль маковими зернятками.

Очі Луноспіви захоплено сяяли.

— Конюшинохвоста послала своїх малюків по павутиння, — сказала вона. — Ти ще, мабуть, ніколи стільки не бачив! Вони всі були в ньому. Дуже постаралися.

— Їм уже час стати новачками, — нявкнула Піскошторма.

— Скоро, — погодився Вогнезір. У нього на серці потепліло від думки про їхнє майбутнє. Небесному Клану було що втрачати і за що боротися!

Пелюстка підійшла до Дошошуба і щось промурмотіла йому на вухо. Той кивнув, і вони обоє підійшли до Вогнезора.

— Ми сьогодні зранку поговорили, — почав Дошошуб, вагаючись, — і вирішили, що хочемо стати членами Небесного Клану. Якщо ви нас приймаєте, звісно.

— Це чудово! — вигукнув Вогнезір.

Дошошуб глянув на нього серйозно.

— Ми самі побачили, що означає вояцький правильник.

— Так, — погодилася Пелюстка. — І зрозуміли, що це найкращий спосіб життя для нас та наших кошенят.

Гострокіготь виступив наперед і став біля Вогнезора.

— Ласкаво просимо до Клану, — нявкнув він, а інші коти згідливо замурмотіли. — Ви знаєте, наскільки нам потрібні сильні вояки. Ми приймаємо вас і дякуємо, що погодилися.

Коли сонце зайшло за обрій, Вогнезір покликав Дошошуба та Пелюстку до підніжжя Валяви на церемонію назовництва. Решта Клану оточила їх колом, очі котів горіли, а хутро вже нашорошилося в очікуванні битви.

— Я, Вогнезір, провідник Громового Клану і наставник Небесного, закликаю славетних предків-вояків звернути погляди на цих котів, — почав він. — Вони істинно прагнуть пізнати ваш шляхетний вояцький правильник, я ж засвідчую їх перед вами як вояків нового Клану.

Підійшовши до Дошошуба, Вогнезір продовжив:

— Дошошубе, чи присягаєшся ти дотримуватися вояцького правильника, захищати й оберігати цей Клан навіть ціною власного життя?

Кіт високо підніс голову. У його голосі не було ні краплі сумніву.

— Присягаюсь.

— Тоді владою, даною мені Зорекланом, я засвідчую твоє вояцьке ім'я. Дошошубе, Зореклан вірить, що ти віддаси всю хоробрість і честь своєму новому Кланові.

Вогнезір поклав морду йому на голову, а той лизнув його плече.

— Пелюстко, — продовжив Вогнезір, повернувшись до сірої кішки, — чи присягаєшся ти дотримуватися вояцького правильника, захищати й оберігати Клан навіть ціною власного життя?

— Присягаюсь, — сказала вона не менш рішуче, ніж Дошошуб.

— Тоді владою, даною мені Зорекланом, я нарікаю тебе вояцьким ім'ям. Пелюстко, віднині тебе знатимуть як Пелюстконосу. Зореклан шанує твою витривалість і силу, а Небесний Клан приймає тебе до свого товариства.

Коли він завершив церемонію, коти Небесного Клану повторили імена нових вояків, прокричавши їх, ніби виклик, у згасаюче небо. Вогнезір відчував гордості за кожного з котів Небесного Клану. Завдяки їм Клан отримав ще двох сильних вояків і двох здорових кошенят. Він бачив велике майбутнє за Пелюстконосою та Дошошубом.

Вигуки котів згасли разом з останніми променями сонця за скелею, і в долину влилася ніч. Підповня визирнула з-за хмар і осяяла котів блідим світлом. Дув сильний вітер, і в повітрі вже чулися приморозки.

Вогнезір послав своїх вояків на вершину скелі, а сам востаннє зазирнув до ясел. Луноспіва та Пелюстконоса саме повернулися з п'ятьма кошенятами, що вже повлягалися у гніздечка з моху й папороті. Кішки глянули на Вогнезора водночас налякано і захоплено.

— Тут вам буде найбезпечніше, — сказав Вогнезір. — Вхід досить вузький.

Пелюстконоса кивнула.

— З нами все буде добре. Не турбуйся, Вогнезоре. Ми захистимо кошенят або загинемо, захищаючи їх.

— У найгіршому випадку, — пообіцяв Вогнезір, — кожен вояк, який виживе, повернеться сюди й допомагатиме вам.

— Навіть не думай про це, — голос Луноспіви прозвучав дзвінко й рішуче, коли вона підійшла до Вогнезора. — А тепер іди. Побачимося, коли повернешся.

Вогнезір подумав про жорстоку битву, що на нього чекала. У нього залишилося ще шість* життів, але він легко може їх позбутися, якщо рани будуть досить серйозні. Він згадав, як загинув Тигрозір від єдиного удару Бича, і здригнувся.

Хоч він нічого не відповів, але знав, що Луноспіва здогадалася, про що він думав.

— Ми побачимося знову, — нявкнула вона, і в її словах пролунала пророча впевненість.

* Насправді на цей момент у Вогнезора залишалося 8 життів. — *Прим. ред.*



Розділ 32

Вогнезір перескочив через край скелі й ринув у кущі. Він нікого не бачив, доки очі не пристосувалися до темряви, хоч і добре чув запахи котів Небесного Клану.

Вишнелапка прошепотіла йому на вухо:

— Сюди.

Він повернув за нею і, дійшовши до краю підліску, побачив вояків Небесного Клану, що сиділи під гіллям і дивилися на повітку Двоногів на пустирищі. Вогнезір згадав, як боявся тоді в лісі перед битвою з Кривавим Кланом. Він вів свій Клан у бій, з якого багато хто міг не повернутися. Громовий воєвода Білошторм сказав тоді, що не заздрить його становищу. Та Синьозірка прийшла до Вогнезора уві сні й запевнила: у нього є всі необхідні сили для битви. Зрештою Вогнезір зрозумів, що вирішення таких питань було одним із тягарів провідництва.

Тепер він бачив вояків Небесного Клану, бачив рішучість у їхніх очах, коли вони дивилися на гніздо ворога, і не міг віддати наказ. Цю битву почали — і програли — ще дуже давно. Вогнезір

не був їхнім провідником. Яке він мав право просити їх брати участь у цьому? Їх було так мало, і вони ще навіть не встигли як слід відточити вояцькі навички.

Він почув, як Ряболистка підвелася, обійшла ряд кущів і стала перед ним.

— Ти боїшся за нас, — нявкнула вона.

Вогнезір кивнув. Слова застрягли в його горлі, наче жорсткий шматок свіжини.

— Ми самі боїмося, — тихо продовжила Ряболистка. — Але це наша битва, а не твоя. Заради котів Небесного Клану, які жили тут раніше, ми повинні знову спробувати перемогти цих щурів. Ти не мушиш іти з нами. Громовий Клан не повинен втрачати свого провідника через інший Клан.

Вогнезір подивився на неї водночас захоплено і недовірливо.

І де тільки в неї взялась ця хоробрість, ця відданість вояцькому правильнику? Та найбільше його вразило те, що Ряболистка розуміла: він відданий передовсім не цьому Клану, а тому, який залишився в лісі.

Вогнезір схилив голову.

— Я привів вас аж сюди. Я побачу й кінець вашого шляху, — він поноськався з Ряболисткою і підвівся на рівні. — Пора.

Вогнезір розпластався на землі поза самотнім кущем ялівцю за кілька хвостів від огорожі, яка оточувала повітку Двоногів. Усе було тихо. Повітка, здавалося, було порожня, від її блискучої поверхні відбивалося місячне світло, а діри у стінах зяяли, ніби роззявлені щелепи. Те, що вона

населена, виказував тільки різкий сморід пацюків та воронячого їдла.

— Хотів би я знати, де в тих щурів гнізда, — пробурмотів Вогнезір.

— Я так гадаю, що всередині, — прошепотів йому на вухо Гострокіготь, який саме підліз услід. — Удень вони завжди ховаються. Наші патрулі їх ніколи не помічали.

Вогнезір впився кігтями в землю.

— Я сподівався, що нам не доведеться битися всередині.

— Це ж не печера, — зауважив Горобцелап. — Повітка величезна. Там достатньо місця, щоб розвернутися.

Вогнезір знав, що новак має рацію, але сама думка про те, щоби битися, коли навколо стіни та стеля, яка затуляє небо, змушувала почуватися його загнаним у пастку та безпорадним. «Мабуть, нещодавні кицюні сприймають це все по-іншому, — подумалось йому. — Вони звикли сидіти всередині». Проте його власні кицюнячі дні були так далеко позаду, що він заледве це міг собі уявити.

— Я поведу половину патруля всередину, — запропонував Гострокіготь. — А решта нехай чекає тут. Якщо пощастить, ми зможемо виманити пацюків назовні та битися з ними на відкритому.

Вогнезір кивнув.

— Добра думка. Я піду з тобою, — він знав, що не може дозволити рудому котові піти одному туди, куди і сам боявся йти.

— Ми теж хочемо піти, — прошепотіла Вишнелапка.

— Добре. І Дрібновус, — додав Вогнезір. — Усі інші нехай залишаються ззовні. Піскоштормо, ти за старшу.

Його подруга скупно кивнула. Зберігаючи низьку стійку, аж хутро на животі торкалося трави, Вогнезір повів котів до живоплоту і далі вздовж нього, поки не знайшов там шпарку, крізь яку вони пролазили під час попередніх відвідин. Він прослизнув крізь неї, а решта патруля, не відстаючи, зайшла слідом за ним.

Вогнезорове хутро заворушилося, коли він оглянув повітку зблизька. Вона нависала над ним — блискучий, неприродний витвір Двоногів, у серці якого чаїлася смерть. Чи знали щури, що їхні вороги всього за кілька кроків від них? Він не відчував тієї зловісної сили, яка була тут під час його першого зіткнення зі щурами, проте не міг повірити, що й зараз за ними не стежать блискучі та зловісні очі.

— Чого ж ми чекаємо? — прошипів Гострокіготь.

Вогнезір озирнувся, перевіряючи, чи Піскошторма та її патруль — Ряболистка, Клаптеніг, Конюшинохвоста й Доощуб — були всередині огорожі. Махнувши хвостом, він підкликав власний патруль та поліз до найближчої щілини у стіні повітки. Стрибнувши крізь неї, Вогнезір зробив іще крок чи два уперед, щоб інші змогли пролізти за ним, а тоді роззирнувся.

Сморід шурів та воронячого їдла тут був куди міцніший. Кігті Вогнезора шкрябали тверду підлогу, зроблену з білого каменю, яким повітка була обмощена ззовні, а звук його кігтів глухо відлу-

нював у широкому просторі. Вогнезір пригадав повітку Ячменя та Круколапа, затишно вимощену копичками сіна та сповнену шарудінням і попискуванням мишей. Від голої, холодної порожнечі цієї повітки його шкіра аж взялася сиротами.

Протилежний кінець приміщення був затінений, але місячне сяйво, що пробивалося крізь нерівні діри у стелі, викривало перед ними велику купу сміття Двоногів, складену під стіною в дальньому куті.

— Щуряче кубло, напевне, там, — прошепотів Вогнезір до Гострокігтя.

Той кивнув.

— Залишається сподіватися, що сморід сміття переб'є наш запах.

Вогнезір хвостом дав знак решті патруля. Вишнелапка та Горобцелап роззиралися навсібіч радше зацікавлено, ніж злякано. Дрібновус виглядав нажаханим, його хутро настовбурчилось так, що він здавався чи не вдвічі більшим, але й він рішуче підійшов на заклик Вогнезора.

— Ми рушаємо до гнізда, — сказав їм Вогнезір. — Коли з'являться щури, біжіть до дір та проривайтесь назовні. Якщо пощастить, щури побіжать за вами.

Патруль нерівною лінією розтягнувся всередині, наскільки дозволяла повітка, та почав підходити до купи сміття. Вогнезір почувався відкритим з усіх боків, його серце калатало так швидко, що він заледве міг перевести подих. Але серед напівзогнених відходів Двоногів нічого не ворухилося.

Небесні коти були вже менш ніж за лисячий хвіст від купи, коли Вогнезір почув позаду себе

скрипучий звук, а відразу за ним — нажаханий, перехоплений подих Дрібновуса. На мить він застиг, тоді озирнувся, щоб стати лицем до лица з незліченними рядами щурів. Щури вилазили з тіні, більше щурів, ніж Вогнезір будь-коли бачив. Вони вкривали своїми тілами долівку між патрулем та тією шпарою, крізь яку ввійшли коти.

Вогнезір обзирає їхні ряди, намагаючись розгледіти вожака, але всі ці лискучі, темно-брунатні тіла здавались йому однаковими. Тоді озвався голос, але звук відлунив багатоголоссям від голих стін повітки, тож годі було сказати, хто саме зі щурів говорить.

— Ми вбивали вас раніше. Ми вб'ємо вас знову. Вас мало. Нас більше.

Гострокіготь розлютовано форкнув і кинувся на перший ряд щурів.

— Стій! — крикнув Вогнезір.

Рудий кіт зупинився та озирнувся.

— І що тепер?

— Ми маємо триматися разом, — пояснив Вогнезір, помахами хвоста збираючи решту патруля тісним гуртом навколо себе. — Якщо вони нас розділять, нам кінець. Треба пробитися назовні, де нас не зможуть загнати у глухий кут.

Заледве він договорив, як на нього кинулася перша хвиля щурів. Націлившись на вихід, орудуючи кігтями і зубами, патруль почав пробиватися крізь масу щурів у напрямку шпари, крізь яку вони зайшли досередини. Була й інша шпара, але аж у дальньому кінці повітки, тож прохід до неї перегороджувала навіть більша орда щурів. Вогнезір нагадав собі, що в нього в запасі ще бага-

то життів, а в цих котів — лише по одному. Йому треба битися куди сильніше, щоби бути на рівних із їхньою хоробрістю.

Щури оточили котів звідусіль, вони вилазили одне на одного, спрагли вчепитися у ворогів кігтями та зубами. Але їх було надто багато, тож у них було недостатньо місця для ефективного бою. Вогнезір уже заробив собі укус у передню лапу та кілька дошкульних подряпин на голові, але патруль міцно тримався купи, тому щури не могли напасти ззаду — взагалі не могли напасти, не наразившись на люту оборону вояків.

До шпари залишалося ще кілька хвостів. Вогнезір уже почав сподіватися, що вони зможуть вирватись на відкрите. А тоді почув страхітливий крик знадвору. Дошошуб застрибнув досередини, відразу ж за ним проскочила решта патруля, а навздогін їм — нова повінь пацюків.

Вогнезір розчаровано завив.

— Ні! Назад! — зовнішній патруль вочевидь думав, що йде їм на допомогу, але вони просто наражали всіх котів на ще гіршу небезпеку.

Коти і щури змішалися в одну скреготливу купу на підлозі перед шпарою, заступаючи вихід. Зовнішній патруль уже розділився, кожен бився поодиноці проти навали щурів.

Перш ніж Вогнезір встиг віддати наказ, його власний патруль розосередився й побіг на допомогу товаришам. Уся повітка аж тряслась від кривавого бою. Люті крики котів змішувалися з передсмертним писком щурів, але замість одного вбитого приходило двоє нових. Вогнезір побачив Конюшинохвосту, що відбивалася від нападників

обома передніми лапами. Гострокіготь та Вишнелапка билися пліч-о-пліч, відбиваючи атаки хвиля за хвилею.

— Надвір! Усім котам — надвір! — закричав Вогнезір.

Піскошторма перестрибнула зграйку щурів і приземлилася біля нього.

— Пробач! — крикнула вона. — Я не могла їх втримати.

Піскошторма вищирила ікла на щура, який біг на неї. Він смикнувся й розвернувся прямо в лапи Вогнезорові. Його тілом пробігло жагуче задоволення, коли він випустив із пацюка дух. Чим би не закінчилася ця битва, Вогнезорові просто подобалося знову битися поряд із Піскоштормою.

Поступово коти Небесного Клану пробилися назад до шпарки. Ряболистка виштовхнула Горобцелапа і сама скочила за ним. За нею прослизнув Клаптеніг, а тоді Дрібновус. Конюшинохвоста струсила з себе щура, що вчепився їй у плече, вдарила іншого по голові й вискочила надвір. Оце вперше Вогнезір справді відчув надію, що вони всі виберуться звідси.

Він помітив Гострокігтя з Вишнелапкою за кілька лисячих хвостів, просто посеред кола мертвих чи півмертвих щурів.

— Надвір! — загорлав Вогнезір, махаючи хвостом у бік шпарини.

Гострокіготь кинув щось Вишнелапці. Вона розкрила рота, щоб йому заперечити, але в ту ж мить їй на спину заскочив щур. Новачка позадувала, ковзаючись на закривавленій долівці, і впала

на бік. Гострокіготь підскаочив до неї, зірвав щура з її спини й дико затермосив його, а тоді відкинув убік. Він допоміг Вишнелапці підвестися і, відбиваючись кігтями від нападників та відкидаючи їх, наче листя, почав пробиратися до виходу. Із полегшенням Вогнезір побачив, як виховник зі своєю новачкою зникли у шпарині.

На мить йому здалося, що в повітці залишилися лише вони з Піскоштурмою. Та тоді він помітив Доощуба. Вояк стояв за два-три лисячі хвости від нього, оточений колом щурів, яке все стискалося. Доощуб озирнувся до виходу, і в ту ж мить на нього заскочив велетенський щур і вчепився зубами в горло. Вояк Небесного Клану враз потонув під навалою дрібних тіл.

— Тікай! — наказав Вогнезір Піскоштурмі. — Я допоможу Доощубу.

— Я без тебе не піду, — відповіла кішка.

Часу на суперечки не було. Вогнезір побіг уперед, перескочивши через одного щура і збивши іншого на своєму шляху, а тоді кинувся на тих, що напали на Доощуба. Вояка вже було ледь видно у трясовині щурів. Вони розділилися, почувши лютий вереск Вогнезора, і Доощуб зміг підвестися, але враз знову впав під вагою бридких створінь.

Вогнезір приземлився прямо посеред них, торуючи собі шлях кігтями. Він перекусив одному щуру горло, і той впав на землю. Інший відкинувся, звиваючись і вищачи, кров заливала йому очі від порізів котячих кігтів. Вогнезір майже дійшов до Доощуба, коли навколо нього зібралося ще

більше щурів. Вони запхалися йому на спину і збили з ніг.

Вогнезір стукнувся головою об тверду підлогу повітки. Він почав перебирати по ній лапами, намагаючись підвестися. Тоді гострі зуби вчепилися йому в горло, і все його тіло проштрикнув гострий біль.

Лютий щур вп'явся в нього очима, що блистіли від злості. Він крикнув:

— Умри, кіт!

Вогнезір спробував учепитися кігтями в тіло, що притисло його до землі. Це, мабуть, щурячий вожак! Убий його — і битві кінець.

Та у Вогнезорових лапах не залишилося більше сили, і місячне сяйво почало потьмарюватися, залишаючи його у темряві. Ще мить він бачив ті очі — дві цятки, що світили ненавистю. Тоді навколо нього зімкнулася ніч і все зникло.



Розділ 33

Коли Вогнезір знову розплющив очі, навколо нього миготіло бліде світло. Спершу він подумав, що досі знаходиться у повітці. Та Вогнезір не міг зрозуміти, чому там так тихо і немає запаху щурів.

Він спробував сісти й усвідомив, що опинився у Шепіткій Печері. Навколо неземним сяйвом мерехтів мох, і підземна річка тихо несла свої води.

«Як я сюди потрапив?» — подумав Вогнезір.

Тоді він помітив, що там не один. Древній предок Небесного Клану сидів на іншому боці печери.

— Вітаю, — нявкнув той.

Вогнезір почав потроху усвідомлювати.

— Я втратив ще одне життя? — схвильовано спитав він.

Провідник Небесного Клану поволі кивнув. Тепер Вогнезір уже міг розрізнити обрис вогнистого kota у тінях. Його хутро і зелені очі сяяли. Вогнезір упізнав у цій фігурі себе, коли вона ледь схилила голову.

Він зіп'явся на лапи.

— Поверни мене, — почав Вогнезір благати кота Небесного Клану. — Я мушу допомогти Дошошубові. Я повинен врятувати Небесний Клан — хіба ти не цього хочеш?

Предок Небесного Клану підвівся і підійшов до Вогнезора. Його запах нагадував паморозь, вітер і нічне небо. Вдихнувши його, Вогнезір відчув, як у зболені, втомлені кінцівки повертається сила.

— Тепер іди, — промурмотів кіт Небесного Клану. — І нехай прибуде в тобі сила.

Бліде сяйво моху згасло, і на мить Вогнезір опинився у темряві. Він відчув, як чиясь лапа термосить його за плече, і почув голос Піскошторми.

— Вогнезоре! Вогнезоре!

Він закліпав і побачив подругу, яка схилилася над ним, стурбовано вдивляючись йому в обличчя.

— Вогнезоре! — повторила вона. — Вставай, щури вже близько.

Вогнезір підвів голову й побачив, що лежить на землі біля повітки. Його груди були заляпані кров'ю, що сочилася з рани в горлі.

Щури вже пробиралися крізь шпарину у стіні повітки. Піскошторма допомогла Вогнезорові підвестися і, підтримуючи його разом із Ряболистою, довела до низькорослого дерева за кілька хвостів від огорожі. Решта котів уже позалазили на гілки, окрім Вишнелапки та Горобцелапа, які чекали біля підніжжя.

— Залазьте! — сказала Вишнелапка, коли Вогнезір із кішками дошкутильгав до них. — Не чекайте на нас. Ми можемо заскочити пізніше.

— Ні... — Вогнезір спробував затриматися. — Ми потрапимо в пастку. Нам потрібно вийти за огорожу.

Горобцелап махнув хвостом.

— Ти її бачив?

Вогнезорове серце опустилося в п'яти. Уздовж усієї огорожі, тісно збившись біля шпарини, крізь яку заходили коти, стояла ціла орда шурів. Їхні очі, здавалося, переможно блищали.

Тепер вони загнали котів у пастку і мали досхочу часу, щоб із ними розправитися. Єдиним прихистком, хоч на деякий час, було дерево.

Вогнезір почав дертися вгору стовбуром і знайшов собі місце на широкій гілці. Роззирнувшись, він побачив Дрібновуса, Гострокігтя, Конюшинохвосту...

— Дощошуб? — нявкнув він. — Де Дощошуб?

— Мені шкода, — Піскошторма сіла на гілці біля нього. — Дощошуб не зміг утекти.

Вогнезір озирнувся на повітку і вже напружив м'язи, готуючись зістрибнути з дерева та пробратися назад, щоб допомогти воякові.

— Вогнезоре, йому вже не допоможеш, — Піскошторма лагідно торкнулася хвостом до його плеча. — Дощошуб загинув. — Її голос тремтів від болю, коли вона додала: — Я могла врятувати лише одного з вас, Вогнезоре, і я мусила обрати тебе.

Вогнезір згадав, як вони з Дощошубом рятували Пелюстконосу й як Дощошуб не дав йому впасти у провалля, коли минулої ночі шури напали на табір. Він пригадав, яке велике майбутнє бачив за сірим вояком. Та тепер Дощошуб був мертвий, а ті, хто зостався від Небесного Клану, зібралися на цьому дереві й дивилися на шурів, що копошилися внизу і лише чекали, щоб прикінчити котів. Вогнезір зазнав поразки: він підвів

і Клан, і Небостража, і предка Небесного Клану, який його сюди послав. П'ятий лісовий Клан буде знову знищено. Вогнезір зітхнув і схилив голову на плече Піскоштормі, надто виснажений, щоб рухатись.

— Ми не можемо здатися! — то була Ряболистка, вона сиділа на гілці прямо над Вогнезором. — Невже Доощуб загинув намарне? — коли ніхто не відповів, вона продовжила: — Шури мають не більше права тут жити, ніж ми. Чи ми не можемо боротися за те, що нам належить по праву?

Вогнезір глянув на кішку, яка з рішучим виразом стояла на своїй гілці.

Коти навколо неї заворушилися, наче зайнялися тим вогнем, що палав у ній.

— Я битимусь із тобою, — прогарчав Гострокіготь. — Хай убивають нас, але я захоплю кількох щурів із собою.

Навколо Вогнезора здійснювся хор голосів, які присягалися боротися до останнього. Навіть Дрібновус погодився, хоч його хутро стояло дибки, а очі вказували переляк.

— Ми тепер Клан, — оголосила Конюшинохвоста, — і тут наш дім. Ми повинні битися за нього.

Вогнезір звівся на лапи і вчепився кігтями в гілку. У голові в нього прояснялося, і сили наступного життя влилися в кінцівки — сили предка Небесного Клану, який привів його сюди і вірив, що він не підведе.

— Я шаную вашу хоробрість, — нявкнув Вогнезір. — І я битимуся з вами. Я віддаю вам усі мої життя і всю мою силу, якщо це допоможе нам перемогти цих щурів.

Він помітив, як здивовано нашорошила вуха Піскошторма, та знав, що міг відповісти за кожне промовлене слово. Цей вчинок був гідним вояцького правильника. Сьогодні він був не провідником Громового Клану, а членом Небесного.

— Але що нам робити? — стиха спитав Клаптеніг.

Вогнезір глянув униз. Дерево було звідусіль оточене звивистими щурячими тільцями, їхні гострі очиці пильно стежили за вояками, які сховалися в гіллі. Вишнелапка і Горобцелап досі стояли внизу, готові заскочити до своїх товаришів, якщо вороги нападуть.

Та щури, здавалося, не поспішали. Вони, мабуть, уже вирішили, що битву закінчено і можна розправитися із залишками котів, коли їм заманеться.

— Щури поводяться як рій, — уголос міркував Вогнезір. — Як бджоли чи зграя собак. Минулої ночі вони припинили атаку і всі як один повтікали. Щось їх контролює. Очевидно, вони підкоряються наказам вожака.

— То вбиймо його, — прошипів Гострокіготь, випустивши кігті, — і решта розбіжиться.

— Сподіваюся, — понуро відповів Вогнезір.

— Це все добре, — нявкнув Клаптеніг, — але як ми дізнаємося, хто з них вожак? Вони всі виглядають однаково.

Вогнезір пригадав останні миті свого попереднього життя, коли зустрівся зі щурячим вожаком у повітці. Його хутро на загривку стало дибки від згадки про злісні очиці та грубий голос, що кричав йому померти.

— Тільки вожак уміє говорити котячою мовою, — нявкнув Вогнезір. — Якщо змусимо його заговорити до нас, то дізнаємося, хто з них головний.

— А тоді... — Гострокіготь хльоснув однією лапою повітря, витягши пазури.

Вогнезір роззирнувся. Вояки Небесного Клану були готові до дії, їхні очі завзято горіли, і вони, здавалося, забули про рани і втому. Навіть Дрібновус оговтався від паніки.

— Нам потрібно спуститися, — сказав Вогнезір. — Шури будуть сидіти там вічно, якщо ми залишатимемося на дереві.

Заступивши наперед, він скочив на холодну, тверду землю, приземлившись біля двох новаків. Решта котів мовчки подалася за ним і поставала поруч, дивлячись на масу пацюків перед ними. Вогнезір помітив, що нащадки Небесного Клану — Вишнелапка та Горобцелап, Дрібновус та Гострокіготь — змінили позицію, стали ззовні їхнього невеличкого гурту, ніби прагнучи захистити своїх побратимів, які не могли так легко вилізти на дерево.

Коли коти спустилися, юрмищем щурів прошелестіла якась звістка, і всі вони присунулися трохи ближче. Вогнезір підвів голову і глянув просто на них.

— Оце-то ви хоробрі, коли зіб'єтесь всі в купу, — під'юджував він їх. — Але закладаюся, що поодинці ви заспіваєте іншої. Не думаю навіть, що ваш вожак-розумник наважиться вийти до мене.

Жоден шур не поворухнувся.

— Боягузи! — пирхнув Гострокіготь. — Стервоїди, боягузливі шкідники!

— Виходьте і бийтеся! — Вогнезір кинув свій виклик у суцільну стіну мовчання. Його хутро почало найжачуватися від паніки. Щур-вожак таки був достатньо розумним, щоби не виказувати своєї присутності.

Коти попритискалися спинами до дерева, а пацюки підібралися ще ближче. «Ще мить, — подумав Вогнезір, — і вони кинуться в наступ». Так, Небесні коти якийсь час зможуть битися, але рано чи пізно їх переважать кількістю.

І знову від Небесного Клану залишиться хіба згадка. «Що ж мені робити?» — перелякано запитував він сам у себе.

Тоді його огорнув знайомий запах, а в лапах відчулось поколювання. Плямолистка? Він роззірнувся навсібіч, але ніде не було ні сліду плямистої киці. Лише м'який голос промурмотів йому на вухо: «Не багато, а один».

Тоді відчуття присутності виблідло і зникло. «Зачекай! — подумки вигукнув Вогнезір. — Я не розумію!» Як Плямолистка могла сказати, що тут не багато щурів?

Він втупився у своїх ворогів, їхні тіла омивало місячне світло, так що вся зграя мерехтіла, наче брижі на озері. І так, спостерігаючи, як щурячий приплив накочує і спадає, Вогнезір почав розуміти, що має на увазі Плямолистка. Він думав про щурів, ніби про бджолиний рій чи собачу зграю, де всі приймають накази від вожака, проте Плямолистка дала йому зрозуміти, що тут дещо

більше. Ці створіння були наче єдиним ворогом; осібні щури не мали інтелекту. Вони переймали накази від єдиного пацюка і передавали їх від тіла до тіла видимими сигналами: у порухах хутра чи посмикуваннях хвоста, у тому, як вони труться одне об одного. Якщо простежити за хвилями, вони мають привести до вожака.

Щури підступили ще ближче. Вогнезір знав, що Піскошторма стоїть позаду нього, її хутро торкалося його власного, її кігті впивалися в корінь дерева, вона вся була напружена і готова кинути-ся вперед. Заледве наважуючись дихати, він знову вглядався у щурів, розуміючи, що ті кожної миті можуть напасти. Вогнезір змусив себе не дивитися в певні чорні очі, на певний зміїстий хвіст і почав вивчати пацюків, ніби поверхню єдиного озера.

У його спину наче вчепилися крижані кігті. Безперечно, він розрізняв дрібні брижі, рухи, що колували навпроти центральної точки — місця, з якого вожак видавав свої мовчазні команди. І в тій центральній точці єдиний пацюк дивився на взятих в облогу котів.

Вогнезір примружився. Не було часу пояснювати решті загону свої наміри. Він мав єдиний шанс показати, що не прийшов сюди надаремно, що Небесний Клан житиме. Випустивши кігті, Вогнезір стрибонув, розпроставши лапи, просто в середину маси пацюків.

Зі зграї котів позаду пролунали нажахані верески. Він почув, як Піскошторма зіпнула: «Вогнезоре!»

Її голос заглушив унісон криків, що вирвалися із горлянок усіх щурів водночас, коли вони кинулись на нього густою брунатною хвилею. Але Вог-

незорові кігті вже влучили в ціль, він уже розірвав горло щура, який стояв у центрі припливу. Вогнезір дивився в маленькі, налиті ненавистю очі, він бачив, як ненависть перемінилася на жах, перш ніж у них остаточно згасло світло. Щуряча голова відкинулась назад, і тіло обм'якло.

Ще якусь мить Вогнезір стояв, не рухаючись, його лапи були липкими від крові. Навколо вирувала маса щурів, вони збентежено шипіли і пищали.

Їхній вожак помер, і вони не знали, що їм робити далі.

— За мною! В атаку! — це закричав Гострокіготь, і нараз побратими Вогнезора опинилися біля нього, цілячи кігтями у ворогів. Щось нажахано белькочучи, щури тікали назад до повітки, дряпали блискучі стіни, намагаючись утекти всередину і заховатися. Небесні коти промчали повз Вогнезора, на смерть забиваючи кожного пацюка, котрий виявлявся достатньо повільним, щоб не забратися з їхньої дороги.

— Тримайтесь від нас подалі! — прокричав їм услід Гострокіготь. — Ці кручі наші. І ми уб'ємо кожного пацюка, який бодай лапою туди поткнеться!

Ряболистка пригальмувала біля шпари, заступивши дорогу решті Небесного Клану, щоб ті не побігли за ними досередини.

— Хай ідуть, — нявкнула вона. — Вони нам не загроза. Уже не загроза.

Ряболистка подибала до Вогнезора, який стояв над тілом свого полеглого ворога, і схилила перед ним голову на знак глибокої вдячності.

— Битву виграно. Завдяки тобі Небесний Клан у безпеці.

Коли щури втекли, Вогнезір пішов до повітки з Гострокігтем та Ряболисткою. Двоє чи троє щурів досі були на виду, обнюхували тіла своїх мертвих товаришів, але, щойно помітивши котів, тривожно запищали та дременули в купу сміття.

На долівці коти побачили розпростерте тіло Доощуба. Навколо нього лежали мертві щури, а його кігті досі стискали горло одного з них. Сіре хутро Доощуба було густо пошарпане ранами.

— Він загинув як справжній вояк, — промурмотіла Ряболистка.

— Ми віднесемо його до круч і сьогодні вночі будемо чувати за ним, — нявкнув Вогнезір.

Вони мовчки підняли тіло Доощуба та просунули його крізь шпару в стіні повітки. Увесь загін зібрався навколо них, щоб допомогти перенести загиблого вояка крізь огорожу та назад на кручі, під світло холодного місяця. Його тіло обм'якло, лапи і хвіст волочились пилюкою, а хутро скуйовдилось від крові.

Гострокіготь і Ряболистка несли свого полеглого побратима вниз кам'янистою стежкою, а назустріч їм із ясел вийшла Луноспіва.

— Ви повернулися! — вигукнула медикішка. Проте урвала мову, побачивши понівечене тіло Доощуба, її очі сповнилися тугою. — Я скажу Пелюстконосій, — прошепотіла вона.

Луноспіва ковзнула за валун, а за мить до Вогнезора долинуло згорьоване завивання.

— Ходімо, — сказав він Гострокігтеві та Ряболистці. — Покладіть його тіло під Валявою. Я приєднаюся до вас за мить.

Глибоко вдихнувши, Вогнезір подибавав у ясла. Пелюстконоса сиділа над своїми кошенятами, її широко розплющені очі дивилися в порожнечу. Луноспіва заспокійливо притискала до неї, проте вона навряд чи усвідомлювала присутність медикішки.

— Мені шкода, — нявкнув він. — Доощуб загинув як справжній вояк.

Пелюстконоса здригнулася і перевела погляд на Вогнезора.

— Він загинув, захищаючи те, що любив найбільше, — прошепотіла вона. — Мене, наших кошенят і наш новий Клан.

Вогнезір спробував знайти слова, які б її підбадьорили.

— Зараз він полює зі своїми предками.

Але очі Пелюстконосої знову стали безвиразні, вона не відповіла. Вогнезір не наважився більше нічого сказати. Цей молодий Клан нічого не знав про своїх предків, тож як Пелюстконоса могла вірити в те, що Доощуба щось чекало після смерті?

— Він був хоробрий кіт, — натомість нявкнув він. — Для мене було за честь знати його.

Коли настала ніч, Клан зібрався навколо тіла Доощуба. Луноспіва вивела Пелюстконосу та двох її кошенят із ясел. Згорьована киця сиділа біля медикішки, зарившись носом у її холодне сіре хутро. Полинко та М'ятка попрутулялись до мами, а Луноспіва сиділа біля голови Доощуба, спрямувавши погляд на далекі зорі.

Пригадуючи метушливе, забобонне прощання з Небостражем, Вогнезір збагнув, наскільки силь-

но Клан змінився. Зараз у них було шире відчуття втрати і поваги до полеглого вояка. Але серце йому боліло, коли він пригадував, що то саме відбудова Клану безпосередньо спричинилася до смерті Доощуба. Якби цей кіт вирішив бути самітником, то був би ще живий.

Вогнезір мало не здригався від нервів. Щойно небо засіріло світанком, він виліз на Небесний Камінь та сів там на самоті, дивлячись униз із кручі. Чи правильно я вчинив? За останні повні Вогнезір уже багато дізнався про себе і про те, що означає бути провідником Клану, але ж прийшов він сюди не за цим. Чи справедливо було просити цих котів віддавати свої життя за вояцький правильник, адже вони й до того жили собі щасливо та мирно?

До нього притулилася тепла шубка, і на вухо зашепотів голос Піскошторми:

— Не тужи. Ти врятував Небесний Клан.

— Але Доощуб загинув.

— Я знаю. Небесні коти самі вирішили битися за кручі, за вояцький правильник і за свій Клан. Ця битва згуртувала їх так, як ніщо інше.

Вогнезір неспокійно зітхнув. Він хотів вірити в те, що сказала його подруга, в те, що здобуте вартувало смерті Доощуба.

— Життя без смерті не буває, — вела далі Піскошторма. — Доощуб загинув видатним вояком у бою за свій Клан. Де б не були його предки-вояки, вони стежили за ним, приглянуть за ним і тепер.

— Знаю.

Слова Піскошторми частково притлумили біль у його серці, але Вогнезір знав, що мине чимало повень, перш ніж він зможе забути тіло Доощуба.



Розділ 34

Сонце вже викочувалося з-за скелі, коли Вогнезір та Піскошторма знову спустилися в долину. Дошошубове тіло досі лежало біля підніжжя Вальяви, але Клан пішов відпочивати після нічного чатування. Залишилася тільки Пелюстконоса, а біля неї спали двоє її кошенят. Луноспіва сиділа біля входу до своєї печери й, обклавшись згортками трав, оглядала нові Клаптеногові рани.

Вогнезір знав, що йому також треба полікувати рани, але не встиг рушити до кубла медикішки, як до нього підбігла Ряболистка. Вона була чимось стурбована, і Вогнезір теж відчув хвилювання: не могла ж з'явитися ще якась небезпека?

— Що сталося? — спитав він.

— Дрібновус, — Ряболистка озирнулася на смуганя, який стояв біля Гострокігтя, Вишнелапки та Горобцелапа. — Він каже, що хоче залишити Клан. Хоче повернутися до своїх Двоногів.

— Що? — Вогнезір рушив повз неї до гурту котів.

— Ти що, зовсім мишомізкий? — лаявся Гострокіготь, коли він підійшов. — Ти пройшов із

нами крізь усі небезпеки, ти пройшов битву зі щурами, а зараз, коли ми показали, що це наш дім, ти хочеш піти? Чи в тебе бджоли в голові завелися?

Дрібновус здригнувся і з полегшенням глянув на Вогнезора.

— Пробач, — сказав він. — Просто напад щурів показав, що я не придатний до життя у Клані.

— Ти виконав свій вояцький обов'язок, — нявкнув Вогнезір.

— Але я був наляканий, — заперечив Дрібновус. — Так, що аж хутро дибки стояло.

— А ти думаєш, що ми — ні? — прогарчав Гострокіготь.

Ряболистка торкнулася хвостом до плеча рудого вояка.

— Не злися, — нявкнула вона. — Ми не можемо змусити його розуміти. — Вона повернулася до Дрібновуса й додала: — Ми поважаємо твій вибір. Але все одно хотіли би, щоб ти залишився.

— Ми будемо за тобою сумувати, — сказала Вишнелапка.

Дрібновус досі дивився на Вогнезора і звертався до нього.

— Я був наляканий, — повторив він. — І я знав, що не хочу жертвувати своїм життям заради Клану, — смугастий кіт звисив голову. — Я егоїст і боягуз, — пробурмотів він. — Але я не можу змінити своїх почуттів.

— Ти не егоїст і не боягуз, — сказав йому Вогнезір. — Вояцький правильник підходить не всім, — він пригадав свого товариша Круколапа, який був змушений залишити Громовий Клан

через страх перед Тигрозором, а тепер шасливо живе з Ячменем на фермі Двоногів біля Високих Скель. — Ти повинен обирати той шлях, до якого лежить душа.

— Тоді це шлях кицюні, — Дрібновус роззирнувся колом друзів, і, хоч в очах був жаль, голос звучав рішуче.

— Ми все одно будемо твоїми друзями, Дрібновусе... — почав Горобцелап.

— Це більше не моє ім'я, — перебив його Дрібновус. — Гадаю, вам варто знову називати мене Гутчем.

Востаннє він піднявся кам'яною стежкою до вершини скелі. Вогнезір, Ряболистка та Гострокіготь ішли слідом за ним. Гутч перейшов через смугу заростей і спинився на окраїні пустирища.

— Бувайте, — нявкнув він. — Я пишаюся тим, що був котом Небесного Клану. Справді пишаюся.

— Бувай, — підштовхнула його плечем Вишне-лапка. — Ти там той, не давай Оскару забагато волі.

— І перекажи іншим кицуням про Небесний Клан, — додав Горобцелап.

Ряболистка схилила голову.

— Прощавай, Гутче. Не забувай приходити до нас у гості. Ти допоміг врятувати Небесний Клан, тож тобі тут завжди будуть раді.

Гутч трохи просвітлів.

— Я не забуду вас. Особливо тебе, Вогнезоре, — додав він, глянувши на рудого кота. — Ти стільки всього мене навчив.

— Я й від тебе багато чого навчився, — відповів Вогнезір, і це була чиста правда. — Нехай Зореклан освітлює твої стежки.

Двоє котів поноськалися. Тоді Гутч повернувся і рушив до далеких мурів угідь Двоногів. Він тримав голову та хвоста високо і більше не озирався.

— Отже, це кінець, — промурмотів Гострокіготь, дивлячись йому вслід. — Останні відлуння битви проти щурів.

— Ні, — нявкнула Ряболистка. — Потрібно зробити ще дещо.

Вогнезір та Гострокіготь збентежено презирнулися й пішли за нею до вояцького гроту. Ряболистка стала перед кам'яним стовпом із слідами кігтів котів і дрібними подряпинами щурів як знаком їхньої давньої перемоги.

— Оце, — нявкнула Ряболистка. Випустивши кігті, вона провела ними по каменю, тоді знову, і втретє, доки сліди щурів не сховалися під глибокими вертикальними розрізами. Свідчення про першу поразку було знищено.

— Тепер долина знову належить Небесному Клану, — оголосила кішка.

Наступні дні після битви небо вкривали сірі хмари. Холодні вітри принесли дощ, і одного ранку, коли Вогнезір вийшов із вояцького гроту, на камінні лежав іній. Кіт стояв і принюхувався до морозного повітря, а тим часом до нього підійшла Піскошторма, настовбурчивши хутро проти вітру.

— Нам треба вже скоро йти, — промурмотіла вона, озирнувшись, щоб пересвідчитися, що не розбудила вояків. — Ми не можемо подорожувати під час гололисту. Буде надто холодно для ночівель, і здобичі буде значно менше.

— До гололисту ще є досить часу, — відповів Вогнезір.

Піскошторма пильно глянула на нього.

— Ти не віриш, що Небесний Клан зможе вижити без тебе?

— Ні, не через це, — заперечив Вогнезір.

— Щури їм більше не загроза, — нагадала йому Піскошторма.

— Я знаю, але щури не єдина проблема. Чи зможуть вони без нас ладнати, організовувати патрулі й визначати обов'язки? І щодо кицюнь із угідь Двоногів... із ними теж можуть виникнути проблеми. А ще їм буде значно важче знайти здобич, коли похолодає.

Піскошторма зашкрябала кігтями по каменю.

— Вогнезоре, ти себе чуєш взагалі? У всіх Кланів є такі проблеми. Усі коти мусять співпрацювати й дотримуватися вояцького правильника, щоб прогудуватися і бути у безпеці. Коти Небесного Клану тепер також про це знають. Ти зробив свою справу. Ти навіть знайшов їм медикішку — тепер все у їхніх лапах.

Вогнезір знав, що подруга має рацію. Якщо він чекатиме, доки не переконається у повній безпеці Небесного Клану, то може так ніколи звідси й не піти. Та все ж потрібно було зробити ще дещо.

— Усе одно ми не можемо зараз піти, — нявкнув Вогнезір. — Не раніше, ніж Небесний Клан зможе встановити зв'язок зі своїми предками й дізнається, хто буде обраний на провідника.

Піскошторма протяжно зітхнула й поворушила вусами.

— Гадаю, ти маєш рацію. Тільки сподіваюся, що це станеться якомога швидше.

Вона розбудила Ряболистку, дорогою воячки підібрали Горобцелапа й вирушили в досвітній патруль. Вогнезір зайшов до вояцького гроту і побачив, що Клаптеніг уже прокинувся.

— На полювання? — запропонував він.

Клаптеніг бадьоро підвівся.

— Звісно. Зараз буду готовий.

— Я з вами, — Гострокіготь підвів голову зі свого кубла на іншому боці печери. — Якщо можна.

— Я б хотів, щоб ти повів окремий загін, — сказав йому Вогнезір. — Я хочу взяти із собою Вишнелапку і перевірити її мисливські здібності, але щоб виховник не дихав їй у спину. Пора вже їм із Горобцелапом стати вояками.

— Добре, — очі Гострокігтя схвально блиснули. — Я теж думаю, що вони вже готові. Тоді я візьму Конюшинохвосту і Дощо... — раптом його голос урвався. — Лише Конюшинохвосту, значить.

Вогнезір повів свій загін униз за течією, до лісу. Листя тріпотіло від вітру — останні неспокійні рештки буйного поросту зеленлисту. Настали холоди, і здобичі у довгі місяці гололисту все меншатиме. Проте Небесний Клан був ще досить не чисельний. Якщо будуть обачні, то зможуть без особливих проблем прогодуватися.

Він спостерігав, як Вишнелапка підкралася до білки через відкриту галявину і як збила її одним могутнім стрибком. Вона вже була повністю готова стати воячкою, але Вогнезір цього їй не сказав. Він хотів, щоб уже новий провідник Небесного

Клану нарік Вишнелапку та Горобцелапа вояцькими іменами.

Троє котів наполювали стільки здобичі, що вже ледве могли б її донести. У підліску більше не було відчуття пильних ворожих очей, ні запаху чи звуку, які би зраджували присутність шурів. Небесний Клан виграв це місце лише для себе.

Вогнезір повернувся до табору і відніс свій улов до кагату, коли до нього підійшла Луноспіва.

— Вогнезоре, мені треба з тобою поговорити, — її зелені очі виказували збентеження. — Ти можеш на хвилинку зайти до мене в печеру?

Вона раптом дуже нагадала Вогнезорові Плямолистку і Попелюшку. Безперечно, Луноспіва чудово пасувала на роль медикішки.

Кицька мовчала, доки вони не зайшли й сіли у зовнішній печері, овіяні солодким ароматом трав.

— Я тут перебирала зілля, — почала вона, — і в мене сталося... думаю, можна назвати це видінням.

Луноспіва виглядала ніби присоромленою. Вона лизнула одну лапку і провела нею над вухом. Вогнезір відчув дивне поколювання в лапах, але змусив себе зберігати спокій.

— Про що воно було?

— Здавалося, що я збирала трави у лісі над звором. Я була сама, але почувалася так комфортно й безпечно! Так, ніби всюди довкола мене були дружні очі, що спостерігали за мною...

— Продовжуй, — підбадьорив її Вогнезір.

— Сонце світило так яскраво, ніби у теплий день зеленлисту. І тіні від листочків рябили на

землі так красиво, ніби рінь на березі ріки. Я їх особливо помітила, бо ж зараз усе листя помирає. Світло і тіні кружляли навколо мене, хоч листя над головою стояло непорушно. А тоді я знову опинилася тут. Це був не сон, Вогнезоре, — сказала вона. — Я ж не спала тоді. Як ти гадаєш, моє видіння щось означає чи я дарма надаю цьому такого значення?

— Зореклан ніколи не посилає знаків без причини, — відповів Вогнезір. — Ми ж мусимо розтлумачити, що вони означають. — Він трохи посидів мовчки, примруживши очі й уявляючи кішку в осяйному лісі. — Тепле сонце. Зараз гололист, але там листя мерехтіло на землі...

— Ряболистка! — вигукнула Луноспіва. — Мої предки хотіли сказати щось про Ряболистку.

Кожна шерстинка на Вогнезорові настовбурчилась. Це, мабуть, і був той знак, на який так довго чекав Небесний Клан! Видіння Луноспіви показало, що їхні предки справді спостерігають за ними. І, що важливіше, вони послали знак Луноспіві, а не йому. Тепер вона стала справжньою медикішкою, зі зв'язком із зоряними духами, які допоможуть їй вести Клан у прийдешніх повнях.

Погляд Луноспіви поволі прояснився.

— Зараз цьому Кланові перш за все потрібен провідник, — промуркотіла вона. — Думаєш, вони показали мені, хто це має бути?

Вогнезір підійшов до неї і з любов'ю лизнув чоло. Він так голосно муркотів, що ледве міг говорити.

— Думаю, що так. Ряболистка має стати провідницею Небесного Клану.

Ряболистка застигла зі шматком здобичі в зубах, здивовано розкривши очі.

— Я? — вона швидко ковтнула. — Провідницею Небесного Клану? Луноспіву, у тебе, мабуть, бджоли в голові завелися!

Як тільки досвітній патруль повернувся, щоб поспіяти й відпочити, Вогнезір відвів Піскоштуру вбік і розповів їй про видіння. Тоді він разом із Луноспівом знайшов Ряболистку біля кагату і переповів їй новини.

— Луноспіва тут ні до чого, — запевнив Вогнезір збентежену кішку. — Твої предки-вояки обрали тебе.

— Але... я думала, це буде Гострокіготь!

«Я теж», — мовив про себе Вогнезір. Та все ж саме Ряболистка проявила найглибше розуміння вояцького правильника. Вона збадьорила Клан під час битви зі щурами і зрозуміла, чому Гутч захотів залишити Небесний Клан та повернутися до кицюнячого життя.

Ряболистка раптом позадкувала, категорично хитаючи головою.

— Ой, ні, Вогнезоре. Я не зможу. Чесно, не зможу.

— Я теж був не певен, що зможу бути провідником Клану, — зізнався Вогнезір. — Я був воєводою, тож, звісно, думав, що стану провідником одного дня. Коли Синьозірка загинула, я все одно не був готовий зайняти її місце. Але мій Клан потребував мене. Тепер Небесний Клан потребує тебе.

Ряболистка наче зважувала його слова. Тоді повернулася до Луноспіви.

— А ти що думаєш?

Луноспіва підбадьорливо закивала.

— Наші предки-вояки послали мені видіння. Я знаю, що це якраз для тебе, Ряболистко.

— Але я не все розумію про наших предків-вояків, — заперечила Ряболистка. — Я навіть не знаю, чи вони існують. Та й навіть якщо так, — вона передбачила коментар Луноспіви, — чому їм було обирати мене? Я нічим особливим не вирізняюся.

— Ти просто не знаєш, наскільки ти особлива, — сказав їй Вогнезір. — Ряболистко, повір мені, ти впораєшся.

Бурштиновий погляд кішки на кілька митей затримався на ньому. Тоді вона схилила голову.

— Що мені робити? — спитала Ряболистка. — Мені треба тепер називати себе Листозіркою? І я вже отримала дев'ять життів?

— Ти ще не провідниця, — зауважив Вогнезір. — Зореклан сам подарує тобі дев'ять життів і нове ім'я.

— Коли? Як? — Ряболистка роззирнулася, наче очікувала побачити зоряних вояків, що прийшли б до неї у розпалі дня.

— Сьогодні вночі, — нявкнув Вогнезір. — Твої предки споглядають за тобою завжди, а сьогодні ми з ними зустрінемося.

Під морозним сяйвом щербатого місяця Вогнезір прямував до Небесного Каменя. Ряболистка йшла за ним, а останньою була Луноспіва.

Вогнезір не був певен, чи чинить правильно. Він не мав жодних сумнівів щодо того, що

Ряболистка була нареченою провідницею Небесного Клану — видіння Луноспіви було надто очевидним. Але, можливо, варто було вести Ряболистку до Шепіткої Печери для її церемонії. Це місце було найбільш схоже на Місяцескелю, де провідники лісових Кланів одержували дев'ять життів і нове ім'я. Та сьогодні зорі сяяли особливо яскраво, і, коли Вогнезір підвів погляд, вони наче затанцювали й утворили образ провідника Небесного Клану, який казав: «Прийдіть».

Вогнезір перескочив розколину і вийшов на середину Небесного Камня. Зоряне сяйво мерехтіло на його поверхні, а вітер куйовдив хутро. Ряболистка підійшла до нього і схилила голову.

— Що тепер буде? — спитала вона.

— Треба почекати, — відповів Вогнезір. — Твої предки-вояки прийдуть до нас.

Він сподівався, що має рацію. Вогнезір знав єдиного Небесного предка, що ходив цими небесами поруч із Небостражем. Але Ряболистці потрібно було дев'ять котів, кожен із яких подарував би їй життя. Він пригадував біль, жах та зачудування, з якими зіткнувся на власній церемонії назовництва, коли всю галяву навколо Чотиридерева заповнили зоряні духи. Навіть якщо вони справді прийдуть, чи вистачить у Ряболистки сил із цим впоратися? Існував єдиний спосіб дізнатися.

— А ти певен, що вони прийдуть? Може, нам варто якось дати їм знати, що ми тут? — у голосі Луноспіви чулась тривога, її срібляста шубка стояла дибки від хвилювання.

— Вони знатимуть, — відповів Вогнезір. — Приляж біля мене, — наказав він Ряболисті, вмотившись на камені та підібгавши лапки під груди.

Ряболистка завагалась, проте послухала його. Вогнезір відчував, як вона тамує тремтіння, яке раз у раз пробігало її тілом. Луноспіва присіла з іншого боку та заспокійливо притиснулась до неї.

— Не бійся, — прошепотіла медикиця. — Я знаю, що наші предки-вояки бажають тобі лише добра.

Але Ряболистка все не могла заспокоїтись.

— Ти маєш довіряти нашим предкам, — сказав їй Вогнезір. Ряболистка повернулась і глянула на нього, її очі відблискували сріблом у місячному сяйві.

— Ні, — нявкнула вона. — Я довіряю тобі.



Розділ 35

Троє котів мовчки чекали, омиті місячним сяйвом. Над Небесним Каменем шугав вітер, і їхнє хутро прилипало до боків від його натиску.

— Заплющ очі, — прошепотів Вогнезір.

Спершу була лише пітьма. Він відчував, як біля нього неспокійно совгається Ряболистка, але з часом вона заспокоїлася. Вогнезорове серцебиття прискорилося, коли раптом з боку Ряболистки потягнуло холодом, а вже скоро вона зробилася така холодна, наче була із криги. Завивання вітру геть затихло.

Вогнезір розплющив очі. Небесний Камінь зник, а замість нього простяглася порожня рівнина, з усіх боків залита мрякою. Крізь хмари не було видно зірок, але небо випромінювало бліде сяйво, наче десь угорі досі світив місяць.

Луноспіва кліпнула і підвела голову, а тоді встала та вигнула спину. Її збентежений погляд зустрівся з Вогнезоровим.

— Де ми? Це схоже на те місце, яке я бачила, коли ночувала на Небесному Камені.

— Це той пустир, на якому я бачив котів Нєбєсного Клану, що кудись тікали.

Вогнезір підвівся і попереминав лапами жорстку траву. Луноспіва повернулася до Ряболистки й лагідно поклала лапу на її плече. Кішка не поворухнулася.

— Вона така холодна, — прошепотіла Луноспіва. Нахилившись, медикиця тихо дмухнула Ряболистці у вухо, але воно навіть не смикнулось. — Вогнезоре, вона ж не померла?

— Ні, — запевнив її Вогнезір. — Зі мною теж було щось схоже. Я думаю, Ряболистка очистилася від старого життя, щоб здобути дев'ять нових.

Луноспіва досі виглядала стурбованою. Вогнезір підозрював, що їй лапи чешуться допомогти Ряболистці, але тут вона нічого не могла вдіяти.

Здавалося, пройшло кілька повень, а може, насправді кілька митей, перш ніж Ряболистка чихнула й розплющила очі. Вона широко позіхнула, а тоді, наче зрозумівши, що опинилася невідомо де, скочила на лапи й трохи похитнулася.

— Вогнезоре, що відбувається?

— Усе добре, — він поклав їй на плече кінчик хвоста. — Тут ти зустрінешся із Зорекланом.

І, наче за його сигналом, туман попереду закружляв, і з нього вийшов сіро-білий предок Нєбєсного Клану. Краплини води мерехтіли на його хутрі, наче зорі.

— Вітаю, — нявкнув він. — Я знаю, чому ви прийшли.

— Вітаємо, — відповіла Луноспіва. Її очі сяяли: вона ж уперше зустрілася увіч із вояком Зоряного Клану.

Вогнезір підійшов до нього ближче.

— Я радий знову тебе бачити, — нявкнув він. — Я привів Ряболистку. Ви ж обрали її, чи не так?

— Так, — кивнув колишній провідник Небесного Клану. — Дякую, Вогнезоре. Ти зробив усе, що зміг, для відбудови і захисту нового Небесного Клану. Тепер їхня доля у їхніх лапах.

Вогнезір глибоко вдихнув.

— Але як Ряболистка отримає свої дев'ять життів, якщо ти тут один?

Сіро-білий вояк владно підніс хвоста, і Вогнезір замовк. Він дивився, як предок Небесного Клану легко ступає долівкою до Ряболистки.

— Ти віриш у те, що зараз має відбутися? — спитав він її.

Ряболистка панічно глянула на Вогнезора, а тоді знову на kota Зореклану.

— Я... думаю, що так, — затнулася вона. — Принаймні Вогнезір казав, що ти маєш подарувати мені дев'ять життів, а йому я вірю.

Легкий смуток пробіг обличчям блілого вояка.

— Цього має бути досить, — нявкнув він. — Підійди, я дам тобі твоє перше життя.

Ряболистка ступила крок уперед і опинилася прямо перед предком Небесного Клану. Він нахилився і торкнувся її своїм носом. Ряболистка напружилася та відсмикнула голову, але тоді повернулася так, щоби кіт знову міг до неї торкнутися.

— Я даю тобі життя для стійкості, — нявкнув він. — Використай його мудро, щоб зміцнити свій Клан у важкі часи.

Коли предок Небесного Клану замовк, Вогнезір побачив, як усі кінцівки Ряболистки напружилися в спазмах, а щелепи розтулилися у безмовному крику агонії. Усередині в нього все стиснулося: він пригадав жакливій біль, який відчував сам, коли отримував свої життя.

— Це боляче? — шепнула Луноспіва. Її очі поширилися від здивування. — Ми не можемо їй допомогти?

Вогнезір похитав головою.

— Це лише її ноша.

Ряболистка затремтіла, коли біль згас, але встояла на лапах.

— Вогнезоре, — задихано сказала вона, — мені це треба зробити ще вісім разів?

— Не хвилюйся, — підбадьорив її Вогнезір. — Не всі життя відчуються однаково.

В очах кішки був якийсь приголомшений вираз, а в голосі чулися нотки образи.

— Ти не попереджав, що так буде, — вона збентежено похитала головою. Переживши таке, мало б хто сумнівався, що це відбулося насправді. — Скоріш би вже закінчити.

— Це буде недовго, — пообіцяв Вогнезір.

— Глянь! — вигукнула Луноспіва, крутнувшись на місці. — Ряболистка, ти бачиш?

— Д... думаю, так, — нявкнула кішка.

Ватага котів виходила з туману. Вони оточили трьох гостей і предка Небесного Клану, їхні обриси ледь не зливалися із хмарами. Тоді один із них вийшов наперед: то був Небостраж. Та він виглядав не змарнілим старійшиною, який помер у долині, а сильним і могутнім вояком — таким, яким його востаннє бачив уві сні Вогнезір.

Очі Ряболистки поширилися від здивування.

— Небостраже, — прошепотіла вона, — це ти?

Кіт торкнувся до неї носом.

— Вітаю, Ряболистко. Я даю тобі життя для надії, — нявкнув він. — Використай його мудро, щоб провести свій Клан через найтемніші дні.

І знову Ряболистка стрепенулася, коли крізь неї пройшло ще одне життя. Вогнезір бачив, що цього разу біль був не такий сильний, принаймні вона вже знала, чого очікувати, і підготувалася заздалегідь. Кішка швидко оговталася і схилилася перед Небостражем.

— Дякую, — промурмотіла вона. — Дякую за все, що ти зробив для мого Клану.

Небостраж беззвучно відійшов і став у ряди туманних вояків.

Ряболистка очікувально оглянула коло котів, чії обриси раптом почали ставати чіткішими.

— Я готова, — нявкнула вона.

Третьою підійшла смугаста кішка, настільки схожа на Ряболистку, що Вогнезір заледве міг їх розрізнити. Вона підбігла і поноськалася з Ряболисткою — це був вияв чистої любові, а не лише дарування життя.

— Мамо! — вигукнула Ряболистка. — Але ж ти померла... Я думала, що ніколи більше тебе не побачу.

— Ніщо не втрачається назавжди, люба, — відповіла її мати. Вона знову торкнулася носом до доньки. — Із цим життям я даю тобі любов. Використай його мудро для всіх котів, які потребуватимуть твого захисту.

Ряболистка охоче випросталася, щоб прийняти це життя, проте зовсім не була готова до про-

низливого болю, який прийшов разом із ним. Її кінцівки застигли, вона вп'ялася кігтями у ґрунт і зчепила зуби від страждання. Вогнезір відчував такі самі муки, коли отримав життя від Ряболици. Він не усвідомлював, наскільки сильно любить мати своїх кошенят, наскільки вона готова пожертвувати власним життям заради безпеки дітей.

Коли біль Ряболистки згас, мати почала з любов'ю облизувати її морду і вушка.

— Не йди, — прошепотіла Ряболистка.

— Не бійся, люба. Я приходитиму до тебе у снах, обіцяю.

Коли Зоряна кішка відступила назад, перед ними з'явилася четверта постать. Вогнезір затамував подих, вловивши знайомий запах, але він зовсім не очікував тут його почути. Формою голови постать нагадувала йому предка Небесного Клану. Тоді вона вийшла з туману, і він упізнав струнку плямисту кицьку.

— Плямолистко!

Вона підбігла і торкнулася до нього носом.

— Дякую, Вогнезоре! — нявкнула медикішка. — Я так тобою пишаюся. Небесний Клан тобі усім завдячує. Я ніколи тобі не казала, наскільки для мене важливо було побачити його відродження.

Вогнезір вдихнув її солодкий запах.

— Я б не зміг цього зробити без тебе, Плямолистко.

Медикішка нахилила до нього голову.

— Мені дозволили зайти у ці небеса, щоб подарувати Ряболистці її четверте життя, — вона підійшла до смугастої кицьки і продовжила: —

Я даю тобі життя для загоєння ран, спричинених словами й ворожнечею. Використай його мудро для всіх котів із нескореним духом.

Цього разу Вогнезір не побачив ознак болю, коли життя влилося у Ряболистку. Кішка щасливо замуркотіла і примружила очі. На якусь мить вона стала схожою на кошени в яслах, що безпечно згорнулося під животиком матері.

— Дякую, Плямолистко, — нявкнула Ряболистка, коли отямилася. — Вогнезір мені стільки про тебе розповідав. Для мене честь нарешті зустрітись з тобою.

Медикішка лагідно провела хвостом по її шубці, а тоді повернулася до Зоряного Клану.

Вогнезір помітив, що туман навколо розсіюється. Пустир відкривався погляду, і світло почало сяяти яскравіше, хоча самого місяця ще не було видно. Усе більше й більше котів поставало перед ними, їхні ряди простягалися вдалечінь. Тілом Вогнезора пробіг дрож, ніби він випадково ступив у крижану воду.

Луноспіва притулилася до нього, наче відчула те саме, що й він.

— Вони повертаються додому, — прошепотіла медикішка. — Усі предки Небесного Клану. Я їх чую.

Вогнезір не встиг нічого відповісти, бо передній ряд котів розімкнувся і наперед вийшли четверо котів. Вони виглядали досить знайомими, але не нагадували вояків Небесного Клану і не були схожими на попередніх котів, які дарували життя. Вони вийшли з високо піднятими головами і хвостами, із владними манерами провідників.

Вогнезір їх ніколи раніше не бачив і не розумів, чому саме ці коти повинні подарувати Ряболисті наступні життя.

Та замість того, щоб підійти до майбутньої провідниці, новоприбулі рушили до предка Небесного Клану, який дивився на них широко розплющеними очима. Коли перший кіт — мускулястий рудий вояк — підійшов ближче, Небесний предок охнув:

— Червонозоре!

На превелике Вогнезорове здивування, рудий кіт стояв, похиливши голову.

— Я не мав рації, — нявкнув Червонозір. — Увесь Громовий Клан приєднується до мене у проханні вибачити за те, що ми вчинили колись давно.

Вогнезір не міг відвести погляду. Це, мабуть, і був провідник Громового Клану на той час, коли Небесний Клан вигнали з лісу.

Слідом за ним підійшла муруга кішка. Вона нагадувала Вогнезорів Річкового вояка Важкоступа, а ще — Конюшинохвосту.

— Берестозоро? — голос предка Небесного Клану прозвучав насторожено.

— Річковий Клан також просить пробачення. Нам не слід було проганяти вас. Я співчувала вам, але нічого не зробила, а це ще гірше. Пробач мені.

Третій кіт, старший вояк із сіро-чорною шубкою і довгим хвостом, що все посмикувався, стояв, схиливши голову.

— Я Прудкозір із Вітряного Клану, і коли я ще жив у лісі, то нікому не казав, що шкодую.

Проте кажу це тобі зараз: ми вчинили неправильно.

Четвертою була кремово-коричнева кішка, чиє хутро переливалося у саяві місяця. Вона прослизнула біля Прудкозора і пильно глянула на провідника Небесного Клану.

— Тіньовий Клан також просить пробачення, — нявкнула кицька. — У нас були свої причини на те, щоб це зробити, але я шкодую, що ми завдали стільки кривди тобі та твоєму Клану.

— Дякую, Світозоро, — відповів Небесний кіт. — Дякую усім вам.

— Ніщо не виправдає того, що ми зробили, — продовжив Червонозір. — Але ми всі прийшли сюди подарувати життя новій провідниці Небесного Клану.

Сіро-білий вояк кивнув, даючи дозвіл.

Червонозір вийшов наперед і поноськався з Ряболисткою.

— Із цим життям я даю тобі мудрість. Використовуй її з користю, коли доведеться приймати найважчі рішення.

Ряболистка затремтіла, коли в неї влилося п'яте життя. Вогнезір згадав, як він почувався, коли нових життів стало багато: наче він був порожнистим каменем, який переповнився дощовою водою, що от-от перехлюпнеться за край і пропаде назавжди.

Наступною до Ряболистки підійшла Берестозора — провідниця Річкового Клану.

— Я даю тобі життя для співчуття і розуміння, — промуркотіла вона. — Використай його

з користю для всіх, хто потребуватиме твоєї допомоги й захисту.

Прудкозір заледве дав Ряболистці час прийняти це життя, як сам вийшов і торкнувся до неї носом.

— Я даю тобі життя для самозречення, — оголосив колишній провідник Вітряного Клану. — Використай його з користю для служіння своєму Клану.

Останньою з них підійшла Світозора. Вогнезір глянув на неї, дивуючись, як така витончена кішка могла стати провідницею Тіньового Клану. Тіньові коти, здавалося, завжди були причиною всіх проблем у лісі. Та колись давно, напевно, Тіньовий Клан був не такий і, можливо, знову зможе змінитися.

— Я даю тобі життя для рішучості, — нявкнула Світозора, витягнувши голову й ніжно торкнувшись носом Ряболистки. — Використай його з користю, щоб завжди ступати на правильний шлях.

Ноги Ряболистки здригнулися, коли вона отримала восьме життя. Небесна кішка дихала часто й уривчасто, наче перед тим бігала. Вогнезір бачив, що вона вже настільки виснажилася, що ледве стоїть на лапах.

Коли життя увійшло в неї, Ряболистка глянула на чотирьох провідників і промовила:

— Дякую! Новий Небесний Клан шануватиме ваші Клани. П'ятий Клан повернувся.

Четверо провідників у відповідь кивнули. Тоді, на Вогнезорове здивування, вони повернулися від Ряболистки до нього.

— Ти виправив наші давні помилки, — нявкнув Червонозір. — За це ми вдячні тобі.

— Ми думали, що мусимо прогнати Небесний Клан заради наших власних Кланів, — додала Світозора. — Та ми помилялись.

Прудкозір смикнув вухами.

— Ми за це заплатили. Ніхто з нас не міг спокійно спати, відколи Небесний Клан пішов. Почуття провини мучило нас до кінця життя.

— У лісі завжди мусило бути п'ять Кланів, — нявкнула Берестозора.

Вогнезір не міг знайти слів, щоб їм відповісти. Дізнавшись про Небесного предка, він засуджував провідників за їхній вчинок. Та, може, вони були просто провідниками, як і він, і робили все, що вважали найкращим для своїх Кланів.

— Я вас ніколи не забуду, — промурмотів Вогнезір.

Червонозір затримався перед ним, поки решта провідників відходила.

— Твій Клан у безпеці й чекає на тебе, — нявкнув Зоряний кіт. — Твоє завдання тут завершене. Можеш повертатися додому.

І четверо провідників долучилися до ряду котів, ставши побіля Небостража, Плямолистки та матері Ряболистки. Предок Небесного Клану приєднався до них, і всі восьмеро Зоряних котів напружилися й нашорошили вуха, ніби чекали чогось. Крізь туман ніхто так і не з'явився.

Вогнезір відчув, як у нього стискається щось у животі. Де був дев'ятий кіт, який мав подарувати Ряболистці її останнє життя?

Раптом здійнявся вітер, розриваючи туман на пощерблені смуги. Обриси котів засяяли яскравіше, їхні очі й хутро мерехтіли зорями. Позаду них простягався у темряву широкий пустир.

Над головою ясно світив місяць і блискотіли зорі, але їх почало знову затягувати мрякою. Хутро на Вогнезоріві стало дибки. Раптом біля нього замурмотіла Луноспіва:

— Ну ж бо, приходь скоріше!

Тоді Вогнезір побачив, як коти розступаються, залишаючи пряму стежку на пустирищі. Звіддала було видно світлову точку, і спершу він подумав, що то зірка над обрієм. Та вона почала поступово наближатися, і Вогнезір розпізнав у ній кішку, що бігла, торкаючись животом жорсткої трави. З її хутра сипалися зорі, мерехтіли навколо лап, а очі були ясні, як небеса.

Предок Небесного Клану вийшов наперед, не відриваючи погляду від кішки, що наближалася до них.

Осяйна кішка добігла до них, і Вогнезір уперше зміг її роздивитися — вродливу довгошерсту королеву із зеленими очима, що незмигно дивилися на предка Небесного Клану. Вона підійшла до нього і легко торкнулася носом.

— В'юнко! — прошепотів провідник Небесного Клану.

— Хмарозоре, — замуркотіла вона, обвиваючи своїм хвостом його хвіст. — Я ж казала, що знайду тебе одного дня.

— А я казав, що чекатиму, — відповів Хмарозір. Він заплющив очі. — Не можу повірити, що ти тут!

— Я завжди буду тут, — промурмотіла В'юнка. — Відтепер ми вічно будемо гуляти цими небесами.

Здавалося, минали цілі повні, доки двоє котів стояли поруч і впивалися запахом одне одного. Тоді В'юнка відійшла на крок і підкликала хвостом двох інших котів, які прийшли за нею непомітно. Вони вийшли у коло і схилили голови перед Хмарозором.

— Це твої діти, — сказала В'юнка. — Хоч вони були ще надто маленькі для подорожі з Небесним Кланом і вирости у Громовому, Плямошубка та Дрококіготь вирішили оселитися на цих небесах зі мною на честь їхніх предків із Небесного Клану.

Вогнезір здивовано розглядав їх. Плямошубка була стрункою рябою кішкою, настільки схожою на Плямолистку, ніби вони сестри. Дрококіготь був широкоплечим смугачем із сяючими бурштиновими очима. Вогнезір аж здригнувся від того, наскільки цей кіт нагадував його старого ворога Тигрозора. В'юнка сказала, що вони вирости у Вогнезоровому Клані. Отже, це означало, що в жилах котів Громового Клану текла кров Небесного? Невже Плямолистка і Тигрозір були нащадками Хмарозора?

Він помітив, як ніжно дивиться Плямолистка на котів усередині кола. Отже, це правда! Тепер зрозуміло, чому вона нагадала йому провідника Небесного Клану, коли тільки з'явилася. І не дивно, що колишня Громова медикішка відіграла таку важливу роль у долі нового Клану.

Хмарозір підійшов до своїх дітей, ледве пересуваючи лапи від шоку.

— Коли я залишав ліс, — хрипко сказав він, — то присягнувся, що мій Клан ніколи більше не зверне погляду до зір. Деякі вояки все ж дотримувалися старих звичаїв, але з часом, коли Небесний Клан розпався, Зореклан забули, і наші предки не змогли приходити у ці небеса, — його ясний погляд помандрував від В'юнки до дітей, а тоді до Вогнезора та Ряболистки. — Тепер можуть.

В'юнка підійшла до Ряболистки, яка досі чекала зі здивованим поглядом, і торкнулася до неї носом.

— Із цим життям я даю тобі вірність, — нявкнула вона. — Використовуй це життя мудро, щоб зміцнювати і згуртовувати Клан і його нащадків.

Коли Ряболистка отримала дев'яте життя, із Зоряних рядів вийшла ще одна постать — дрібна смугаста кішка з білими грудьми й передніми лапками. Вона обійшла коло і стала перед Луноспівом.

— Мене звуть Сарноніжка, — представилася киця. — Я була медикішкою Небесного Клану, коли він втікав із лісу. Ти можеш жити у моїй печері на скелі, а трави можеш збирати там само, де й я колись. Твої предки обрали тебе медикішкою нового Небесного Клану.

— Дякую, — прошепотіла Луноспіва. — Я...

Сарноніжка торкнулася до її губів кінчиком хвоста, закликаючи до тиші.

— Заспокойся, люба. Відтепер я приходитиму до тебе у снах і споглядатиму за тобою, доки ти не станеш справжньою медикішкою, — її очі замерехтіли. — Ми з тобою далеко підемо.

Луноспіва підвела голову і заглянула у вічі Зоряній киці.

— Я чекатиму нашої наступної зустрічі, — пообіцяла вона.

Ряболистка, що вже ледве стояла посеред кола котів, роззирнулася.

— Що буде тепер? — тихо спитала вона Вогнезора.

Та йому не довелося відповідати. Поки нова провідниця до нього зверталася, останні смуги мряки розвіялися, і з неба на повну силу засяяв місяць. Зорі замерехтіли яскравіше, коли предки Небесного Клану повернулися, щоб споглядати за своїми нащадками.

Вогнезір відчув, як шкірою пробігли мурашки, коли він упізнав між ними дужого сірого вояка із зірками в хутрі й в очах. Доощуб зустрівся з ним поглядом, і Вогнезір схилив голову. Пригнічений смутком і провиною, він підійшов до сірого вояка.

— Пробач, Доощубе, — промурмотів Вогнезір. — Якби ти не приєднався до Небесного Клану, то був би досі живий.

— Це було моє рішення, — Доощуб глянув на нього ясними очима. — Тепер я назавжди залишуся частиною Клану і матиму своє місце між зорями. Заради вояцького правильника не шкода й померти. — Він ще мить повагався, а тоді додав: — Як справи в Пелюстконосої та кошенят?

— Вони сумують за тобою, — відповів Вогнезір. — Але в них завжди буде підтримка Клану.

— Я знаю і довіряю Небесному Клану турботу про них, — Доощуб знову схилив голову, і Вог-

незир відчув, наче тягар провини спав з його плечей.

Зоряні коти звелися на лапи і підскочили в небо, додаючи ще більше сяйва кожній зірці. Їхні голоси лунали все вище, досягаючи мерехтливої Срібносмуги.

— Листозірка! Листозірка!

— Листозірка! — доєдналися до них Вогнезир із Луноспівою, щоби привітати нову провідницю Небесного Клану. — Листозірка!

Світло навколо стало таке яскраве, що засліпило Вогнезора. Коли він зміг відкрити очі, то вже лежав на Небесному Камені, а поруч із ним були Листозірка і Луноспіва. Щербатий місяць світив у морозному небі.

Листозірка підвелася, віднайшла рівновагу і протяжно зітхнула.

— Дякую, Вогнезоре, — нявкнула вона. — Я й не уявляла... — провідниця закліпала, а Луноспіва тим часом потерлася об її бік і притулилася мордочкою до плеча.

— Ти ж знаєш, що нікому не маєш права про це розповідати? — попередив її Вогнезир.

Листозірка глянула на нього.

— Навіть якби й хотіла, як би я змогла? Для цього немає слів... — вона потрусила головою, а тоді продовжила: — Тепер я розумію. І обіцяю, що буду сильною і відданою провідницею своєму Кланові, доки не прийде і моя черга жити з предками між зорями.

Кішка замовкла на мить, а тоді знову обтрусилася.

— Ходімо вниз. Мій Клан на мене чекає.



Розділ 36

— Нехай усі коти, здатні впіймати власну здобич, зберуться біля Валяви на віче Клану!

Голос Листозірки продзвенів над табором, коли вона вперше скликала своїх побратимів та посестер. Фігура провідниці вимальовувалася на тлі блідо-блакитного неба. Наступний ранок після її церемонії видався ясным і холодним, але тепер сонце вже трохи обігріло каміння і мерехтіло на водному плесі. Листозірка терпляче чекала, доки Клан збереться навколо Валяви.

Вогнезір обговорив із нею майбутнє віче, упевнившись, що провідниця все знає, але вона не розповіла йому про свої рішення. Проте якими б вони не були, він сподівався, що їх підтримає Клан.

Усі вже знали, що Листозірка стала їхньою провідницею. Вогнезір бачив, як сяють очі котів, як вони прищулюють вуха від захвату. Кошенята Конюшинохвостой вистрибували цілим тереном, потрапляючи всім під лапи, аж поки Стрибко не послизнувся на вогкому камені. Гострокіготь

вхопив малого за карк саме вчасно, щоб не дати йому впасти в річку.

— А тепер посидь біля мами, — суворо нявкнув рудий кіт. — Чи це так має поводитися новак?

І всі троє кошенят негайно дременули до Коношинохвостой, сумирно повсідалися і дозволили мамі їх повмивати. Пелюстконоса зі своїми малюками також підійшла до них. Полинко і М'ятка заздрісно поглядали на старших кошенят.

— Ми теж хочемо бути новачками, — нявкнула до матері М'ятка.

— Чому нам не можна? — запитав Полинко.

— Ви ще замалі, — Рінько відповів так лагідно, що Вогнезір аж зиркнув на Піскошторму, яка сиділа біля нього, і побачив замилювання в її зеленних очах. — Вам треба почекати цього ще кілька повень.

Вишнелапка і Горобцелап вийшли зі свого кубла і спустилися стежкою до кагату. До них доєднався Клаптеніг, аж нарешті з Шепіткої Печери вийшла Луноспіва, легко застрибнула під Валяву за Листозіркою і сіла біля Вогнезора.

— Коти Небесного Клану, — розпочала Листозірка, коли всі повсідалися і вичікувально звернули до неї свої погляди, — моїм першим завданням як провідниці буде призначити собі воєводу. — Вона глибоко вдихнула. — Я промовляю ці слова перед духами своїх предків, щоб вони почули і схвалили мій вибір. Гострокіготь стане новим воєводою Небесного Клану.

Вогнезір побачив, як лицем рудого кота розлилася гордість. Проте у погляді вояка була і непевність, що було на нього геть несхоже.

Гострокіготь підвівся і схилив голову перед Листозіркою.

— Дякую, — нявкнув він. — Служити тобі та нашому Клану — честь для мене.

Вогнезір іще раз зиркнув на Піскошторму, відчувачи неймовірне полегшення. Гострокіготь прагнув бути провідником, не розуміючи доконечно значення вояцького правильника. Він міг би ускладнити життя Листозірці, якби відмовився визнати її за головну. Але його несамоविта хоробрість та бойові навички добре балансували з куди спокійнішим нором Листозірки. А одного дня, коли він уже проживе багато повень за правильником, з нього таки вийде хороший провідник.

— Луноспіво, — Листозірка махнула хвостом, і смугаста киця підвелась зі свого місця біля Вогнезора та підійшла до підніжжя Валяви. — Наші предки-вояки обрали тебе медикішкою. Тому зараз я віддаю Небесний Клан під твою опіку. Ми довіряємо твоїм уміlostям, щоб ти могла лікувати нас і тлумачити знаки предків.

Дві кішки таємничо презирнулись. Вогнезір здогадався, що вони пригадують ту містерію, яку пережили минулої ночі.

Луноспіва схилила голову.

— Обіцяю старатися якнайкраще, Листозірко.

— Луноспіва! Луноспіва! — Клан привітав кішку, вигукуючи її ім'я. Молода медикиця присоромлено схилила голову та, повернувшись, сіла біля Вогнезора.

— Наступне моє завдання — одне з найскладніших, яке тільки може сповнити провідник, —

провадила далі Листозірка. — Висвячення нових вояків, — вона хвостом поманила Вишнелапку і Горобцелапа. Двоє новаків підвелися та стали пліч-о-пліч біля Валяви, їхні очі сяяли. — Гострокігтю, — сказала Листозірка, — чи твоя новачка Вишнелапка навчилася всіх вояцьких навичок? Чи розуміє вона значення вояцького правильника в житті кожного вояка?

— Вивчила і розуміє, — поважно відповів Гострокіготь. — Вона билася зі щурами як досвідчена воячка.

— Те само я можу сказати про свого новака Горобцелапа, — нявкнула Листозірка. Вона зістрибнула з Валяви і стала перед двома молодими котами. — Я, Листозірка, провідниця Небесного Клану, закликаю своїх предків-вояків глянути на цих двох новаків. Вони сумлінно тренувалися, щоб збагнути значущість вашого шляхетного правильника, я ж у свою чергу представляю їх вам уже як вояків.

Вогнезір аж здригнувся, почувши знайомі слова. Донині жоден Небесний кіт не міг промовляти ці слова впевнено, бо жоден із них не знав, що сталося з їхніми предками-вояками. Але зараз Вогнезір знав — і, головне, це знала Листозірка — що Небесні предки ходять своїми небесами і ходитимуть ними в усі прийдешні часи.

Листозірка повела далі:

— Вишнелапко, Горобцелапе, чи присягаєтесь ви жити за вояцьким правильником, захищати і обороняти свій Клан навіть ціною власних життів?

Хутро Вишнелапки наїжачилось, вона випустила кігті, але відповіла:

— Присягаюсь.

Горобцелап наче був спокійніший, але жоден кіт не зміг би засумніватися в щирості його голосу, коли він також сказав:

— Присягаюсь.

— Тоді владою Зоряного Клану я нарікаю вас вашими вояцькими іменами. Вишнелапко, віднині тебе знатимуть як Вишнехвосту. Зореклан шанує твою хоробрість та ентузіазм, ми ж вітаємо тебе уже повноцінною воячкою Небесного Клану.

Листозірка схилила свою голову на голову Вишнехвостої. Юна кішка лизнула плече провідниці й пішла до інших вояків.

Листозірка повернулась до Горобцелапа і повторила ті само освячені часом слова.

— Горобцелапе, віднині тебе знатимуть як Горобцешуба. Зореклан шанує твою хоробрість та силу, ми ж вітаємо тебе вже повноцінним вояком Небесного Клану.

Провідниця притулилась мордочкою до його голови, а вояк потягнувся і лизнув її плече.

— Вишнехвоста! Горобцешуб! Вишнехвоста! Горобцешуб! — загукала решта Клану, вітаючи двох нових вояків. Вишнехвоста на радіощах підстрибнула високо в повітря.

Далі Листозірка підкликала до себе трьох кошенят Конюшинохвостої. Намагаючись не затанцювати від захвату, вони підійшли до своєї провідниці. Конюшинохвоста дивилась на них і, здавалося, готова була луснути з гордощів.

— Клаптеноже, ти проявив хоробрість та рішучість, — нявкнула Листозірка. — Ти й будеш виховником Стрибколапа.

Стрибоколап тоненько пискнув, але відразу й затих, підійшов до Клаптеного і поноськався з ним. Вояк глянув на новака, в його очах сяяла гордість від того, що він буде виховником.

— Вишнихвістко, ти ще молода воячка, — повела далі Листозірка, — але Небесний Клан бачить твою відданість. Ти будеш виховницею Рі-нелапа.

Чорний новак аж підстрибнув і рушив поноськатися зі своєю новоспеченою виховницею; Вишнихвістка, здавалося, була в захваті. Листозірка глянула на останнє кошеня, яке вже заледве змушувало себе стояти сумирно.

— Горобцешубе, ти теж молодий, — нарешті нявкнула провідниця, — але ти чудовий боєць і мисливець. І я сподіваюся, ти передаси ці вмінності Дрібнолапці.

Біла новачка підвелася і, вочевидь намагаючись виказати більше гідності, ніж її брати, сумирно підійшла до Горобцешуба і поноськалася з ним.

— Наразі, — сказала їм Листозірка, — всі вояки мають працювати разом і тренувати новаків. Ми — новий Клан, ми маємо навчитися залежати одне від одного. А зараз іще одне, що я маю зробити, — додала вона. — До того як Вогнезір та Піскошторма прийшли на кручі, ми жили кожен своїм життям. Ми були самотниками і кицюнями. Ми нічого не знали про життя в Клані, про вояцький правильник. Зараз ми рідні одне одному, ми підтримуємо одне одного. Вогнезоре, Піскоштормо, дякуємо за все, що ви для нас зробили. Коти Небесного Клану завжди шануватимуть ваші імена.

— Вогнезір! Піскошторма!

Вогнезір відчув, як його переповнюють гордощі. Тоді пригадав усі тривоги, які пережив, залишаючи Клан, усі небезпеки під час мандрівки вгору за течією. Кожна мить тривоги, кожен непевний крок вартували того, що він бачив тепер: міцні тіла та сяйливі очі котів нового Небесного Клану.

Вогнезір відчув, як Піскошторма треться об нього мордочкою, муркочучи:

— Час нам іти. Ми відновили Небесний Клан, як і обіцяли. А наше майбутнє чекає нас у лісі.

Вогнезір знав, що вона має рацію, але йому ставало неприємно від думки про те, щоб покинути цих котів, які вже стали його друзями. Навряд чи вони знову зустрінуться, аж поки не ступлять в угіддя Зореклану. Та й то, чи ходитимуть вони тими само небесами?

Він звівся на рівні й побачив Листозірку, що йшла до нього.

— Усе було добре, Вогнезоре? — стривожено запитала вона. — Я боялася, що не згадаю потрібних слів.

— Це було досконало, — сказав їй Вогнезір. — Тепер Небесний Клан твій. Ми тобі більше не потрібні.

Тінь смутку набігла на лице Листозірки, але вона не переконувала їх зостатися.

— Ви потрібні вашому Кланові, — нявкнула провідниця. — Але Небесний Клан ніколи вас не забуде.

Коли й решта Небесних котів збагнула, що Вогнезір та Піскошторма вже йдуть, то зібрались

навколо, прощаючись із ними та бажаючи щасливої дороги.

— Пам'ятаєте, як ми вперше зустрілися? — нявкнула Вишнехвістка, її очі бешкетно заблищали. — Ви на нас нагримали, щоб ми не знушалися з Небостража. Я подумала, що ніколи ще не бачила таких небезпечних котів! Тепер і я небезпечна!

Піскошторма схвально поплескала її.

— Я б нізачо не хотіла бути шуром у ваших краях.

— Так, щодо пацюків вам треба бути пильними, — нагадав Листозірці Вогнезір. — А кицюні в угіддях Двоногів... Оскар може щось учудити. А...

Піскошторма перебила його, поклавши на плече лапку.

— Листозірка все це знає, — нявкнула вона. — Усе в них буде добре. Ходімо.

Вигукнувши ще кілька слів на прощання, Вогнезір із Піскоштормою почали підійматися кам'яною стежкою на вершину скелі. Луноспіва дійшла з ними до своєї печери. Коли вони з нею порівнялися, медикішка торкнулася носом до Вогнезора, а її погляд був сповнений смутку.

— Можливо, ми ще зустрінемося у снах, — нявкнула вона. — Але серце мені підказує, що це прощання назавжди. Дякую, Вогнезоре. Ти допоміг мені віднайти свою долю.

Вогнезір схилив голову.

— Небесному Клану дуже пощастило, що ти стала їхньою медикішкою, Луноспіво.

Йому боляче було озиратися на дрібну темну фігурку, що стояла біля свого кубла і проводжала їх поглядом. Чи була Луноспіва по-справжньому

готова до своїх обов'язків медикішки? Чи розумів Гострокіготь, як воєвода повинен підтримувати свою провідницю? Чи впораються недосвідчені виховники зі своїми новаками?

Та коли Громові коти спинилися на краю скелі, Вогнезір помітив патруль Небесного Клану. На чолі йшла Листозірка, а за нею Клаптеніг, його новак Стрибколап та Конюшинохвоста. Він дивився, як остання підстрибнула, а тоді випросталася, тримаючи в зубах невеличкого звірка.

— От бачиш? — промуркотіла Піскошторма й лизнула Вогнезора у вухо. — Нема чого хвилюватися. Ходімо додому.

Вогнезір зітхнув. Виправа закінчилася. Він дійшов разом із Небесним Кланом до кінця — і до нового початку — тож тепер міг повернутися туди, де було його серце. Вогнезір потерся мордочкою об плече Піскошторми, і тоді вони нарешті вирушили до лісу.



Епілог

Іній мерехтів на безлистих гілках у зворі, яким спускався Вогнезір. Він почувався сповненим енергії та за три повні вже встиг добре відпочити від довгої подорожі додому від Небесного Клану. Ожинокіготь та Мишошубка йшли слідом за ним — досвітній патруль повертався до Громового табору, змерзлий і голодний, але неушкоджений. На кордонах було спокійно, і гололист уже ось-ось поступиться перед зеленню новолисту.

Вогнезір пройшов крізь ялівцевий тунель і зупинився зачекати на решту патруля.

— Краще щось перекусить, а тоді відпочинете, — нявкнув він. — Я хочу, щоб ви обоє пішли зі мною сьогодні на Зборище.

— Чудово! — Ожинокіготь захоплено нашорошив хутро, а Мишошубка лише повела вухами і подалася до кагату.

Вогнезір рушив через галявину до ясел, дорогою помітивши Каролапку, Сажолапа й Дощолапа, які борюкалися біля новацького кубла в заростях папороті. Тим часом із вояцького кубла

вийшов Шипокіготь і гукнув на Сажолапа. Виховник разом із новаком зникли в ялівцевому тунелі.

З ясел вийшла Попелюшка. Вогнезір підбіг до неї і запитав:

— Усе гаразд?

Очі Попелюшки сяяли розумінням.

— Усе добре, Вогнезоре. Я просто дала їй трохи огірочника, щоб молоко прибуло.

Вогнезір протяжно й полегшено зітхнув.

— Досі не можу в це повірити, вони такі гарні, — сказав він.

Попелюшка лагідно торкнулася хвостом до його вушка.

— То заходь, можеш ще раз глянути.

Вогнезір пробрався крізь зарості ожини до ясел, і його враз огорнув теплий молочний аромат. Піскошторма лежала на м'якому кубельці з моху й папороті, а біля її живота, не розплющуючи оченят, тулилися двоє малюсіньких кошенят. Одне мало білий комірець і лапки, а інше було темно-руде, як Вогнезір.

Сніжка, донька Ясносердої та Хмарохвоста, дивилася на кошенят із таким гордим виразом, ніби то були її власні. Невдовзі вона мала стати новачкою, і Вогнезір знав, як Сніжка турбувалася про безпеку новонароджених.

Ясносерда підвелася зі свого гніздечка і витягнула лапу.

— Будь обережна, — застерегла вона доньку. — Не підходь надто близько. Їм ще нескоро можна буде гратися.

Коли увійшов Вогнезір, Піскошторма сонно підвела голову.

— Я тут обдумувала імена, — промуркотіла вона. — Як щодо Вивірки і Листинки?

— Вони чудові, — відповів Вогнезір. Темно-руда — Вивірка, через її пухнастий хвостик, а Листинка — на честь Листозірки і, мабуть, Прямолистки теж.

Гордість струмувала ним, коли він дивився на ці два клубочки хутра. Вогнезір стільки надій покладав на них: вправне полювання, щастя і, можливо, навіть провідництво їхнього Клану. Хоч він був кицюнею, його доньки — справжні кланонароджені кішки. Його кров тектиме в жилах багатьох поколінь Громого Клану, навіть коли його самого вже давно не буде у лісі.

Думка про кривну родинність відлунила в ньому пророцтвом Небостража: «Буде троє, кров від твоєї крові, які триматимуть зоряну силу у своїх лапах».

Може, ці могутні коти будуть нащадками Вогнезорових донечок? І чи було це пророцтво передбаченням великого добра або попередженням про велике зло? Вогнезір відчув, як мурашки пробіглися спиною, і здригнувся від неясних думок про те, куди може завести його кровна лінія.

Громадянство



ГРОМОВИЙ КЛАН

Провідник	Вогнезір — вродливий яскраво-рудий кіт.
Воєвода	Сіросмуг — великий пухнастий сірий кіт.
Медикицька	Попелюшка — сіра пухнаста киця з пораненою лапкою.
Вояки (дорослі коти і кицьки без кошенят)	Довгохвіст — білий кіт із чорними смугами. Мишошубка — маленька густо-коричнева кицька. Порохошуб — темно-бурий смугастий кіт. Піскошторма — блідо-руда киця. Хмарохвіст — білий пухнастий кіт із впертою вдачею. Шипокіготь — рудий вправний кіт. Золошуб — сірий кіт. Верболоза — світло-сіра кицька із блакитними очима. Ожинокіготь — темний брунатний котик, син Тигрозора.
Новаки (коти старші шести повень, які готуються стати вояками)	Сажолап — учень Довгохвоста, син колишнього воєводи Білошторма. Дошолоп — сірий кіт, син Білошторма. Каролапка — кмітлива киця, донька Білошторма, учениця Піскошторми.

Королеви
(кицьки, які
виношують
або доглядають
кошенят)

Старійшини
(колишні вояки
і королеви, які
пішли на спо-
чинок)

Папоротехмарка — дрібненька киця
із плямистою сірою шубкою.
Ясносерда — біла киця з рудим хвос-
том і ушкодженим обличчям.

Крапохвістка — світла кицька, яка не-
щодавно приєдналась до старійшин.



ТІНЬОВИЙ КЛАН

Провідник

Чорнозір — великий білий кіт із чорни-
ми як смола лапами.

Воєвода

Бурошубка — темно-руда кицька.

Медикіт

Носошморг — маленький сіро-білий
котик.

Вояки

Вохрошубка — норавлива темна киць-
ка, донька Тигрозора.



РІЧКОВИЙ КЛАН

Провідник

Леопардошубка — могутня войовниця
зі строкатою шубкою.

Воєвода

Мрячконіжка — струнка, граційна кіш-
ка зі сріблястим хутром.

Медикіт

Багношуб — брунатний котик.

Вояки

Важкоступ — смугастий товстий кіт.

Перохвоста — пухнаста киця, донька Сіросмуга.

Бурешуб — сірий котик, син Сіросмуга.



ВІТРЯНИЙ КЛАН

Провідник

Високозорий — чорно-білий кіт із дуже довгим хвостом.

Воєвода

Мертвоніг — чорний кіт із вивихнутою лапою.

Медикіт

Короморд — короткохвостий темно-бурий кіт.

Вояки

Одновус — молодий сміливий котик.

Багнокіготь — темно-брунатний котяра.



НОВИЙ НЕБЕСНИЙ КЛАН

Ряболистка (Листинка) — ніжно-бура киця з бурштиновими очима.

Луноспіва (Луна) — дрібненька смугаста кішечка.

Гострокіготь (Шрам) — м'язистий рудий кіт.

Горобцелап (Борис) — темний смугань.

Вишнелапка (Вишенька) — плямиста струнка кішка.

Клаптеніг (Клапоть) — чорно-білий сильний кіт.

Дрібновус (Гутч) — невпевнений у собі смугастий кіт.

Конюшинохвоста (Команиця) — світло-коричнева кішка, нащадок Річкових котів.

Рінько, Стрибоко і Дрібка — кошенята Команиці.

Пелюстконоса (Пелюстка) — світло-сіра ніжна киця.

Дошошуб — сірий мужній кіт.

Небостраж (Небо) — старий сірий кіт із крутим норовом.



КОТИ ПОЗА КЛАНАМИ

Круколап — чорний кіт із маленькою білою плямкою на грудях і білим кінчиком хвоста.

Ячмінь — чорно-білий кіт, який мешкає на фермі неподалік від лісу разом із Круколапом.

Ляпко — пухнастий, товариський чорно-білий кіт, який живе у будинку на краю лісу.

Фетра — вродлива коричнева кішка, живе у колишніх Двоногів Вогнезора.

Ковтюх — великий котяра з бурштиновими очима і скуповленою шерстю, живе самотником біля території нового Небесного Клану.

Оскар — манірний чорний киця, що мешкає в угіддях Двоногів поруч із печерами Небесного Клану.

Ворішинка — струнка кішка-самітниця, що відмовилася вступити до Небесного Клану.

Роза і Ліля — кремово-коричневі киці.

Белла — вродлива смугасто-біла кішка з угідь Двоногів.

Палимон, Кора, Сніжинка, Вугіль, Куцань — коти, яких Вогнезір зустрів на території угідь Двоногів між лісом і Небесним табором.

Зміст

Пролог	5
Розділ 1	12
Розділ 2	18
Розділ 3	28
Розділ 4	46
Розділ 5	56
Розділ 6	66
Розділ 7	77
Розділ 8	84
Розділ 9	95
Розділ 10.	114
Розділ 11.	132
Розділ 12.	146
Розділ 13.	157
Розділ 14.	175
Розділ 15.	193
Розділ 16.	201
Розділ 17.	214
Розділ 18.	226
Розділ 19.	238
Розділ 20.	246
Розділ 21.	261
Розділ 22.	272
Розділ 23.	289
Розділ 24.	317
Розділ 25.	329
Розділ 26.	347
Розділ 27.	377
Розділ 28.	391
Розділ 29.	405
Розділ 30.	421
Розділ 31.	446
Розділ 32.	461
Розділ 33.	471
Розділ 34.	483
Розділ 35.	495
Розділ 36.	511
Епілог.	520
Громадянство	523



Scanning & book-mastering

Художнє видання

Для середнього шкільного віку

Серія «Коти-вояки»

Ерін Гантер

Спеціальне видання

Шлях Вогнезора

Редактор: *С. В. Бондаренко*

Коректор: *Н. С. Станібула*

Художнє оформлення: *О. І. Панченко*

Комп'ютерне макетування: *О. Ю. Подорожна*

Підписано до друку 11.12.2017. Формат 84х108 1/32.

Папір офсетний. Друк офсетний.

Умов.-друк. арк. 28,14. Наклад 3000 прим.

Країна походження: Україна. Термін придатності: необмежений.

Надруковано у ПП «Юнісофт»

61036, м.Харків, вул. Морозова, 136

www.unisoft.ua

UNISOFT

Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 р.

Зам. № 136/12

ПП «АССА»

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до державного реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції сер. ДК № 4024 від 28.03.2011 р.

З питань оптових поставок звертатися:

Видавництво «АССА»

www.acca.ua

Тел.: +38 068 7677767

E-mail: info@assa.kh.ua



Ерін Гантер

КОТИ-ВОЯКИ

ШЛЯХ Вогнезора

І вдень, і вночі, уві сні й наяву
до нього приходять загадкові тіні з минулого.
Про що благають ці бездонні небесні очі?
Щоб допомогти котам-примарам,
Вогнезору доведеться
покинути власних побратимів
і вирушити у небезпечну подорож.

ISBN 978-617-7385-45-4



9 786177 385454 >



ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИН
www.acca.ua

warriors.com.ua